

Nhật Ký Quan Sát Chủ Nhà

Contents

Nhật Ký Quan Sát Chủ Nhà	2
1. Chương 1: Bắt Đầu Giả Dạng	2
2. Chương 2: Ngày Đầu Tiên	6
3. Chương 3: Ngày Cuối Tuần Đầu Tiên	10
4. Chương 4: Trò Chuyện Đêm Khuya	13
5. Chương 5: Cõi Mất	17
6. Chương 6: Tình Nguyên Viên	20
7. Chương 7: Buổi Tiệc Từ Thiện (thượng)	25
8. Chương 8: Buổi Tiệc Từ Thiện (hạ)	32
9. Chương 9: Tọa Đàm	38
10. Chương 10: Thu Mua (thượng)	41
11. Chương 11: Thu Mua (hạ)	45
12. Chương 12: Tăng Ca	48
13. Chương 13: Mùa Lá Phong (thượng)	52
14. Chương 14: Mùa Lá Phong (hạ)	55
15. Chương 15: Hợp Đồng Đánh Cuộc	60
16. Chương 16: Tiền Xu	62
17. Chương 17: Ngã Bệnh (thượng)	66
18. Chương 18: Ngã Bệnh (hạ)	70
19. Chương 19: Mạt Chược	73
20. Chương 20: Phim Điện Ảnh	75
21. Chương 21: Ngã Bài (thượng)	77
22. Chương 22: Ngã Bài (hạ)	81
23. Chương 23: Trúng Thưởng	84
24. Chương 24: Tạm Biệt	88
25. Chương 25: Chủ Nhà Mới	92
26. Chương 26: Hạng Mục Môi Trường (thượng)	94
27. Chương 27: Hạng Mục Môi Trường (trung)	97
28. Chương 28: Hạng Mục Môi Trường (hạ)	100
29. Chương 29: Sau Hạng Mục	103
30. Chương 30: Bánh Bích Quy (thượng)	105
31. Chương 31: Bánh Bích Quy (hạ)	107
32. Chương 32: Hoạt Động Tình Nguyên (thượng)	116
33. Chương 33: Hoạt Động Tình Nguyên (hạ)	118
34. Chương 34: Giá Họa (thượng)	120
35. Chương 35: Giá Họa (hạ)	122
36. Chương 36: Hội Âm Nhạc (thượng)	125
37. Chương 37: Hội Âm Nhạc (hạ)	128
38. Chương 38: Chương 38:	130
39. Chương 39: Tennis	133
40. Chương 40: Khăn Quàng Cổ	136
41. Chương 41: Hòa Thuận Như Lúc Ban Đầu	141

42. Chương 42: Mở Phiên Tòa	145
43. Chương 43: Núi Điện Bao (1)	148
44. Chương 44: Núi Điện Bao (2)	150
45. Chương 45: Núi Điện Bao (3)	153
46. Chương 46: Núi Điện Bao (4)	156
47. Chương 47: Núi Điện Bao (5)	159
48. Chương 48: Núi Điện Bao (6)	162
49. Chương 49: Đài Thiên Văn	165
50. Chương 50: Buổi Trình Diễn Thời Trang Sắc Đỏ (thượng)	167
51. Chương 51: Buổi Trình Diễn Thời Trang Sắc Đỏ (trung)	171
52. Chương 52: Buổi Trình Diễn Thời Trang Sắc Đỏ (hạ)	175
53. Chương 53: Kết Thúc	179

Nhật Ký Quan Sát Chủ Nhà

Giới thiệu

Vì hoàn thành luận văn tốt nghiệp, Vương Vượng Vượng che dấu thân phận nghiên cứu sinh khoa xã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-quan-sat-chu-nha>

1. Chương 1: Bắt Đầu Giả Dạng

“Vượng Vượng, cậu thật sự muốn đi giả dạng ư?”

“Thật mà thật mà.” Vương Vượng Vượng nói, “Đối với xã hội học, quan sát tham gia mới là phương thức quan trọng nhất.”

“Cậu cũng thật là...” Bạn cùng phòng còn nói, “Giúp việc nhà mười tháng...”

“Ừ,” Vương Vượng Vượng nói, “Tổ định cách hai tháng đổi một nhà, thế thì tổng cộng sẽ được tiếp xúc với năm gia đình, để hiểu rõ hơn về tư tưởng của các chủ nhà. Thời gian quá ngắn không đủ chiều sâu, thời gian quá dài không đủ chiều rộng. Tổ đã trao đổi với thầy hướng dẫn, ông ấy rất ủng hộ. Ông ấy còn bảo tôi hãy cố gắng quen biết nhiều người giúp việc, cả người bản xứ lẫn người từ bên ngoài tới, dùng thân phận cùng nghề tiếp xúc nhiều hơn, như thế mới có được thông tin chân thật nhất.”

“Vậy,” bạn cùng phòng hình như rất hiếu kỳ, “Phương hướng cụ thể của bài luận văn là gì thế?”

“Tổ chủ yếu muốn nghiên cứu quan niệm về bình đẳng và vấn đề tín nhiệm.”

“À...”

Một lúc sau, bạn cùng phòng đột nhiên nghĩ tới gì đó, nhìn khuôn mặt Vương Vượng Vượng hỏi, “Tổ hỏi này...cậu biết làm việc nhà không...?”

“Ặc...” Vương Vương Vương hơi chột dạ, “Không...không biết...sẽ không khó hơn CET* chứ...?”

College English Test: bài kiểm tra tiếng Anh toàn quốc dành cho sinh viên đại học chưa tốt nghiệp và sau khi tốt nghiệp tại Trung Quốc.

“Thoạt nhìn không khó lắm...”

“Nhưng công ty giúp việc sẽ huấn luyện một tháng...”

“...”

“Hi hi...” Vương Vương Vương nói, “Huấn luyện một tháng, thêm mười tháng giả dạng. Lúc trở về, tớ chính là một hiền thê lương mẫu sáng chói...”

“Cậu tìm đàn ông trước đi rồi hẵng nói...”

“Này... Đừng như vậy...”

— Cứ thế, Vương Vương Vương tạm thời quên thân phận nghiên cứu sinh khoa xã hội học đại học T, trở thành một người giúp việc của một công ty giúp việc lớn nhất thành phố, vì luận văn của cô mà phục vụ năm gia đình. Cả quá trình trong thời hạn mười tháng, bắt đầu từ tháng bảy cho đến cuối tháng tư năm sau. Trong thời gian đó vừa nghiên cứu vừa tham khảo tài liệu, rồi dùng tháng năm và tháng sáu để viết luận văn tốt nghiệp. Về phần huấn luyện trước đó, thì trước khi bắt đầu nghỉ hè sẽ hoàn thành trọn vẹn.

Tại khoá huấn luyện này, kết quả của Vương Vương Vương luôn đứng cuối, các dì lớn tuổi đặc biệt nhanh nhẹn, chỉ có Vương Vương Vương chân tay vụng về. Cô liều sống liều chết, bỏ nửa cái mạng già, cuối cùng mới nhận được sự chấp thuận.

Chưa được mấy ngày sau kỳ huấn luyện, công ty đã sắp xếp cho Vương Vương Vương công việc đầu tiên — chăm sóc người già trong gia đình.

Xem ra cung không đủ cầu, quả nhiên là sự thật như sắt đá...

Wương Vương sắp gặp mặt chủ nhà sắp thuê mình tại công ty giúp việc — bộ dạng có thể nói là rất ưa nhìn, nhưng có vẻ lạnh lùng, nhìn qua...sắc mặt không hạnh phúc...

Người đàn ông vươn tay: “Tôi là Chung Thanh Văn.”

Wương Vương Vương cũng vươn móng vuốt ra bắt tay: “Tôi là Vương Vương Vương.”

Trong mắt Chung Thanh Văn hiện ra một tia hoang mang, chẳng qua anh rõ ràng không hề để ý cái tên của Vương Vương Vương: “Cô là người ở đâu?”

“Tôi đến từ thành phố C.”

Chung Thanh Văn gật đầu: “Đã từng học cao trung chưa?”

Lúc này Vương Vương Vương do dự: “Đã...đã từng?”

Cô suy nghĩ, Chung Thanh Văn này chắc là thiên về một người giúp việc có được sự giáo dục tương đối cao... Nhưng mà chưa từng học cao trung, có phải chứng minh kinh nghiệm làm việc sẽ nhiều hơn không, tổ chức chuyên nghiệp sẽ càng mạnh hơn nhỉ? Thời đại này, cho dù làm cái gì, cũng chú ý một từ: chuyên nghiệp. Cho dù là bán đĩa lậu, cũng phải có những bộ phim truyền hình và điện ảnh ăn khách gần đây, thuộc nằm lòng giới thiệu vắn tắt của phim hoạt hình và trò chơi điện tử.

Chung Thanh Văn hiển nhiên không quá hài lòng với câu trả lời này: “Rốt cuộc đã học qua chưa?”

“Có! Được một nửa! Hi hi...”

“Làm việc và nghỉ ngơi có quy luật không? Có hút thuốc uống rượu không?”

Người đàn ông này ném qua vấn đề này tới vấn đề kia, tất cả cô đều chưa có sự chuẩn bị, sắp đánh cô đến choáng váng. Cô mau chóng nói: “Làm việc và nghỉ ngơi rất có giờ giấc! Buổi tối 11 giờ đi ngủ! Buổi sáng 11 giờ thức dậy! Không hút thuốc không uống rượu!”

“Thời gian ngủ sao dài thế?”

“Ặc...” Ngủ...thì là ngủ thôi...còn có thể gì chứ...

Chung Thanh Văn còn nói: “Mỗi ngày sáu giờ rưỡi phải thức dậy chuẩn bị bữa sáng.”

“Vâng...”

“Đã từng chăm sóc người già chưa?”

Vương Vượng Vượng thành thành thật thật nói: “Đã từng chăm sóc ông nội bà nội của tôi...”

Chung Thanh Văn gật đầu: “Vậy được rồi.”

Xem ra Chung Thanh Văn hình như không hài lòng lắm về Vương Vượng Vượng do công ty giúp việc giới thiệu, nhưng anh cũng không tìm ra chỗ thiếu sót nghiêm trọng, vì thế anh không yêu cầu thay đổi, vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Anh nói: “Thì chọn cô thôi, đi theo tôi.”

Bên này Vương Vượng Vượng lại vui mừng khôn xiết. Phỏng vấn một lần liền nhận được offer!

Cô bám theo sau Chung Thanh Văn đi ra, đang muốn nói gì đó, Chung Thanh Văn đột nhiên nhớ tới cái gì liền đứng lại, rồi quay đầu nhìn cô.

Bị một đôi mắt xinh đẹp như vậy nhìn mình, nhất thời nhịp tim Vương Vượng Vượng đập nhanh.

Chung Thanh Văn lấy ra ví tiền, cúi đầu nhìn, bỗng chốc rút ra ba tờ một trăm tệ, đưa cho Vương Vượng Vượng.

Ồ...

Vương Vượng Vượng mở to hai mắt. Hoá ra anh chàng chủ nhà này hào phóng thế... Mình còn chưa bắt đầu làm gì, lại nhận được ba trăm tệ...

“Cám...cám ơn.” Vương Vượng Vượng cảm động đến nỗi nói không lưu loát, cô suy nghĩ, trên thế giới này vẫn còn nhiều người mặt lạnh tim nóng đấy...

“Đi kiểm tra sức khoẻ.” Chung Thanh Văn mặt không biểu cảm nói: “Các khoản kiểm tra sức khoẻ thông thường không thể thiếu cái nào, cầm bằng báo cáo tới tìm tôi. Đúng rồi, mang theo biên lai nữa, đem tiền dư về.”

“...”

“Hôm nay phải đi. Trước khi có kết quả thì đừng vào nhà tôi, sau khi có kết quả rồi thì gọi điện thoại cho tôi ngay.”

“...”

Vương Vượng Vượng suy nghĩ, tay chủ nhà này, quả nhiên...có chút đáng ghét.

—— Vương Vượng Vượng vội vàng làm kiểm tra sức khoẻ.

Trong vòng hai năm cô kiểm tra sức khoẻ ba lần. Lần đầu tiên là lúc được cử đi học nghiên cứu sinh, hôm khai giảng là lần thứ hai, lúc này là lần thứ ba... khi chụp X quang ngực, Vương Vượng Vượng khủng hoảng cực độ, cô nghĩ rằng mình đã bị nhiễm phóng xạ nghiêm trọng... hình như có thể cảm thấy được tuổi thọ đang dần xói mòn...

Cầm lấy bằng kết quả chỉ tiêu đầy đủ các khoản, Vương Vượng Vượng đi tới nhà Chung Thanh Văn.

Cô vào nhà lén đánh giá một tí, ở nơi đây căn nhà này thuộc loại tốt. Biệt thự nhỏ ba tầng, lầu một là phòng khách lớn sáng sủa, bên ngoài cửa sổ sát đất có một vườn hoa nhỏ, trồng trọt một ít trái cây và rau củ. Lầu hai và lầu ba không có cơ hội đi lên, cho nên chẳng biết tình huống, dựa theo nhìn từ bên ngoài chắc là mỗi lầu hai phòng. Trang hoàng đơn giản, nhưng rất tinh tế.

Chung Thanh Văn khoanh tay đứng đó: “Bình thường ở căn nhà này có bốn người, hai cụ già, còn có bố mẹ tôi, bình thường tôi chỉ ở đây cuối tuần, tối thứ năm tới, chủ nhật sau khi ăn tối thì rời khỏi.”

“Ồ...”

“Nhưng tháng này bố mẹ tôi không ở đây, vì thế mỗi ngày tôi đều trở về đây.”

“Ồ...”

“Những chuyện cần cô làm không nhiều lắm. Mỗi ngày sáu giờ thức dậy chuẩn bị bữa sáng, hai cụ đứng bảy giờ dùng cơm. Hấp một chút bánh bao, nấu chút cháo, mấy món ăn sáng, còn có trứng gà, không cần nhiều lắm. Bữa trưa mười hai giờ, bữa tối sáu giờ, thanh đạm một chút, đừng nấu quá mặn quá lạt, món mặn phải phối hợp thoả đáng. Buổi sáng dọn dẹp nhà cửa một chút, từ một giờ tới ba giờ cô có thể làm việc của mình, ba giờ đi ra ngoài mua đồ ăn.”

“Ặc...”

“Những chuyện khác không cần cô lo tới. Nhưng mà hai cụ đi đứng bất tiện, cần cô dìu đi, ví dụ như đi nhà vệ sinh, cô đưa bọn họ đến cửa, sau khi xong thì dìu trở về, bình thường lúc đi lại trong nhà cũng thế, đừng để ngã. Còn nữa, mỗi ngày sau bữa tối dẫn bọn họ đi xuống lầu dạo một vòng, đừng để muộn quá. À, đúng rồi, ánh mắt lạnh lợi một tí, nếu hai cụ cần gì thì mau chóng đưa qua.”

“Ặc...Ặc...” Vương Vượng Vượng đã có chút mê man. Sao lại nhiều chú ý như vậy...

“Trong phòng bọn họ có một cái chuông, thông đến phòng giúp việc của cô, nửa đêm khi cần cô bọn họ sẽ bấm chuông.” Nói xong, Chung Thanh Văn nhíu mày, hình như nhớ tới một cô nàng nào đó mỗi ngày phải ngủ 12 tiếng đồng hồ, anh như là không tin tưởng bổ sung một câu, “Đừng ngủ như lợn chết.”

“Không...không đâu...”

“Trò chuyện với hai cụ nhiều một chút.”

“Biết...biết rồi!”

Chung Thanh Văn quan sát Vương Vượng Vượng từ trên xuống dưới: “Ăn mặc đáng yêu một chút.”

Vương Vượng Vượng hiểu rõ, các ông cụ bà cụ đều thích người trẻ tuổi hoạt bát.

Nhưng mà —— cái gì gọi là “Ăn mặc đáng yêu một chút?!” Chẳng lẽ mình như vậy ——

Nói xong Chung Thanh Văn hắt cằm: “Trong tủ lạnh còn có một chút đồ ăn, bây giờ cô hãy đi nấu cơm đi.”

“Được.”

Vương Vượng Vượng sổ khổ, vừa đến nhà Chung Thanh Văn đã bắt đầu làm việc...

Mở cửa tủ lạnh ra cô liền thấy, soạt, có một con cá rô. Bởi vì cạnh nhà có hồ nước, vừa khéo cá là sở trường của Vương Vượng Vượng. Vì thế cô làm món “cá rô rán sốt me chua ngọt”.

Đánh vẩy, xé bụng, rửa sạch, rút xương cá, xắt nghiêng thành hình thoi, sau khi ướp chút muối thêm gia vị, trét lòng đỏ trứng gà, cho cá vào chảo đã nóng dầu, sau đó xào hành tây và mấy món phụ, đổ ra sốt cà chua, súp, đường, dấm chua, rượu, muối, làm ướt tinh bột tạo thành nước gia vị, dội dầu mè vào, đổ lên con cá rô, lập tức có tiếng “tách tách”, còn có mùi vị thơm phức.

Vương Vượng Vượng lại làm trứng chiên hành tây, còn nấu canh rau chân vịt cùng khoai tây.

Cô bưng đồ ăn lên, đặt bát đĩa, rồi lên lầu đi mời Chung Thanh Văn.

Phản ứng đầu tiên của Chung Thanh Văn lại là nhìn đồng hồ, anh thần nhiên nói: “Năm giờ rưỡi. Ban này tôi đã nói với cô, thời gian ăn tối là sáu giờ.”

Vương Vượng Vượng không nhịn được mà biện luận: “Đâu có chuẩn thế?”

Chung Thanh Văn dùng khoé mắt liếc cô một cái: “Ba mươi phút là quá nhiều.”

Vương Vượng Vượng cắn môi.

“Bây giờ cô lên lầu hai, dìu từng cụ đi xuống.”

“Được.”

Mãi cho đến giờ Vương Vượng Vượng mới trông thấy bộ dáng của hai cụ già.

Hình như hai người đều ngoài tám mươi, bà cụ rất gầy, một đầu tóc bạc, đôi mắt hình như không tốt lắm, luôn híp lại. Ông cụ hơi béo một tí, sắc mặt hồng hào, lông mi rất dài, rất giống ông thọ, nhìn qua ôn hoà hiền từ, là phần tử trí thức điển hình của thời đại xưa, mà tóc lại có một nửa là đen. Hai người tinh thần rất tốt.

Vương Vượng Vượng dìu từng người một xuống lầu. Bà cụ khá tốt, ông cụ nặng hơn, cô dùng cả sức lực từ lúc mới sinh đến giờ, quả là mệt nhọc.

Sau khi đeo khăn ăn cho hai cụ, Vương Vượng Vượng vội vàng gấp rau cho hai người, vừa trả lời đủ loại vấn đề.

Vương Vượng Vượng nói đến miệng lưỡi khô khan, lúc này cô mới phát hiện, Chung Thanh Văn lại ngồi im lặng chẳng nói lời nào.

“Này...” Vương Vượng Vượng thử dẫn dắt thẳng bé nhìn qua nhân duyên rất kém này: “Nói chuyện đi.”

Chung Thanh Văn giương mắt nhìn Vương Vượng Vượng một cái: “Tôi với cô không có gì để nói.”

“...”

“Hai đứa tuổi tác gần nhau, chắc sẽ có đề tài chung, có thể tán gẫu mà.” Ông cụ Chung cười nói.

Chung Thanh Văn lại ném ra một câu cứng rắn: “Chúng ta có đề tài chung nào chứ?”

“Ặc...” Vương Vượng Vượng thật ra cũng không biết, đành phải thử hỏi: “Nói tới quan hệ Trung-Xô (Trung Quốc và Liên Xô) trong thời đại Khrushchev?”

“...”

“Không thích Trung-Xô sao... Vậy quan hệ Trung-Mỹ sau khi Trung-Xô sụp đổ?”

“...”

“Tôi lên trước.” Chung Thanh Văn buông đũa, nhìn Vương Vượng Vượng, rốt cuộc anh mở miệng nói với cô một câu: “Nhớ kỹ, lúc chiến hành thì hãy cho chút nước vào.”

2. Chương 2: Ngày Đầu Tiên

Buổi tối trước khi ngủ, Vương Vượng Vượng lấy ra cuốn sổ ghi chép: hạ bút viết mấy dòng chữ như thế này:

Bình đẳng hay không: không bình đẳng.

Tín nhiệm hay không: không tín nhiệm.

Vương Vượng Vượng có thể từ tên chủ nhà này cảm nhận được, chính là bất mãn, khinh thường và chế giễu...

—— Nửa đêm, Vương Vượng Vượng đang mơ màng ngủ, đột nhiên nghe được một loạt âm thanh “Pipo —— Pipo —— Pipo ——”

Cái tiếng gì mà... Khó nghe như vậy chứ...

Vương Vượng Vượng lật trái lật phải, cái âm thanh kia vẫn kiên nhẫn mà réo không ngừng.

Lần một hồi, cuối cùng Vương Vượng Vượng thực sự tỉnh táo —— cái thứ đang kêu chính là tiếng chuông của ông Chung!

Vừa nghĩ ra, Vương Vượng Vượng tùy tiện xuống giường, vẫn mặc nguyên cả bộ quần áo ngủ lao ra ngoài.

Cũng không biết tiếng chuông này đã kêu bao lâu rồi ——

“Két” cửa được mở ra, Vương Vương Vương chạy vọt tới trước giường, mở công tắc đèn bàn “Tách” , sau đó cúi người nhìn thẳng vào mặt người nọ, “Ông ơi, ông muốn uống nước hay là đi tiểu ạ?”

Người kia chợt mở to đôi mắt xinh đẹp: “Cô làm gì thế!”

Ặc... Nguy rồi... Vương Vương Vương đoán mình đi nhầm phòng rồi... Sao lại đi vào phòng của Chung Thanh Văn thế này...

Chung Thanh Văn chống người dậy, vẻ mặt không hề vui vẻ.

Wương Vương Vương nghĩ, nếu như toàn bộ thế giới này có cuộc thi “Làm thế nào để lộ ra vẻ mặt không hài lòng” , chắc chắn Chung Thanh Văn nhất định sẽ giành được giải nhất.

“Hi... hi hi... hi hi hi...” Vương Vương Vương lùi từng bước một ra phía sau, cuối cùng như con thỏ xoay người, chạy nhanh như chớp.

“ ... ”

So với Chung Thanh Văn, tố chất của ông cụ Chung đích rõ ràng còn cao hơn rất nhiều. Thấy Vương Vương Vương đi vào, ông dường như còn có chút xấu hổ, nói là đánh thức cháu đang ngủ thật là ngại quá. Vương Vương Vương thì khấn thầm, dìu ông cụ ra ngoài, đưa đến cửa toilet, nghĩ thầm may là bản thân mình khỏe mạnh vô cùng. Cô đứng trước cửa toilet ngủ gà ngủ gật, cho đến khi nghe thấy tiếng ông cụ gọi tên, mới giật mình đi vào, lại hỗn hển dìu ông cụ trở về phòng ngủ.

Cuối cùng, khi từ phòng ông cụ đi ra, trên đường trở về phòng của mình, Vương Vương Vương không nhận được mà liếc mắt về phía căn phòng của Chung Thanh Văn.

—— Đèn đầu giường còn chưa tắt .

Ánh sáng leo lắt từ chiếc đèn hắt ra ngoài, thật là ấm áp.

Khi bàn tay Vương Vương Vương đặt tay trên núm cửa phòng thì cảm thấy phòng đối diện dần tối lại, sau đó đèn tắt hẳn.

Wương Vương Vương biết Chung Thanh Văn đang chờ, chờ xem cô có thể hoàn thành công việc hay không, có thể chăm sóc cẩn thận ông cụ Chung hay không.

Đây đại khái như là đang khảo sát nha, thật đúng là nghiêm ngặt, Vương Vương Vương nghĩ như vậy. Tuy rằng chẳng hề thích cảm giác không được tin tưởng này tẹo nào, nhưng trong lòng lại tăng thêm vài phần thiện cảm đối với Chung Thanh Văn, bởi vì tuy rằng anh ta lạnh nhạt, nhưng thực sự luôn đặt ông bà ở trong lòng.

.....

Sáng sớm hôm sau, Chung Thanh Văn gọi Vương Vương Vương lại, dẫn cô đến siêu thị và chợ rau gần đó.

Đường bên cạnh siêu thị phía trước không có đèn xanh đèn đỏ, xe cô qua lại liên tục.

Chung Thanh Văn đứng lại chờ cho xe đi qua, Vương Vương Vương thì đã vèo một phát sang đến đường bên kia rồi.

“ ... ”

“Đây là băng qua đường,” Vương Vương Vương nói: “Quan trọng nhất chính là khí thế.”

“ ... ”

“Anh phải cho tài xế biết, anh nhất định phải qua đường!”

“ ... ”

“Biểu hiện lòng tin tất thắng với quyết tâm ra đi!”

“ ... ”

“Thế nhưng mà, an toàn vẫn là quan trọng nhất.” Vương Vượng Vượng còn nói, “Phải trên cơ sở nắm chắc được tình huống ...”

Chung Thanh Văn lúc này không muốn nghe Vương Vượng Vượng nói gì thêm nữa.

— Vào siêu thị, Chung Thanh Văn người cao chân dài, đi nhanh hơn người thường, Vương Vượng Vượng phải cực kỳ nỗ lực mới có thể đuổi theo được.

Chung Thanh Văn trên đường đi đều vút mọi thứ vào xe mua sắm do Vương Vượng Vượng đẩy, chỉ cần Vương Vượng Vượng rút lại phía sau một chút thôi, Chung Thanh Văn sẽ đứng tại chỗ, mặt không biểu cảm mà nói: “Giỏ*, nhanh lên.”

Từ “Giỏ” phát âm là “kuang” gần giống “wang” là cách phát âm từ Vương. Chung Thanh Văn coi Vương Vượng là cái giỏ.

“Tôi... Tôi là Vương Vượng Vượng.” Vương Vượng Vượng không thích bị gọi là “Giỏ”, liền ngay lập tức kháng nghị, “Là Vương Vượng Vượng, không phải cái giỏ.”

Vài phút sau đó, Chung Thanh Văn đứng trước quầy bán rau cải trắng, lại lần thứ hai trưng ra khuôn mặt không biểu tình: “Giỏ, nhanh lên.”

“...”

Chung Thanh Văn lại dắt theo Vương Vượng đi mua đồ ăn vặt ở quầy bên kia.

“Hai ông bà thích đồ ăn vặt, tiền này không cần bớt.” Chung Thanh Văn nói, đem hộp sô cô la Thụy Sĩ, toàn bộ bánh bích quy, hộp kẹo vừng Phúc Kiến thả vào xe đẩy của Vương Vượng Vượng, “Nhưng mà mua ít thôi, ông cụ bị bệnh tiểu đường. Tuy rằng mấy năm nay ông mặc kệ rồi, muốn ăn cái gì thì ăn, không muốn phải khổ, thế nhưng vẫn không nên thì hơn.”

“Ha ha...” Vương Vượng Vượng không còn gì để nói, “Tôi cũng thích đồ ăn vặt.”

Vốn chỉ là thuận miệng nói ra, không ngờ Chung Thanh Văn lại đột nhiên dừng bước, rất cảnh giác mà nhìn Vương Vượng Vượng.

“Tôi...” Vương Vượng Vượng có chút uất ức, “Tôi sẽ không ăn vụng đâu...”

“...”

“Tôi thực sự sẽ không ăn vụng mà...”

“Muốn thì cứ ăn.”

“... Hả?” Chung Thanh Văn nói những lời này thật ngoài dự đoán của Vương Vượng Vượng.

“Muốn ăn thì ăn nhưng đừng ăn nhiều.” Chung Thanh Văn nói, “Đừng làm ra vẻ bị ngược đãi thế kia.”

“... Á?” Vương Vượng Vượng mở to hai mắt mà nhìn.

Cô cảm thấy hình tượng của Chung Thanh Văn ... Hình như thoáng cái đã trở nên vĩ đại vô cùng ...

Vương Vượng Vượng là tuýp người nếu người khác hòa nhã với cô, lập tức cô sẽ trở nên thân quen luôn với người đó.

“A...” Khi thấy trên mặt túi khoai tây chiên có in hình Thánh đấu sĩ Seiya*, Vương Vượng Vượng liền nhìn Chung Thanh Văn một chút, rồi nói, “Anh xem phim hoạt hình này chưa?”

Là bộ manga Áo giáo vàng, thông tin thêm xem tại vi.wikipedia.org/wiki/Saint_Seiya

Chung Thanh Văn im lặng không nói.

Vương Vượng Vượng vậy mà không thèm để ý, liền tiếp tục nói: “Thật là kỳ quái, vì sao lại đặt tên là Thánh đấu sĩ Seiya? Đây rõ ràng là người kém nhất trong năm người.”

“...”

“À, “ Vương Vương Vương suy nghĩ một chút, còn nói, “Cygnus Hyoga với Pegasus Seiya không khác nhau lắm, đều kém như nhau.”

“ ... ”

“Sai hả? Hai người kia rõ ràng là kém nhất. Andromeda Shun lợi hại nhất, Dragon Shiryu cũng rất mạnh, là thánh đấu sĩ nổi tiếng! Phoenix Ikki luôn phong độ, bình thường rất bùng nổ.”

“ ... ”

Wương Vương Vương dường như đột nhiên lại nghĩ đến cái gì đó: “Có một vấn đề, thực sự là tôi vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận. Đây là ... Vì có đoạn Seiya mặc bộ thánh y, cho nên chúng ta thấy được nửa thân trên của cậu ta. Thế nhưng, lúc khoác áo lên người, lại thấy một chiếc thắt lưng hồng ở trong. Vấn đề ở chỗ này nè, cái thắt lưng màu đỏ kia từ đâu ra? Tôi còn để ý là không có cách nào để giải thích sự xuất hiện cái thắt lưng màu xanh lá của Dragon Shiryu, thắt lưng màu trắng của Andromeda Shun, thắt lưng hồng nhạt của Phoenix Ikki, còn có thắt lưng màu xanh lam của Cygnus Hyoga ... Thánh đấu sĩ vàng đều như nhau cả, Thánh vực Saga xé bỏ áo giáp vàng, thì lúc thay thánh y cái gì cũng không mặc, cũng không nhìn thấy được, thế nhưng, thế nhưng áo giáp vàng lại không chịu nổi công kích của Thánh vực Saga với Athens, mà bay hơi luôn luôn, mà khi đấy, Thánh vực sẽ mặc một cái quần. Cái quần này, ở đâu ra nhỉ?”

“ ... ”

“Thực ra, nhiều lúc tôi cũng muốn trở thành thánh đấu sĩ.”

Chung Thanh Văn không lên tiếng.

Wương Vương Vương lại nói: “Thế nhưng tôi nghĩ lại, nữ thánh đấu sĩ rất khổ, chỉ cần bị người khác nhìn thấy mặt sẽ phải kết hôn với người đó. Tôi không muốn như vậy.”

“ ... ”

“Không biết Medusa* có như vậy không.” Vương Vương Vương nói, “Thực ra cô ấy cũng rất đáng thương, không được gả cho ai, bởi vì, ai nhìn thấy cô ấy đều biến thành đá nha.”

Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung là Gorgon gồm Stheno, Euryale và Medusa. Đọc thêm tại đây vi.wikipedia.org/wiki/Medusa

“ ... ”

Wương Vương Vương đột nhiên không nói nữa, bởi vì ánh mắt của Chung Thanh Văn rõ ràng muốn nói là: im miệng.

Đó là một loại ánh mắt có thể ra lệnh cho người khác...

“Đi tính tiền.”

Chung Thanh Văn nói, sau đó sải đôi chân dài, Vương Vương Vương nhanh nhẹn theo sau.

Sau đó, lúc chờ thanh toán ở quầy thu ngân, Chung Thanh Văn đột nhiên nói một câu: “Chọn Seiya là nhân vật chính vì nữ thần thích Seiya.”

“ ... Cái gì?”

Chung Thanh Văn nhìn Vương Vương Vương một chút: “Không nghe thấy thì thôi.”

“ ... A?”

“Còn nữa,” lúc này đã đến lượt Chung Thanh Văn thanh toán, anh đổ ra các thỏi trong giỏ, “Trong thánh đấu sĩ Medusa là nam.”

“Hả?”

“Mặt của hắn cũng chẳng ra sao, chỉ là hắn có cái tên Medusa mà thôi.”

“ ... ”

3. Chương 3: Ngày Cuối Tuần Đầu Tiên

Chủ nhật một người bạn của Chung Thanh Văn muốn đến nhà chơi.

Từ sáng sớm Chung Thanh Văn đã nói với Vương Vượng Vượng: “Nấu nhiều cơm một chút.”

“Tuân lệnh!”

Chung Thanh Văn không nói tại sao mà Vương Vượng Vượng cũng chẳng hỏi gì.

Thế nhưng, sau khi vị khách kia vào nhà, Vương Vượng Vượng choáng váng đầu óc ngay tại chỗ.

“Dọn thức ăn lên đi.”

“Nhưng mà... Nhưng mà...”

“Hử?”

“Không có đủ thức ăn...”

“Không đủ?” Giọng nói của Chung Thanh Văn rõ ràng đang rất không hài lòng, “Không phải tôi nói trước với cô rồi à?”

“Đúng vậy.” Vương Vượng Vượng hận không thể trốn vào một góc, “Nhưng... Nhưng... Anh chỉ bảo là nấu nhiều cơm một chút chứ không bảo làm thêm cả thức ăn nữa... Tôi tưởng ý anh là hai ngày trước không đủ cơm ăn...cho nên...”

“...”

“...”

“Tôi hỏi này,” Chung Thanh Văn nhú nhú mày, “Cô ngốc thật hay là giả vờ thế?”

“...”

Wương Vượng Vượng không thể phản bác, cô đành cam chịu.

Chung Thanh Văn nói rất đúng. Sao cô lại có thể chỉ nấu thêm cơm mà không làm thêm thức ăn.

Có năm người, mà lại chỉ dọn ra đồ ăn đủ cho bốn người... Thoạt nhìn thật sự là quá keo kiệt, chẳng đủ chút nào, mà trong tủ lạnh cũng không còn đồ ăn dư thừa. Chung Thanh Văn khẳng định sẽ không chấp nhận để cho khách đến chê cười mình, Vương Vượng Vượng cũng không muốn ứng phó như thế.

“Vậy thì...” Vương Vượng Vượng cố gắng nghĩ ra cách xoay sở, “Như vậy đi, tôi không ăn.”

“Hử?”

“Ông, bà, vị khách kia cùng với anh, chắc là đủ, còn tôi thì quên đi.”

Chung Thanh Văn vừa suy nghĩ vừa nhìn Vương Vượng Vượng.

“Thì nói với ông bà và vị khách kia là tôi đang ăn kiêng, nên ăn cái khác.”

“Hử?”

“Một lát nữa tôi tùy tiện tìm cái gì đó lấp đầy bụng là được rồi, không có gì đáng lo cả.”

Mãi cho đến lúc này Chung Thanh Văn mới gật đầu nói: “Được.”

“...”

“Thực sự mà nói nếu như trong năm người phải có một người chịu đói, thì người đó chỉ có thể là cô mà thôi.”

“...”

Hai người cứ như vậy mà giải quyết vấn đề, đi đến thống nhất, đó chính là —— Vương Vượng Vượng chịu đói.

Thực ra Vương Vượng Vượng hơi chán nản, bởi vì cô nghĩ mình đúng là người không chuyên nghiệp, có phần nào giống hệt như...một con một sách. Tuy rằng công việc này là vì luận văn, có làm thành thạo bao nhiêu đi nữa thì sau này cũng chưa chắc dùng đến, thế nhưng, Vương Vượng Vượng không có cách nào ngăn được cảm giác kia.

Tối thứ năm, ăn cơm sớm hơn ba mươi phút, lúc chiêm hành thì không cho nước vào. Sáng sớm thứ sáu lại chạy ào vào phòng ngủ của Chung Thanh Văn định dìu anh ta đi tiểu. Chủ nhật, không chuẩn bị thức ăn cho khách.

Vương Vượng Vượng không biết khi bắt đầu công việc mới có phải mọi người đều như vậy hay không, luôn luôn phạm những sai lầm đơn giản, hay là nói cô không đáng tin cậy. Nhưng có một điểm rất rõ ràng, cái cảm giác này thực sự là không vui vẻ.

Vương Vượng Vượng tự cảm thấy chỉ số thông minh của mình không hề thấp, mặc dù nhiều lúc có chút sơ ý cẩu thả, thế nhưng, bất luận là học ở trường hay đi thực tập, giáo sư và ông chủ đều cho rằng Vương Vượng Vượng có khả năng vượt trội, một sinh viên ưu tú, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ rằng, khi đối mặt với những công việc không quen thuộc mình lại nảy sinh ra nhiều vấn đề đến như thế.

Nếu như, chưa nghiên cứu được cái gì đã bị chủ nhà đuổi đi thì cô phải làm thế nào bây giờ.

.....

— Sau đó Vương Vượng Vượng lại tắt bật dọn đồ ăn lên bàn.

Vị khách thấy Vương Vượng Vượng bận trước bận sau liền nói: “Thật là nhanh nhẹn.”

Vương Vượng Vượng cười: “Hi hi...”

“Chung Thanh Văn trả cô một tháng bao nhiêu?”

“Hả?” Vương Vượng Vượng nhìn Chung Thanh Văn một chút, ăn ngay nói thật, “Một nghìn năm trăm tệ, bao ăn bao ở.”

“Một nghìn năm trăm tệ đủ gì chứ, hiện tại thông thường đều trả hai nghìn đến ba nghìn.” Vị khách kia nhìn qua hình như rất thân với Chung Thanh Văn, nói toạc móng heo ra, “Một nghìn năm trăm tệ, đi dạo quanh cửa hàng một vòng, căn bản chẳng mua được thứ gì. Chung Thanh Văn, cậu cũng keo kiệt quá đi.”

“Không phải đâu.” Vương Vượng Vượng ngốc nghếch phản bác, “Tôi thấy một nghìn năm trăm tệ là nhiều lắm nha.”

“...” Đối phương cảm thấy không còn gì để nói.

“Một ngày được năm mươi tệ, tôi tiêu như thế nào cũng không hết nhé. Năm mươi tệ của hôm trước và hôm qua còn chưa dùng đến thì lại sắp có năm mươi tệ nữa!”

“...”

Vị khách nói: “Nghe tôi nói này, mau bảo cậu ta tăng lương cho cô. Nếu như không tăng, cô hãy lập tức bye ngay.”

“...”

“Đừng để gương mặt cậu ta lừa gạt, trai đẹp đâu thể làm cơm ăn được.”

“...”

“Chung Thanh Văn,” vị khách còn nói, “Sao cậu lại đi lừa lọc thiếu nữ ngây thơ thế này...”

“Làm thêm giờ cũng được.” Rốt cuộc lúc này Chung Thanh Văn đã mở miệng.

“Ồ?” Người nọ cười nói, “Đại gian thương vắt cổ chày ra nước rút được bao nhiêu?”

Chung Thanh Văn nói: “Hai ngày trước quả thật tôi không hài lòng.”

Vương Vượng Vượng mở to hai mắt: “...Ồ?”

“Nhưng mà hiện giờ...” Chung Thanh Văn nheo mắt, “Tôi cảm thấy cũng được.”

“... Ồ!” Vương Vượng Vượng cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

“Ngốc nghếch cũng có chỗ tốt của ngốc.”

“...”

—— Sau đó, Vương Vượng Vượng quay trở về phòng của mình, để phòng ăn lại cho bốn người kia.

Cô cũng không hề đóng cửa, mà chỉ khép hờ, như vậy, nếu như Chung Thanh Văn có nói chuyện gì thì sẽ không đến mức không nghe thấy.

Vương Vượng Vượng suy nghĩ, bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, chắc trong một lúc cũng chưa thể ăn cơm xong, vì thế cô liền lấy ra tác phẩm kinh điển về xã hội học của Habermas “Sự biến đổi cấu trúc của môi trường công cộng” từ trong túi đồ.

Quyển sách này chủ yếu là nói về môi trường cộng đồng, nghiên cứu về công dân có thể tự do thảo luận những vấn đề công cộng mà không bị can thiệp bởi cộng đồng.

Tuy rằng hiện giờ đang viết luận văn, nhưng không thể không đọc gì cả. Huống hồ, bản thân Vương Vượng Vượng cũng rất thích xã hội học.

Không ngờ cô lại đọc say sưa như thế...

Tuy rằng trên lớp đã được nghe giảng, thế nhưng xem bản gốc sẽ thu hoạch được không ít thứ.

Đang đọc chăm chú, Vương Vượng Vượng đột nhiên thấy một đôi chân dài xuất hiện ở cửa.

“... Á!”

Vương Vượng Vượng khép quyển sách trong tay “bộp”, nhanh chóng nhét dưới mông, ngồi yên tại chỗ.

“...”

Vương Vượng Vượng nhìn Chung Thanh Văn, hỏi: “... Vị khách kia đâu rồi?”

“Đã đi rồi.”

“A...” Vương Vượng Vượng lại chẳng hay biết...

“Có chuyện gì không?” Vương Vượng Vượng lại hỏi.

Chung Thanh Văn đặt một ít bánh ngọt lên bàn: “Tôi đoán là cô còn chưa ăn gì, nên đưa cái này qua.”

“Ồ...” Vương Vượng Vượng rất kinh ngạc. Chung Thanh Văn, không phải người như vậy ——

“Ông cụ thích ngọt.” Chung Thanh Văn nói tiếp, “Kết quả cắn một miếng liền bỏ ngay, bảo là không khác gì thức ăn chó.”

“...”

“Còn nữa, “ Chung Thanh Văn nhìn chằm chằm vào Vương Vượng Vượng, ánh mắt quét xuống phía dưới một chút, “Đừng mang những thứ sách không đứng đắn đến nhà tôi.”

“Ồ?” Sách không đứng đắn... Nếu ông Habermas nghe được câu này, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào...

Vương Vượng Vượng liền khỏ sở mình oan cho bậc thầy vĩ đại này: “Không phải...không phải là sách không đứng đắn...”

“Không phải là sách không đứng đắn thì sao cô lại giấu đi?”

Thực sự... Thực sự thì không nên giấu đi... Thế nhưng, nếu như không phải là sinh viên hay học giả của lĩnh vực này thì sẽ không bao giờ xem đến những tài liệu như vậy.

“Ặc...” Vương Vượng Vượng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Nhưng Chung Thanh Văn chẳng quan tâm, anh quay người đi ra cửa.

Vương Vượng Vượng cất sách xong thì mở cái hộp Chung Thanh Văn vừa mang vào, cắn một miếng nhỏ, hương vị thật là ngon. Là bánh dứa.

“Ăn ngon thật ...” Đậu giống như thức ăn chó? Vương Vượng Vượng đã từng ăn thức ăn chó, bởi vì muốn biết vì sao bọn chúng lại thích như vậy, cô còn thử qua một vài nhãn hiệu nổi tiếng, kết quả ăn chẳng ngon lành gì. Thế nhưng cái bánh trong tay độ ngọt vừa phải, lại mềm và thơm, chẳng giống thức ăn chó chút nào.

Cái này gọi là gì? Vương Vượng Vượng nâng hộp lên nhìn.

Vừa trông thấy cô liền hoảng sợ.

Trên đó in dòng chữ to: Thời hạn sử dụng: 12 tháng. Ngày sản xuất: Năm 99.

Cái gì... Năm nay là năm 2010... Vậy mà...quá thời hạn mười năm rồi... Lấy đồ quá hạn mười năm ỉn ăn ——

“Chung Thanh Văn!” Vương Vượng Vượng cảm thấy uất ức, đi ra ngoài tìm bằng được Chung Thanh Văn: “Tại sao anh lấy đồ đã quá hạn mười năm cho tôi ăn?”

“... Hả?”

“Trên đó viết, ngày sản xuất, năm 99.”

Chung Thanh Văn trưng ra vẻ mặt bó tay: “Đây là mua ở Đài Loan.”

“Hở?”

“Là năm 99 của lịch Đài Loan*.”

đọc thêm tại đây en.wikipedia.org/wiki/Minguo_calendar

“Á!”

Vậy, thì chính là 2010 công nguyên... Nói cách khác... Năm nay...

Chung Thanh Văn lại dùng giọng điệu rất khó chịu với người khác mà nói: “Cô đã xem ngày thì thuận tiện xem luôn nơi sản xuất được không.”

“Tôi, tôi xin lỗi.” Hiểu lầm ý tốt của đối phương, thực sự rất xấu hổ. Vương Vượng Vượng hổ thẹn cúi đầu, thất bại thảm hại mà trở về.

Chung Thanh Văn ở phía sau cười cười.

Chỉ có điều Vương Vượng Vượng không thấy được.

4. Chương 4: Trò Chuyện Đêm Khuya

Vào một buổi tối vài ngày sau đó, nửa đêm Vương Vượng Vượng tỉnh dậy đi toilet, sau đó cảm thấy hơi khát nước.

Vừa khéo không có nước lọc, vì thế cô bèn mở tủ lạnh, mở ra hộp sữa đậu nành mè đen mua ở siêu thị hồi sáng, rót ra một cốc nhỏ.

Đang lúc Vương Vượng Vượng định cất hộp sữa kia đi, thì cô bất ngờ thấy được một dòng chữ to in trên nắp hộp: vui lòng uống trong vòng bốn giờ sau khi mở ra.

Cái gì —— bây giờ đã hơn nửa đêm, lại phải uống cả hộp sữa đậu nành mè đen...

“...” Vương Vượng Vượng đáng thương cầm hộp sữa đậu nành đến phòng ăn, cô không bật đèn, ngồi yên trước bàn ăn, dốc sức tiêu diệt hộp sữa.

Nhiệm vụ này thật sự quá gian nan ——

...

— Hôm nay Chung Thanh Văn thức khuya.

Mấy ngày nay công việc trong công ty rất nhiều, anh phải mau chóng xử lý. Cuối cùng cũng giải quyết xong xuôi mọi việc, Chung Thanh Văn có phần mệt mỏi rã rời, anh đứng dậy, chuẩn bị đi rửa mặt. Đúng lúc kem đánh răng trong phòng vệ sinh dùng hết, cho nên Chung Thanh Văn định xuống dưới lầu lấy một cái khác.

...Ngay lúc anh vừa xuống lầu, bất thành linh trông thấy hình như có một người đang ngồi trên ghế trong phòng ăn, giống như đang làm gì đó.

Trời tối đen như mực, nên nhìn không rõ lắm, vì vậy Chung Thanh Văn liền nhìn xuyên qua khung cửa sổ phòng ăn xem bên trong đang làm gì.

Mà bên kia Vương Vượng Vượng hình như cũng nghe thấy có tiếng động, cô cũng cố gắng nhìn qua cửa sổ trong phòng xem bên ngoài có cái gì không.

Giữa cảnh tối lửa tắt đèn bỗng thành linh hiện ra một đôi mắt cách cửa kính, cả hai người đều không khỏi bị giật mình.

Chung Thanh Văn bước vào, nhú mào: “Cô làm cái gì ở đây!”

“... A?” Vương Vượng Vượng tròn mắt. Chủ nhà này, hình như câu nói nhiều nhất với mình chính là “Cô làm cái gì ở đây!”

“Tôi... Tôi đâu có làm gì đâu...” Vương Vượng Vượng vươn móng vuốt cầm lấy cốc, “Thì, tôi ngồi ở chỗ này một lát.”

“Đã hơn nửa đêm sao không bật đèn?”

“Tôi,” Vương Vượng Vượng không thể làm gì khác hơn là ăn ngay nói thật, “Tôi muốn uống sữa đậu nành mè đen, nên mới lấy ra. À, cái này là tự tôi mua đấy nhé.”

“Sau đó?”

“Sau khi mở nắp tôi mới phát hiện trên này viết — vui lòng uống trong vòng bốn giờ sau khi mở ra.” Vương Vượng Vượng vừa nói, vừa lấy tay chỉ vào dòng chữ nhỏ trên đó cho Chung Thanh Văn nhìn.

Chung Thanh Văn gạt bàn tay của Vương Vượng Vượng sang một bên: “Tối quá, tôi nhìn không rõ chữ.”

“Ồ...”

“Cho nên đến giờ cô vẫn chưa đi ngủ?”

“Không có cách nào cả...” Vương Vượng Vượng nói, “Không thể vứt bỏ được...”

“Cũng đúng.”

“Mỗi vật đều có linh hồn ở bên trong...” Vương Vượng Vượng nói, “Nếu như vứt bỏ, linh hồn đó sẽ tức giận!”

“...”

Vương Vượng Vượng luôn không thích lãng phí lương thực, đây cũng là điều mà ông bà nội đã dạy cho cô.

Khi còn nhỏ ông bà luôn ngồi bên cạnh Vương Vượng Vượng kèm cô học bài, hôm nào cũng đến tận trưa mới được ăn. Thời gian đó hai cụ đều nhắc nhở Vương Vượng Vượng nhất định phải quý trọng thức ăn vì chúng không bao giờ thay đổi. Bởi vì hai người đã từng trải qua một thời gian vô cùng cực khổ, đã thử qua cảm giác đói khát, vậy nên rất khó chịu với những người lãng phí lương thực. Mẹ từng kể cho Vương Vượng Vượng, có một lần, ông bà ra ngoài đi mua đồ ăn sáng về cho cả nhà, thế nhưng dượng, bác còn cả anh họ chẳng ăn miếng nào, hai cụ không đành lòng đem bỏ, kiên trì mà ăn hết phần ăn của năm người, sau đó...hai người phải nhập viện, lúc đó bố mẹ đều khuyên ông bà đừng nên như vậy, đừng tiếc món tiền nhỏ, thế nhưng Vương Vượng Vượng càng nghĩ càng thấy người sai chính là dượng, bác còn có anh họ.

Sống trong khái niệm này, Vương Vượng Vượng đã được giáo dục như vậy.

“Cái kia...” Vương Vượng Vượng nói, “Bằng không, anh cũng uống một ít đi?”

“ ... ”

“Sữa đậu nành mè đen ngon lắm...”

“Được rồi.” Chung Thanh Văn nói, “Cô bật đèn trước đi đã.”

“Không thì đến phòng tôi đi?” Vương Vượng Vượng nói, “Có lẽ không thể uống hết nhanh như vậy, tôi sợ ông bà sẽ có việc gọi tôi.”

“Cũng được.” Chung Thanh Văn gật đầu.

“Để tôi rửa một chút dâu tây, như vậy sẽ không khó uống...”

“...Nhanh lên một chút.”

—— Cứ như vậy, Chung Thanh Văn đi theo Vương Vượng Vượng lên lầu.

Wương Vượng Vượng đưa cho hắn một cốc sữa đậu nành, còn có một chén dâu tây nhỏ.

Chung Thanh Văn vừa nhìn thấy chén dâu tây kia liền nhú mày.

“Sao thế này?”

“Những trái dâu tây này sao lại dị dạng thế?”

“Hả?” Vương Vượng Vượng rướn cổ qua nhìn, “Bình thường mà...”

“Bình thường cái gì chứ?” Chung Thanh Văn chán ghét liếc nhìn một lần nữa, “Trái nào cũng lõm vào cả...”

“Tôi đã chọn những trái ngon nhất cho anh rồi... Mấy trái của tôi còn xấu hơn...” Nói xong, cô liền đẩy cái chén của mình qua.

Chung Thanh Văn vừa nhìn, quả nhiên càng méo mó lồi lõm hơn.

“Sao lại thành thế này?”

“Ngày hôm nay danh sách mua sắm của tôi thực sự rất nhiều...” Vương Vượng Vượng nói, “Ở trên trái cây có trứng và mấy thứ khác đề lên, vì thế... dâu tây bị dòn chết...”

“ ... ”

“Nước dâu tây từ trong lỗ thông của hộp nhựa mà rỉ ra, nhuộm đỏ cả quả đào ở dưới...”

“ ... ”

Đây thực sự là một câu chuyện bi thương mà ——

“Đúng rồi, vì sao cô không học hết cao trung?” Chung Thanh Văn đột nhiên dời trọng điểm của câu chuyện.

“Cái này...” Vương Vượng Vượng sợ bị lộ thân phận liền đáp lung tung, “Bởi vì tôi ngốc.”

Chung Thanh Văn gật đầu: “Cũng có thể lắm.” Bày ra một bộ dạng bi ai.

“ ... ”

Thực ra Vương Vượng Vượng học hành rất giỏi, chỉ có điều cô không biết phải nói như thế nào. Hiện giờ có vẻ ngốc ngốc, nhưng mà cũng có phần hợp lý, bởi vì trong công việc hằng ngày như thế này cũng chẳng cần phải thông minh.

“Nhưng tôi sẽ cố gắng làm tốt công việc này.”

Chung Thanh Văn giương mắt nhìn Vương Vượng Vượng một chút: “Mong là vậy.”

Wương Vượng Vượng luôn nghĩ rằng, năng lực và cần mẫn, dù sao cũng chiếm phần như nhau. Nếu năng suất cao thì công việc sẽ hoàn thành tốt đẹp. Làm việc xuất sắc đương nhiên là tốt nhất, thế nhưng nếu như không thể thì nên hy sinh thời gian rảnh rỗi, tình nguyện tăng ca hoàn thành tất cả. Vừa ngốc lại lười thì sẽ không thể làm được gì. Vương Vượng Vượng luôn chăm chỉ để làm tốt nhất. Ngày chủ nhật cô hy sinh khoảng thời gian từ một giờ đến ba giờ có thể làm việc của mình, tỉ mỉ xem xét lại bảng công việc, bao

gồm tất cả những gì mà cô biết, ví dụ như, tình trạng sức khỏe của hai ông bà ra sao, cái gì không được ăn, ăn cái gì có lợi, bình thường uống thuốc gì, mỗi lần như thế nào, thích kênh truyền hình nào, ghét tiết mục phát thanh nào... Còn có cả những việc cần phải chú ý làm khi dọn dẹp một số vật dụng trong nhà... Tất cả đều được ghi lại, bất cứ lúc nào cũng có thể kiểm tra và ôn tập.

Chung Thanh Văn cũng nhìn thấy, còn cầm lên sửa chữa một chút. Hiện giờ, Chung Thanh Văn tương đối tán thành đối với sự chăm chỉ của Vương Vượng Vượng.

“Cái kia...” Vương Vượng Vượng suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy đây là cơ hội nói chuyện phiếm rất hiếm có.

Cô muốn hỏi một vài ý kiến của Chung Thanh Văn, bởi vì những thứ này rất có lợi với luận văn. Trọng điểm của bài luận văn là quan điểm bình đẳng và vấn đề tín nhiệm, nhưng chỉ tham gia quan sát thì thông tin sẽ không được đồng đều, nếu có thêm ý nghĩ của chính người đó thì sẽ chính xác hơn nhiều.

Nếu, hiện tại đã nhắc đến vấn đề này, không bằng cô giả vờ vô ý hỏi một câu xem...

“... Hử?”

Wương Vượng Vượng nhìn ngón tay thon dài của Chung Thanh Văn đang cầm cốc: “Anh, anh có tin tưởng tôi không?”

“Cô có điểm nào đáng tin?”

“...”

“...?” Chung Thanh Văn như là không cảm thấy câu trả lời này có vấn đề gì cả.

“Tôi không nói đến phương diện làm việc...” Vương Vượng Vượng giải thích, “Là nhân phẩm ấy.”

“Nhân phẩm?”

“Ừ,” Vương Vượng Vượng nói, “Chính là anh có sợ tôi lấy trộm tiền không?”

“À,” Chung Thanh Văn đáp, “Cái này tôi không lo.”

“Hả...” Vương Vượng Vượng mở to hai mắt.

“Bởi vì cô không có bản lĩnh đó.”

“...”

“Nếu như cô có thể tìm ra đồ quý giá, tôi sẽ nhìn cô với cặp mắt khác xưa.”

“...” Vương Vượng Vượng nghĩ rằng từ “bản lĩnh” này là một cách nói khá khách sáo, kỳ thật ý của Chung Thanh Văn chính là “chỉ số thông minh”.

Cái này, rốt cuộc coi như là tín nhiệm, hay không tín nhiệm nhỉ —— chỉ có điều, cuối cùng cũng có một tin tức hữu ích ——

Không ít những chủ nhà đề phòng người giúp việc như là trộm cướp vậy, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào họ, tuyệt đối không cho họ nằm ngoài tầm mắt của mình. Còn có người cố ý để tiền, vật quý ở những nơi mà người giúp việc có thể nhìn thấy được, để thử thách “độ trung thành” của các cô.

“Vậy...” Vương Vượng Vượng lại hỏi, “Anh có nghĩ chúng ta bình đẳng không?”

Có người cho rằng người giúp việc trong nhà chính là người hầu hạ, giống như nô tì, đều là cấp thấp nhất, còn mình là chủ, vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng lại không hiểu được ai cũng có tôn nghiêm. Có người cho rằng người giúp việc là những người kém cỏi còn không cho ngồi cùng bàn, còn có người không cho người giúp việc dùng máy giặt giặt quần áo, có người còn bắt phải đội mũ dù cho thời tiết như thế nào để ngăn tóc rụng trong phòng, còn có người thì hơi tí là chửi ầm lên, ngay cả một lỗi nhỏ cũng không được mắc phải...

Chung Thanh Văn dường như cảm thấy đây là một vấn đề kỳ quái, anh nhú mày, không hề trả lời.

Wương Vượng Vượng liền tự mình chuyển chủ đề: “Ặc...thì là...mấy hôm trước tôi mới đọc một quyển sách, gọi là “Jane Eyre*”.

là cuốn tiểu thuyết của văn sĩ Charlotte Brontë, được xuất bản bởi Smith, Elder & Company of London vào năm 1847 dưới bút danh Currer Bell, là một trong những tiểu thuyết có ảnh hưởng sâu sắc và nổi tiếng nhất của nền văn học Anh.

“Nghèo khổ, thấp kém, xấu xí...”

“Ừ...”

Chung Thanh Văn nhìn Vương Vượng Vượng, có phần dăm chiêu.

“Tôi... Tôi không nói mình nghèo khổ, thấp kém, xấu xí ...”

Tuy rằng cũng không phải tốt hơn nhiều, tất cả đều thuộc ở tầng lớp trung trung so với mọi người.

“Tôi thừa nhận về nhân cách thì chúng ta bình đẳng.”

“...!” Vương Vượng Vượng mở to hai mắt nhìn Chung Thanh Văn.

“Thế nhưng địa vị trong nhà này thì không bình đẳng, đó là quan hệ lãnh đạo và bị lãnh đạo.”

“Biết rồi biết rồi...” Người trả tiền là lão đại mà.

Chung Thanh Văn và cô, mặc kệ tạm thời là quan hệ ông chủ và kẻ làm thuê, hay là khách hàng và phục vụ... Chung Thanh Văn đều là lão đại trả tiền.

“Tôi không uống được nữa.” Vương Vượng Vượng chìm trong luồng suy nghĩ miên man, Chung Thanh Văn ném ra một câu: “Còn lại tự cô giải quyết đi.”

Nói xong anh liền phóng khoáng xoay người, bước đi...

“Này... Này...”

Còn lại...cũng không nhiều lắm.

Chỉ có điều... Vương Vượng Vượng đang nhớ lại nội dung của câu chuyện lúc nãy. Cho nên mới nói, đối với hai vấn đề “Tín nhiệm” và “Bình đẳng”, Chung Thanh Văn đều không dùng “Đúng” và “Sai” để trả lời, căn bản là không nói ra đáp án chính xác nào cả.

Thế nhưng, từ khi Vương Vượng Vượng đến đây, đây là lần đầu tiên tán gẫu sâu sắc với Chung Thanh Văn.

Bầu không khí...vậy mà không tệ lắm.

—— Có một loại cảm giác rất thoải mái.

5. Chương 5: Cõi Mắt

Rất kỳ diệu, dường như từ lúc bắt đầu cuộc nói chuyện giữa đêm kia, công việc giúp việc của Vương Vượng Vượng chính thức đi vào quỹ đạo.

Cô cũng tự an ủi mình rằng, có thể mỗi người khi bắt đầu một công việc mới đều phải trải qua giai đoạn đầu tiên vô cùng khó khăn, sau khi thành thạo sẽ tốt hơn nhiều, không hề chứng minh không có năng lực.

Ông cụ và bà cụ nhà họ Chung đều rất thích Vương Vượng Vượng.

Vấn đề duy nhất chính là Chung Thanh Văn, bởi vì mãi cho đến giờ Chung Thanh Văn chưa từng nói một câu tử tế với Vương Vượng Vượng.

Vương Vượng Vượng vẫn luôn giữ liên lạc với mấy cô gái ở công ty môi giới.

Có một lần, các cô nói với Vương Vượng Vượng, có một số ông chủ nhà tư tưởng đến những cô giúp việc trẻ tuổi. Các cô chia sẻ tỉ mỉ các loại kinh nghiệm về việc bị bày tỏ một cách lộ liễu và ám chỉ trong trước đây, còn hỏi Vương Vượng Vượng, chủ nhà của cô có những lời nói hay cử chỉ đặc biệt không.

“Tôi,” Lúc đó Vương Vượng Vượng ừ rừ mà đáp, “Tôi nghĩ chủ nhà của tôi ghét tôi.”

“...?”

“Mỗi khi bước đi trong nhà tôi đều phải bước rất nhẹ chân, sợ anh ta nói chuyện với tôi, bởi vì mỗi lần mở miệng anh ta đều giáo huấn tôi.”

“...”

“A...”

“Cô thật là đáng thương, bị dọa thành thế này...”

Vương Vượng Vượng cũng hiểu được bản thân mình không có tiền đồ.

...

— Một ngày sau, mẹ của Vương Vượng Vượng gọi điện thoại đến, nói rằng bà bác ở nhà đã giới thiệu một người bạn trai cho Vương Vượng Vượng.

“...” Bà bác này rất nhiệt tình, thế nhưng, lần giới thiệu nào cũng không đáng tin cậy.

Đây đã là người thứ ba rồi. Lần đầu tiên, giới thiệu cho Vương Vượng Vượng một thanh niên rất có ý chí vươn lên, là người đứng thứ nhất đại học T. Vương Vượng Vượng cũng biết anh ta, ở trên bảng đen của thư viện anh ta chiếm hẳn một ngai vàng là người mượn nhiều sách nhất, nghe nói mỗi ngày anh ta phải đọc ít nhất một quyển sách, lúc nào cũng bổ sung kiến thức. Lúc gặp mặt Vương Vượng Vượng, anh ta không ngừng nhắc đi nhắc lại câu nói “Tôi muốn trở thành người có tư duy ưu việt nhất thế giới!” Anh ta nói, sợ nhất là có một ngày nào đó niềm đam mê của mình đối với học tập sẽ phai nhạt. Anh ta nói mình còn chưa tới lúc thả lỏng, sẽ không nghĩ đến việc cưới vợ. Vương Vượng Vượng trao đổi phương thức liên lạc với anh ta, ngỡ ngàng về nhà. Lần thứ hai, là một người rất kỳ quái, một mực thảo luận về vấn đề khác giới. Lại còn nói một câu kinh điển thế này “Gặp nhau khai pháo quên hết oán thù”, sau đó còn mời Vương Vượng Vượng bình phẩm câu thơ này, trong lời nói của anh ta không khỏi có phần đắc ý.

Hình như mọi người trong nhà có chút sốt ruột về chuyện này.

Quay đi quay lại thì đã đến ngày gặp mặt.

Xung quanh là một bầu không khí kỳ quái. Như là, trước đây mặc kệ so sánh mọi phương diện với bạn bè cùng lứa mọi như thế nào, nhưng là người phụ nữ mà nói, việc cuối cùng quyết định thành bại của cuộc đời chỉ tóm gọn trong hai chữ: ông chồng. Cho dù có xuất sắc thế nào mà không có bạn trai thì cũng thua thôi. Mà chỉ cần có bạn trai, cho dù đối phương là một tên vô lại không có nhân phẩm thì vẫn là chiến thắng. Điều này đúng thật là kỳ quái.

Vương Vượng Vượng chỉ có thể chờ mong lúc này xuất hiện một người bình thường.

Được bà cô giới thiệu, chính là một viên chức bình thường trong một xí nghiệp nhà nước, ba mươi tuổi.

Người đàn ông này rất sốt ruột mà gọi điện cho Vương Vượng Vượng, bảo cô lập tức đi ra ngoài ăn.

Vương Vượng Vượng không dám tự tiện bỏ công việc, dù sao Chung Thanh Văn vẫn còn đang ngồi trên sofa chờ ăn đấy. Vì thế, Vương Vượng Vượng nói với đối phương, ngày hôm nay không được, chỉ có chủ nhật mới có thời gian. Bởi vì, mỗi chủ nhật Chung Thanh Văn đều cho Vương Vượng Vượng nghỉ buổi sáng, không cần dọn dẹp nhà cửa, Vương Vượng Vượng gọi ngày này là “Ngày lười biếng”.

Thế nhưng đối tượng coi mất đường như chờ không kịp, cho nên hai người hẹn lên QQ* nói chuyện.

QQ là một phần mềm chat của Trung Quốc.

Lúc đầu, nói qua với nhau về tính cách, rồi về sở thích, mười lăm phút sau đó, đối phương đột nhiên hỏi Vương Vượng Vượng: “Cho tôi xem ảnh chụp của cô được không?”

“Hử... ?” Vương Vượng Vượng nghĩ, yêu cầu này cũng không có gì không hợp lý, vì thế cô bèn tìm tới tìm lui trong máy tính, nhưng chỉ tìm ra mỗi tấm ảnh hộ chiếu, cô định dùng làm sơ yếu lý lịch khi bắt đầu tìm việc. Chiếc máy tính xách tay này mới mua, Vương Vượng Vượng cũng chẳng để nhiều thứ ở bên trong.

“Uhm...” Vương Vượng Vượng tìm từ để nói: “Chỉ có ảnh hộ chiếu thôi.”

“Gửi qua đây.” Đối phương hình như rất muốn xem.

“Được rồi.” Tuy rằng Vương Vượng Vượng nghĩ người bình thường không thích ảnh hộ chiếu, thế nhưng tấm ảnh này, nói một cách khách quan, thực ra cũng không xấu lắm. Đây là chụp ở tiệm ảnh, còn có phông nền hết sức trang nhã.

Vương Vượng Vượng gửi tấm ảnh này đi.

Trải qua một lúc lâu yên ắng, bên kia cuối cùng gõ ra một câu: “Đáng tiếc, không phải diện mạo tôi thích.”

“Ồ, “ Vương Vượng Vượng suy nghĩ một chút, nghĩ mình cần phải lễ phép đáp lại: “Vậy anh thích diện mạo thế nào?”

Lúc này, khung chat hiện ra ba chữ tràn đầy kiêu ngạo và tự hào: “Phạm Băng Băng.”

“...” Vương Vượng Vượng đột nhiên cảm thấy không còn gì để nói.

Vừa nãy còn nói chuyện rõ lâu về tính cách và sở thích, đúng là chẳng có ích gì cả.

Vương Vượng Vượng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy mình thiệt thòi, người nọ muốn xem ảnh chụp, cô gửi qua, bị người ta kiên quyết cự tuyệt, còn mình ngay cả đối phương mặt mũi thế nào cũng chưa nhìn thấy, cho nên Vương Vượng Vượng nói: “Tôi cũng muốn xem mặt anh thế nào?”

Đối phương ra vẻ rầy rà nói: “Cái này không tốt đâu. Tôi đã không vừa ý cô, nếu như cô lại thích tôi, sau này rất khó làm bạn. Phiền phức lắm.”

Vương Vượng Vượng nói: “Vậy coi như tôi không may. Tuyệt đối sẽ không quẩn quít lấy anh!”

Đối phương nói một câu: “Vậy được rồi.”

Anh ta tràn đầy tự tin mà gửi đến một bức ảnh.

Vương Vượng Vượng vừa trông thấy, bề ngoài thế này, còn Phạm Băng Băng phải làm sao...

Cầm lấy điện thoại, cô báo cáo với bà bác. Lúc này bác mới nói cho Vương Vượng Vượng biết, người đàn ông kia chỉ có một yêu cầu với bạn gái: đẹp.

Bà bác không hiểu ý tứ của người kia, cho rằng Vương Vượng Vượng mặt mày thanh tú như vậy là đủ rồi.

Vương Vượng Vượng nghĩ, bác mình sẽ không hãm hại mình mà, nếu biết sớm thì sẽ chẳng nói chuyện với anh ta.

Đàn ông ba mươi tuổi, sao lại còn không đáng tin cậy thế chứ? Tiền không, diện mạo không, đạo đức cũng không, lại còn mơ tưởng muốn kết hôn với đại mỹ nữ hiếm hoi.

Nhìn ảnh của người đàn ông kia trên QQ, đang định tắt bỏ, đột nhiên từ cánh cửa truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng: “Bạn trai?”

Cái tên Chung Thanh Văn này, sao lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần thế ——

“Không phải đâu...” Vương Vượng Vượng thật thà đáp lại, “Là đối tượng người nhà giới thiệu cho tôi.”

“Lãng phí thời gian.”

“... Ặc.”

“Loại đầu heo này có cái gì tốt?”

Tấm ảnh kia, quả thực là đáng vẽ thô tục...

“Phải phải phải...” Vương Vượng Vượng nói, “Đương nhiên kém xa anh...”

Chung Thanh Văn nheo mắt, hình như rất thoải mái.

Vương Vượng Vượng tắt QQ đi, nằm dưới khung QQ chính là tấm ảnh hộ chiếu của cô.

“Cô tự ngắm ảnh mình?” Chung Thanh Văn không chút khách sáo mà hỏi luôn.

“Không có...” Vương Vượng Vượng liếc trộm anh một cái, hỏi, “Khó coi lắm phải không?”

“Đương nhiên không phải.”

“Hi hi...”

“Chỉ có điều...” Chung Thanh Văn nhìn cái hình kia, hỏi luôn, “Cô là người giúp việc...cũng cần chụp loại ảnh chính quy sao?”

“...!”

Vương Vương Vương bị dọa.

Quả thật, một thân âu phục, ngồi nghiêm chỉnh, hình như rất không bình thường...

Thế nhưng lúc này chỉ có thể kiên trì bịa đặt: “Đúng...đúng vậy.”

Vương Vương Vương lại nói: “Như vậy có vẻ tương đối nề nếp...”

Chung Thanh Văn dường như dăm chiêu mà nhìn chăm chăm Vương Vương Vương: “Dù sao tôi cũng cảm thấy có chỗ hơi kỳ quái...”

6. Chương 6: Tình Nguyên Viên

“Hiện giờ đều như thế này...” Vương Vương Vương nghĩ mình sắp hết từ để nói mất rồi: “Chỉ ít là do công ty giúp việc chúng tôi yêu cầu như vậy...”

“Được rồi.” Chung Thanh Văn xem ra cũng chẳng cảm thấy hứng thú lắm.

Nếu như Chung Thanh Văn quyết hỏi đến cùng, nhất định sự thật sẽ lộ ra như nhân bánh chéo à xem.

Vương Vương Vương chỉ muốn trốn, sao mà chủ nhà đầu tiên, lại gặp một gia hỏa lão luyện như thế ?

Tuy rằng Vương Vương Vương cũng đã quen rồi, bởi vì bản thân cô luôn thuận theo số phận. Dùng câu mà bạn bè hay nói chính là, “Nếu như toàn bộ đại học T có một người không may mắn, vậy nhất người đó nhất định là cậu.”

Bây giờ, Vương Vương Vương vô cùng bình tĩnh. Trước kia trong cuộc điều tra xã hội, sáng sớm vừa mới bước vào lớp học đã nghe được câu chuyện về một người đáng thương ở sân bay, mỗi ngày đi đi về về mất bốn giờ đồng hồ, vé xe tàu điện 36 tệ. Vương Vương Vương không cần suy nghĩ cũng biết người đó là mình, cuối cùng cô hỏi giáo sư tên người kia, quả là Vương Vương Vương.

Thế nhưng, Vương Vương Vương cũng có phần tin vào nhân quả, cô cho rằng con người trên đời này đều gặp những chuyện có liên quan với nhau, rắc rối phức tạp, nhiều lúc thoát nhìn không phải là cảnh ngộ tốt đẹp nhưng biết đâu đó là cơ hội bắt đầu trải nghiệm một giai đoạn khác. Có lẽ do xuất hiện của những điều đó, bạn sẽ bỏ qua một việc, vượt mất một số người... Sau này sẽ như thế nào, còn chưa ai nói trước được điều gì. Sinh mệnh chính là thứ kỳ diệu như thế. Từng việc xảy ra đều có lý do, dùng chính phương thức của mình để ảnh hưởng tương lai, thậm chí còn có thể làm thay đổi một đời người.

.....

—— Buổi chiều, Vương Vương Vương đi chợ mua thức ăn, nấu cơm, sau đó xin phép Chung Thanh Văn nghỉ hai tiếng, bởi vì hôm nay cô phải về trường một chuyến.

Chủ nhật tới khoa xã hội học sẽ tổ chức một bữa tiệc tối từ thiện do tình nguyện viên phục vụ, bao gồm chuẩn bị mọi thứ trước khi tiệc bắt đầu, giúp đỡ những hoạt động trong bữa tiệc, và dọn dẹp sân bãi. Đây là kế hoạch đã được sắp xếp từ trước, đương nhiên Vương Vương Vương cũng sẽ tham gia.

Hôm nay được tập hợp lại chính là muốn tập luyện đơn giản ọi người.

Chỗ này, Vương Vương Vương cũng biết, chủ đề của buổi từ thiện là quyên góp tiền cho bệnh nhân ung thư, số tiền từ cuộc bán đấu giá sẽ được chuyển thẳng đến quỹ bệnh ung thư.

Lần này các vật phẩm được mang đến tham gia đều là những vật được quyên tặng đến từ rất nhiều thành phần trong xã hội. Ví dụ như, trong đó có rất nhiều tác phẩm hội họa và thư pháp của các nhà nghệ thuật.

Địa điểm tập huấn là một phòng học ở trên tầng ba.

Cầu thang của mỗi tầng có ít nhất ba mươi bậc, leo lên cũng đủ chết mệt.

Bên cạnh có một anh chàng đang lên lầu, không chú ý tới phía sau là một đám học sinh đang chạy tới cái vĩa âm ỉ. Những nam nữ thanh niên này hình như đang thi xem ai chạy lên trước, đẩy tới đẩy lui, trong đó có người không cẩn thận va vào anh chàng kia, khiến anh ta lảo đảo, sắp sửa ngã xuống.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vương Vượng Vượng vừa nhìn thấy đã biết có điều không lành, cô lập tức vươn tay túm lấy cổ áo sơ mi của anh ta, tay kia bộp một phát giữ chặt lan can, kéo đối phương vững trên bậc thang. Nếu không thì cái người này sẽ chẳng khác gì quả bóng cao su lăn lông lốc trên cầu thang.

Người kia nhìn tay Vương Vượng Vượng, đứng dậy nói lời cảm ơn: "... Cảm ơn."

"Không có gì..."

Đám sinh viên kia cảm thấy mình đã gây họa liền nhanh chân chạy đến xin lỗi.

Vương Vượng Vượng nhìn kỹ càng, người này vẻ ngoài nhã nhặn, vừa nhìn là biết đây là người có tri thức.

Anh ta với Chung Thanh Văn hoàn toàn khác nhau. Chung Thanh Văn.....bình thường trong mắt lúc nào cũng lóe ra vài tia xảo trá, cả người tỏa ra khí chất ngang ngược. Tóm lại, hoàn toàn tương phản với người trước mắt này.

"Anh không sao chứ?" Vương Vượng Vượng ngờ nghệch hỏi.

"Không sao."

"Vậy là tốt rồi..." Vương Vượng Vượng nhìn hai mắt đối phương, thấy anh ta không làm sao, cô liền rời đi.

.....

—— Bước vào phòng học ở chân cầu thang, tập luyện hai tiếng đồng hồ.

Trước tiên, trưởng ban tổ chức nói về những hoạt động sẽ diễn ra, trình bày đủ loại thông tin, tất cả mọi người đều lấy một quyển sổ ra ghi chép.

Sau đó, phân bổ cho cả nhóm, chủ yếu chia làm tổ tiếp khách, tổ đánh dấu, tổ bán đấu giá, tổ quyên tiền, tổ camera, tổ chuẩn bị dụng cụ, tổ phát quà tặng, tổ tiếp đãi diễn viên, tổ âm thanh, vân vân và vân vân.... Rất nhiều phân đoạn, nối tiếp nhau liên tục, yêu cầu mọi người đều phải phối hợp ăn ý, bảo đảm toàn bộ quá trình diễn ra một cách thuận lợi.

Vương Vượng Vượng bởi vì vẻ ngoài có thiện cảm, nên được phân tới tổ tiếp khách. Không chỉ dẫn khách tham dự đến đúng vị trí, đồng thời còn phải sắp xếp chỗ cho các vị đại biểu một cách thỏa đáng.

Cô nghĩ rằng việc này không khó.

Tiếp theo là phần thông báo về quá trình diễn ra tiệc tối. Cũng không có ý tưởng gì mới mẻ, đó là biểu diễn văn nghệ, lãnh đạo phát biểu, tuyên truyền về buổi tiệc, sau đó tiến hành bán đấu giá, ký giấy xác nhận, người thay mặt nhận quà phát biểu, sau đó là bài hát kết thúc, vân vân...

"Cuối cùng còn có khâu phát dải băng", trưởng ban tổ chức nói, "Khi người chủ trì tuyên bố bắt đầu, các tình nguyện viên phải đến mỗi bàn khách mời, đưa ôi vị khách một dải băng. Việc này có thể tiến hành ở từng bàn một, trước hết cử mười người đi trước, đến bàn thứ nhất tiến hành hoạt động này. Sau đó mười người nữa đi đi vào... Cứ thế sẽ đưa hết đến các vị khách mời, còn chưa xác định có tất cả bao nhiêu khách, sau này sẽ thông báo lại. Đã hiểu chưa?"

"Hiểu!" Các tình nguyện viên có vẻ đều rất hưng phấn.

Sau đó, các tổ tiến hành tập luyện riêng. Vương Vượng Vượng được hướng dẫn tỉ mỉ tư thế đứng thế nào, mời khách ngồi ở ra sao... Khách quý ngồi ở đâu, lãnh đạo ngồi chỗ nào, ký giả ngồi phía nào, nhân viên công tác ngồi ở đâu...

"Buổi từ thiện bắt đầu bảy giờ, yêu cầu tình nguyện viên bốn giờ có mặt chuẩn bị mọi thứ. Có ý kiến gì không?"

Vương Vượng Vượng do dự một chút, cuối cùng cắn răng nói: “Không có.”

“Đây là sự kiện vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể muộn.”

“Tôi hiểu rồi.” Vương Vượng Vượng nói.

Sau khi kết thúc, Vương Vượng Vượng đi thang máy xuống dưới, vậy mà lại gặp được người mình “cứu” lúc này.

Đối phương cũng nhìn thấy Vương Vượng Vượng, liền nở nụ cười thân thiện.

Vương Vượng Vượng tươi cười: “Hi hi...”

“...”

Bên trong thang máy lúc này có một nam một nữ đang cãi nhau âm ỉ.

“Cô đội cái mũ này, chả khác gì bạch tuộc!” Vương Vượng Vượng nghe bên nam nói vậy.

“Đi chết đi! Anh là gấu chó, vừa đen vừa béo. Hơn nữa tôi mà là bạch tuộc, cẩn thận tôi đánh anh đấy ...” Bên nữ hình như còn rất thích thú.

Vương Vượng Vượng ở bên cạnh thấy hứng thú, khi hai người kia tới nơi, cô đột nhiên nói chen vào: “Cô hãy lấy mực phun vào anh ta!”

Mãi cho đến khi xuống tầng một, trong thang máy không có người nào cất lời cả.

Vương Vượng Vượng thấy cái người mình vừa cứu hình như cúi đầu cười khẽ một tiếng.

.....

Khi đến tầng trệt, hai người một trước một sau ra khỏi thang máy.

Vương Vượng Vượng không phải là người chẳng nói chẳng rằng mà lập tức về luôn. Cho dù chỉ là chạm mặt nhau vài phút, nhưng cô sẽ cho rằng hai người cũng coi như là có quen biết, khác nhau chỉ là quan hệ nông sâu thế nào mà thôi, nên vì thế không coi đối phương là người xa lạ. Do đó, Vương Vượng Vượng quay đầu lại vẫy tay, nói một câu “Tạm biệt”, nhưng mà người kia lại không nói thế, mà đứng ngay tại chỗ, nói: “Tôi là Trương Tiêu.”

“À...” Vương Vượng Vượng lập tức nói, “Tôi là Vương Vượng Vượng.”

Trương Tiêu lập tức trông có vẻ ngơ ngác.

“...”

“Vương Vượng Vượng ư.” Trương Tiêu nói tiếp, “Tôi sẽ nhớ kỹ.”

Sau đó anh ta đưa cho cô một tấm danh thiếp: “Tôi là giảng viên khoa Luật, học kỳ sau bắt đầu giảng dạy.”

“Cái kia,” Vương Vượng Vượng cầm lấy nhìn, “Tôi là nghiên cứu sinh khoa xã hội học. À...tôi không có thứ này đưa cho anh...”

“Uhm...” Cô nghĩ nếu không để lại phương thức liên lạc thì không hợp lễ nghĩa lắm, thế nhưng cho số điện thoại thì cũng kỳ quái, do dự một chút, Vương Vượng Vượng nói, “Không thì chúng ta kết bạn trên Renren hoặc là Weibo?”

Renren và Weibo đều là mạng xã hội thông dụng tại Trung Quốc.

“Được.” Đối phương gật đầu.

“Renren của tôi là Vương Vượng Vượng, hình đại diện là một đầu chó. Tên Weibo là ‘Vượng Vượng đang online’, hình đại diện cũng là hình đầu chó.”

“Tôi biết rồi.” Trương Tiêu nói, “Vương Vượng Vượng và Vượng Vượng đang online phải không?”

“Đúng rồi.”

“Hẹn gặp lại.” Trương Tiêu lại cười cười.

“À ừ... Tôi đi trước đây...”

“Ừm.”

Vương Vượng Vượng sờ đầu, không nói thêm lời khách sáo nào nữa, cô nhanh chóng bước đi, trở về nhà Chung Thanh Văn.

Bởi vì cô không có thời gian nhàn rỗi ở đây.

Nếu về muộn thì, Chung Thanh Văn sẽ bùng nổ...

Nhưng mà lúc về nhà thì đã muộn mất rồi.

Cô chỉ xin nghỉ hai tiếng, thế nhưng cô đã đi ba tiếng rồi.

“Xin lỗi...” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi sẽ đi làm sớm ngay.”

Chung Thanh Văn liếc xéo Vương Vượng Vượng nhưng chẳng nói gì cả.

“Ừm có việc này...” Nhớ tới chuyện chủ nhật phải đi tình nguyện, Vương Vượng Vượng nghĩ nên nói với anh việc xin nghỉ sớm một chút sẽ tốt hơn, đỡ phải sau này còn phải lo lắng.

“Việc gì?”

“Chủ nhật tới tôi sẽ làm việc đến trưa không nghỉ ngơi ... Từ bốn giờ chiều đến mười một giờ tối tôi muốn ra ngoài một lúc... Có được không?”

“Từ bốn giờ chiều đến mười một giờ tối?” Chung Thanh Văn nhíu mày, “Thời gian đó tôi cũng không ở nhà.”

“Ồ...” Vương Vượng Vượng ngơ ngẩn. Vậy phải làm sao bây giờ đây?

“Nếu cô có việc khẩn cấp thì nghỉ cũng được.” Chung Thanh Văn nói, “Tôi có thể bảo em họ qua đây.”

“Hử?” Đối với gia đình này, Vương Vượng Vượng chỉ mới gặp ông bà và Chung Thanh Văn. Vì vậy, Vương Vượng Vượng liền nói luôn, “Tôi chưa gặp bố mẹ anh bao giờ...”

“Gặp bố mẹ tôi làm gì?”

“Hử?” Vương Vượng Vượng hỏi, “Tôi nên gặp bố mẹ anh chứ?”

Cô suy nghĩ, lúc đầu Chung Thanh Văn đã nói ở ngôi nhà này chỉ có ông bà và bố mẹ Chung Thanh Văn, còn Chung Thanh Văn chỉ có cuối tuần mới về nhà. Chỉ là bởi vì chủ nhân chính của ngôi nhà này không ở đây, Chung Thanh Văn mới ngày nào cũng về. Vương Vượng Vượng cho rằng điều này chỉ là ngắn hạn, qua vài ngày sẽ gặp được hai vị chủ nhà thực sự.

Kết quả, Chung Thanh Văn nói: “Cô cũng không phải vợ tôi.”

“...”

“...?”

“Ha ha... tôi không phải ý đó...” Nghe đến đoạn này, cô nghĩ Chung Thanh Văn ở đây lâu dài ư? Á...

“Cho cô nghĩ đó.” Chung Thanh Văn nói, “Tôi bảo người khác đến thay một hôm cũng được.”

“Cảm ơn...” Vương Vượng Vượng liền thuận miệng hỏi: “Chủ nhật tới anh định đi đâu à?”

“Một bữa tiệc từ thiện.” Chung Thanh Văn cũng đáp lại.

“...”

“...?”

Vương Vượng Vượng nói với mình sẽ không trùng hợp như thế chứ, cô bình tĩnh lại hỏi: “Ở chỗ nào vậy?”

“Viện ngoại giao Trung Quốc.”

“...”

“...”

“À...” Vương Vượng Vượng lộ ra nụ cười như là khóc vậy, “Là hoạt động gì thế?” Trong lòng cô còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, viện ngoại giao Trung Quốc kia chắc là tổ chức nhiều buổi từ thiện. Tuy rằng, cô biết, đây là không thể nào ——

“Là để giúp đỡ những bệnh nhân ung thư, lấy tiền từ việc bán đấu giá để quyên góp cho quỹ bệnh ung thư.” Chung Thanh Văn nói, “Tôi cũng được mời đến. Công ty của tôi có liên quan đến khoa học công nghệ, đây là cơ hội tốt để nâng cao hình tượng công ty, cho nên tôi sẽ đến tham dự.”

“...” Vương Vượng Vượng nghĩ, lần này thôi xong rồi ——

Trên bầu trời hình như có một đàn quạ vừa bay qua —— số phận đen đủi đang bao phủ cô...

Vương Vượng Vượng cố gắng làm ra vẻ như không để ý: “Anh... Anh chắc chắn sẽ đi à? Hay là, cũng có thể không đi dự?”

Chung Thanh Văn dùng ánh mắt kỳ lạ liếc nhìn Vương Vượng Vượng: “Có lẽ đi, nhưng cũng không chắc chắn lắm, trước mắt không có sắp xếp gì, cho nên tạm thời quyết định là tôi đi. Nhưng mà cũng không quan trọng, người đồng sáng lập tham dự cũng thể thôi.”

“Như vậy...” Đây là hy vọng cuối cùng của cô... Làm sao có thể để người đồng sáng lập kia đi thay Chung Thanh Văn đây ——

Suy nghĩ một hồi, vẫn không nghĩ ra được ý tưởng nào. Vương Vượng Vượng nói: “Tôi đi nấu cơm đây...”

“Đi đi.”

Vương Vượng Vượng vừa chế biến thức ăn, vừa suy nghĩ không ngừng, nghĩ đi nghĩ lại suốt... Thế nhưng vẫn không nghĩ ra được cái gì cả ——

Cầm kéo rạch bụng hơn mười con cá nhỏ, lại rắc đều bột lên hai mặt, chiên qua dầu một lượt, lấy ra, sau đó rắc hành tỏi gừng, thêm một ít hạt tiêu, rồi lại cho cá vào, dùng thêm tương ớt, bật bếp lên, cả căn bếp tràn ngập hương vị.

Sau đó Vương Vượng Vượng lại làm thêm khoai tây hầm. Cho khoai tây vào nồi xào qua, sau đó cho thêm nước vào đun vung lại, khi sắp chín thì cho đậu đã bóc vỏ vào nồi, ninh nhừ.

Lại nấu canh rau dền... Ha...

Lúc dọn bữa tối lên thì vừa lúc gần sáu giờ.

Ông Chung nhìn Chung Thanh Văn một chút, đột nhiên nhớ lại cái gì đó liền nói: “Hồi bé Chung Thanh Văn ăn rất nhanh.”

“...”

“Giống như là có ai tranh ăn với nó đấy.”

“...”

“Luôn ra sức lừa cơm, giống như chỉ thiếu một miếng thì sẽ ghen chết.”

“...”

“Sao lúc đó với bây giờ lại khác nhau thế...”

“Hiện tại con vẫn ăn được thế mà.” Chung Thanh Văn đáp qua loa.

“Ông thấy không được...” Ông bà Chung khoát tay.

“Cháu cũng không tin...” Vương Vượng Vượng nói.

Chung Thanh Văn liếc qua Vương Vượng Vượng.

“Vậy chúng ta thì xem ai ăn nhanh hơn đi!”

“ ... ”

Cái này, Vương Vượng Vượng tuyệt đối có thể nắm chắc giải nhất...

Vương Vượng Vượng cố lấy dũng khí nói: “Người thua, phải bị phạt, chủ nhật tới nhất định phải ở nhà cả ngày, không được ra ngoài. Thế nào?”

“ ... ”

“Này...”

“Không hay cho lắm.” Chung Thanh Văn nói.

“ ... Hả?”

“Đừng nghĩ đến việc trốn đi chợ.”

“ ... ”

“Cô cho tôi là ngốc à? Nếu cô thắng tôi sẽ không thể ra ngoài được, rồi bị cô chê cười. Nếu cô thua, vậy đúng lúc, cô không cần làm việc, vui vẻ nhàn rỗi.”

“Không phải... Không phải...”

Mục đích của Vương Vượng Vượng, thực sự không phải là cái này mà...

Cô ủ rũ ngồi ăn, vẫn không nghĩ ra đối sách.

Chung Thanh Văn không đồng ý thi ăn với mình...vậy phải làm thế nào mới tốt đây...

Buổi tối, Vương Vượng Vượng lo âu đến mất ngủ.

7. Chương 7: Buổi Tiệc Từ Thiện (thượng)

Vương Vượng Vượng rất sợ hãi mình bị bại lộ, cô ngủ cũng chẳng ngon lành gì, cứ mãi lo suy nghĩ. Hai mắt đều thâm đen, vì thế ban ngày cô rất buồn ngủ, sau khi ăn trưa thì nằm tổ trên sofa nghỉ ngơi, nhưng lại bắt đầu nằm mơ...

Chung Thanh Văn đi ra thấy Vương Vượng Vượng như thế, anh đi qua khẽ đẩy cô một cái: “Ngoài này lạnh, vào phòng nằm đi.”

Vương Vượng Vượng đang mơ mơ màng màng, cảm thấy có người chạm vào mình, vì thế cô ôm gối che đầu, uốn éo qua lại, miệng than thở nói: “Con không muốn tới trường...con không muốn tới trường...”

“ ... ”

“Ồ...”

“Đầu óc hồng rồi ư?” Chung Thanh Văn nói, “Tỉnh dậy đi.”

“Hử?” Lúc này Vương Vượng Vượng mới tỉnh táo lại.

“Rốt cuộc cô không thích lên lớp bao nhiêu hả?”

“ ... ”

“Thời trung học đã qua bao nhiêu năm rồi...”

“ ... ”

“Đúng rồi,” Chung Thanh Văn lại hỏi, “Tôi thấy cô chắc là lính mới giúp việc.”

“ ...?”

“Vậy mấy năm trước cô làm gì?”

“ ... ”

Vương Vượng Vượng cảm thấy việc giả dạng thật chẳng dễ dàng.

Nói không chừng sau này sẽ tuyên bố nhiệm vụ thất bại.

“Tôi...” Vương Vượng Vượng lo lắng, rốt cuộc nói thế nào mới tương đối thích hợp đây.

Phía Chung Thanh Văn căn bản không cho cô đủ thời gian, anh lại hỏi tiếp: “Khó trả lời vậy sao? Không phải làm chuyện gì trái pháp luật chứ?”

“Sao có thể được...”

“Tôi cũng cảm thấy không giống.”

Vương Vượng Vượng muốn nói với Chung Thanh Văn, việc này không thể nhìn tướng mạo.

Trước kia Vương Vượng Vượng thực tập tại một đơn vị, trong căn tin có một ông chú, tính tình rất tốt thân thiện, lúc người ta gọi cơm đều tươi cười, thấy người là hỏi: “Hôm nay muốn ăn gì? Bạn của tôi!” Kết quả có một ngày đột nhiên biến mất không thấy, sau đó đồng nghiệp nói, ông ta bị cảnh sát bắt đi, lại là một ông trùm ma túy, trong cốp xe tìm được 10 kg thuốc phiện, làm việc ở đây cũng chỉ vì qua mắt người khác mà thôi, lúc ấy thật là không ai dám tin.

“Tôi...” Vương Vượng Vượng nói, “Ăn bữa bãi chờ chết*...”

ý chỉ chẳng muốn làm gì cả, an phận

“...”

“Sau đó tôi chợt phát hiện, không thể vớ vẩn chết như thế... cuộc sống vẫn rất đặc sắc...”

“...”

Chung Thanh Văn hình như tin lời cô.

Vương Vượng Vượng cảm thấy đặc biệt áy náy.

Cô suy nghĩ, đợi khi hai tháng kết thúc, cô nhất định giải thích đằng hoàng với Chung Thanh Văn còn có ông bà của anh. Mà hiện tại cô nỗ lực làm tốt nhất, ít nhất nhanh nhẹn như người giúp việc thực sự và chuyên nghiệp, không thể để Chung Thanh Văn và người nhà của anh bị ảnh hưởng bởi bài luận văn. Tới ngày tất cả chân tướng rõ ràng, Vương Vượng Vượng hy vọng Chung Thanh Văn và hai cụ có thể nói với mình: hoá ra là vậy, nhưng cũng không sao, cô hoàn thành công việc rất tốt, chúng tôi luôn muốn cảm ơn cô.

Nói vậy, mới có thể xem như một kết thúc khiến người ta hài lòng.

Vương Vượng Vượng cũng đang cố gắng làm vậy.

Tuy rằng làm việc tốt thế nào chẳng nữa, đối với việc nghiên cứu cũng sẽ không có tác dụng gì, nhưng Vương Vượng Vượng không muốn chỉ ứng phó cho qua. Cô suy nghĩ, ngày nào đó rời khỏi, Chung Thanh Văn và hai cụ sẽ không cảm thấy hối hận vì lúc trước đã mời mình làm, mà nghĩ rằng: tuy rằng không biết sự thật, bị che đậy trong bóng tối, nhưng vẫn không cảm thấy đó là quãng thời gian khó chịu.

Đang rối rắm cô chợt nghe Chung Thanh Văn hỏi: “Đó là cái gì?”

“Hả?” Vương Vượng Vượng theo tầm mắt anh nhìn qua, “À...sổ ghi chép.”

“Sổ ghi chép?”

Đây là quyển sổ nhỏ để Vương Vượng Vượng ghi lại một số thông tin, là một vài bí quyết nhỏ của việc nhà hằng ngày.

Ví dụ như, nhiệt độ pha trà tốt nhất là 70 độ. Bởi vì có một số vật chất ở 60 độ có lợi cho sức khỏe mới có thể hoà tan, mà một số khác ở 70 độ sẽ bị biến đổi. Hơn nữa, nếu quá 70 độ, mùi vị sẽ rất đắng. Vì thế, nếu muốn duy trì dinh dưỡng và mùi hương trong lá trà thì phải lựa chọn thời cơ thích hợp, trước tiên đổ nước sôi vào phích nước nóng, sau khi nguội một chút hẵng dùng.

Lại chẳng hạn như, quần áo phải tách ra giặt mới được. Đồ len phải dùng nước lạnh, vải lụa phải dùng nước nóng...

Hoặc là nói, làm sao mua được cá tươi. Da phải sáng bóng, vẩy cá còn đầy đủ, một ít chất lỏng trong suốt, lưng cá rắn chắc có tính đàn hồi, mắt cá trong suốt, hàm cá đỏ tươi, bụng đẹp...

Cô không có bao nhiêu kinh nghiệm, đành phải nhờ tra cứu sách báo và ghi chép lại cách tốt nhất.

Vừa rồi, Vương Vượng Vượng nghe trong tivi nói loại thịt và rau quả nào phối hợp với nhau sẽ tốt cho sức khỏe của người cao tuổi, cô liền viết xuống.

Trước đó có một kỳ tiết mục nói về các loại ẩm thực cho người bệnh, Vương Vượng Vượng cũng ghi chép lại. Dựa vào tình trạng sức khỏe của hai cụ Chung mà chọn cách làm. Hiện tại lại học cách riêng chăm sóc người già, tổng hợp hai cái lại, cũng không thiếu nhiều... Nhưng... Vương Vượng Vượng nhìn một chút, nói món ăn cần thanh đạm, Chung Thanh Văn nên chịu khổ một tí...

Thấy Chung Thanh Văn có vẻ tò mò, Vương Vượng Vượng đưa quyển sổ cho anh: “Cũng chẳng có gì đặc biệt đâu...”

Chung Thanh Văn lật trang giấy, xem từng tờ một, cuối cùng anh nhìn cô với ánh mắt khác với mọi ngày.

“...?”

Chung Thanh Văn trả quyển sổ lại cho Vương Vượng Vượng: “Cô cũng rất chú tâm.”

“Đương nhiên rồi...” Vương Vượng Vượng vui rạo rức.

“Cái này đáng ghi nhận.” Chung Thanh Văn nói, “Cô đều dựa vào những điều trong đó mà làm à?”

“Đúng vậy.”

“Biểu hiện không tồi.” Chung Thanh Văn nói, “Cho cô tự thưởng mình đó.”

“...Hử?”

“Cô muốn cái gì?”

“...” Vương Vượng Vượng do dự.

“Cứ nói đi.”

Thật sự cái gì cũng có thể chứ ——

Vương Vượng Vượng há mồm: “Tôi muốn anh...”

Chủ nhật ở nhà ——

“Cô muốn tôi?”

Trong lòng cô lặng lẽ nói tiếp nửa câu sau: chủ nhật ở nhà ——

Nhưng Chung Thanh Văn hiển nhiên không biết thuật đọc tâm. Anh nhú mày: “Cô phát điên gì đó?”

“Uhm...” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi nói là...Tôi muốn anh giúp tôi một việc...”

“Việc gì?”

“Buổi tiệc từ thiện hôm chủ nhật, anh có thể đi, nhưng không đi cũng được, chỉ là vì không có việc nên anh mới quyết định tham dự phải không?”

Chung Thanh Văn đã từng nói, người đồng sáng lập cũng có thể đi...

Chung Thanh Văn khoanh tay: “Đúng.”

“Vây...” Vương Vượng Vượng vắt vãi suy nghĩ, “Anh có thể giúp tôi đi đón một người bạn không? Đây là khách lệ lớn nhất đối với tôi.”

“...?”

“Nhờ anh đó...”

Vương Vượng Vượng suy nghĩ, nếu anh đồng ý, cô đành phải để bạn học thời trung học của mình hy sinh một chút, tối chủ nhật chạy tới nhà ga giả vờ từ chỗ khác đến đây, rồi để cho Chung Thanh Văn đón về...

Chung Thanh Văn gật đầu: “Tôi bảo người khác đi đón.”

“...”

“...?”

“Người khác...”

“Yên tâm, rất đáng tin.”

“...” Vương Vượng Vượng cúi đầu, “Quên đi...” Cô chẳng tìm được lý do gì để Chung Thanh Văn đích thân đi. Hơn nữa, cảm giác nói dối thật sự quá tồi tệ.

Vương Vượng Vượng bỏ cuộc.

“Đúng rồi.” Chung Thanh Văn đột nhiên nhớ tới gì đó mới nói, “Tôi có một cái ví tiền, cho cô nhé.”

“...Ồ?”

“Lúc ấy tôi từ Pháp mang về ẹ tôi, bà cũng không sử dụng mấy lần, ngại màu sắc tươi quá, không thích hợp với tuổi của bà.”

“À...”

“Tôi vẫn còn giữ, không dùng tới, cô cầm đi.”

“Ặc...”

Chung Thanh Văn vào phòng lục lọi hồi lâu, rốt cuộc tìm ra: “Này.”

Vương Vượng Vượng nhìn một chút, là nhãn hiệu có tiếng.

“Lúc mua nhân viên cửa hàng nói là da nguyên chất, cần bảo dưỡng cẩn thận. Không thể phơi nắng, không thể đựng vào nước, không thể va vào đồ vật sắc nhọn, không được tiếp xúc với thuốc chất hoá học. Vì thế, không thể dùng vào ngày nắng và trời mưa.”

“Ha ha,” Vương Vượng Vượng cười nói, “Anh mua một ông bố...”

“...”

“Còn phải cẩn thận chăm sóc như vậy...”

“...”

“Tôi có một ông bố là đủ rồi, cho tôi thêm một cái nữa tôi cũng không cần...”

“Thật sao?” Chung Thanh Văn nói, “Cái này không rẻ đâu.”

“Tôi biết mà.” Cô nói, “Nhưng tôi không dùng tới, tôi cần đồ đắt tiền như vậy làm gì? Chỉ lãng phí mà thôi. Anh nên tặng cho người mình thích đi.”

Túi xách của Vương Vượng Vượng thực ra chính là một cái thùng rác, bởi vì cô sẽ giữ tùm lum thứ, ví dụ như hoá đơn siêu thị, giấy dán ghi chú, đồ ăn, chai nước, thẻ giảm giá... Tất cả đều ném vào một chỗ.

“Hơn nữa ví tiền màu đỏ rò rỉ tiền tài... hì hì.” Vương Vượng Vượng nói.

“Cô có bao nhiêu tiền chứ?”

“Không có mới càng phải quý trọng hơn...”

“...”

“Không sao cả.” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi vốn không nên nhận phần thưởng của anh.”

“...?”

“Tất cả những điều này đều là việc tôi phải làm.”

“...?”

Vương Vượng Vượng lắc đầu: “Sau này anh sẽ biết.”

“Được rồi.” Chung Thanh Văn nhìn cô, cũng không hỏi lại.

.....

— Cứ thế, mãi cho đến ngày chủ nhật, vấn đề “Đồng thời tham dự buổi tiệc từ thiện với Chung Thanh Văn” của Vương Vượng Vượng vẫn không thể giải quyết.

Giữa trưa, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách.

“Sấm sét mưa to rồi...” Vương Vượng Vượng nói, “Chung Thanh Văn, hôm nay anh đừng chạy loạn khắp nơi, không cần thiết mắc mưa, đáng ghét lắm, làm liều còn có thể ngã bệnh.”

“Sấm sét mưa to?” Chung Thanh Văn nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ: “Nhỏ như vậy, không có việc gì.”

“...”

Vương Vượng Vượng vẫn muốn thử lần cuối cùng: “Ngộ nhờ sau khi ra ngoài mưa lớn thì sao?”

“Cũng chẳng sao,” Chung Thanh Văn nói, “Dù sao tôi lái xe, hoạt động cũng ở bên trong.”

“Thế thì...” Cô nói, “Có thể sẽ sập, lãng phí mạng sống...”

“Vương Vượng Vượng,” anh nói, “Cô rất kỳ quái.”

“...” Cô không dám nói tiếp nữa.

Cuối cùng cô quyết định mặc kệ nó. Đi từng bước xem từng bước là được. Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Chắc là không sao đâu nhỉ? Có lẽ sẽ may mắn vượt qua cửa ải?

Nhìn thấy gần đến thời gian, Vương Vượng Vượng rời khỏi trước.

Ngồi trên xe buýt, tới viện ngoại giao Trung Quốc, thấy tại cửa đã dựng một bức tường yêu thương. Mọi người sẽ ký tên lên đó, bày tỏ sự hưởng ứng hành động. Đơn vị chủ trì sẽ giữ gìn cái này mãi mãi.

Vương Vượng Vượng thấy trên đó đã in sẵn những tên và nhãn hiệu của các công ty tham dự, tất cả đều rất rõ ràng. Vương Vượng Vượng tìm một góc viết lên dòng chữ “Vương Vượng Vượng” nhỏ xíu, sau đó vào hội trường.

Mọi thứ bên trong đều bố trí gần xong. Bàn, sân khấu, trang hoàng... thoạt nhìn đều rất chuyên nghiệp.

Tiếp theo, người của các tổ bắt đầu tiến hành công việc chuẩn bị.

Trước đó không phải tập luyện tại hiện trường diễn ra hoạt động, vì thế khi thật sự tới nơi, còn rất nhiều việc cần hoàn thành.

Ví dụ như, người của tổ bán đấu giá trao đổi với nhân viên của công ty bán đấu giá, nắm vững thời gian và hiểu rõ vật phẩm bán đấu giá, kiểm tra danh sách cẩn thận, biết rõ thứ tự đồ đặc đưa lên sân khấu, còn phải xác định đến lúc đó nên đứng thế nào, triển lãm ra sao, đặt chỗ nào... Để tránh lát nữa sẽ lộn xộn.

Mọi người của tổ đánh dấu nhận được bảng danh sách, được dặn dò rằng việc quan trọng nhất là phải lưu lại phương thức liên lạc của tất cả phương tiện truyền thông, như vậy mới có thể phối hợp với chiến lược PR, để người tài trợ nhận được quảng cáo đã hứa hẹn trước đó.

Người của tổ âm thanh hình ảnh cũng bắt đầu thử nghiệm nhiều lần, cam đoan không có bất cứ sai sót nào.

Người của tổ phát quà tặng đang xác nhận lần cuối cùng quá trình rút thưởng, kiểm kê số lượng vé xổ số và số lượng quà tặng.

.....

Tổ tiếp khách, Vương Vương Vương được mặc đồng phục, hơn nữa còn trang điểm.

Bận rộn đến năm giờ rưỡi, nhân viên mời mọi người ăn cơm hộp, trong vòng mười phút tất cả mọi người ăn như hổ đói giải quyết bữa tối, sau đó lập tức trở về công việc của riêng mình.

Về phần Vương Vương Vương, đương nhiên là đứng ở cửa cùng những người khác.

Ngay từ đầu, cô cảm thấy khá tốt.

Nhưng từ sáu giờ, người khách đầu tiên bắt đầu đến nơi thì cô bắt đầu khẩn trương.

Hai mắt cô nhìn chăm chăm ngoài cửa, nếu Chung Thanh Văn xuất hiện, cô lập tức đi ngay.

Người càng đến càng nhiều, Vương Vương Vương càng ngày càng đứng ngồi không yên, cô nghĩ rằng mình sắp thành một người bệnh nhân tâm thần rồi.

Sau đó, tới sáu giờ năm mươi, rốt cuộc Vương Vương Vương trông thấy Chung Thanh Văn đã đi tới đây.

Mới vừa nhìn thấy một nửa bóng dáng của anh, cô liền lập tức xoay người 180 độ, nhanh chóng biến mất...

Sự việc xảy ra đột ngột, tất cả mọi người của tổ tiếp khách ngẩn người nhìn cô đi mất.

Trốn trong toilet một lúc, Vương Vương Vương mới quay trở lại.

“Tôi vội đi toilet... Ha ha ha...”

“Cô cũng nhanh quá đi...”

Khách quý lần lượt tới, chừng sáu giờ năm mươi cơ bản đã đến đông đủ. Theo âm nhạc vang lên, màn biểu diễn múa làm nóng sân khấu.

Đúng bảy giờ, hoạt động chính thức bắt đầu. Trước tiên, trưởng ban tổ chức mở lời, sau đó mời một số lãnh đạo lên phát biểu. Vương Vương Vương phát hiện không phải lời nói của tất cả lãnh đạo đều là rỗng tuếch, ví dụ một người của hôm nay, đã nói rất hay, khiến người khác có ấn tượng sâu sắc, nhất là câu “Tôi hy vọng tất cả mọi người ở đây có thể hiểu được, cân nhắc về tiêu chuẩn của việc từ thiện không phải là tiền bạc, mà là tình cảm”.

Phần thứ hai là giới thiệu những đối tượng cần tài trợ. Trên màn hình chiếu câu chuyện của hai mươi người cần quyền tặng, hơn nữa có chuyên gia trả lời mọi vấn đề của mọi người, hai mươi người trong số các khách quý chia nhau lựa chọn một đối tượng để giúp đỡ.

Phần thứ ba tiến hành hoạt động tự do quyền góp và rút thưởng. Mọi người gửi tặng tùy theo lòng hảo tâm của mình, nếu vượt mức 500 tệ thì có thể tham gia một lần rút thưởng, quà tặng là do nhóm tình nguyện viên phân phát. Bầu không khí của cả quá trình vô cùng sôi nổi.

Tiếp theo, chính là khâu bán đấu giá quan trọng nhất.

Nhóm tình nguyện viên đưa từng đồ vật lên sân khấu theo thứ tự, để mọi người xem xét cận kề. Khách quý đua nhau đấu giá thành công, rồi ký giấy xác nhận.

Vương Vương Vương ở phía sau vẫn luôn nhìn Chung Thanh Văn, cô muốn xem rốt cuộc anh sẽ có hứng thú với cái nào.

Người tới đây trong lòng hẳn là muốn thứ gì đó. Tin tức bán đấu giá đã ra thông báo từ lâu, danh mục đã được in thành một cuốn sách, được xem thử trước khi tiến hành bán đấu giá, người có mặt chắc đã biết trước những thông tin này.

Buổi tiệc từ thiện đấu giá như thế này rất ít vật phẩm, chỉ có chừng mười thứ, mỗi thứ đều có lời giới thiệu, thường thường duy trì hai tiếng đồng hồ. Cũng có buổi từ thiện bán đấu giá như là buôn bán đấu giá bình thường, người mua cầm thẻ nghiêm túc ngồi trong hội trường, quá trình đơn giản, thường có rất nhiều vật phẩm.

Mặc dù Vương Vượng Vượng không hiểu lắm, nhưng cô cảm thấy người bán đấu giá rất có kinh nghiệm, hiểu rõ tình huống nên tiến hành rất trôi chảy. Khác với loại buôn bán đấu giá thấy trên tivi, bán đấu giá từ thiện thì nói nhiều hơn, ví dụ như sẽ dùng những câu thế này “Thêm một vạn nữa thì sẽ giúp được mười người”, “Tặng thêm năm nghìn thì sẽ cứu được một gia đình” để khuyến khích mọi người. Thế nhưng, người bán đấu giá này cũng có chừng mực, sẽ không ép buộc mọi người vượt giá cả quá trớn.

Vương Vượng Vượng xem hồi lâu, cuối cùng Chung Thanh Văn mua tác phẩm của một vị hoạ sĩ trẻ nổi tiếng hiện nay.

Vừa khéo, Vương Vượng Vượng cũng rất thích hoạ sĩ này.

Vị hoạ sĩ này chủ yếu miêu tả động vật, mỗi bức đều rất sinh động, tràn ngập dã tính. Động vật ăn cỏ chạy trốn, mau lẹ nhanh chóng; động vật ăn thịt truy đuổi, dũng mãnh hùng hồn.

Trong lòng cô mừng thầm, nghĩ rằng có lẽ về sau ở trong nhà Chung Thanh Văn còn có thể đến gần ngắm nghía.

Sau đó, để đẩy mạnh không khí thì có sắp xếp một phần tương tác, chính là buộc dải băng. Các tình nguyện viên từng người một đi về phía bàn tròn của khách quý ở xung quanh, buộc một dải băng trên tay bọn họ, hơn nữa còn làm báo đáp, khách quý cũng buộc cho tình nguyện viên.

Vương Vượng Vượng luôn luôn phản ứng hơi chậm.

Cô đứng hàng cuối cùng, ngây ngốc cầm dải băng đi về phía “mục tiêu”, lúc đi được một nửa thì cô chợt phát hiện một sự thật bí ẩn ——

Cái tên kia, là Chung Thanh Văn...

Ông trời thật sự đối nghịch với cô mọi nơi...

Bởi vì bắt đầu quá chậm, lúc Vương Vượng Vượng nhìn quanh bốn phía, phát hiện ngoài mình ra thì mọi người đã vào chỗ, chỉ mình cô dừng lại phía sau, muốn đổi người cũng không thể ——

Cô quay đầu nhìn đột trưởng của nhóm tình nguyện viên, anh ta ra hiệu cô hãy nhanh lên.

Lại nhìn Chung Thanh Văn một cái, phát hiện đối phương đang cúi đầu nói gì đó với người bên cạnh.

Vương Vượng Vượng cúi đầu thắt dải băng thành một cái nơ, để nó trở thành một vòng tròn, một vòng tròn rất lớn, thậm chí có thể buộc trên đầu Chung Thanh Văn.

Làm xong, cô nhẹ nhàng đi qua, giống như âm hồn đứng đằng sau Chung Thanh Văn.

Chung Thanh Văn rõ ràng không phát hiện ra có người đã đứng phía sau, sức chú ý của anh vẫn còn tại nơi khác, hai bàn tay chồng lên nhau, ngón tay thon dài rất đẹp.

Vương Vượng Vượng lén lút vươn tay qua, nhẹ nhàng nâng lên cổ tay áo bên phải của Chung Thanh Văn, bàn tay kia vù một cái liền thông dải băng vào.

“ ... ”

“ ... ”

Chung Thanh Văn hơi sững sờ nhìn thứ trên tay mình.

Sau lúc này nên trao đổi cho nhau.

Vương Vượng Vượng vươn móng vuốt cầm dải băng, Chung Thanh Văn rút lấy dải băng.

Anh cảm thấy chỗ đứng của tình nguyện viên này hơi kỳ lạ, anh xoay đầu muốn nhìn thử.

Chung Thanh Văn xoay qua phải, Vương Vượng Vượng liền di chuyển một bước sang trái. Chung Thanh Văn nghĩ nghĩ, lại quay qua trái, Vương Vượng Vượng lập tức di chuyển hai bước sang phải, từ đầu đến cuối vẫn trốn sau người Chung Thanh Văn, luôn ở vị trí không cho người khác thấy.

Đây thật là rất khả nghi...

Nhưng Chung Thanh Văn cũng chẳng có hứng thú chơi tiếp trò này, dù sao đã được xếp chỗ đứng, anh cũng lười đoán tình nguyện viên này rốt cuộc vì sao không muốn để mình nhìn thấy, đoán chừng chắc bị tuột khuy áo hay gì đó.

Chung Thanh Văn nhìn dải băng, là màu xanh.

Vì thế anh lấy nó cột vào cổ tay mảnh khảnh kia, thử thắt cho đẹp.

Vương Vượng Vượng cảm thấy mấy giây này còn dài hơn mấy tiếng đồng hồ.

Nhưng Chung Thanh Văn rõ ràng không giỏi việc này, cô chỉ thấy anh ứng phó qua loa, rồi kết thành nút thắt rất khó coi.

Ngay cả con nít ba tuổi còn làm tốt hơn. Ưu điểm duy nhất chính là nó không phải là một thắt gút khó mở...

Vừa thấy hoàn thành nhiệm vụ, Vương Vượng Vượng chạy nhanh như bay.

Chung Thanh Văn nhìn một cái, chỉ trông thấy một bóng lưng.

Rất gầy, đeo một dải băng màu xanh thật dài.

.....

— Bên này, Vương Vượng Vượng lại sợ tới mức trái tim muốn nhảy ra ngoài.

May mắn chỉ kinh hoảng nhưng không gặp nguy hiểm.

Sau đó, lại biểu diễn một vài bài hát, không thiếu sự trợ giúp của một số ngôi sao có tiếng tăm.

Cuối cùng các đại diện nhận quyền tặng lên sân khấu phát biểu. Trong đó có người đọc thơ, rất cảm động, khiến mọi người xúc động rơi nước mắt, là vì nỗ lực cũng là vì sự kiên cường của bọn họ.

Đến đó, toàn bộ phần chủ chốt kết thúc, chính thức vào phần tiệc tối. Thông qua buổi tiệc này, các vị khách quý làm quen với nhau, có cơ hội tiếp xúc, coi như là một nơi xã giao.

Nhóm người Vương Vượng Vượng không thể ra ăn, chỉ có thể đứng một bên nhìn.

Không biết thế nào, có lẽ vì không quen những người khác nên ánh mắt của Vương Vượng Vượng vẫn bám sát trên người Chung Thanh Văn.

8. Chương 8: Buổi Tiệc Từ Thiện (hạ)

Bên này, cho đến tận bây giờ Chung Thanh Văn và Vương Vượng Vượng cũng chưa chạm mặt nhau lần nào.

Cô bị cái vẻ ngoài nghiêm chỉnh giả tạo của Chung Thanh Văn dọa cho khiếp sợ luôn.

Chỉ thấy cái tên đó ngồi ngay ngắn ở bên kia, không cầm đũa, tựa lưng vào ghế trò chuyện với người bên cạnh, thỉnh thoảng lại nở nụ cười đạo đức giả.

Thực sự thì rất khó phân biệt thế nào là cười thật, thế nào là cười giả, nhưng mà nhìn biểu hiện và động tác của hai người kia thì không hề có vẻ gì mâu thuẫn. Theo lý thuyết mà nói, khóe mắt với khóe môi sẽ có chút khác biệt rất nhỏ, nhưng trong cuộc sống khó mà phân biệt rõ ràng. Cái này cũng là do sự biến hóa của nhân loại, là một loại biểu hiện để bảo vệ bản thân.

Chỉ có điều, Vương Vượng Vượng lại rất dễ dàng hiểu ý của Chung Thanh Văn, bởi vì cô chưa từng thấy Chung Thanh Văn cười thật lòng bao giờ... Cho dù lúc vui vẻ đi chăng nữa, Chung Thanh Văn cũng sẽ không bao giờ nở một nụ cười tỏa sáng.

Lúc này, Vương Vượng Vượng thấy thấy một tình nguyện viên cùng lớp với mình đang nói chuyện với một người đang ngồi ở bàn khách. Chắc là đang hỏi xem vị khách có hài lòng với bữa tiệc tối nay không, Vương Vượng Vượng cũng không suy nghĩ nhiều.

“Nhìn thật đáng ghét...” Bên cạnh có người bàn tán.

“Hả?”

“Lúc nào cũng muốn gả cho người tốt, nên cứ thấy đàn ông tử tế là lao vào chủ động.”

“Ồ... Như vậy cũng đúng mà.” Vương Vượng Vượng nói.

“Tôi thực sự không vừa mắt cô ta.” Bạn cô còn nói, “Lúc nào cũng biến mình thành hàng hóa hạng nhất, giống như triển lãm khắp nơi, air a giá cao thì giao cho người đó.”

“Ha ha...” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi có thể cho không, nhưng chưa chắc có người muốn.”

“...”

Lúc này có một nữ sinh khác cũng chen vào: “Người như thế cuối cùng cũng không được như ý muốn đâu. Tôi thấy nhiều rồi, đối tượng kết hôn cũng chẳng tốt là bao, kiểu gì cũng gặp phải xấu già hày nghèo.”

“Tôi thấy cũng đúng...” Người bạn kia nói tiếp.

“Nếu gặp phải xấu già hay nghèo thì cũng chưa chắc là không tốt đâu.” Vương Vượng Vượng ở bên cạnh pha trò: “Nghèo nhưng trẻ đẹp trai, già nhưng anh tuấn giàu có, xấu nhưng trẻ tuổi giàu có... Hình như cũng không tệ, ha ha ha ha...”

“...”

“...”

Người bạn lắc đầu: “Vương Vượng Vượng, cậu lúc nào cũng vui vẻ hoạt bát thế.”

“Hử...”

“Hình như trong lòng chẳng có cái gì u ám cả, không biết đây là ngây thơ hay là trưởng thành nữa ...”

“...?”

Vương Vượng Vượng thực sự nghĩ như vậy mà .

Nếu mà nói kiểu gì cũng gặp phải xấu già hày nghèo thì cũng khá đúng. Nghĩ đến lại thấy kỳ quái, các mặt khác đều giỏi giang, người con gái xinh đẹp cũng còn nhiều lắm, Vương Vượng Vượng biết rất nhiều vừa người xinh đẹp vừa có năng lực và phẩm chất tốt. Thế nhưng về phái nam, loại như thế có thể nói là rất ít, dường như loại này tương đối dễ dàng đi đến cực đoan... Nói cách khác, mấy người lập dị làm khoa học cơ bản đều là đàn ông, một lòng nghiên cứu, lời thôi lệch thề, hình tượng không tốt, chứ chưa bao giờ nghe thấy có nữ khoa học lập dị... Còn những người bề ngoài tốt thì lại dễ dàng trở thành cặn bã, chơi đùa không nghiêm túc... Đây thật là một hiện tượng kỳ quái...

Ví dụ như Chung Thanh Văn, vừa có vẻ ngoài ưa nhìn lại giàu có, thế nhưng nhân cách lại thiếu hụt trầm trọng. Không biết trong tương lai nghĩ lại chuyện cũ, anh có cảm thấy xấu hổ hay không...! Tuy rằng bây giờ, Chung Thanh Văn là người tốt, trong khoảng thời gian sống chung với nhau, Vương Vượng Vượng đã rất thích vị chủ nhà này. Chỉ có điều, cô không thể không phủ nhận sự thật bản thân Chung Thanh Văn tồn tại mấy vấn đề không hề nhỏ...

Về phần đánh giá của cô bạn về người bạn kia thì... Căn cứ vào quan sát của Vương Vượng Vượng, thật là không đúng.

Tuy rằng có chí nhưng không nhất định là thành chuyện, thế nhưng tỷ lệ của người tổn tâm tư cuối cùng tìm được rùa vàng khẳng định phải cao hơn người khác... Nếu mà không có con rể kim quy, thì cơ hội cũng chia đều cho xấu già nghèo, mấu chốt là xem bạn có bao nhiêu bản lĩnh.

Vương Vượng Vượng lười biếng, nên đến đâu hay đến đó thôi.

Nhìn thấy bạn bè sau một lúc quen biết không ít người, Vương Vượng Vượng chỉ có thể trốn ở góc phòng. Đó, chênh lệch đó...

—— Tối mười giờ tối, mọi người lần lượt ra về.

Vương Vương Vương thấy Chung Thanh Văn ở bên kia giả vờ khách sáo với người ta, một đám người luôn miệng nói “Mời”, “Mời”, “Mời” mà đi ra khỏi cửa.

Phù...

— chỉ có điều , Vương Vương Vương và những tình nguyện viên thì chưa đi được, phải giải quyết nốt những công việc còn lại thật tốt.

Đầu tiên, cần giúp ban tổ chức đối chiếu kiểm tra thông tin.

Kiểm tra xem vật nào được mua, cái nào không được, cái nào trả bằng tiền mặt, cái nào chưa trả tiền, cái nào đã giao tận tay cho khách quý, cái nào còn đang ở hội trường... Đối chiếu những vật phẩm đã được bán đấu giá xem các thông tin có khớp nhau không, cuối cùng phải tổng hợp lại một cách rõ ràng, sau đó giao cho ban tổ chức xem xét.

Sau đó, còn phải dọn dẹp hội trường. Mặc dù mấy việc dọn dẹp thế này không cần đến tình nguyện viên, thế nhưng, có nhiều người tự mang đồ của mình đến, ví dụ như CD, trang phục của tình nguyện viên, ly đựng rượu và đồ uống... Cần thận cất vào trong hộp rồi mang đi.

Đến lúc tất cả mọi việc xong xuôi, Vương Vương Vương nhìn đồng hồ, đã mười một giờ.

Cô nhanh chóng ra ngoài lên chuyến tàu điện ngầm cuối cùng, cảm thấy toàn thân rã rời. Cả ngày bận rộn, ngoại trừ thời gian ăn cơm, thì đều phải làm việc.

Hơn nữa, hầu như tất cả thời gian đều phải đứng. Còn không chỉ mệt về thể xác, mà mệt về cả tinh thần nữa... Tất cả là do Chung Thanh Văn, thế này chẳng mấy mà bị bệnh tim...

Trên tàu điện ngầm còn nhiều chỗ trống, Vương Vương Vương tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Trạm tiếp theo có một người mù lên xe, trong tay dắt một con chó dẫn đường.

Vương Vương Vương nhìn một chút, bốn phía đều là chỗ trống, vì vậy không đứng lên.

Ai ngờ chú chó kia lại thích Vương Vương Vương đến thế, đi tới trước Vương Vương Vương thì dừng lại , dùng đôi mắt to tròn long lanh mà nhìn cô chăm chăm. Vương Vương Vương cảm thấy chú chó thật đáng yêu, cô cũng nhìn nó, tạo thành cảnh tượng chó người nhìn nhau đắm đuối.

Hình như mấy động vật nhỏ rất thích Vương Vương Vương. Có khi đi ở trên đường, thỉnh thoảng sẽ thấy chó mèo bu lại rất nhiều, có con lá gan lớn còn chạy đến cọ cọ ống quần cô, có đôi khi chủ nhân gọi thế nào cũng không đi, phải dùng biện pháp mạnh thì mới tách ra.

Người mù kia thấy chú chó dừng lại, cho rằng đây là ghế trống, đưa tay ra, Vương Vương Vương hoàn toàn không chuẩn bị trước, lúc bị tóm không nhận được mà hét to một tiếng: “Á!”

“Xin lỗi xin lỗi!” Ông cụ vội vàng xin lỗi.

Chú chó cũng phản ứng lại, nhớ đến trọng trách chính của mình, liền dẫn chủ nhân sang một ghế khác .

Vương Vương Vương lúc này mới nhớ ra công việc của chú chó này là dẫn đường và tìm chỗ giúp chủ nhân.

Sau đó, qua vài giây, cô đột nhiên có cảm giác người đối diện đang nhìn mình chăm chăm, vì vậy liền quay sang nhìn: “Ồ...”

Trương Tiêu... Là người được “cứu” ở cầu thang dạo đó ...

Có thể do người bên cạnh tự dưng hét lên một tiếng, khiến Trương Tiêu nhìn qua bên này, anh ta liền phát hiện ra .

Vương Vương Vương cười một cái thay cho lời chào, lo nghĩ, có nên đứng dậy qua đó không .

“Thật trùng hợp.” Trương Tiêu nói.

“À phải...”

“Sao muộn vậy ?”

“Ừm.” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi làm tình nguyện viên ột bữa tiệc tối đầu giá để quyên tiền cho bệnh nhân ung thư, bây giờ mới xong.”

“A?”

“Tôi nay đã quyên góp được tám trăm vạn.”

Vương Vượng Vượng bỏ vào hai trăm tệ ...

“Bình thường cô hay tham gia loại hoạt động này à ?”

“Có thể coi là như vậy.” Vương Vượng Vượng nói, “Lần này là do khoa tổ chức, nhưng mà thỉnh thoảng tôi vẫn tham gia các hoạt động như thế này.”

“Vậy à...”

Cô đã từng đến Tanzania*, chăm sóc trẻ con trong cô nhi viện, đó là thời gian khó quên nhất. Cô được ra nước ngoài và chơi cùng với các em nhỏ như đánh bóng, đá cầu. Điều nói rằng các tình nguyện viên đều phải giúp đỡ hỗ trợ người khó khăn, thế nhưng khi đến đó, Vương Vượng Vượng lại nghĩ, những em nhỏ này mới là người giúp mình. Quốc gia này so sánh với châu Phi hầu như không có trò chơi gì nhiều. Thế nhưng, hạnh phúc của bọn trẻ đơn giản như vậy, chỉ cần chạy theo quả bóng trên sân, mọi người tiếp xúc với nhau, sẽ cảm thấy mỹ mãn. Sau khi trưởng thành con người dường như càng lúc càng cảm thấy rất khó để vui vẻ. Như các nô lệ lúc bị giam cầm sẽ rất đau khổ, chỉ có lúc được giải phóng thì mới vui sướng, sau đó vẫn không thoải mái. Vương Vượng Vượng hy vọng mình luôn có thể nhớ rõ cảm giác hạnh phúc.

Cộng hòa Thống nhất Tanzania là một đất nước ở bờ biển phía đông châu Phi. Phía bắc giáp Kenya và Uganda, phía đông giáp Burundi và Cộng hòa Dân chủ Congo ở phía tây, và phía nam giáp Zambia, Malawi và Mozambique. Bờ biển phía đông là Ấn Độ dương.

Cô nói với mình sau này có cơ hội nhất định sẽ trở lại đó. Lũ trẻ thích cô như thế, còn đưa cô đến giáo đường. Tín ngưỡng như linh hồn của một dân tộc, có thể được tham gia nghi lễ, thì cho thấy cô đã được mọi người chấp nhận. Vương Vượng Vượng luôn nhớ đến các em nhỏ, chỉ là không biết khi nào có thể gặp được lần nữa. Bây giờ, trong lòng chỉ có thể thầm mong các em sớm thoát khỏi cảnh đói khổ nghèo nàn.

“Vậy còn anh?” Vương Vượng Vượng hỏi Trương Tiêu.

“Tôi luôn ở trường.” Trương Tiêu hơi mỉm cười, “Đọc sách, viết báo cáo.”

“A?”

“Tôi vừa mới bắt đầu công việc, cần phải cố gắng gấp đôi.”

“À...”

“Học thuật không phải dựa vào có bao nhiêu thiên phú, mà chủ yếu cần tích lũy. Dù sao tôi vẫn còn trẻ, cho nên cần phải học nhiều hơn.”

“Thì ra là thế...”

Trong lòng lại có thêm thiện cảm với Trương Tiêu.

Bây giờ ở trong trường đại học rất hỗn loạn ... Thậm chí ngay cả những người chức cao trong khoa, có nhiều giáo sư chỉ chú trọng đến quyền lợi và tiền bạc.

Không ít người đi cửa sau nhằm muốn một chức vị trong trường đại học, thế nhưng chẳng học cái gì cả. Có một người đang là bác sĩ, lại dùng tiền tìm người thi hộ và viết hộ luận văn. Mà người hướng dẫn thì không biết gì cả. Bởi vì người này ở khoa, ngẩng đầu không gặp cúi đầu không thấy, tuy rằng sinh viên đó biểu hiện không tốt, nhưng mà vẫn được trao học vị.

Còn có người, tuổi thì đã cao rồi nhưng suốt ngày đi tranh giành quyền lực, muốn tranh chức viện trưởng của người khác, đánh tới đánh lui, thậm chí làm cho người ta phải rời đi... Hơn nữa, càng là những vị trí tốt thì đều như vậy cả, bởi vì còn có liên quan đến lợi ích lớn hơn. Có những giáo sư không can hệ đến chuyện này, thế nhưng cũng rất coi trọng tiền tài, ví dụ như hạng mục nghiên cứu được phát tiền thưởng thì liền kể tên cả cô dì chú bác, nói tất cả đều tham gia, để lấy được nhiều tiền hơn.

.....

...Vương Vượng Vượng cùng Trương Tiêu cứ như vậy trò chuyện cả quãng đường.

Vương Vượng Vượng còn nói cả chuyện mình giả dạng cho Trương Tiêu, có thể là bởi vì người trước mặt này luôn có thái độ hòa nhã với cô.

“Giúp việc nhà mười tháng,” Vương Vượng Vượng nói: “Hai tháng đổi một nhà, tổng cộng tiếp xúc với năm gia đình. Thời gian ngắn thì thiếu chiều sâu, thời gian quá dài thì thiếu chiều rộng. Đồng thời, trong lúc này cố gắng quen biết với một số người giúp việc, dân bản địa và người từ nơi khác đều phải làm quen, dùng thân phận người cùng nghề mà hiểu rõ tư tưởng của những người này.”

“Thật sự rất hay.” Trương Tiêu nói, “Khoa học xã hội thực sự không thể ngồi ở nhà mà nghiên cứu được.”

“Hi hi...”

“Chỉ có điều bây giờ rất hiếm những nghiên cứu sinh có cố gắng như thế.”

“A...”

Đột nhiên được khen, cô cảm thấy có chỗ không được tự nhiên.

Vương Vượng Vượng chăm chỉ trong học tập, công việc, cuộc sống. Giáo sư của Vương Vượng Vượng đã từng đánh giá, đứa trẻ này tư tưởng không nhỏ, bản thân cho là việc nên làm thì sẽ rất cố gắng, những cái khác đều không lo tới.

Điều ấy ngay cả Trương Tiêu cũng nhìn ra. Cô gái tên là Vương Vượng Vượng này, đối với nhiều chuyện thì không quan tâm, nhưng có một số chuyện lại cố chấp.

Cuối cùng, lúc sắp xuống xe, anh ta nói với Vương Vượng Vượng: “Tôi có thể xin số điện thoại của cô được không?”

“Hả? À!” Vương Vượng Vượng nói, “Được.”

Trương Tiêu lấy điện thoại di động ra.

Vương Vượng Vượng đọc số : “25974748721.”

“Ừm.”

“Để nhớ lắm...” Vương Vượng Vượng lại bổ sung thêm một câu, “Yêu tôi phải đi chết, anh đi tìm chết đi nhé!”

“...”

Vương Vượng Vượng cúi đầu: “Bạn cùng phòng của tôi đều nói thế, tôi không tìm được người yêu, là bởi vì lời nguyền của số điện thoại di động...”

“...”

“...”

“Tôi không tin cái này.”

“Anh tin hay không cũng chẳng sao ...”

Anh cũng sẽ không yêu tôi ——

Kết quả, bên kia Trương Tiêu liền nói một câu quái lạ: “Phải không?”

Đây là ý tứ gì chứ...

Chỉ có điều, không đợi Vương Vượng Vượng hỏi, Trương Tiêu đã xuống xe.

Hóa ra nhà anh ta ở gần đây à...

Vương Vượng Vượng nhắm mắt gật gù trên xe qua hai trạm nữa là về tới nhà Chung Thanh Văn.

Chung Thanh Văn đang ngồi ở sofa xem TV, xem ra đã về được một lúc rồi. Nghĩ lại cũng phải, anh không cần ở lại kiểm kê vật phẩm và dọn dẹp, vừa ra đã trực tiếp đi ô tô về, kết quả tất nhiên là như thế này rồi.

Nhìn thấy Vương Vượng Vượng vào nhà, Chung Thanh Văn ngay ánh mắt cũng không thềm ngược lên.

“Ừm... Tôi đã về rồi...ngại quá... lại trễ một chút...”

Bởi vì lúc đầu cô không nghĩ sau khi kết thúc lại phải làm nhiều việc như thế —— vốn đã nói sẽ đi từ ba giờ chiều đến mười một giờ. Kết quả, lại kéo dài đến tận mười một rưỡi...

“Em trai tôi đã giúp ông bà đi ngủ, vừa mới đi thôi.”

“À...”

Chung Thanh Văn lúc này mới liếc mắt nhìn Vương Vượng Vượng: “Lại còn trang điểm?”

“Cái này, ha ha ha ha...”

“Mới kiếm được chút tiền, mà đã bắt đầu trang điểm rồi?”

Vương Vượng Vượng nói: “Là tôi có tiền mà...”

“Mỗi ngày đều có năm mươi tệ phải không? Tôi biết rồi.”

“Tôi...” Vương Vượng Vượng muốn phản bác, nhưng lại không nghĩ ra phải nói cái gì để phản bác. Nghẹn đến nửa ngày, sau cùng cô mới nói, “Tôi còn có rất nhiều phiếu giảm giá mà!”

Đúng vậy, mỗi ngày khi cô đi mua thức ăn đều nhận được phiếu giảm giá.

“...”

“Nếu như xếp chồng những phiếu giảm giá của tôi lại để đánh người khác, có thể khiến tên đó đau đến gào khóc thảm thiết đấy!”

“Được rồi.” Chung Thanh Văn nói, “Chờ cô xếp chồng những tờ 100 tệ lại để đánh người khác, đến khi có thể khiến cái tên nào đó đau đến gào khóc rồi hãy nói.”

“...”

Vương Vượng Vượng muốn vào phòng, nhưng cảm giác Chung Thanh Văn hình như còn muốn nói cái gì đó.

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Trước đó tôi nói muốn thưởng cho cô, còn nhớ không?”

“Ừ... Có...”

Vốn là Chung Thanh Văn định cho Vương Vượng Vượng một chiếc ví, nhưng mà Vương Vượng Vượng không muốn.

“Ngày hôm nay tôi đi ngang qua bảo tàng của đại học T, thấy có chỗ bán đồ cũ, trong đó có chiếc răng cá heo từ mấy trăm năm trước.”

“Hả?”

Cá heo ——

Chung Thanh Văn cầm lấy thứ đó trên bàn, ném cho Vương Vượng Vượng: “Cái này cho cô đấy.”

“A...” Vương Vượng Vượng cầm lấy nhìn, là một cái răng rất lớn. Có thể lớn như vậy, sở vào rất thô ráp.

Vương Vượng Vượng cầm lên nhìn một hồi, sau đó dùng cái răng chọc chọc trên vai Chung Thanh Văn: “Cẩn anh, cẩn anh.”

“...”

“Anh bị cá heo cắn, ha ha ha ha...”

“ ... ”

“ ... ” Vương Vượng Vượng còn muốn nói tiếp là: có muốn uống vắc xin phòng bệnh cá heo đại không?

“Cô cầm lấy đi.”

“Cái này rất đắt sao?” Vương Vượng Vượng lại nhìn kỹ lần nữa.

“Tạm tạm.”

Nói như vậy, một món quà không rẻ, nhưng người trả tiền cũng không muốn nói ra sự thật thì sẽ dùng cái từ “tạm tạm” này.

Chỉ có điều, Chung Thanh Văn thực sự không phải là một người ném tiền qua cửa sổ. Nói trắng ra là, anh rất keo kiệt.

Vương Vượng Vượng không muốn tổn hại đến nhân phẩm, đang muốn trả lại thì thấy trên bề mặt dán một cái nhãn: Viện bảo tàng đại học T. Giá bán: 6 tệ.”

“ ... ”

9. Chương 9: Tọa Đàm

Qua sự việc lần này, Chung Thanh Văn đối với Vương Vượng Vượng dường như tốt hơn một chút, thỉnh thoảng, có một số việc vặt vãnh đều bảo Vương Vượng Vượng đi cùng.

Ví dụ như, có một hôm, Chung Thanh Văn lại mời Vương Vượng Vượng đi ra ngoài cùng khảo sát thị trường.

Công ty của Chung Thanh Văn chuyên sản xuất sản phẩm y tế, bảo vệ sức khỏe. Bình thường vào mỗi sáu giờ sáng anh sẽ đến tận cửa hàng bán sản phẩm bảo vệ sức khỏe để xem xét tình hình, cùng với các nhân viên đánh giá và nghiên cứu về đối thủ cạnh tranh.

Anh đưa cho Vương Vượng Vượng cầm một chiếc máy ảnh rất xịn, để chụp lại tất cả mọi thứ. Như vậy, các sản phẩm được sắp xếp như thế nào, ở đâu, vừa nhìn là có thể hiểu ngay được.

Việc này Vương Vượng Vượng rất thông thạo.

Đối với việc bán hàng mà nói, việc này vô cùng quan trọng.

Ngay từ đầu cô đã biết không thể tùy tiện chụp ảnh được.

Cho nên, khi có một bác gái nổi giận đùng đùng lao tới, Vương Vượng Vượng bị dọa đến mức suýt làm rơi máy ảnh.

“Cô là ai!” Bác gái lớn tiếng chất vấn, “Đây là công ty thực phẩm XX của chúng tôi! Sao cô có thể ở đây chụp ảnh để ăn cắp thông tin! Nói! Cô là người của công ty nào?!”

“Ặc...”

Chung Thanh Văn nhìn qua tấm thẻ gắn trước ngực bác gái liền nói: “Tôi là người của đơn vị cô.”

“Hà?” Bác gái nghi ngờ.

“Tôi là Trương Khải ở bộ phận nghiên cứu thị trường tổng công ty S, đến thành phố B khảo sát, cô hỏi người của bên công ty hẳn là sẽ biết chuyện này.”

“Như vậy...” Bác gái rõ ràng đang chần động.

“Quản lý của các cô là ?”

Bác gái hơi do dự, nhưng nếu mà đắc tội với người của tổng công ty thì thôi rồi, vậy nên cuối cùng đành phải trả lời: “Là Chu Kỳ...”

“Hóa ra là anh ta.” Chung Thanh Văn gọi Vương Vương Vương, lại nói với bác gái kia: “Tôi đi trước. Làm việc tiếp đi.”

Đối phương bày ra bộ dáng tươi cười.

“Này...” Vương Vương Vương ôm máy ảnh cất lời hỏi, “Anh thực sự cùng một đơn vị với họ hả?”

“Đương nhiên là không phải.”

“...” Vương Vương Vương lại hỏi, “Vậy Trương Khải là ai thế?”

“Không biết.”

“Vậy sao anh lại biết anh ta?”

“Bịa thôi.”

“...”

“...?”

Wương Vương Vương lần đầu tiên mới biết rằng Chung Thanh Văn lại là người có thể bịa chuyện, nói dối lừa người khác mà mặt không hề biến sắc.

Ngày hôm nay thực sự thu hoạch được nhiều kiến thức quá đi...

Ặc... Nhưng mà, Chung Thanh Văn hình như lúc nào cũng có cái vẻ mặt phờ phạc trời đất...

Quả nhiên là thương nhân có khác ——

Trải qua buổi tiệc từ thiện lần trước, Vương Vương Vương biết công ty của Chung Thanh Văn làm ăn rất phát đạt. Nhờ hôm đó trông thấy tên công ty của anh, cô đã lên mạng tìm kiếm thông tin, dường như làm ăn rất thuận buồm xuôi gió, thời gian đầu còn được bình chọn là một trong những công ty phát triển nhanh nhất thành phố B, mấy năm gần đây ngày càng thâm nhập sâu vào thị trường thành phố B.

Wương Vương Vương cũng tưởng rằng Chung Thanh Văn sẽ không vì công việc mà lo lắng.

—— Nhưng mà, vài ngày sau, cô biết được, không phải là như thế.

Hôm đó, một người bạn của Vương Vương Vương gọi điện cho cô, nói: “Sáng chủ nhật đến trường nhé!”

“Đến làm gì thế?”

“Chương trình hè của khoa thương mại có một loạt buổi tọa đàm.”

“... Hả?”

Wương Vương Vương biết sự kiện này, đó là người của một công ty nào đó sẽ đến, không phải trao tặng học vị, mà mang tính chất bổ sung kiến thức cho sinh viên.

“Năm nay họ mời toàn giám đốc của các công ty nổi tiếng về giảng đó.”

“... Nhưng mà có liên quan gì đến khoa xã hội của bọn mình?”

“... Nghe nói có trai đẹp.”

“...”

“Người bạn ở bên khoa thương mại nói cho tớ biết...cô ấy là trợ giảng.”

“...”

“Đến nhé, đến nhé!”

“...”

“Đi cùng tớ đi mà!”

“Được rồi...” Vương Vương Vương nói, “Vừa hay lúc đó tớ cũng được nghỉ.”

Cứ như vậy, Vương Vượng Vượng bị bạn cùng phòng túm đi, lôi đến buổi tọa đàm trong chương trình hè của khoa thương mại đi nhìn cái nhân vật đẹp trai kia.

Phòng học này rất lớn, hai người tìm được chỗ ngồi khá ổn, nhưng bạn cùng phòng vẫn không ngừng oán trách ngồi ở chỗ này thì nghe làm sao được.

Sau đó...Vương Vượng Vượng lại nhìn thấy Chung Thanh Văn...

Đây là nghiệt duyên gì thế này ——

Nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu ra... Chung Thanh Văn quả thật rất có khả năng được mời đến buổi tọa đàm. Bạn cùng phòng còn bảo người kia có khuôn mặt đẹp trai lắm, vậy không phải Chung Thanh Văn, thì còn có thể là ai vào đây nữa ?

Bạn cùng phòng ở bên cạnh còn không ngừng lải nhải: “Hôm diễn ra bữa tiệc từ thiện anh ta cũng tham gia, lúc đó tớ cũng có chút ấn tượng rồi. Nhưng mà lại không chú ý, bạn tớ bên khoa thương mại bảo anh ta đẹp trai lắm, nên giờ phải chăm chú ngắm mới được... Hôm đó cậu có nhìn thấy anh ta không?”

“ ... ”

“Cậu sao thế?”

“Haiz...” Vương Vượng Vượng thở dài một hơi.

“ ... ? ”

Chỉ có điều lần này không cần phải lo lắng quá. Nhiều người như vậy, dù thế nào chắc cũng không có khả năng nhìn thấy cô. Hơn nữa, phòng học lớn thế này, anh ngồi xa tít trên kia, làm sao có thể thấy rõ mặt chứ? Cô biết Chung Thanh Văn hơi cận thị.

Chung Thanh Văn nói về sự phát triển của các doanh nghiệp trong tình hình hiện nay, nói qua về chiến lược kinh doanh. Về phương diện kỹ thuật thì không nói nhiều, chủ yếu nói về chuyện mở rộng thị trường.

Trước khi kết thúc buổi học, giáo sư của khoa thương mại tươi cười hơn hở nói: “Có thể mọi người đã nghe nói, mấy ngày nay người bên trong một công ty toàn cầu đang có ý định bán ra cổ phần. Vị CEO mới của công ty kia, quyết định ngừng sản xuất một số sản phẩm liên tục bị lỗ trong mấy năm nay. Bên ngoài đều có tin đồn là công ty của anh chuẩn bị tiến hành thu mua công ty đó. Nếu như thành công, có thể lợi dụng bọn họ để vận chuyển hàng bằng đường thủy dễ dàng hơn, cơ hội này có thể nói là nghìn năm có một. Thế nhưng, nếu không có biện pháp cơ cấu lại, sẽ phải gánh chịu rủi ro rất lớn, dù sao công ty của anh chưa từng tiến hành những vụ thu mua như thế này, số lượng sản phẩm đang tồn kho là vô cùng nhiều, nói không chừng là một cái hang không đáy, có thể nói là không thành công thì phải trả giá.”

“Không thể nào.” Chung Thanh Văn nói: “Đều là tin đồn mà thôi, hiện nay chúng tôi không có dự định mở rộng thương hiệu ra toàn cầu.”

Vương Vượng Vượng cũng chưa từng nghe qua chuyện này, bởi vì Chung Thanh Văn ở nhà không hề nhắc tới.

Giáo sư còn nói tiếp: “Các doanh nghiệp nội địa, nội dung giao dịch hầu như đều liên quan đến tiền mặt, một cổ phiếu là mười triệu, năm nghìn vạn tiền nợ. Đều là đôla.”

“Cái người này nói lung tung quá. Tôi nghe nói là do tình thế bất buộc...” Vương Vượng Vượng nghe thấy ông chú hói đầu bên cạnh đang nói, “Thực sự là không biết tự lượng sức mình... Bỏ vốn nhiều thế, rủi ro cũng rất lớn... Không nên sốt ruột.”

Một người khác lại nói: “Tuổi còn quá trẻ. Sớm muộn gì cũng phải trả giá lớn vì đã tâm không phù hợp với thực tế của chính mình.”

“Toàn bộ tiền mặt đều bỏ vào.” Ông chú hói đầu nói tiếp, “Nếu không thành công sẽ nợ tiền của người đầu tư.”

“Sẽ phải khó khăn à xem... Khả năng ngân con sóng lớn là rất nhỏ, không thể đi đánh cược với khả năng nhỏ như vậy...”

“Hiện tại tôi khảo sát một chút xem.” Giáo sư kia lại nói: “Bạn nào cảm thấy việc này khả quan thì hãy giơ tay lên?”

Phòng học lớn như thế, ba trăm người, chỉ có ba cánh tay giơ lên.

Chung Thanh Văn nhìn một lượt, đều là người của công ty mình. Vì nịnh nọt nên phải nhắc tay.

Tuy rằng trên mặt không biểu hiện gì, thế nhưng Chung Thanh Văn cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Vừa rồi phủ định, là nói dối. Hẳn thật sự muốn làm việc này.

Thế nhưng, mỗi một người biết được đều nói rằng, anh sẽ không thành công đâu.

Chẳng lẽ thật sự phải buông tay? Tiếp tục dậm chân tại chỗ, phải đợi thêm bao lâu nữa mới có cơ hội? Đây đúng là một cục diện rối rắm, thế nhưng sẽ bán ra với giá thấp, cục diện vẫn sẽ rối rắm như thế.

Giáo sư ở bên cạnh cười ha ha: “Ngoại trừ ba người ủng hộ, những người khác đều không thấy khả quan...”

Sau đó ở phía cuối, Chung Thanh Văn thấy có một người giơ tay lên, hình như là một nữ sinh.

Không nhìn rõ mặt, bởi vì cô cúi đầu, hình như đang đọc sách, không nhìn lên, bàn tay chống trước trán, che khuất toàn bộ khuôn mặt.

Nhưng cái này không quan trọng. Quan trọng là, hóa ra trên thế giới này còn có người đồng tình với kế hoạch tưởng như điên rồ của anh...

Bên kia, Vương Vượng Vượng giơ tay lên.

Cô không hiểu gì về kinh doanh. Cô là một sinh viên khoa xã hội học.

Thế nhưng, xã hội loài người làm sao phát triển đến bước này cho đến ngày hôm nay chứ?

Cô rất muốn tìm một cơ hội nói cho Chung Thanh Văn biết: không mạo hiểm thì làm sao được? Lẽ nào phải luôn luôn đứng yên một chỗ, vĩnh viễn đều là hình dạng như bây giờ à? Như vậy, chỉ có thể từ từ bị hao mòn, bị người khác áp đặt không gian, rồi sẽ đi đến diệt vong.

10. Chương 10: Thu Mua (thượng)

Vương Vượng Vượng về tới nhà trước. Chung Thanh Văn bị một số sinh viên chặn lại hỏi một số vấn đề, Vương Vượng Vượng liền nhân cơ hội này trốn về trước.

Anh họ gửi tin nhắn đến, nói có người ở trên trang web mắng chửi tiểu thuyết của anh ta, muốn Vương Vượng Vượng nhanh chóng lên mạng đáp trả.

“...”

Anh họ là nhà văn toàn thời gian, trước đây khi đăng chương mới lên, anh ta đều bắt Vương Vượng Vượng đi tìm những người cô quen biết để nhấn vào đọc, lưu lại, nhấn lại cho truyện của anh ta, Vương Vượng Vượng giống như con quay cứ quay tròn tròn giữa biển bạn bè, sau này mới biết, không chỉ có mình cô, quả thực là anh họ đã huy động toàn bộ lực lượng, bố mẹ cũng phải tham gia, ngay cả ông bà ngoại cũng phải huy động các người già khác giả làm fan của anh họ.

Lúc đó Vương Vượng Vượng đọc qua, thấy cũng được. Anh họ lại nói đừng đọc, có thời gian thì đi kéo thêm nhiều người đi.

Thế nhưng, mỗi khi có người bình luận tiêu cực, anh họ sẽ phái Vương Vượng Vượng lên mạng bênh vực mình.

Vương Vượng Vượng chưa từng đọc qua mà... Phải cãi lại thế nào đây...

Vương Vượng Vượng vừa trả lời, vừa nghĩ làm thế này thật là khó...

—— Đang bận rộn với chuyện này thì Chung Thanh Văn trở về.

Vừa bước vào nhà anh đã thấy Vương Vượng Vượng lướt trên bàn phím gõ chữ điên cuồng.

“Trong nhà không có việc gì chứ?”

“Không có.”

“Cô còn chưa đi nấu bữa trưa à?”

“... Hả?” Vương Vượng Vượng nhìn đồng hồ, đã quá mười phút rồi, “Giờ tôi làm đây!”

Nói xong cô liền bỏ máy tính lại, chạy vào phòng bếp.

Chung Thanh Văn tùy tiện nhìn lướt qua màn hình của Vương Vượng Vượng, thấy bên kia hình như có người vừa nhấn lại trong chuyên mục tiểu thuyết.

Chung Thanh Văn lại nhìn qua xem cô đang nói về cái gì.

[Đại Đại viết rất hay!]

[Là chính cô đọc không hiểu!]

[Đọc không hiểu thì đừng đọc nữa!]

[Đại Đại anh đừng để ý đến cô ta!]

[Chúng em rất hâm mộ anh!]

“...”

Bên kia Vương Vượng Vượng đang nấu cơm, cô đột nhiên cảm thấy anh họ và Chung Thanh Văn đều có điểm giống nhau.

Đương nhiên cái đó không phải là giống nhau về tướng mạo.

Anh họ là đầu tam giác tiêu chuẩn, là loại tam giác lộn ngược, trên mảnh dưới thô, dáng người chẳng khác gì một tòa tháp bằng sắt, cực kỳ cao to mập mạp. Khi còn bé, mỗi lần anh họ đánh nhau, cậu đều nói nếu dì và dượng mà chiều anh họ, thì cậu sẽ thay trời hành đạo, giáo dục cái tên nhóc được nuông chiều từ bé này. Mỗi lần như vậy, Vương Vượng Vượng đều nghĩ, lúc anh họ khóc chẳng khác gì đứa bé khổng lồ cả.

Về phần Chung Thanh Văn... Đương nhiên là được ông trời ban cho cái mã ngoài đẹp đẽ rồi.

Điểm chung mà Vương Vượng Vượng muốn nói... Đó là tinh thần không bao giờ lùi bước.

Ngày trước, dì cả muốn sắp xếp công việc cho anh họ, nhưng anh họ không đồng ý, dì cả liền mời ông bà ngoại ra tay, anh họ không có cách nào, liền làm việc ở thư viện trường đại học, mỗi tuần đi làm hai ngày, ngồi ở đó một chút, hai ngày còn lại ở nhà, tiền lương cũng coi như là đủ sống. Ai ngờ sau khi anh họ làm được mấy tuần thì đột nhiên xin thôi việc, bởi vì không có thời gian viết văn, lúc đó cả nhà đều cho rằng công việc này không đáng tin cậy, kết quả, cho đến bây giờ, thực sự xuất bản sách, có chút danh tiếng, người nhà lập tức coi đây là niềm tự hào, gặp ai cũng kể chuyện.

Đây đều là những người vì ước mơ mà không sợ thất bại, cho nên cuộc sống lúc nào cũng rực rỡ sắc màu.

Vương Vượng Vượng lại nghĩ đến Chung Thanh Văn.

Anh đứng trên bục nhìn những ánh mắt phủ định mình, cứ như vậy mà đứng thẳng. Lúc đó bầu trời nhiều mây, những tia sáng chiếu vào phòng học nhạt dần, Vương Vượng Vượng không nhìn thấy vẻ mặt của anh. Một người kiêu ngạo như anh, lúc đó đang nghĩ gì?

.....

— Đặt ấm nước lên bếp, Vương Vượng Vượng ra ngoài phòng khách.

Đối với người già mà nói, ngày nào cũng phải uống trà.

Chung Thanh Văn đang ngồi trên sofa, hình như đang lặng im suy nghĩ cái gì đó.

“À...” Vương Vượng Vượng đi qua, hỏi: “Anh ăn trái cây không?”

“Hử?” Chung Thanh Văn nhìn Vương Vượng Vượng, “Không.”

“Này...” Vương Vượng Vượng nhìn giỏ trái cây, “Anh nghĩ xem, vượn thích ăn trái cây nào nhất, rốt cuộc là chuối hay đào? Sao trong sách viết và trên tivi đều không giống nhau nhỉ?”

“... Không biết.”

“Anh nói xem, mấy trăm vạn năm trước, nếu vượn và khỉ không trèo xuống cây thì làm sao nhìn nhận vượn và khỉ trèo xuống cây?”

“...?”

“Tôi nghĩ,” Vương Vượng Vượng cố lấy dũng khí ra nói, “Chúng nó khẳng định nghĩ rằng, đó là một đám ngu ngốc.”

“...”

“Không có vượn và khỉ trèo xuống thì nhất định cho rằng đó là một hành vi điên cuồng. Cho nên, mấy trăm vạn năm sau, chúng nó không hề tiến hóa, vẫn là vượn và khỉ.”

Chung Thanh Văn yên lặng nghe tiếp.

“Trèo xuống cây, có thể là hành vi mạo hiểm nhất trong lịch sử nhân loại không?”

Vương Vượng Vượng nghĩ tiếp, rồi lại nói: “Vì thế, tôi cho rằng, chúng ta đã đến bước này, mới không thua kém tổ tông. Bởi vì, nếu như sợ thất bại, ngay từ đầu không nên trèo xuống cây.”

“...”

“A...”

“Vì sao cô muốn nói chuyện này cho tôi nghe?”

Giọng nói của Chung Thanh Văn nghe có vẻ rất dịu dàng.

“Nhìn thấy trái cây, nên tình cảm bùng phát mà thôi...”

Trong lòng Chung Thanh Văn có chút xúc động.

Trong mấy ngày này, cô là người duy nhất nói như vậy.

Cả nữ sinh lúc đó nữa, là người thứ hai có cùng quan điểm với anh.

“Cảm ơn.” Nét mặt của Chung Thanh Văn dường như không có thay đổi gì: “Tuy rằng tôi không biết tại sao cô lại nói với tôi việc này, thế nhưng nhờ đó mà tôi đã xác định được một việc, cho nên tôi muốn cảm ơn cô.”

Vương Vượng Vượng cúi đầu.

Như vậy là tốt rồi.

Cuối cùng — những điều muốn nói với Chung Thanh Văn đều đã nói ra.

Không biết vì sao, thấy dáng vẻ kiên trì của Chung Thanh Văn, Vương Vượng Vượng thực sự mong muốn có thể bày tỏ quan điểm của mình cho đối phương, để Chung Thanh Văn biết, vẫn có người đứng về phía anh, mặc dù anh không nhất định sẽ trân trọng.

Chung Thanh Văn nhìn Vương Vượng Vượng, lần đầu tiên cảm thấy cô giúp việc nhà mình, không giống với người khác, ngược lại còn có điểm đặc biệt.

“Hiện giờ tôi thấy ...” Chung Thanh Văn nhìn Vương Vượng Vượng, “Thực ra cô không hề ngốc tí nào...”

Vương Vượng Vượng lập tức nghĩ tới cái lần bị tra hỏi vì sao lại chỉ học hết trung học kia. Lúc đó Vương Vượng Vượng nói là mình không thông minh, mà Chung Thanh Văn hình như cũng thấy hợp lý.

“Không phải đâu, “ Trên mặt Vương Vượng Vượng tràn ngập sự kiên định, “Chỉ số thông minh của tôi rất thấp.”

“...”

“Dùng dáng vẻ chân thật đáng tin cậy để truyền lại một tin tức sai lầm” cũng là một trong những điểm đặc biệt của Vương Vượng Vượng, vô số người đều vì vậy mà bị lừa. Bởi vì Vương Vượng Vượng quá mơ hồ, hoàn toàn không thể tin tưởng, thế nhưng, rõ ràng là chính cô mơ hồ, luôn cảm thấy nhất định không sai, sau đó chỉ khổ cho người khác. Ví dụ như, có một lần kiểm tra trắc nghiệm, người bạn ngồi cùng bàn nhanh chóng hỏi một câu “Câu một chọn gì”, Vương Vượng Vượng nhìn bài thi, sau đó nói “C!” Lúc trả bài, bài thi của hai người đều có một dấu gạch đỏ chót. Lại có lần, bạn học ngồi bàn trước ở lớp bị bắt phải ngâm câu tiếp theo của “Ngàn chày vạn đục núi sâu”, cậu ta không biết liền ngoắc tay sau lưng bảo Vương Vượng Vượng nhắc cậu ta. Vương Vượng Vượng ở phía sau nhỏ giọng nói “Muôn sông nghìn núi chỉ chờ nhàn”, đáp án sai, thầy giáo coi thường mà đọc tiếp “Ta còn Hồng quân không sợ viễn chinh khó khăn”. Bạn học kia bị phạt đứng một giờ, sau đó Vương Vượng Vượng mới nhớ câu chính xác phải là “Ngọn lửa đốt cháy như thường”.

Lúc này cũng là như thế này.

Wương Vượng Vượng thực sự cảm thấy bộ não của mình có vấn đề.

Trước đây, lúc đi học làm sai phải viết bản kiểm điểm, Vương Vượng Vượng rút ra kinh nghiệm xương máu, tổng kết kinh nghiệm, sau cùng mới viết ra nguyên nhân chính là “bộ não có vấn đề”.

“Mau nhìn mau nhìn,” Vương Vượng Vượng vì nói sang chuyện khác mà tiện tay chỉ vào một nam diễn viên trong tivi nói, “Diễn viên này rất đẹp trai.”

Chung Thanh Văn nhìn thoáng qua —— là Phùng Tiểu Cương*.

là một đạo diễn điện ảnh người Trung Quốc. Ông nổi tiếng là một nhà làm phim thương mại rất thành công ở Trung Quốc. Ông cũng là đạo diễn Trung Quốc đầu tiên được in dấu tay và dấu chân ở nhà hát TLC Chiness.

“...”

“Đúng rồi, “ Chung Thanh Văn nhìn qua phòng giúp việc của Vương Vượng Vượng, “Cái răng của tôi đâu?”

“Của anh hả?” Vương Vượng Vượng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, “Chẳng lẽ nó không ở trong miệng anh à?”

“Tôi nói đến cái răng cá heo tôi cho cô đấy.”

“À... Tôi đã cắn vào túi rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Chung Thanh Văn gật đầu, “Không nhìn thấy trong phòng cô, còn tưởng rằng cô ném đi rồi.”

“Sao lại ném đi chứ...”

“Hãy giữ cẩn thận.” Chung Thanh Văn đứng lên, “Đây là lần đầu tiên tôi tặng loại đồ chơi này cho người khác.”

“... Hả?”

Wương Vượng Vượng nghĩ, lúc này với lúc tọa đàm không hề giống nhau, tâm trạng của Chung Thanh Văn hình như đã khá hơn rồi.

Có lẽ liên quan đến sự quyết tâm của anh...

.....

—— Chung Thanh Văn nói được thì làm được.

Không qua bao lâu, truyền thông tài chính kinh tế của thành phố B đưa tin về việc thu mua.

Sau khi chuyện đã đâu vào đấy, Chung Thanh Văn gửi thư cho tất cả nhân viên công ty. Trong thư nói, chúng ta đã thu mua công ty X, đây là cơ mật, không được truyền ra ngoài, bộ phận quan hệ xã hội sẽ chọn thời điểm thích hợp công bố chuyện này, để mang lại hiệu quả tốt nhất.

Kết quả vào buổi sáng cùng ngày, mọi phương tiện truyền thông đã đưa tin về chuyện này, khiến cho Chung Thanh Văn vô cùng tức giận.

— Miệng lưỡi con người, quả nhiên là thứ không đáng tin cậy nhất.

Vương Vượng Vượng cũng đọc một vài bài báo.

Quả nhiên như chú đầu trọc nói ngày đó, Chung Thanh Văn dùng toàn bộ tiền mặt vào vụ này.

Nếu có ngày không kiểm soát được việc kinh doanh đang bị lỗ của công ty kia, cũng rất có khả năng mất nhiều hơn được, lỗ lỗ liên tục, thậm chí thiệt thòi càng lớn hơn, chỉ cần lợi là một chút, bao nhiêu công sức phấn đấu mấy năm nay sẽ đổ sông đổ bể.

Vương Vượng Vượng cảm thấy khẩn trương...

Tin tức còn nói, lần này trước khi quyết định Chung Thanh Văn đã tiến hành bỏ phiếu giữa những giám đốc điều hành trong công ty, kết quả bỏ phiếu là.....tất cả đều phiếu phản đối.

Thế nhưng người ra quyết định cuối cùng vẫn là Chung Thanh Văn.

Cuối cùng anh vẫn lựa chọn thu mua công ty kia.

11. Chương 11: Thu Mua (hạ)

Quá trình thu mua diễn ra vô cùng nhanh chóng, Chung Thanh Văn trở nên cực kỳ bận rộn.

Công ty quốc tế kia hết sức nóng lòng hối thúc bộ phận nghiệp vụ bán hàng. Bởi vì từ vài năm trước, bộ phận này hoạt động không còn hữu hiệu nữa, nhiều lần mở ra các chương trình để kích thích tiêu thụ, lại còn tăng cường quảng cáo trên các đơn vị truyền thông, thế nhưng tình hình không hề chuyển biến tốt đẹp, mà lại phải bỏ vốn vào nhiều hơn. Sau đó, bởi vì muốn thay đổi phương hướng hoạt động, nên không ngừng thay đổi quản lý cấp cao, đồng thời huấn luyện nhân viên nâng cao trình độ, kết quả tất cả đều vô ích. Bắt đầu từ giữa năm ngoái, cuối cùng bắt đầu dĩ phải giảm bớt sản xuất sản phẩm. Vài lần giảm biên chế, khiến cho tinh thần nhân viên hoang mang, lại hủy bỏ chính sách “Kiên quyết không cho nhân viên tăng ca” nhiều năm, đồng thời đổi lại nội thất trong phòng làm việc thành những thứ rẻ nhất.

Tới tháng ba vừa rồi, khi không thể gánh vác được nữa công ty X quyết định bỏ gánh nặng này.

Chung Thanh Văn hẳn là triển khai việc đàm phán với công ty này từ sớm. Ngoại trừ công ty của Chung Thanh Văn, cũng có mấy công ty khác ở Trung Quốc và nước ngoài đều có hứng thú, trong đó đa phần đều chính thức tham gia cạnh tranh, nhập vào hàng ngũ thu mua.

Công ty Chung Thanh Văn là một công ty có tiếng, về phương diện kinh nghiệm và có mối quan hệ rộng rãi cũng không chiếm ưu thế, thế nhưng, giá đưa ra hẳn là cao nhất.

Sau đó, công ty X xếp công ty của Chung Thanh Văn vào nhóm nhà thầu ưa thích, rồi qua một vài lần đàm phán trao đổi, đã nhanh chóng đi đến kết luận cuối cùng.

Tiếp đó, ngay mấy hôm trước, hai bên tuyên bố đã đạt được thỏa thuận về việc thu mua. Dự tính quý một sang năm sẽ tiến hành ký tên vào bản thỏa thuận chuyển giao cổ phần, cùng thời gian đó sẽ chờ sự phê chuẩn của các cơ quan chức năng, đến quý thứ hai thì sẽ hoàn thành giao dịch.

Vương Vượng Vượng đọc những bài báo và xem trên tivi, tất cả đều không nói lời nào tốt đẹp, thật đáng là đáng ghét.

Tiêu đề đều nghiêng về một phía:

[Muốn rần nuốt voi? Cẩn thận kéo nghen!]

[Ăn nhiều sẽ gây răng đầy!]

A...

Chỉ có điều, Vương Vương Vương không hiểu lời Chung Thanh Văn đã từng nói, tài chính trong vụ thu mua lần này đều do chính phủ cấp. Tuy rằng công ty của Chung Thanh Văn mấy năm nay đều được chính phủ nâng đỡ, thế nhưng, trải qua nhiều lần thuyết phục, cuối cùng cũng được cấp tiền, coi như là một tin tốt.

Hơn nữa công ty của Chung Thanh Văn đầu tư toàn bộ tiền mặt vào, còn đi vay thêm một số tiền của nhà đầu tư, cuối cùng cũng tập hợp đủ tiền.

Nói cách khác, Chung Thanh Văn, hiện tại đang trong giai đoạn nợ nần...

So với Vương Vương Vương còn nghèo hơn...

Mỗi một lần nghĩ như vậy, Vương Vương Vương cũng không khỏi suy nghĩ một đồng câu hỏi...

—— Bởi vì cho rằng Chung Thanh Văn thật sự là quá mệt mỏi, Vương Vương Vương muốn làm cho “chủ nhân” này chút gì đó.

Dù sao, mỗi ngày đi sớm về khuya, lại không ngừng đàm phán với đối phương về thủ tục pháp lý, kế hoạch sau này cùng với nội dung mà chính phủ phê duyệt, vậy nên căn bản hôm nào cũng đến tối mịt mới nhìn thấy mặt Chung Thanh Văn.

Thật sự là, rất đáng thương...

Wương Vương Vương bắt đầu lên mạng tìm tư liệu.

Làm thế nào để tâm trạng của Chung Thanh Văn được thả lỏng đây... Vương Vương Vương liền gõ ngay dòng chữ “Làm sao để người bên cạnh được thả lỏng”.

Điều thứ nhất...dễ...

Điều thứ hai...dễ...

Điều thứ ba...dễ...

Còn có... Nói nhiều lời âu yếm? Cái này pass...

Nói là làm. Vương Vương Vương ghi lại tất cả những điều có thể thực hiện được, lập tức bắt đầu áp dụng.

.....

—— Sáng sớm hôm sau, Chung Thanh Văn vừa mở mắt ra, ăn xong điểm tâm mà Vương Vương Vương đã chuẩn bị, rồi mang theo áo vest bước ra cửa.

Bữa sáng hôm nay dường như không giống như mọi khi... Chung Thanh Văn suy nghĩ.

Trước đây, không có loại “bacon” nhiều năng lượng, thế nhưng bữa sáng ngày hôm nay, đã có thêm khoai tây bacon, mùi vị.....lại rất ngon, xem như hôm nay mở đầu tốt đẹp rồi.

Tám giờ tối công ty, Chung Thanh Văn nhìn lịch trình ngày hôm nay —— có một cuộc họp.

Vì vậy anh liền khoác áo vest, định đi đến phòng họp.

Có chỗ nào đó khác lạ...

Sao trên người nặng thế...

Chung Thanh Văn đưa tay thò vào trong túi: “...”

Lấy ra xem, đó là hai quả táo nhỏ, mỗi bên một quả. Đã được rửa sạch sẽ, gói trong túi đựng thực phẩm, làm cho cái túi căng lên.

“...”

Thảo nào... Sáng sớm vừa ra ngoài đã cảm thấy kỳ quái...

Chỉ có điều, chuyện như vậy, anh cũng không thể trách được.

Vừa nhìn là biết, là cô giúp việc nhỏ nhà anh làm, không biết cô suy nghĩ cái gì nữa ——

Chung Thanh Văn đặt hai quả táo nhỏ ở trên bàn, định chờ đến tối sẽ ăn.

— Nhưng mà cái này vẫn chưa xong đâu.

Buổi chiều, Chung Thanh Văn nhận được chuyển phát nhanh.

Mở hộp ra, là một lọ mật ong hảo hạng. Trong đó còn có một tờ giấy nhắn: “Mật ong giúp giảm stress rất hiệu quả, tôi có người bạn thân nuôi ong tại nhà, rất đáng tin cậy, vì thế trực tiếp gửi qua cho anh luôn.

— Vương Vương Vương.”

Chữ viết rồng bay phượng múa, chẳng có điểm nào giống chữ con gái cả.

Hơn nữa, cảm giác như là không phải được viết ra từ một người không thường xuyên viết chữ...

Làm cái gì đây —

Chung Thanh Văn giống như một chú gấu nhỏ ôm lấy bình mật ong, cuối cùng cứ như vậy mà bị mê hoặc.

Ném thử xem sao... Chung Thanh Văn nghĩ, anh đi đến phòng trà lấy một cái muỗng, pha mật ong với nước nóng, uống một ngụm.

Đúng là có điểm khác.

Vừa vào miệng, đã thấy vừa thơm vừa ngọt, là một cảm giác rất trong lành, mùi vị thực sự là rất ngon.

Câu nhận xét này có vẻ giống với người đem tặng cái này...

Đang nghĩ ngợi, Vương Vương Vương đã gọi điện thoại đến.

“Chung Thanh Văn,” bên kia là giọng nói của người ngốc nghếch nào đó vang lên, “Anh có về ăn cơm không?”

“Không về được,” Chung Thanh Văn nhìn thứ đang cầm trong tay nói tiếp, “Buổi tối tôi mới về.”

“A... Được ... Vậy làm việc ít thôi.”

“Được.” Chung Thanh Văn còn nói, “Không cần chờ tôi, cô cứ ngủ trước đi.”

“Ừ...”

Chung Thanh Văn ngắt điện thoại.

“Này,” Cộng sự của Chung Thanh Văn đi qua, tiện tay vỗ vai Chung Thanh Văn, “Bạn gái hả?”

“Nói lung tung.”

“Đừng giấu diếm nữa chắc chắn là nữ.”

“Vậy thì thế nào?”

“Thì thấy sự khác biệt chứ sao.” Cộng sự nói, “Chưa từng thấy cậu nói chuyện với phái nữ mà nhẩn nại như thế bao giờ.”

“Con mắt nào của cậu nhìn ra?”

“Cả hai mắt đều nhìn ra a.”

“Không tào lao với cậu nữa,” Chung Thanh Văn nhú nhú mày, “Còn rất nhiều việc cần phải làm.”

“Thật đáng sợ nha...”

Chung Thanh Văn không thèm để ý cái tên kia, anh trở lại phòng làm việc, nhìn chiếc cốc trong tay, anh nhớ lại cuộc nói chuyện vừa lúc nãy.

...Nhẩn nại sao?

Chung Thanh Văn lắc đầu, bắt đầu chuẩn bị công việc cần phải hoàn thành hôm nay.

Bây giờ đã mười một giờ năm mươi.

.....

Lái xe về đến nhà đã là mười hai giờ mười phút, trong phòng tối như mực, tất cả mọi người đã ngủ.

Chung Thanh Văn vào nhà tắm, vừa ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện trên gương dán một tờ giấy nhẵn, là một khuôn mặt cười sáng lạn như ánh mặt trời.

“...”

Vương Vương Vương nghe thấy có tiếng động, cô rời giường bước tới: “Anh về rồi à?”

“Ừ.”

“Buổi tối anh ăn gì vậy?”

“Mỳ ăn liền.”

“Vậy không được...” Vương Vương Vương dụi mắt nói, “Bắt đầu từ ngày mai, tôi làm cơm đựng vào hộp để anh mang theo nhé?”

“...”

“Tôi sẽ làm rất ngon rất ngon mà...”

“...Được.” Chung Thanh Văn nói.

“A...” Thật ra Vương Vương Vương không ngờ Chung Thanh Văn sẽ đồng ý nhanh như thế.

“Từ sáng đến tối cô đã lo lắng đến việc ăn uống của cả nhà.”

“À...” Vương Vương Vương nói tiếp, “Gần đây anh luôn tăng ca... Thân thể chắc mệt mỏi, tôi muốn dùng đồ ăn thức uống để giúp anh giảm bớt mệt mỏi ... Thế nhưng, làm giảm áp lực tâm lý, thì tôi không có biện pháp nào cả... Anh không nên nghĩ ngợi nhiều quá, giả sử, ý tôi là giả sử nhé, nếu mà thất bại, anh không có tiền dùng, tôi có thể cho anh mượn... Trước hết là để nuôi anh đã...”

“Cô cho tôi mượn? Tiền cô ở đâu ra?” Chung Thanh Văn công kích hết sức, “Nuôi tôi? Cô có thể nuôi tôi à? Sẽ không bắt tôi cùng cô ăn không khí đấy chứ?”

“Tôi...” Vương Vương Vương nói, “Tôi có thể đi làm việc khác, sau đó...”

Chung Thanh Văn không hề nhìn Vương Vương Vương: “... Cô tỉnh lại đi.”

“A...”

Chẳng qua, tuy rằng Chung Thanh Văn công kích mình như thế, Vương Vương Vương lại cảm thấy, tâm trạng của anh hình như đã khá lên rồi.

12. Chương 12: Tăng Ca

Chung Thanh Văn bắt đầu mang cơm.

Hộp cơm là do đồng chí Vương Vương Vương đích thân chọn lựa trong siêu thị, trên hộp in hình hai con gấu nhỏ đầm máu, bốn cái móng vuốt đều dính đầy máu me đỏ tươi.

Mỗi lần tới bảy giờ tối, Chung Thanh Văn sẽ đứng dậy đến phòng uống trà, dùng lò vi sóng hâm nóng, sau đó trở về văn phòng mình ăn.

Không thể không nói, cô nàng Vương Vương Vương kia thật dùng không ít tâm tư, rất dễ mang theo, hơn nữa luôn cố ý tạo thức ăn thành hình động vật, nhìn rất đáng yêu. Đương nhiên, kết quả cuối cùng rất hợp ý anh. Mỗi con gấu trúc và con cáo đều dài hơn bình thường, trông có vẻ dị dạng, dường như gien thiếu hụt chỗ nào đó.

Thế nhưng, tuy rằng nhìn không bắt mắt nhưng hương vị rất ngon. Bởi vì trong nhà có hai cụ già, Vương Vương Vương bình thường chỉ làm đồ ăn thanh đạm, hiện tại không cần lo ngại đến vấn đề này. Công việc của Chung Thanh Văn thật sự quá nhiều, sau cả ngày làm việc anh thậm chí bắt đầu có chút mong đợi đến

thời gian nghỉ ngơi vài phút hiếm có vào bảy giờ tối, nghỉ ngơi một tí sau đó xem thử cô nàng kia hôm nay chuẩn bị những gì.

Thỉnh thoảng Chung Thanh Văn cũng sẽ yêu cầu món ăn. Anh không còn giống như lúc Vương Vương Vương mới tới, dần dần bại lộ bản tính, thường xuyên đề ra yêu cầu theo ý của mình, chọn thứ này thứ kia, ví dụ như:

“Tôi muốn ăn cánh gà chiên.”

“Tôi muốn ăn vịt nấu bia.”

Ăn ăn ăn ——

Wương Vương Vương đều nghe lời làm theo tất cả, tay nghề lại được nâng cao.

—— Trong công ty có một số người bắt đầu lén buôn chuyện.

“Cô có thấy chưa, mỗi ngày lão đại đi làm đều cầm một hộp cơm...”

“Buổi sáng vừa nhìn thấy trong thang máy...rất kỳ lạ nha...”

“Cái kiểu dáng kia nhìn là biết do con gái chọn đó.”

“Cho nên...mùa xuân đến rồi?”

“Xem ra sống chung rất hạnh phúc.”

“Nhưng mà...tôi hoàn toàn không cảm nhận được sự hạnh phúc của anh ấy...”

“Có hạnh phúc hay không, nếu ngay cả cô cũng nhìn ra thì sẽ không phải là Chung Thanh Văn...”

“Điều này cũng đúng...”

Ngoài lần đó ra, mỗi ngày Vương Vương Vương sẽ gọi một cú điện thoại, hỏi anh khi nào về nhà.

Cái này đương nhiên cũng trở thành dấu hiệu “yêu đương” trong mắt đa số nhân viên.

.....

—— Hôm nay Chung Thanh Văn rời khỏi công ty sớm hơn mọi ngày.

Ngày nào cũng thế, anh có phần không chịu đựng nổi, nên muốn về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.

Wương Vương Vương hình như có chút ngạc nhiên.

Sau khi Chung Thanh Văn lấy chìa khoá mở cửa, anh nhìn thấy Vương Vương Vương cầm một con dao như lốc xoáy chạy ra, cô hét lớn một tiếng: “Ai!”

“...Tôi đây.”

Sát khí trên mặt Vương Vương Vương lập tức chuyển thành ngớ ngẩn: “.....Ồ?.....Ồ!”

“....”

“Sao anh đã về rồi?”

“Cô không chào đón à?”

“Đương nhiên không phải...”

“Vừa rồi cô phát thần kinh gì đó? Làm tôi hết hồn.”

“Tôi tưởng kẻ xấu vào nhà...”

“...”

“Tôi nghĩ, anh ở bên ngoài bôn ba bận rộn sự nghiệp, để người già và phụ nữ ở nhà, cho nên chúng tôi đều phải kiên cường...”

Lời này nghe sao kỳ lạ thế nhỉ ——

“Có người vào thì để hẩn trộm đi.” Chung Thanh Văn nhẹ nhàng băng quơ nói, “Không có gì đáng giá, đừng bắt bản thân dính vào.”

“Ồ?” Vương Vượng Vượng cảm động.

Cô đang muốn nói thì chợt nghe Chung Thanh Văn nói thêm một câu: “Tôi không có tiền trả phí tai nạn lao động cho cô.”

“...”

“Đúng rồi,” trước khi lên lầu Chung Thanh Văn nói, “Ngày mai tôi muốn ăn cá luộc.”

“Tuân lệnh...”

Nguyên liệu trong nhà rất đầy đủ.

Vương Vượng Vượng tốn sức thái nhỏ con cá kia. Nghĩ rằng đánh vảy sạch sẽ thật là không dễ dàng.

Tiếp theo cô lấy ra bốn năm miếng cá, ướp hơn mười phút, sau đó cho hành gừng tiêu hạt hồi và ớt khô vào nồi, tiếp theo đổ đậu xì dầu vào nồi xào. Cả phòng bếp lập tức sặc mùi, Vương Vượng Vượng vừa lau nước mắt chảy ra vì cay, vừa kiên trì ăn thử.

Sau đó cô cho thêm một ít nước, rồi cho cá vào luộc, sau khi sôi lên thì để lửa thêm một chút, rồi đổ vào trong một cái bát lớn đã chuẩn bị sẵn gia vị đồ và xả lách. Rồi lại đổ dầu lên, đem phần hành gừng tiêu hạt hồi và ớt khô còn lại rưới lên cá sau cùng.

Vương Vượng Vượng cầm đũa gấp lên, cẩn thận bỏ vào miệng.

Uhm...ăn không ngon...

Vương Vượng Vượng chán nản.

Làm lại lần nữa đi...

Vì thế cô lại lấy ra bốn năm miếng cá, chuẩn bị làm thử lần thứ hai...

“Làm gì thế?” Chung Thanh Văn đột nhiên giống như âm hồn xuất hiện tại phòng bếp, “Khói mù mịt như vậy.”

“Làm cá luộc...”

“Còn chưa xong?”

“Ừ,” Vương Vượng Vượng lắc đầu nói, “Hồi nãy làm một lần, rất thất bại, tôi đang làm lại lần nữa.”

Chung Thanh Văn nhìn Vương Vượng Vượng.

“....?”

Cho nên, cô nàng này...sau mỗi lần anh đưa ra yêu cầu đều làm rất ngon là vì thế này sao? Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần? Giống như chiếc ghế nhỏ của Einstein — tuy rằng đó là một câu chuyện không có thật.

“Không cần.” Chung Thanh Văn nói, “Sau này không cần làm như vậy nữa, khó ăn cũng chẳng sao.”

“Không tốt đâu...” Vương Vượng Vượng nói, “Anh sẽ chê, sau đó vứt đi, đói cả đêm rồi trở về mắng tôi điên cuồng.”

Vương Vượng Vượng sợ nhất bị ông chủ mắng — vì để sống tốt, thời gian tăng ca bao lâu cũng được. Cô còn cho rằng cuộc sống hiện tại rất thoải mái, dù sao nấu một món ăn cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, còn tốt hơn hồi trước nhiều phải thức khuya viết báo cáo.

Chung Thanh Văn nhìn cô: “Tôi sẽ không mắng.”

Vương Vượng Vượng đưa ra vẻ mặt chắc chắn nói: “Anh sẽ mắng.”

“...Tôi nói thật đấy.”

“...Ồ?” Hình như cái này không giống Chung Thanh Văn.

“Ừ,” Anh nói, “Cho dù bị cô biến thành mùi vị gì, tôi cũng sẽ ăn hết.”

“Ha ha,” Cô nói, “Biến thành mùi phân...”

“.....”

“Vậy được rồi,” Vương Vương Vương nói, “Lần này cho tất cả vào, mặc kệ.”

“Ừm.”

Wương Vương Vương đổ tất cả nguyên liệu vào, sau đó vươn tay lấy chai xì dầu.

Chung Thanh Văn trông thấy, anh vươn tay cầm lấy rồi đưa qua cho cô.

Wương Vương Vương vội vàng làm nóng nồi, không hề chú ý, cô duỗi móng vuốt liền sờ trúng tay Chung Thanh Văn.

Hơn nữa, còn không phải một tí, mà là nắm cả bàn tay....

Ồ.....

Wương Vương Vương dừng lại.

Theo phương hướng nhìn qua: “Ặc...ngại quá...”

Chung Thanh Văn lập tức hất tay Vương Vương Vương ra giống như gặp vi khuẩn, khuôn mặt nhăn nhúm lại mà nhìn cô.

“....”

Wương Vương Vương cảm thấy hơi xấu hổ. Tục ngữ nói, con cọp....không thể sờ chân trước.

Cô gỡ đầu, chẳng qua xúc cảm rất tốt, ấm ấm áp áp, còn tốt hơn da cá khi nãy nhiều.... Tuy rằng không có da cá nào bóng loáng như vậy....

Bên phía Chung Thanh Văn không thèm phản ứng lại Vương Vương Vương, anh mở vòi nước nóng, dội một lúc sau đó xoay người đi....

“Nhiều chuyện quá!” Đối tượng bị phi lễ rời khỏi, Vương Vương Vương vừa lăm bắm vừa bắt đầu miệt mài làm cá. Lúc này mùi vị hình như không tệ, ít nhất ngon hơn lần đầu nhiều. Cuối cùng, lúc rưới dầu lên cá thì phát ra tiếng “tách tách”, mùi vị lan toả khắp phòng.

“Để nguội một chút rồi bỏ vào tủ lạnh thì tốt hơn...” Vương Vương Vương nhanh chóng làm xong đồ ăn rồi đựng vào trong hộp cơm hình gấu của Chung Thanh Văn, đặt sang một bên, sau đó rửa sạch nồi chảo bát đũa đã dùng qua, thu dọn dao và thớt gỗ, nhোáng một cái cô trở về phòng lên mạng.

Chơi thôi chơi thôi, cô nghĩ tới một việc.

Ngay cả Chung Thanh Văn sang đây cô cũng không nghe thấy.

“Wương Vương Vương.”

“Hử?!” Cô giật mình, “Chuyện gì?”

“Cá đặt ở phòng bếp làm gì?”

“À, để nó nguội một chút.” Vương Vương Vương nhìn thời gian biểu hiện trên máy tính, “Sắp được rồi, tôi đi dọn ngay đây.”

“Ừm.”

Wương Vương Vương ra khỏi phòng.

Chung Thanh Văn lướt mắt qua máy tính của cô.

Hình như cô đang viết blog.

Đoạn văn kia khiến Chung Thanh vốn định đi lại dừng bước.

“Ba năm rưỡi, ở bên nhau suốt ba năm rưỡi, thời gian đẹp nhất của tôi chính là ở cùng anh.”

Chung Thanh Văn không ngờ Vương Vượng Vượng có bạn trai, tuy rằng, hiện tại nghĩ đến, đối với cô gái có độ tuổi như Vương Vượng Vượng đây là chuyện bình thường, nhất là cô không dùng phần lớn thời gian vào việc học tập và làm việc.

Chung Thanh Văn không biết vì sao mình muốn đọc tiếp, đây là phạm vi thuộc về riêng tư, theo lý thuyết, anh nên ngừng lại, bởi vì anh không nhận được bất cứ sự cho phép nào.

Thế nhưng, khi biết Vương Vượng Vượng có người yêu, anh vẫn không nhịn được mà muốn biết thêm một số chi tiết cụ thể, nhìn xem cô nàng hơi khác người này rất cuộc kết giao với loại người thế nào.

Cô nàng Vương Vượng Vượng này...rất ngốc, nhưng lại nỗ lực nghiêm túc bất ngờ, bất ngờ quan tâm người khác, hơn nữa đã nói với anh “Không thể thua kém tổ tiên, nếu bây giờ sợ thất bại, ngay từ đầu loài người sẽ không nên trèo xuống cây”, rất cuộc cô sẽ động lòng với ai.

Chung Thanh Văn đọc tiếp.

“Anh nhìn thấy nhiều hỉ nộ ái ố của tôi như vậy. Cho tới hôm nay, nếu nói không có tình cảm thì khẳng định là giả.”

Giọng điệu đa cảm như vậy, quả thực không giống Vương Vượng Vượng. Vì thế gần đây cô nàng kia vẫn làm bộ như chẳng có việc gì, ra vẻ kiên cường sao? Đối là người bình thường, rơi vào loại hoàn cảnh này có lẽ tinh thần đã suy sụp từ lâu.

Nếu là thế, lần coi mắt trước đó cũng là vì thoát khỏi tình trạng này sao, làm cho bản thân tỉnh táo lại?

Hình như hơi đáng thương, Chung Thanh Văn không biết có nên làm gì để giúp cô không.

Đoạn sau hơi dài: “Nhưng tôi vĩnh viễn không quên được khi tôi sốt ruột đến độ sắp sụp đổ thì anh vô tư không lo gì cả, tôi cũng không quên được khi lòng tôi tràn đầy hạnh phúc thì anh đột nhiên gất gỏng, lại càng không thể quên mỗi lần tôi ngồi trong bóng đêm, khi chờ đợi nhận được đôi câu vài lời của anh, sự im lặng và tĩnh mịch kia khiến người ta tuyệt vọng.”

Chung Thanh Văn trầm mặc nhìn.

Người đàn ông này không đáng.

Vương Vượng Vượng có thể đòi hỏi người tốt hơn, thậm chí là rất tốt rất tốt.

Cùng một thẳng căn bã như vậy đây đưa làm gì?

“Gần đây, số lần anh hờ hững với tôi càng ngày càng nhiều, tôi thật sự không biết anh đang suy nghĩ gì. Tôi cảm thấy mình đã không còn kiên trì được nữa, không còn cách nào chịu đựng nữa. Tôi nghĩ, có lẽ tôi phải thử thoát khỏi cuộc sống này.”

Cuối cùng vẫn còn có chút đầu óc.....

Chung Thanh Văn chỉ hy vọng Vương Vượng Vượng mau chóng dứt khoát chia tay người bạn trai này, trở về tình trạng độc thân.

Phía dưới còn một câu cuối cùng: “Tôi quyết định mấy hôm nữa sẽ mua máy tính mới. Tạm biệt, ASUS. Tạm biệt, Windows XP.”

13. Chương 13: Mùa Lá Phong (thượng)

Hàng năm vào tháng 9 và tháng 10 tại thành phố B đều có mùa lá phong nổi tiếng, vô số du khách sẽ đổ xô về đây ngắm lá phong, địa điểm ngay tại trên núi S, cách nội thành rất xa.

Hai cụ trong nhà đã nhiều năm không có đi, lần này chẳng biết vì sao đột nhiên muốn đi xem, rất muốn nhìn ngắm cảnh tượng náo nhiệt.

“Vương Vương Vương,” Chung Thanh Văn chỉ huy nói, “Cô đi chuẩn bị một chút.”

“Tuân lệnh.....!”

Vì thế, cuối tuần cả nhà cùng nhau lên đường.

“Gần đây chắc khó đậu xe.” Chung Thanh Văn nói, “Tôi tìm một chỗ đậu xe cách đây không xa, sau đó chúng ta ngồi một chuyến xe buýt, tôi đã kiểm tra rồi, người trên xe buýt không đông. Lúc về tôi tự đi lấy xe trước rồi quay lại đón mọi người.”

Hôm nay không thể lái xe đi thẳng vào, tất cả xe taxi cũng không cho lằng vằng gần đây vì sẽ gây tắc đường, ngồi xe buýt tới nơi là lựa chọn duy nhất. Nhưng sau khi về tốt nhất là chạy xe qua, như vậy hai cụ tránh khỏi cảnh chen chúc, bởi vì tại núi S toàn bộ xe buýt đều chạy đường vòng. Cân nhắc thế, Chung Thanh Văn liền định ra kế hoạch như vậy.

Vương Vương Vương đương nhiên không có tư cách phát biểu ý kiến, tuy rằng cô đã từng đến núi S nhiều lần, chung quanh đều trợ trụ, cô không nhớ gần đó có chỗ đậu xe không. Chỉ có một vài nhà xưởng, Chung Thanh Văn nói tuyến xe buýt đặc biệt làm cho những người này, cho nên mới không đông đúc. Đương nhiên, ít người đi đường, lúc đi ra mọi người mặc là chuyến nào, thấy xe là lên ngay, tránh khỏi phạm vi đáng sợ kia rồi hằng nói.

Tới chỗ mà Chung Thanh Văn nói, Vương Vương Vương mở to hai mắt nhìn kỹ... Phát hiện thật đúng là có một nhà xưởng.

“Chung Thanh Văn,” Vương Vương Vương nói, “Đó là đơn vị của người ta.”

“Tôi đương nhiên biết là đơn vị của người ta.” Chung Thanh Văn không chút chần chờ, lập tức đạp chân ga chạy qua, sau đó...quả nhiên bị chặn bên ngoài cổng.

“Người bên ngoài không thể vào,” một ông lão đi qua đuổi Chung Thanh Văn đi, “Mau chạy về đi.”

“Bên phía núi S đông quá không thể chạy qua.” Chung Thanh Văn hạ cửa kính xe xuống, “Bác cho tôi mượn chỗ này dừng xe một chút.”

“Không được không được.” Ông lão rất cứng rắn, “Đã đến còn không biết điều? Đây không phải là nơi công cộng.”

“...Vương Vương Vương,” Chung Thanh Văn vươn tay ấn nút một cái, cốp xe mở ra, anh sai cô, “Cô lấy thứ bên trong ra đi.”

“Ồ.....” Vương Vương Vương chẳng biết gì đi qua, ló đầu nhìn thì thấy...hai chai rượu Erguotou (rượu vodka Trung Quốc).

Cô cầm trở về xe, đưa cho Chung Thanh Văn.

Chung Thanh Văn đẩy hai chai rượu kia vào trong lòng ông lão, vừa nhét vừa nói, “Ở đây có hai chai rượu ngon, bác hãy cầm uống. Chúng tôi khẳng định không vào toà nhà, chỉ là mượn một chỗ đậu xe, lát nữa sẽ trở lại.”

“À...” Ông lão hai tay ôm chai rượu, trong ánh mắt tỏ ra vẻ lưu luyến không rời. Ông ta làm việc ở đây còn chưa được tặng quà, không ngờ cũng có ngày hôm nay, nhất thời hơi lằng lằng, “Thế thì trước năm giờ phải chạy ra đó.”

“Tôi bảo đảm.” Chung Thanh Văn nói, “Cám ơn bác.” Nói xong anh liền buông lỏng thắng xe, vèo một cái chạy vào trong.

“...” Vương Vương Vương hỏi, “Rượu ở đâu thế?”

“Trong nhà.” Chung Thanh Văn nói, “Bạn bè tặng, dù sao tôi cũng không uống.”

“.....”

“Những ông bác trông cửa thường thích uống rượu, gần đây có vài nhà xưởng, chắc chắn có thể đi vào một chỗ.”

“.....”

Vương Vượng Vượng sớm biết Chung Thanh Văn là người như thế, hết biện pháp liền nghĩ cách loạn xạ, cuối cùng luôn thành công. Anh chàng này là người tinh khôn, luôn tính toán đôm đốp, còn có khí chất trời sinh khiến người khác bất tri bất giác liền theo ý của anh, cuối cùng ai cũng vui vẻ.

Đậu xe xong rồi đi ra, chờ hồi lâu mới lên xe buýt.

Nhìn kỹ một chút, ơ...lại không có chỗ ngồi.

Xem ra mùa lá phong trên núi S tại thành phố B quả nhiên đông đúc....

Hai người công nhân nhà xưởng đứng dậy nhường chỗ ngồi cho hai cụ Chung, về phần Chung Thanh Văn và Vương Vượng Vượng cũng chỉ có đứng.....

Tài xế kia có chút ngốc, chiếc xe đột ngột lắc qua lắc lại.

Vương Vượng Vượng không đứng vững, suýt nữa là bị ngã xuống.

May mà Chung Thanh Văn đứng ngay phía sau, Vương Vượng Vượng ngã thẳng vào lòng Chung Thanh Văn.

Chung Thanh Văn theo bản năng vươn tay đỡ cô, bắt được cánh tay của Vương Vượng Vượng.

“A.....”

Vương Vượng Vượng phịch hai cái rồi muốn giãy dụa đứng lên.

Chung Thanh Văn thu về cánh tay, mau chóng dùng lòng bàn tay đẩy lưng Vương Vượng Vượng thẳng lên, cô liền đi qua một bên.

“Này này....” Lần thứ hai tiếp xúc thân thể trong vòng vài ngày....cũng bị ghét bỏ.....

.....

—— Sau khi xuống xe, Chung Thanh Văn mua bốn vé vào cửa, rồi bắt đầu lên núi.

Lá phong đỏ rực như ngọn lửa đầy khắp núi đồi, đỏ tươi, hồng nhạt, da cam, vàng nhạt...trình tự rõ ràng, mặt trời chiếu xuống, màu sắc nồng đậm khiến trong mắt người ta không thềm nhìn những cảnh sắc khác.

Vương Vượng Vượng đeo một cái túi rất to, trong đó là bữa trưa cô đã chuẩn bị tối qua, còn có các loại đồ uống, trái cây, đồ ăn vặt. Việc lựa chọn đồ ăn vặt đối với Vương Vượng Vượng có thể nói là rất hao tổn tâm huyết, lần đầu tiên Chung Thanh Văn cho cô trọn 100 tệ mua đồ ăn vặt, trong cửa hàng bách hoá cô chọn đến hoa mắt, sau khi mua xong những món mà hai cụ Chung thích ăn, vậy mà còn thừa 30 tệ, trong lòng cô lập tức vui mừng mua một vài thứ kẹo mình thích mang về nhà.

Nhưng mà hậu quả của việc này chính là.....cái túi kia vô cùng nặng.

Vương Vượng Vượng cảm thấy cái túi càng ngày càng nặng, bước chân càng ngày càng chậm, dần dần cô bắt đầu thở hổn hển.

Cô cố gắng theo sát mọi người, không muốn chủ động mở miệng bảo nghỉ ngơi, ngay cả người già hơn bảy mươi tuổi cũng chưa nói mệt đấy.

Kiên trì thêm chút nữa.....

Vương Vượng Vượng tiếp tục vác cái túi to lớn trên lưng uốn éo đi lên núi, nhưng cô chợt cảm thấy có người kéo lấy cái túi lớn của mình, nhẹ nhàng tóm qua.

Cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

“Buông ra.”

“....Hử?”

Chung Thanh Văn mặt không biểu cảm nói: “Tôi cầm cái này.”

“Ồ?”

Chung Thanh Văn hình như cũng không muốn nhiều lời: “Đi nhanh một chút.”

“Ồ....Ồ!” Vương Vương Vương nghe xong liền mau chóng cởi túi ra rồi giao cho Chung Thanh Văn.

Cái túi trên tay anh không nhỏ, nhưng nhìn qua anh cầm lên rất nhẹ nhàng. Hơn nữa người cao chân dài, có vẻ chẳng ảnh hưởng gì.

Được cứu rồi.....

Sớm biết Chung Thanh Văn sẽ cầm, thì tối qua đã nhét thêm một trái dưa hấu nhỏ vào....

Ông nội bà nội của nhà họ Chung đang kể chuyện hồi bé của Chung Thanh Văn.

Wương Vương Vương đầy hứng thú lắng nghe.

“Thực ra ông nội của Thanh Văn vẫn muốn ba nó cưới vợ của nhà ông kia, là bà nói không thích, sau đó có người giới thiệu mẹ của nó, là bà tích cực thúc đẩy đó.” Bà nội Chung Thanh Văn nói, “Lần đầu tiên đến nhà chúng ta, mẹ Thanh Văn đã giúp thu hoạch cải trắng. Người khác làm xong rồi thì chạy đi nhanh như chớp, chỉ có cô gái kia một mình quét dọn toàn bộ rác rưởi trên mặt đất, nói là để hàng xóm thấy không tốt, lúc ấy bà rất thích!”

“Thì ra là vậy à,” Vương Vương Vương nói, “Ha ha ha ha ha ha.”

“Lúc Thanh Văn mới sinh ra lại không khóc, y tá sốt ruột đến độ phải vỗ mông nó, thằng nhóc này mới chịu khóc.”

“Ha ha ha ha ha ha! Hồi ấy đã tuyệt thế rồi.”

“Thanh Văn không đi nhà trẻ, chưa học đánh vần và đếm số trước. Cho nên, lúc học lớp một, mỗi buổi trưa đều bị thầy giáo giữ lại phạt làm bài tập, bởi vì người khác biết làm còn nó thì không biết. Lúc ấy chủ nhiệm lớp còn nói, Chung Thanh Văn em thật là chậm chạp!”

“Ha ha ha ha ha ha! Nhìn nhầm rồi! Rất thông minh đó!”

“Sau đó thành tích cũng tốt. Nhưng mà hồi trung học nó không vào lớp học đảng hoàng, cả ngày bàn luận viển vông trong lớp, xung quanh tụ tập một đám người lắng nghe! Bố mẹ nó cứ cách ba năm ngày là bị trường học kêu tới nói chuyện.”

“Ha ha ha ha ha ha! Đây rõ ràng là có khả năng lãnh đạo leadership!”

“Cháu nói này,” Chung Thanh Văn rốt cuộc không nghe nổi nữa, “Có thể đừng nói chuyện này nữa không?”

“Vì sao?” Hai cụ nói, “Rất hay mà.”

Chung Thanh Văn cảm thấy hơi nhức đầu. Anh nhìn Vương Vương Vương nói, “Những người xung quanh tôi không có bất cứ ai biết được những điều này.”

Anh chưa bao giờ kể với người khác. Thế nhưng, hiện tại hai cụ trong nhà lại vạch trần toàn bộ gốc gác của anh cho cô gái giúp việc này.

14. Chương 14: Mùa Lá Phong (hạ)

Hai cụ tiếp tục kể chuyện xấu hổ của Chung Thanh Văn: “Hồi học chính quy nó đã tham gia cuộc thi thương nghiệp, còn giành được giải thưởng, lúc phỏng vấn rút ra một đề tài, vừa thấy không biết liền xé tờ giấy lại ném vào trong thùng, rồi rút một cái khác, sau đó giám khảo nói, bởi vì biểu hiện của Thanh Văn rất tự nhiên, thế cho nên lúc ấy ông ta ngỡ ngàng trong nháy mắt, hoài nghi có phải là trái với quy tắc không, do dự như vậy cho nên bỏ qua.”

“...”

Bà Chung nói tiếp: “Sau đó nó muốn lập nên sự nghiệp, tranh thủ sự giúp đỡ của chính phủ. Lần đầu tiên lãnh đạo thành phố tới tham quan, Thanh Văn đội nước tới chân mới nhảy, thành lập một đoàn nghệ thuật

trong nhà máy, lấy cớ là để biểu diễn cuộc sống hàng ngày của công nhân cho các lãnh đạo xem, một vài người biểu diễn múa hát, hơn nữa kết thúc bằng bài hát dân ca rất được yêu thích. Trong lúc biểu diễn các cô gái châm mấy ly rượu, sau đó đột nhiên xuống sân khấu kính rượu, các vị lãnh đạo rất ngạc nhiên, rồi cuộc khách và chủ đều vui vẻ. Sau khi các vị kia ra về, Thanh Văn phát hiện trước đó có chụp một tấm ảnh rất đẹp, nó liền lồng kính vào rồi gửi ngay cho các vị lãnh đạo, lấy lòng người ta, không qua bao lâu đã nhận được phần tiền vốn đầu tiên của chính phủ.”

“ ... ”

Vương Vương Vương nhìn Chung Thanh Văn.

Cô biết Chung Thanh Văn đi đến bước này không dễ dàng. Nguyên nhân quyết định hoàn cảnh quá phức tạp, không biết khi nào sẽ vạn kiếp bất phục, điều này khiến người ta khó cảm thấy thả lỏng.

Cứ thế, hai cụ riu rít trên đường, kể ra mọi chuyện của Chung Thanh Văn.

“Trở về nhà bà cho cháu xem hình hồi nhỏ của Thanh Văn.” Bà Chung vừa nói vừa khoa tay múa chân, “Hồi mới sinh ra nó lớn bằng này, còn rất gầy, mặt mũi nhăn nhúm, xấu lắm.”

“...Ồ?”

“Còn có rất nhiều hình nó mặc quần thủng đấy, khắp nơi trên giường đều biến thành địa đồ của nó.”

“Ồ...”

“Lúc la khóc om sòm không muốn đi nhà trẻ cũng bị chụp lại luôn.”

“...Phi!” Vương Vương Vương nói, “Cháu muốn xem, cháu muốn xem.”

Chung Thanh Văn hồi nhỏ đó nha... Không biết có tinh ranh như Chung Thanh Văn hiện tại không, hồi nhỏ rất cuộc là như thế nào?

“Này,” Chung Thanh Văn nhíu mày, thật là không kiên nhẫn nổi nữa, “Có thể đừng nói những chuyện kia nữa được không?”

“Sao thế?” Hai cụ không hiểu lắm, “Vương Vương Vương cũng không phải người ngoài.”

“Cô ấy...” Chung Thanh Văn nhíu mày, nhưng không phản bác những lời này, anh chỉ nhìn Vương Vương Vương nói, “Cô dám xem tôi sẽ đánh gãy chân cô.”

“ ... ”

“Thế nào?”

“Tôi sẽ không xem...”

“Vậy là tốt.” Lúc này anh rất cuộc hài lòng.

“Trừ khi có một ngày anh tình nguyện đưa cho tôi xem.”

“Không thể nào.”

“À...”

Vương Vương Vương bỏ cuộc, chính cô cũng không nghĩ ra lý do “có một ngày Chung Thanh Văn tình nguyện đưa ình xem”.

Giữa trưa, cuối cùng bốn người lên tới đỉnh núi.

Cúi đầu nhìn qua, cuối mùa thu đầy tràn lá phong, một sườn núi như đốt cháy vô cùng hùng vĩ. Chốc chốc có một cơn gió thổi qua, cây phong lung lay theo, sau đó rơi xuống vài chiếc lá, khiến lòng người xem say mê.

Vương Vương Vương khom lưng, nhặt lên vài lá phong đầy đủ hình dạng, cô nói, “Mang vài cái về làm thẻ kẹp sách.”

Đặt trong những quyển sách của Georg Simmel, Émile Durkheim, Max Weber, Michel Foucault, nhất định sẽ có cảm giác rất thỏa mãn.

Chung Thanh Văn bên kia nhẹ nhàng hỏi: “Cô rất thích đọc sách?”

“Đúng vậy!” Vương Vượng Vượng muốn nói ra một dãy tên người nổi tiếng ở trên, nhưng cô đột nhiên cảnh giác, mau chóng nuốt trở về, “Tôi cũng làm cho anh mấy cái nhé?”

“Không có hứng thú.”

“...”

Loại cự tuyệt này thật đúng là rất tổn thương người khác...

—— Vương Vượng Vượng đặt lá phong sang một bên, cô lấy cái túi to kia từ trong tay Chung Thanh Văn: “Ăn cơm trưa nhé, cháu làm rất nhiều đấy.”

Vừa nói cô vừa lấy từng cái hộp ra, nói: “Thịt kho tiêu, còn có trứng xào cà chua, được chứ ạ?”

“Tay nghề của Vương Vượng Vượng thật sự không tệ.” Ông bà Chung đều nói như nhau, “Sau này cháu làm luôn ở nhà chúng ta nhé?”

“Chuyện này...” Vương Vượng Vượng nghĩ đến “kỳ hạn hai tháng” kia, có chút đa cảm.

Trước đó, khi quyết định là chuyện này, cô chưa từng nghĩ đến những phương diện khác, còn tưởng rằng mỗi khi kết thúc một giai đoạn khảo sát thì sẽ vui vẻ rời khỏi, hiện tại cô mới biết được không dễ như vậy. Mấy người của nhà họ Chung tuy rằng chỉ là người qua đường trong cuộc sống của cô, nhưng nếu gặp gỡ thì đó là duyên phận, con người không có ý chí sắt đá, tới ngày ly biệt, trong lòng khẳng định sẽ không dễ chịu. Ở chung sớm chiều trong hai tháng trời chỉ có thể hóa thành ký ức, mai sau hẳn là không còn cơ hội gặp lại.

Mà Vương Vượng Vượng biết ngày này đã càng ngày càng gần.

Tính ra thời hạn hai tháng đã trôi qua một nửa rồi.

Vương Vượng Vượng cũng có chút bối rối.

“Chuyện này...” Cô cúi đầu, suy nghĩ một lý do dự phòng, “Chuyện này...cháu không biết...”

“Vì sao?” Hai cụ còn nói, “Nếu cháu thấy tiền lương không đủ thì chúng ta có thể tăng lương cho cháu.”

“Cháu đương nhiên không nghĩ thế...” Vương Vượng Vượng cảm thấy rất hài lòng về tiền lương.

“Nhà chúng ta có chỗ nào không tốt sao?”

“Không có,” cô nói, “Tất cả đều tốt lắm ạ.”

Ông bà Chung nhảy cảm phát hiện ra gì đó: “Vậy...”

“Cháu sợ thôi,” Cô dùng móng tay cào cào cái hộp nói, “Ngộ nhỡ cháu có việc nhất định phải rời khỏi...”

“Cũng đúng...” Hai cụ nói, “Có lẽ sẽ kết hôn, đi học hoặc đại loại thế...”

“Uhm...”

Bà Chung thở dài một hơi: “Không còn cách nào ở luôn trong nhà chúng ta sao?”

“Chuyện này...” Vương Vượng Vượng không biết nên nói thế nào.

“Đừng ép buộc con bé.” Ông Chung kéo người bên cạnh, “Có khả năng nào chứ? Ngoại trừ là cháu dâu của chúng ta, không có ai ở mãi chỗ này.”

“...Ờ?”

Lời này nghe có chút kỳ lạ ——

Vương Vượng Vượng nhìn không được mà liếc qua Chung Thanh Văn một cái.

“Ha ha,” Chung Thanh Văn mặt không biểu cảm nói, “Cháu không cần.”

“ ... ”

Hiện giờ Vương Vương Vương có phần không rõ nguyên tắc “chăm chỉ cố gắng” hồi trước rồi cuộc có chính xác hay không. Thoạt nhìn, nếu tùy tiện đối phó thì có lẽ tới lúc chia tay sẽ không khó mở miệng như vậy, người nhà họ Chung sẽ nghĩ rằng, dù sao chẳng ra gì, đi thì bye thôi. Nhưng lúc này thì sao, trở thành hai phía đều không nở, lúc thật sự chấm dứt kỳ hạn khảo sát thì cô có lẽ sẽ buồn bã mà ra đi.

Không biết người giúp việc tiếp theo sẽ như thế nào, có phải giống cô ghi chép cẩn thận những điều cần biết về sức khỏe của hai cụ cùng với sở thích hàng ngày, hề có việc gì đều lo lắng bản thân có làm tốt hay không, có phải giống cô chú ý tới áp lực và mệt mỏi của Chung Thanh Văn, cố gắng làm chút việc để giúp đỡ. Nếu không được như thế... nghĩ đến đây cô hơi rầu rĩ, mọi người đều sẽ thất vọng rồi.

Wương Vương Vương lắc đầu. Đừng nghĩ nhiều như vậy, lo lắng trước đó là đúng, nếu đến đây thì sẽ lưu lại chút gì đó, đương nhiên, cái này không phải chỉ sự nói dối.

.....

—— Bởi vì hai cụ hơi mệt, khi xuống núi bốn người ngồi cáp treo.

Chung Thanh Văn để Vương Vương Vương ở lại cùng ông bà nội của mình, còn anh thì ngồi xe buýt đi lấy xe. Cô cảm thấy có gì đó không ổn, cô nhìn qua, quả nhiên Chung Thanh Văn hoàn toàn không biết chen chúc lên xe.

Tuy rằng Vương Vương Vương gầy yếu, nhưng cô biết chen chúc. Hồi đó, khi học trung học, mỗi ngày cô đều ngồi xe buýt như là phạt trong địa ngục. Lúc ấy, cô đặt tên cho tuyến đường đó “Rùa con”, nghĩa thứ nhất là chậm chạp, nghĩa thứ hai là dùng tứ chi yếu đuối nâng đỡ xác rùa to lớn. Đôi khi Vương Vương Vương bị dồn ép quá đáng, cô sẽ mạnh mẽ đứng thẳng, tàn nhẫn dè bạn học ở phía sau, sau đó nghe thấy một tiếng hô kinh ngạc “Cô gái này sao mạnh thế hả!” Cho nên nói, bản lãnh này của cô là dùng ba năm luyện tập, là cô dùng máu tươi đổi lấy.

Cô đẩy Chung Thanh Văn, thấy chỗ trống liền chen vào, mà cuối cùng trước khi cửa xe đóng lại quả là có một kẻ hờ cô liền nhét Chung Thanh Văn vào.

“ ... ”

“Tôi thật đúng là võ sĩ nhĩ...”

Làm xong chuyện, Vương Vương Vương trở về chờ, đợi chừng một tiếng thì Chung Thanh Văn mới sang đây, chở ba người trở về ngay.

Lúc này Vương Vương Vương mới phát hiện áo sơ mi của Chung Thanh Văn đã bị mình kéo rách....

—— Trải qua hai tiếng lái xe, khi về tới nhà thì thời gian đã không còn sớm nữa.

Chung Thanh Văn kiểm tra email, đột nhiên nói với Vương Vương Vương: “Có một email của công ty cô gửi tới.”

“À...”

Chung Thanh Văn đọc thử: “Ý kiến phản hồi về công việc của cô một tháng nay.” Kéo chuột xuống, Chung Thanh Văn bổ sung một câu, “Cái này sẽ giữ tại công ty giúp việc, khi cô muốn rời khỏi đây, lúc bắt đầu tìm chủ mới thì sẽ lấy làm tài liệu tham khảo, những gia đình quan tâm muốn tìm hiểu về cô đều có cơ hội đọc được. Nói như vậy, chỉ là một giấy tờ đánh giá của người chủ.”

“ ... ”

“Bản thân người đó không đọc được.” Chung Thanh Văn còn nói, “Cô không thể nào biết được tôi viết gì.”

“ ... ”

Thực ra email này là giả. Nói cách khác, kỳ thật là do Vương Vương Vương viết ra, thiết lập thời gian, rồi ngay trang gửi đến cho người chủ.

Bởi vì cô rất muốn biết thái độ chân thật của Chung Thanh Văn về những người giúp việc, cái này rất có ích cho luận văn của cô. Dù sao, cái cô thấy chỉ là cái nhìn khách quan, cô còn cần hiểu được ý kiến của người chủ.

Chung Thanh Văn dựa theo hướng dẫn mà điền xong giấy tờ, rồi gửi phần trả lời về hộp thư kia.

Đương nhiên cái kia chính là hộp thư của Vương Vượng Vượng.

Cô viện cớ nói mấy ngày nay làm việc mệt mỏi quá nên muốn nằm nghỉ một lúc, cô nhẹ nhàng khép cửa lại, vội vã đọc email ——

“Câu thứ nhất: trong một tháng này, quan hệ giữa ngài và người giúp việc thế nào?”

Chung Thanh Văn chọn.....vô cùng tệ.

“...”

“Câu thứ hai: ngài có hài lòng với cách làm việc của người giúp việc không?”

Đáp án của Chung Thanh Văn là: cực kỳ không hài lòng.

“Câu thứ ba: trong quá trình ở chung với người giúp việc, điểm nào của người giúp việc khiến ngài không thể chịu đựng nổi?”

Chung Thanh Văn vung tay viết: ngốc.

“...”

Wang Vong Vong nhớ tới Chung Thanh Văn đã từng nói, tại thời đại này, người giống như cô, bề ngoài nhìn rất ngốc, thực tế cũng là người thật sự ngốc, đã không còn nhiều lắm.

“Câu thứ tư: ngài cho rằng người giúp việc nên làm thế nào để có lợi thế cạnh tranh trên thị trường?”

Chung Thanh Văn đáp: làm thế nào cũng vô dụng.

“...”

Wang Vong Vong uất ức rồi.

Nhưng mà những câu trước đó đều là nguy trang thôi, những vấn đề tiếp theo về sự bình đẳng và tín nhiệm mới là trọng điểm.

Cơ bản đều là các câu hỏi có một số lựa chọn “rất đồng ý”, “tương đối đồng ý”, “không có ý kiến”, “tương đối không đồng ý”, hoặc là “rất không đồng ý”. Ví dụ như, “tôi cho rằng người giúp việc không nên phát biểu ý kiến”, “tôi cho rằng người giúp việc tuyệt đối không được phạm lỗi”, “tôi cho rằng nên coi chừng đề phòng người giúp việc”, “tôi cho rằng người giúp việc không có ý thức trách nhiệm”.....vân vân.

Đối với những câu đó Chung Thanh Văn lại trả lời rất tốt, rất có giá trị.

Nhưng mà...chỉ cần nhớ lại nội dung của phần thứ nhất là Vương Vượng Vượng liền cảm thấy buồn bực.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể đem nguyên nhân đổ lỗi cho lúc cô đẩy Chung Thanh Văn lên xe làm rách áo sơ mi của anh.

Thực ra cô cũng muốn nhẫn nại, nhưng cuối cùng vẫn không chịu đựng nổi, thế là cô vào phòng khách, hỏi Chung Thanh Văn: “Tôi nghe nói...anh không thích tôi, phải không?”

“...Hử?”

“Người phụ trách bảng đánh giá kia vừa lúc là chị em thân của tôi...”

“À,” Chung Thanh Văn rất dừng dung, “Tôi viết thế đấy.”

“Anh...anh vì sao phải làm như vậy?” Vương Vượng Vượng nói, “Thế thì tôi sẽ rất khó tìm gia đình tiếp theo.”

Chung Thanh Văn buông xuống một chân đang bắt chéo, anh đứng dậy, ung dung đi về phía đầu cầu thang: “Tôi chính là muốn không cho cô tìm được gia đình tiếp theo.”

15. Chương 15: Hợp Đồng Đánh Cuộc

...” Vương Vượng Vượng hết hồn khi nghe được ý tưởng biến thái này.

Cô vẫn cho rằng Chung Thanh Văn ghét mình. Nhưng hiện tại xem ra, hình như cũng không hẳn là thế.

Vương Vượng Vượng dường như luôn đặc biệt chậm chạp về thái độ của người khác đối với chính mình. Trước đó, khi thực tập tại một công ty nghiên cứu nước ngoài, cô luôn tưởng rằng bà chủ trẻ tuổi kia rất thích mình. Nhưng sau khi rời khỏi, cô nghe nói người thế chỗ mình là một chàng trai, bộ dạng vô cùng khó coi, nhưng bà chủ lại cảm thấy đẹp trai, vào phòng vẫn liên tục trò chuyện hơn một tiếng đồng hồ, tất cả đều là chuyện riêng tư, còn luôn hỏi đối phương có phải từng làm người mẫu không. Sau đó anh chàng kia vào làm, mỗi ngày bà chủ đi đâu cũng dẫn anh ta theo, ngay cả đi công tác cũng không ngoại lệ, cũng không để anh ta tăng ca, buổi sáng có thể đến muộn. Điều này khiến cho các thực tập sinh quen biết Vương Vượng Vượng đều tức giận bất bình. Sau đó Vương Vượng Vượng nghe nói mỗi lần bà chủ đi hút thuốc cũng gọi anh ta theo, trong lòng cuối cùng cũng dễ chịu một chút. Về phần Vương Vượng Vượng, phúc lợi lớn nhất khi làm việc tại công ty kia chính là có một lần có một người khách tặng hai hộp bánh trung thu kem lạnh Häagen-Dazs, các cô gái trong nhóm đều sợ béo, mỗi người chỉ nếm thử một miếng nhỏ, vì thế một mình Vương Vượng Vượng ăn sạch phần còn lại, ngọt ngấy người, còn đầu thì buốt vì lạnh.

Lúc này cũng thế, Vương Vượng Vượng thật không ngờ Chung Thanh Văn muốn giữ mình lại.

Đối với sự cố gắng hơn một tháng nay, đây là sự khẳng định lớn nhất...

Thế nhưng cho dù là vậy, Vương Vượng Vượng cũng không thể không tiếp tục kế hoạch ban đầu của mình, cô không thể quên dự tính ban đầu, dù sao cô không phải là một người giúp việc thực sự.

Tuy rằng, cảm giác từ chối người khác không dễ chịu.

Vương Vượng Vượng đã từng thực tập vài nơi, ngắn là hai tháng, dài là hai năm.

Cảm giác rời khỏi công việc thật sự rất phức tạp, cho dù trước đó chán ghét hận không thể lập tức nói bye, nhưng khi thật sự tới ngày đó, cũng không còn cách nào chối bỏ tâm trạng trống trải kia. Một phương diện là vì người đó, bởi từ nay về sau người mỗi ngày đều gặp lập tức sẽ bị định nghĩa là “quen biết thế thôi”, mà về phương diện khác cũng không phải chỉ vì người đó. Cái này giống như chia tay một người bạn trai không thích hợp với mình, bạn biết ở bên nhau đau khổ nhiều hơn vui vẻ, nhưng khi nhớ lại từng khoảnh khắc ngắn ngủi hạnh phúc, trong lòng đột nhiên không nỡ từ bỏ, giống như lật qua trang này thì sẽ không trở về được nữa. Bạn đã từng thật lòng cố gắng trong khoảng thời gian này, trả giá nhiều tâm huyết như vậy, chảy xuống nhiều mồ hôi đến thế, ràng buộc hỉ nộ ái ố chặt chẽ, tới ngày nói tạm biệt, thực ra nói lời tạm biệt không chỉ là với một người chủ nhà, mà có lẽ là khoảng thời gian gây ngổ của mình, hoặc là khoảng thời gian chẳng phải ngổ.

—— Tuy rằng, lần này chỉ có hai tháng mà thôi.

Vương Vượng Vượng nghĩ rằng, trong tương lai cô nhất định thường xuyên nhớ tới gia đình này, nhớ rõ ràng mọi chuyện đã từng xảy ra, sau đó lúc tán gẫu cùng bố mẹ hoặc bạn bè thì sẽ vô ý nhắc tới một số chuyện đã xảy ra trong thời gian giả dạng làm người giúp việc vào mùa hè năm đó.

.....

—— Sau vụ thu mua Chung Thanh Văn vẫn bận rộn như cũ.

Người bên ngoài vẫn không cảm thấy khả quan, cho rằng khoản tiền của Chung Thanh Văn chắc chắn một đi không trở về.

Thế nhưng, một người đồng sáng lập của công ty, tuy rằng ngay từ đầu kiên trì giữ thái độ phản đối về vụ thu mua trước đó, nhưng vào thời khắc mấu chốt này lại đặc biệt kiên định đứng về phía Chung Thanh Văn, hết sức ủng hộ quyết sách của công ty, điểm này khiến Vương Vượng Vượng rất bội phục.

Có một lần, trong một cuộc phỏng vấn, người kia đã nói thế này: “Hy vọng mọi người có thể cho phép doanh nghiệp tư nhân thực hiện giấc mộng của họ, tuy rằng cuối cùng có lẽ sẽ thất bại, nhưng xin cho chúng tôi cơ hội thất bại này.”

Nghe nói lúc ấy ai ở đó cũng rất cảm động, ngay tức khắc trở thành bản tin nóng hổi trên báo.

Sau đó Vương Vương Vương còn phát hiện một điểm mà lúc ấy cô không chú ý tới.

Đó chính là quyết tâm của Chung Thanh Văn còn lớn hơn so với suy nghĩ của cô.

Anh từng nói, tư bản thu mua là do ba bộ phận tạo thành, một là toàn bộ tiền mặt trong tay công ty, hai là một ít tài trợ của chính phủ, ba là tiền của nhà đầu tư.

Nhưng Vương Vương Vương không biết rằng, tiền của nhà đầu tư này không phải cho không —— người này không có lòng tốt như vậy.

Đối phương đề xuất một “Hợp đồng đánh cược”: nếu trong vòng ba năm sau, hiệu suất kinh doanh của công ty Chung Thanh Văn không đạt yêu cầu, như vậy công ty anh sẽ bồi thường bằng số lượng cổ phiếu lớn hoặc là giá trị tiền mặt tương đương; ngược lại nếu có thể hoàn thành chỉ tiêu, thế thì nhà đầu tư sẽ tặng lại khoản tiền kia.

Lúc này lại đánh cược rất lớn. Bởi vì một khi không thực hiện được, nhà đầu tư sẽ lấy đi mấy ngàn vạn cổ phiếu, trở thành cổ đông lớn nhất, cướp đi quyền kiểm soát công ty. Nhà đầu tư cũng có thể lựa chọn chuyển nhượng cổ phiếu cho người khác, mặc kệ tình hình ra sao, công ty cũng không còn là của Chung Thanh Văn nữa.

Nhưng Chung Thanh Văn đã ký tên.

Có lẽ nội tâm của anh chính là loại người thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành.

Chắc là rất nhiều người gây dựng sự nghiệp đều là vậy. Vương Vương Vương nhớ tới một trong những người sáng lập Youtube, Steven Chen đã từng nói thế này: “Nếu có một ngày, tôi bị lạc trong một khu rừng vắng vẻ, nếu trước mặt có hai con đường, sau khi quan sát thật lâu tôi nhất định sẽ bỏ qua con đường đầy vết bánh xe kia, mà lựa chọn con đường cỏ dại mọc thành bụi, bởi vì tôi cảm thấy, đi trên con đường có kết quả như mong đợi thật chẳng có ý nghĩa.”

Mà hiện tại điều Vương Vương Vương có thể làm cũng chỉ là hết sức chăm nom nhà cửa.

Sau đó, có một ngày, ăn xong bữa tối, cô nghe được ông bà Chung Thanh Văn hỏi anh một chút chuyện công ty: “Gần đây công việc ổn chứ?”

Vương Vương Vương nghĩ rằng hai cụ vốn không định hỏi, nhưng vẫn quan tâm nên không nhịn được mà hỏi lúc này.

“...Vâng.” Chung Thanh Văn cũng không nói gì.

“Cháu...”

Chung Thanh Văn lo nghĩ, vẫn không muốn gạt: “Cháu muốn mua một công ty lớn hơn công ty của bọn cháu, nhưng không biết có sinh lợi nhuận không, nếu tình hình vẫn lổ lã thì không ổn, lúc này thật sự đánh cược rất lớn.”

“À...” Hai cụ hình như không quan tâm vấn đề này có thành công hay không, cũng chỉ nói một câu: “Đừng làm quá vất vả, sức khỏe mới là quan trọng nhất, tiền chỉ là vật ngoài thân.”

Chung Thanh Văn mỉm cười, vậy mà có chút dụi dãi.

“À...” Vương Vương Vương suy nghĩ một chút, chen vào một câu, “Bằng không chúng ta xem thử vận may của anh thế nào?”

“...Hở?”

“Anh chờ chút.” Nói xong cô chạy về phòng cầm ra năm đồng tiền xu đặt lên bàn, “Chúng ta đoán mặt tiền xu đi.”

“...?”

“Xem thử anh có thể đoán trúng mấy lần, vận may tốt cuộc ra sao.”

“Được.” Chung Thanh Văn hiềm khi đi theo hành vi mê tín này, “Tổng cộng mấy lần?”

“Uhm...thì ba lần đi.” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi bắt đầu tung lên đây, anh đoán một cái đi.”

“Mặt trước.”

“Được.” Vương Vượng Vượng cầm một cái trong đồng tiền xu, nhẹ nhàng tung lên, tiền xu nhảy lên cao. Sau khi nó rơi xuống, Vương Vượng Vượng chụp lại trên mu bàn tay, “Tôi mở ra đây.”

“Ừm.”

Vương Vượng Vượng dời tay trái qua một bên, cô nhìn xuống: “Ha, quả nhiên là mặt trước!”

Sau đó cô nói: “Một lần nữa! Lần này thì sao?”

“Vẫn là mặt trước.”

“Đổi xu khác đổi xu khác.” Cô nói, “Nói không chừng bởi vì đồng xu kia thích anh, không thể chứng minh được...”

Kết quả, lần này Chung Thanh Văn vẫn đoán trúng.

Lần thứ ba Chung Thanh Văn đoán ngược lại, cũng không sai.

“Này này...” Vương Vượng Vượng lấy hai bàn tay thu lại đồng tiền xu trên bàn, định cầm trở về, “Sự thật chứng minh, lần đánh cuộc này vận may của anh rất tốt...”

“...”

“Vì thế anh đừng suy nghĩ nữa, đừng để ý những người khác nói gì, hãy làm tốt chuyện của mình, có thể hoàn toàn thắng lợi.”

Chung Thanh Văn nhìn cô, dường như có chút dăm chiêu.

“Được rồi,” Vương Vượng Vượng nói, “Cái này rất chính xác.”

Kỳ thật, Vương Vượng Vượng đã có mưu tính.

Đồng tiền xu kia đều là giả, trước kia đi trên đường phố cô thấy thú vị nên mua, chúng là tiền giả hai mặt đều giống nhau, trong đó có cái hai mặt đều là mặt trước, có cái hai mặt đều là mặt sau.

Mỗi lần Chung Thanh Văn đoán gì thì cô sẽ lấy một đồng tương ứng, bảo đảm lần nào anh cũng thắng. Dù sao, chỉ cần anh không lấy qua nhìn, cùng lúc chỉ có thể thấy một mặt.

Vừa rồi anh nói đến “đánh cuộc”, trong nháy mắt cô liền nghĩ đến biện pháp khiến anh dễ chịu trong lòng.

Cô có chút đắc ý.

Lúc đang muốn trở về phòng, phía sau đột nhiên truyền đến một câu nói nhẹ nhàng: “Những đồng xu kia của cô...hãy cho tôi làm kỷ niệm?”

“....Ồ!”

16. Chương 16: Tiền Xu

“Anh anh anh,” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi đã nghèo như vậy, sao anh còn có ý giành tiền của tôi hả...?”

“...”

“...Huống chi là nhiều như vậy,” Cô vừa nói vừa bảo vệ chặt chẽ tiền xu trong tay, “Tóm lại, tôi không muốn cho.”

“...”

Nhiều như vậy?

Vương Vượng Vượng suy nghĩ, thủ đoạn nhỏ nhỏ này đương nhiên không thể để Chung Thanh Văn phát hiện, nếu không nổi khổ tâm ban này đều uống phí cả. Cô chỉ muốn Chung Thanh Văn có chút lòng tin, tuy rằng anh chàng kia vẫn luôn tự cảm thấy tốt...

“Vượng Vượng,” may mà hai cụ Chung chen vào giải thoát cô, “Cháu không có bạn trai sao?”

“Vâng, còn độc thân ạ...”

Hai cụ già thở dài: “Chẳng hiểu thanh niên các cháu suy nghĩ thế nào, Thanh Văn cũng vậy.”

“Bởi vì anh ấy bận ạ...”

Cô không hiểu hai cụ rốt cuộc nôn nóng gì chứ.

Chung Thanh Văn vừa nhìn đã biết là loại hấp dẫn thiếu nữ lẫn bác gái... Rõ ràng là chính anh không để tâm.

Về phần Vương Vượng Vượng, ở điểm này thực ra cô giống Chung Thanh Văn, chẳng qua, hai người dùng thời gian tiết kiệm làm những chuyện khác nhau. Mỗi ngày cô đều rất hạnh phúc, luôn nghĩ ra trò mới để chơi, một ngày hai mươi bốn giờ căn bản không đủ dùng, cô còn nhiều trò còn chưa chơi hết, nhiều phim hoạt hình chưa xem xong... Những cái này cũng khiến cô bận tui búi.

Dưới tình huống như vậy, làm sao có thể lãng phí sinh lực nữa chứ?

— Nhưng mà, thời gian dần dần trôi qua, bạn bè xung quanh cùng đều có người yêu, tuy rằng không phải tất cả đều tốt...

Ví dụ như, mấy hôm trước, một người bạn thân của cô chia tay bạn trai, hơn nữa rất kiên định tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không quay đầu lại. Thật không ngờ, vừa mới qua mấy ngày, ở nhà liền gặp phải tập kích mạnh mẽ từ bạn trai trước. Vương Vượng Vượng cũng đi xem, hiện trường vô cùng thảm thiết, anh chàng kia bóp nát tất cả mì ăn liền trong nhà cô bạn, nặn ra hết toàn bộ kem đánh răng, vo tròn giấy vệ sinh với ý đồ làm nghẹt bồn cầu, còn bôi đất trong chậu hoa bỏ vào trong nồi, cố ý in một đóng dấu tay làm bẩn cửa kính của nhà cô bạn kia. Bạn cô về nhà nhìn thấy cảnh tượng như thế, lúc ấy giận đến rơi nước mắt.

Chuyện mọi người yêu đương là sự thật, rốt cuộc khiến Vương Vượng Vượng hơi cô đơn, cô suy nghĩ có nên tìm một người hay không. Thế nhưng, cô không muốn dùng thời gian và sinh lực để thực hiện hoạt động tốn sức này. Một mặt không muốn đi vào, mặt khác mong đợi kết quả, bản thân cũng không nhận được muốn khinh bỉ chính mình, con đường đặt trước mặt cô hình như cũng chỉ còn coi mắt...

Đang nghĩ ngợi loạn xạ, Vương Vượng Vượng chợt nghe Chung Thanh Văn nói một câu: “Dầu gội dùng hết rồi, cô ra ngoài mua một chai về đi.”

“Ồ...” Nghe xong cô lập tức đứng dậy, “Tôi đi đây.”

“Quá muộn rồi.” Chung Thanh Văn mặc áo khoác, “Tôi cũng đi.”

“...Hử?”

Vương Vượng Vượng rất kinh ngạc.

Đây là...đang lo lắng ỉn ư?

“Tôi lái xe đi.” Chung Thanh Văn nói, “Đi qua siêu thị mất 15 phút.”

“Được, được.”

Cô nói xong thì theo sau anh đi ra cửa.

Mua xong hàng hóa cần mua, lúc đi ngang qua dãy hàng thực phẩm nấu chín của siêu thị, Vương Vượng Vượng lại cảm thấy mình đói bụng...

Nhất là món chân giò hầm thơm kia, khiến ắt cô chẳng thể nào dời chuyển.

Cô sờ sờ túi áo, không mang tiền theo. Lời nhắc nhở thăm thương —

Nhưng cô thật sự rất muốn ăn. Bình thường, trước chỗ này luôn xếp một hàng rất dài, buổi chiều thời gian cô đi ra mua đồ ăn có hạn, còn phải vội vàng trở về, không thể đi chen bầy, chỉ có thể nhìn mà thèm ăn, chưa từng định mua ăn. Hôm nay có lẽ đã hơn tám giờ tối, trước quầy gần như không có người nào, là thời cơ tốt nhất để nếm thử món này... Nếu bỏ lỡ thì lại hụt ăn, trừ phi buổi tối đặc biệt đi ra. Nhưng mà, giống như lời Chung Thanh Văn nói, gần nhà anh không có nhiều người đi đường, không được an toàn cho lắm.

“À thì...” Vương Vượng Vượng cố lấy dũng khí, cô kéo Chung Thanh Văn.

“...Gì thế?”

“Tôi...” Cô nói, “Tôi muốn tiến hành một thử nghiệm...”

“...Hả?”

Chung Thanh Văn vừa nghe nói thì đã biết tuyệt đối không phải là thử nghiệm bình thường. Nhưng đầu óc của Vương Vượng Vượng sẽ nghĩ ra điều kỳ quái gì, anh có chút không chắc chắn.

“Cái này rất có ý nghĩa...” Cô giải thích, “Có thể đóng một vai trò quan trọng trong việc hướng dẫn nhiều lĩnh vực của sinh học và nhân loại học.”

“Nói thử nghe xem.” Chung Thanh Văn hình như có chút hứng thú.

Cuối cùng đã có mở đầu tốt... Vương Vượng Vượng nghĩ, lại nói tiếp: “Nội dung thử nghiệm là thế này, xem thử một người đã ăn bữa tối no nê còn có thể nhét thêm hai cái chân giò hầm thơm không...”

“...”

Chung Thanh Văn lại phần nào cảm nhận được công lực cao thâm của Vương Vượng Vượng.

“Cho nên...” Tới nước này rồi, cô chỉ có thể kiên trì nói, “Anh bằng lòng tài trợ nghiên cứu này không...?”

“...”

“Cái này rất vinh dự đấy...”

“...”

“Uhm...” Chính cô cũng cảm thấy bẽ mặt, “Cho tôi mượn chút tiền cũng được...”

“Ăn đi.” Anh ngắt lời cô.

“Hử?”

Chung Thanh Văn lấy ví ra.

Vương Vượng Vượng cảm thấy động tác của đối phương cực kỳ phóng khoáng.

Chung Thanh Văn sải bước chân dài, đi về phía nhân viên bán hàng. Vương Vượng Vượng mau chóng bám theo sau.

“Nhắm cái chân giò hầm thơm.” Anh nói.

“...Hả? Nhắm?” Cô hoảng sợ, còn tưởng rằng anh nghĩ ra thủ đoạn biến thái, vì trừng phạt cô đòi ăn mà dứt khoát đi tới điểm tốt cùng, mua một đồng ép bức cô giúp việc nhỏ bé này ăn hết, khiến cô tiêu chảy, không thành hình người...

Vương Vượng Vượng không nghĩ tiếp nữa, bởi vì trong lỗ tai mình cô nghe được tiếng nói của Chung Thanh Văn.

Anh nói: “Không phải cô thích ăn sao? Mua thêm hai cái để ngày mai cô ăn.”

“Hả...?” Cô cảm động hết sức, nhìn anh hỏi: “Vậy còn một cái thì sao?”

“Là tôi bỏ tiền ra,” Anh nhú mày, nhìn cô, “Tự tôi nếm thử không được à?”

“...”

“Thêm cái khác nữa.” Chung Thanh Văn cúi đầu nhìn, nói với nhân viên bán hàng, “Hai phần xương gà và hai phần cá ngừ vị.”

“Ồ...” Vương Vương Vương cũng muốn ăn xương gà và cá ngừ vị, xoắn xuýt một tí, cuối cùng vẫn không biết nhượng mà cầm hai thêm hai món này.

(Cảm ơn chị GR đã dịch giúp phần tên món ăn trong chương này)

Vừa xách đồ ăn đi ra khỏi siêu thị thì di động của Chung Thanh Văn vang lên.

“A lô?”

Bên kia nói gì cô không biết, cô chỉ nghe được anh nói: “Hiện tại tôi đang ở bên ngoài, không có cách nào để nói tường tận.”

Có lẽ đối phương hỏi khi nào có thời gian, Chung Thanh Văn nói: “Lát nữa cũng chưa về tới nhà. Sáng ngày mai gọi đến công ty đi, rồi bàn lại chuyện này.”

Vương Vương Vương suy đoán người ta khẳng định hỏi lúc này anh đang làm gì, quả nhiên, anh trả lời: “Tôi đang...” Hơi do dự một lúc xem nên nói thế nào cho tốt, khéo mắt vừa lúc lướt qua cô, “Dắt chó đi dạo.”

“...” Vương Vương Vương thật sự không hiểu, vì sao Chung Thanh Văn nhìn mình sẽ nghĩ tới dắt chó đi dạo.

“Ừm, dẫn nó đi dạo khắp nơi.”

“...” Cô gái đầu, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có lẽ là vì tên của cô...

Nhìn Chung Thanh Văn tắt máy, cô tò mò hỏi một câu: “Ai thế?”

“Một người dẫn chương trình của kênh kinh tế tài chính.” Anh nói, “Trước đó tôi đã từng nhận một cuộc phỏng vấn, sau đó nói rằng có một số chỗ chưa thu tốt, muốn bổ sung lần nữa, nhưng cứ liên lạc tôi vào buổi tối, thật kỳ lạ.”

“À...” Cô lộ ra nụ cười nhiều chuyện, trong lòng biết người kia khẳng định có cảm tình với Chung Thanh Văn, “Cô ấy xinh đẹp không?”

“Không biết.”

“Hả?”

“Không chú ý.”

“...” Trong lòng cô một phút mặc niệm cho người đẹp này.

“Không nói chuyện này nữa.” Anh nói, “Ngược lại tôi chú ý cô một chút.”

“Hả?”

“Cô béo hơn tháng trước không ít.”

“...” Chính cô cũng cảm nhận được. Cô luôn rất nhẹ, chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề cân nặng, cho dù mỗi ngày ăn một bịch khoai tây chiên lớn hoặc là một miếng sô cô la lớn, cô cũng thế thôi. Nhưng trên người cô không hề ít thịt, chỉ vì khung xương nhỏ mà có vẻ rất gầy, sau khi bạn bè véo người cô sẽ kinh ngạc nói, “Hóa ra cậu ẩn tàng nhiều mỡ như vậy!” Cũng chính nguyên nhân này mà trên người cô chỗ nào nên có thì vẫn có, tất cả mọi người đều nói cô may mắn.

Nhưng mà mỗi ngày nấu cơm ở nhà Chung Thanh Văn, sau một tháng tha hồ ăn uống, cô quả thật cảm thấy mình có chiều hướng mập ra. Nhìn gương, eo nhỏ hồi đó hình như dần dần gồ lên. Bình thường lúc lên mạng tay trái không có gì, lúc véo loạn xạ khối thịt béo kia có thể rõ ràng cảm thấy trò chơi càng thú vị hơn... Mà đôi chân dài luôn thấy rõ ràng cũng có vẻ như là ngắn một khúc...

“Anh...” Vương Vương Vương nhìn Chung Thanh Văn, “Anh hình như cũng có một chút...”

“Có lẽ vậy.” Anh nói, “Gần đây không có thời gian tập luyện.”

“A,” Cô lại nói, “Tôi thấy trong tiểu khu có phòng tập thể thao và sân thể dục...”

“Ừm. Có thời gian tôi sẽ tới đó.”

“Ồ...”

“Cô muốn cũng có thể đi theo.”

“...Ồ!” Nghe nói được lợi, cô lập tức gật đầu nói, “Được!... Được! Hôm nào anh muốn đi thì hãy kêu tôi!”

“...”

...Sau đó Chung Thanh Văn đưa Vương Vượng Vượng về nhà.

Cô đi vào nhà ngồi trên sofa phòng khách, mở ra túi đồ ăn đã nấu chín, vừa xem “Thần thám Dịch Nhân Kiệt”.

Đây thực sự là một thời khắc hạnh phúc...

Wang Vong Vong thích bộ phim này.

Chung Thanh Văn ngồi bên cạnh một lát, sau đó cũng ăn đồ ăn vặt: “Bộ phim này rất cuộc hay chỗ nào?”

“Đương nhiên hay tuyệt rồi...”

“Tôi chẳng thấy.” Chung Thanh Văn không có hứng thú, dường như rất khinh bỉ ưa thích này của cô.

“Chẳng có ý nghĩa.” Lại ngồi một lúc, Chung Thanh Văn đứng dậy, “Tôi lên lầu.”

“...” Quả nhiên, người này không thích Dịch Nhân Kiệt.....

“Cô ăn hết phần còn lại đi.”

“Ồ...” Cô cúi đầu nhìn, anh chỉ ăn một cái chân giò hầm thơm... Còn lại bốn cái chân giò, hai bộ xương gà, hai phần cá ngừ vị... Cho dù có thể chờ một nửa đến ngày mai thì cũng còn rất nhiều.....

Nhưng mà —— Vương Vượng Vượng suy nghĩ, nếu Chung Thanh Văn hoàn toàn không muốn ăn xương gà và cá ngừ vị, vậy anh mua làm gì chứ? Tuy rằng quả thật cô cũng muốn làm của riêng, nhưng hình như hơi nhiều...

“Anh...” Vương Vượng Vượng nói, “Anh coi tôi là thùng cơm sao?”

“Đúng thế,” Chung Thanh Văn nói, “Người béo đều là thùng cơm.”

“Anh nói bậy!” Cô quay đầu, trợn mắt nhìn, “Dịch đại nhân không phải thế!!!”

17. Chương 17: Ngã Bệnh (thượng)

Kết quả mỗi ngày tha hồ ăn uống trong nhà Chung Thanh Văn chính là, bạn học Vương Vượng Vượng ngã bệnh.

Vừa ăn xong bữa sáng cô liền cảm thấy đau dạ dày.

Lại nói, đã rất nhiều năm Vương Vượng Vượng không có cảm giác này.

Hồi trung học, cô thấy các bạn học khác đều nói đau dạ dày, cô rất tò mò rốt cuộc trạng thái ấy là thế nào. Sau đó cô vì trốn học mà thường xuyên nói dối mình mắc bệnh này, giả vờ bệnh không đi học, mỗi tuần cô đều nghỉ một ngày. Thấy cô nghi ngờ lừa dối, còn điện thoại về nhà hỏi, bố mẹ Vương Vượng Vượng còn giúp cô gạt người ta.

Có một lần Vương Vượng Vượng đã đến trường, một lúc sau cô đột nhiên muốn về nhà chơi, vì thế cô nằm sấp trên bàn một lúc, rề rà đứng lên nói: “Thưa thầy em muốn nôn!” Sau đó nặng nề đi ra ngoài, vào phòng vệ sinh cô làm ướt vài nhúm tóc, ánh mắt rã rời, rồi thất tha thất thểu đi vào phòng học nói em khó chịu! Cứ thế xin nghỉ bệnh. Ngày hôm sau, bạn bè gặp cô liền hỏi: “Ngày hôm qua cậu không sao chứ! Rất dọa

người nha! Sắc mặt trắng bệch! Mối tím ngắt!” Vương Vượng Vượng nghĩ thầm, không phải chứ, giả vờ giống thế... Cô chột dạ, không dám nói thật.

Rất nhanh báo ứng tới nơi. Vương Vượng Vượng bắt đầu đau dạ dày... Rồi sau đó, gần như mỗi hai tuần đều bị phát tác một lần. Đến bệnh viện khám bệnh, bác sĩ nói rằng không có cách nào trị khỏi ngay tức khắc, phải từ từ điều dưỡng, hơn nữa ột số toa thuốc bắc, mỗi ngày cô đều uống, uống mãi cuối cùng hoàn toàn tạm biệt căn bệnh này.

Hiện tại, sao cô đau trở lại thế hả...

Wương Vượng Vượng lẩn qua lẩn lại trên giường.

Hơn nữa còn ề a hừ hừ. Rất kỳ lạ, theo góc độ sinh lý mà nói, ề a hừ hừ hoàn toàn chẳng giảm bớt đau ốm chút nào, nhưng lại theo góc độ sinh lý mà nói, miệng phát ra một số âm thanh kỳ quái dường như thật sự có thể khiến mình dễ chịu một tí.

“Cô không sao chứ?” Chung Thanh Văn đứng ở cửa, nhìn thấy một sinh vật đang cuộn tròn trong chăn.

“Hừ...hừ...hừ...”

“...”

“Hừ...hừ...hừ...”

“...” Cô nàng này bệnh rồi ư?

“Tôi có thể dọn dẹp nhà cửa vào buổi chiều không?” Vương Vượng Vượng tìm lời mở đầu, nói, “Tôi rất khó chịu.”

Quả nhiên như thế.

“Được.” Chung Thanh Văn gật đầu, hiếm khi bày tỏ chút quan tâm mà hỏi, “Cô sao thế?”

“Dạ dày khó chịu...muốn nôn.”

Chung Thanh Văn lập tức xoay người đi ra ngoài.

Quả nhiên...giọng điệu ôn hòa ban nãy chỉ là ảo giác của mình. Chung Thanh Văn căn bản để ý bệnh có nặng hay không, có tiếp tục làm việc được không... Nghe nói chỉ là việc nhỏ, anh lập tức đi ngay...

Lòng người dễ thay đổi...

Chưa đến một phút đồng hồ, Chung Thanh Văn lại vào phòng, quăng xuống một cái chậu.

“...”

“Có nôn thì dùng cái này.”

Wương Vượng Vượng hơi cảm động.

“Đừng làm dơ sàn nhà.”

“...”

Anh chủ nhà này...làm cô cụt hứng hẳn hai lần.

“Nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Chung Thanh Văn không biểu hiện gì đặc biệt, lúc này thật không trở lại nữa.

Wương Vượng Vượng tiếp tục nằm ỏ trên giường.

Ừm...khó chịu...không biết làm sao mới nôn ra được... Nếu dạ dày trống rỗng thì sẽ khỏe hơn nhiều.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc nghĩ ra một cách.

— khi Chung Thanh Văn đi vào lần nữa, anh trông thấy Vương Vượng Vượng đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Anh cũng nhìn thoáng qua: “...”

Vương Vượng Vượng mở mấy cái cửa sổ cùng lúc. Trong đó có một cái là video đang chiếu một bác sĩ dùng dụng cụ như cái móc lấy ra mụn nhọt, tựa là “Lịch sử nặn mụn ngoạn mục nhất”. Một trang khác là hình ảnh, trong đó có một đàn gián, có cống thoát nước bị tắc lấp kín...

Chung Thanh Văn không xem tiếp nữa.

Anh cố nén khó chịu trong lòng, ra vẽ bình tĩnh hỏi: “Cô đang làm gì đó?”

“À...” Vương Vượng Vượng trả lời, “Tôi muốn nôn nhưng nôn không được...cho nên, gõ từ ‘buồn nôn’ vào thanh tìm kiếm của hình ảnh và video trên Baidu Đây là kết quả, tôi nghĩ, chắc là sẽ có cảm giác...”

“ ... ”

Thực ra đều là vô ích.

Vương Vượng Vượng cảm thấy thật đáng buồn đáng thương mà.

Khả năng chống chọi buồn nôn của cô rất mạnh. Lúc đến trường, cô thường xuyên dùng thân phận đối tượng thí nghiệm tham gia đề tài nghiên cứu “bản năng mâu thuẫn”, xem mấy trăm tấm ảnh ghê rợn, đồng thời trả lời vấn đề, mỗi lần sau khi kết thúc cô đều đi thẳng đến căn tin ăn cơm, những người khác đều không có bản lĩnh này, sau khi làm một lần thì nhất định không làm nữa.

Vương Vượng Vượng đã từng đánh cá với người khác, nếu có thể kiên trì xem xong đoạn phim nổi tiếng này thì có cơm ăn miễn phí. Kết quả, cô không chỉ thắng cuộc nhận được cơm miễn phí, mà còn đặc biệt ăn nhiều.

“Thế à.” Chung Thanh Văn mặt không biểu cảm quăng ra một câu, “Theo tôi lại đây.”

Vương Vượng Vượng ngờ nghệch theo sát, rồi đi...tới toilet.

Chung Thanh Văn đuổi tay nắm lấy cằm cô, để cô mở miệng ra.

Mánh khéo này hình như trong tiểu thuyết ngôn tình là lúc nam chính muốn cưỡng hôn nữ chính...

Nhưng Chung Thanh Văn đương nhiên không phải nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình.

Tay anh cầm lấy bàn chải của Vương Vượng Vượng, trực tiếp nhét vào lưỡi cô rồi chải loạn xạ.

Ngay lúc Vương Vượng Vượng cảm thấy khó chịu, anh mau chóng đẩy cô qua bồn cầu.

“ ... ”

Cuối cùng cũng thoải mái...

Hai cụ Chung nghe thấy tiếng động cũng đi tới, hỏi: “Bệnh ở đâu thế?”

Chung Thanh Văn nói: “Đau dạ dày.”

“Nôn hết bữa sáng ra rồi...” Hai cụ hình như rất thương xót cô bé giúp việc nhà mình bị bệnh, nói, “Thanh Văn, cháu đi nấu chút cháo cho Vương Vượng đi?”

“ ... ” Nấu cháo cho cô?

Chung Thanh Văn đứng tại chỗ không nhúc nhích: “Cháu không biết.”

Vương Vượng Vượng ở bên cạnh nhẫn nại chỉ dẫn: “Không biết thì học ——”

Sao có thể tùy tiện vứt bỏ cơ hội này chứ?

“ ... ”

“Rất đơn giản.” Hai cụ Chung hoàn toàn không nhìn thấy cháu trai mình không muốn đi, còn cẩn thận chỉ bảo, “Lấy gạo ngâm trong nước một lúc, sau đó bỏ vào nồi đun lên. Để lửa lớn trước, sau đó để lửa nhỏ, khuấy liên tục, cho vài giọt dầu là được.”

“ ... ” Chung Thanh Văn liếc nhìn Vương Vượng Vượng một cái, không tình nguyện mà đi ra ngoài.

Cô cảm thấy mình như bị ánh mắt kia róc xương lóc thịt.

Cô trở về phòng nằm đọc sách một lát, sau đó đột nhiên muốn xem Chung Thanh Văn nấu cháo thế nào, vì thế cô lại rề rà đi xuống lầu.

Kỳ thật sau khi nôn ra, Vương Vượng Vượng đã không còn khó chịu nữa. Thế nhưng, cô tuyệt đối không bỏ qua cơ hội sai bảo Chung Thanh Văn.

Vào phòng bếp, cô thấy anh quả thật đang nghiêm túc nấu cháo.

Anh xắn tay áo lên, lộ ra một đoạn cánh tay, nhìn nghiêng có thể thấy môi anh nhếch lên và cái mũi thẳng tắp.

Vương Vượng Vượng ló đầu nhìn vào trong nồi, chỉ trỏ nói: “Tôi muốn cho chút táo đỏ vào.”

“...”

Trong nhà có táo đỏ, cô biết. Là đầu bếp chính, cô đương nhiên biết rõ các loại nguyên liệu nấu ăn đặt ở đâu.

“Ngay bên kia, ngăn tủ thứ hai.”

“...”

Lại một lúc sau, Vương Vượng Vượng “được voi đòi tiên”, nói: “Tôi còn muốn củ khởi.”

Chung Thanh Văn nhíu mày: “Cô yêu cầu lắm thế?”

Cô bị hoảng sợ, không dám lên tiếng.

Vừa rồi, là kiêu ngạo quá sao...

Nhưng nói tới nói lui, Chung Thanh Văn vẫn ném vào một chút củ khởi cho Vương Vượng Vượng.

Vương Vượng Vượng rất vui.

“Vương Vượng Vượng,” Anh nhìn cô, “Tôi thấy bây giờ tinh thần cô rất tốt.”

“Anh nhìn lầm rồi...”

“...”

“Tôi đi vào nghỉ ngơi...”

Chung Thanh Văn mặt không biểu cảm: “Lăn đi.”

“...”

Sau đó Vương Vượng Vượng giả vờ yếu ớt chờ ăn cháo.

Nhưng thời gian từng phút từng giây trôi qua, bên ngoài lại im lặng... Vương Vượng Vượng rất muốn ăn, nhưng không dám xuống lầu nhìn lần nữa, chỉ đành tiếp tục chờ.

Mình chờ ——

Vương Vượng Vượng mệt chết đi được, cảm thấy không háo hức nữa.....

Xoắn xuýt hồi lâu, cuối cùng cô vẫn quyết định đi xem thử.

Vừa tiến vào phòng bếp, cô đã thấy Chung Thanh Văn cau mày nhìn cái nồi kia.

Xem ra nấu không như.

Vương Vượng Vượng ở bên cạnh lén nhìn một lúc, cô phát hiện mỗi lần bọt nước trào lên, anh liền tắt lửa, chờ bọt nước hạ xuống, anh bật lửa lần nữa.

Thế thì làm sao mà chín được chứ ——

Vương Vượng Vượng nhịn không được: “Phì! Ha ha ha!”

Chung Thanh Văn u ám liếc nhìn Vương Vượng Vượng.

“Đổ vào vài giọt dầu thì sẽ không trào ra...!” Điều này, trong khóa huấn luyện của công ty giúp việc có dạy qua.

Hóa ra, Chung Thanh Văn thật sự không biết nấu cháo ——

“Không biết kiến thức chung ít nhất có thể tra Baidu...” Vương Vương Vương có chút dương dương tự đắc.

Thực ra Chung Thanh Văn không phải hoàn toàn không biết, dù sao anh vẫn tự nấu cơm ình, tuy rằng đây là lần đầu tiên anh chuẩn bị bữa sáng ột người ngoài. Chẳng qua bình thường khi nấu ba bữa cho chính mình, Chung Thanh Văn chỉ đối phó qua loa. Nếu là nấu cháo, gạo có cần hoàn toàn nhừ hay không căn bản không nằm trong phạm vi mà anh quan tâm, có thể ăn là được. Nhưng lần này không giống thế. Vương Vương Vương đau dạ dày, vừa rồi còn nôn mửa dữ dội, ăn cháo là vì dễ tiêu hóa, anh hơi lo lắng, nên cố hết sức nấu nhừ hơn.

Đáng tiếc, phần tâm tư này Vương Vương Vương không nhận thức được.

Cô vẫn ở bên cạnh cười nhạo anh: “Không biết tự lo liệu không được, tôi cũng không thể đi theo anh cả đời.”

Anh nhìn cô, hỏi: “...Vì sao?”

“Cái này...” Điều này còn hỏi sao —— gốc cũng biết đó...

Cô không trả lời vấn đề này mà nói tiếp: “Tuy rằng anh còn có thể mượn người giúp việc khác, nhưng dù sao cũng có khoảng cách thời gian, tốt nhất bản thân nên biết làm một số việc...”

“Biết rồi.” Chung Thanh Văn không nói nữa.

“Gần ăn được rồi.”

“Trong sách nói tốt nhất là nấu hai tiếng đồng hồ.”

“Ặc...”

Vương Vương Vương suy nghĩ, anh chàng này, vừa rồi...sẽ không thật sự đứng chỗ này khuấy nổi đúng hai tiếng chứ

18. Chương 18: Ngã Bệnh (hạ)

Vương Vương Vương nghĩ rằng dường như mình trông thấy một mặt khác của Chung Thanh Văn.

Người chủ nhà của cô không phải lúc nào cũng giống người thông minh, ví dụ như hiện tại, còn có chút ngớ ngẩn.

“Anh nấu rất ít gạo,” Vương Vương Vương giải thích, “Nên không cần thời gian lâu như vậy.”

Chung Thanh Văn không nói gì thêm, anh vươn tay tắt lửa, từ trong tủ lấy ra cái bát của Vương Vương Vương, cẩn thận múc cháo vào: “Ăn đi.”

“Ừm.” Vương Vương Vương cầm bát cháo, tìm được thìa, cô liền múc vào trong miệng: “Rất ngon... hì hì...”

Mùi vị thơm ngon ngọt ngào vừa vào miệng liền tan chảy, táo đỏ vỏ mỏng, hạt tròn béo ngậy.

Vương Vương Vương thật không ngờ mình còn có đãi ngộ thế này.

“À này,” Cô tùy ý trò chuyện, “Lúc trước vì sao anh không mời loại người giúp việc cao cấp?”

Nghĩ đến có chút kỳ quái, Chung Thanh Văn hình như không cần đến công ty môi giới tìm người bình thường như mình. Bởi vì hiện nay trên thị trường cũng có loại nhân viên phục vụ có trình độ cao. Cô biết một chút chuyện về những người này. Ví dụ như, trước khi chủ nhà về thì phải đặt dép lê ngay ngắn, khom lưng 45 độ nghiêng đón đối phương vào cửa, sau đó cầm lấy cặp da và áo khoác... Rồi chẳng hạn như, lau một cái đèn bàn phải dùng năm phút đồng hồ, phải lau nhẹ nhàng từ ngõ ngách hoa văn của chụp đèn. Còn nữa cho dù chủ nhà nhiệt tình thế nào cũng tuyệt đối nhất định không được lên bàn ăn cơm.

Chung Thanh Văn nhìn Vương Vương Vương, thốt ra hai chữ: “Phí tiền.”

“...” Vương Vương Vương dường như đã quên Chung Thanh Văn là một người rất keo kiệt. Cô phụ trách mua đồ ăn và đồ dùng cơ bản trong nhà, nhưng đối với vấn đề “tiền”, thì chưa bao giờ tranh luận nửa câu với Chung Thanh Văn...

“Tôi thấy điều này không cần thiết, hai cụ cũng nghĩ thế.”

“À...”

“Cũng không hẳn thế, về sau có thể cân nhắc lựa chọn này.” Chung Thanh Văn đang chà nôi, “Nhưng mà...cô đạt tiêu chuẩn.”

Wương Vương Vương rất cảm động.

Cô thế mà thông qua ——

“Tôi cảm thấy cô không tệ lắm.” Chung Thanh Văn nói xong câu đó liền làm việc tiếp, “Đừng bệnh mỗi ngày là được.”

“Không đâu...”

Thực ra cô đã khỏe rồi ——

.....

—— ngày hôm sau là chủ nhật, Vương Vương Vương lại là con rồng sống động, xoay vòng vòng trong nhà, dọn dẹp tất cả phòng ốc.

Chung Thanh Văn nhận một cú điện thoại: “Sao thế?”

Đối phương nói gì đó, Chung Thanh Văn cười nói: “Thật khó cho cậu còn nhớ tôi.”

Wương Vương Vương hiểu kỳ ở một bên nghe lén.

Chung Thanh Văn còn nói: “Bây giờ tôi qua đi qua lấy. Hai bao gạo phải không?” Nói đến đây anh ngừng một chút, rồi nhìn lướt qua Vương Vương Vương, “Tôi gọi thêm một người nữa cùng đi qua.”

“...” Ngay cả loại việc này cũng bảo cô đi làm.

“Đừng lèo nhèo nữa, để người ta chờ không tốt.” Chung Thanh Văn thúc giục.

Wương Vương Vương mau chóng thay bộ đồ thể thao, rồi đi theo vác gạo.

Trên đường, Chung Thanh Văn nói: “Có người tặng cho bạn tôi mấy bao gạo rất ngon, nghe nói vô cùng nhuyễn, rất thích hợp cho người già, cậu ta nghĩ tới tôi nên bảo tôi đi qua lấy về.”

“À...!” Vương Vương Vương rất vui vẻ, bởi vì điều này chứng minh cô cũng được hưởng nhờ!

Anh bạn của Chung Thanh Văn hơi béo, khá phù hợp với hình tượng thương nhân điển hình trong mắt quần chúng.

“Gần đây sao không thấy cậu?” Chung Thanh Văn hỏi.

“Tôi đang bận rộn chuẩn bị hôn lễ.” Anh ta cầm một khuôn hình trên bàn như là vật quý mà đưa cho Chung Thanh Văn xem ảnh, “Nhìn này, cô dâu đẹp chứ?”

“Ừm,” Chung Thanh Văn gật đầu, “Rất đẹp.”

“Sinh năm chín mươi, vừa mới tốt nghiệp, cô ấy muốn làm ngôi sao.” Người bạn nói, “Hai tháng trước tôi giành mấy vai diễn cho cô ấy, coi như ra nghề.”

“Rất tốt.”

“Cô ấy muốn hôn lễ tốt nhất.” Anh bạn nói, “Tôi chấp nhận cái gì cũng nghe theo cô ấy, chỉ cần cô ấy vui vẻ là quan trọng nhất. Hôn lễ tổ chức tại một hội quán ở bờ biển, dùng chín nghìn chín trăm chín mươi

chín đóa hoa hồng trang trí ở đó, đến lúc đó các ngôi sao hạng A hạng B đều tới hát tặng chúc mừng cho chúng tôi. Áo cưới là do nhà thiết kế nổi tiếng nhất, nhẫn kim cương rất lớn, trang sức đều là đồ cao cấp.”

Chung Thanh Văn chỉ cười, không nói gì.

“Tuần trăng mật phải đi vòng quanh trái đất một tuần, cho nên thời gian sau này tôi không ở đây.”

“Cậu bỏ mặc công việc ư?” Chung Thanh Văn hỏi.

“Có thể có chuyện gì chứ?” Anh bạn hình như chẳng lo lắng chút nào, “Hiện tại công ty thành công như vậy, cực kỳ hưng thịnh, thế nào cũng không có vấn đề. Đã làm được tới trình độ này, tôi là người sáng lập không nên nghỉ ngơi chút sao? Giao cho cấp dưới là được.”

Chung Thanh Văn im lặng không nói.

“Đúng rồi,” người bạn kia vui vẻ lấy ra bản vẽ từ trong ngăn kéo, “Tôi định xây dựng một tòa cao ốc văn phòng mới.”

“Hả?” Chung Thanh Văn hỏi, “Cái kia hiện tại không đủ dùng sao?”

“Cũng không phải.” Anh bạn nói, “Nhưng tôi cảm thấy nó giản dị quá. Bà xã tôi nói đúng, tòa nhà của người khác đều sáng sủa rộng rãi, của tôi thì lụp xụp.” Nói xong anh ta chỉ vào một phần của bản vẽ, “Chỉ là văn phòng tổng giám đốc của tôi mà đã rất lớn hơn hiện giờ.”

Chung Thanh Văn hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng anh vẫn không mở miệng.

“Tòa nhà này tiêu phí không ít tiền.” Anh bạn nói, “Tài chính hơi khó khăn, nhưng mà hiện tại công ty vẫn kinh doanh tốt, trước hết tìm ngân hàng mượn ít tiền, sẽ xong nhanh thôi.”

Dứt lời anh ta lại nhìn Chung Thanh Văn: “Tôi thấy cậu có thể đổi chỗ rồi.”

Chung Thanh Văn lắc đầu: “Tôi không cần.”

.....

Chung Thanh Văn và Vương Vượng Vượng mỗi người xách một bao gạo đi ra, khiến cô mệt đến thở hổn hển. Chung Thanh Văn không thương hương tiếc ngọc chút nào, anh đi nhanh về phía trước, nhanh như chớp không thấy bóng dáng đâu.

“...”

Trên đường trở về, Chung Thanh Văn vừa lái xe vừa nói: “Cô vợ của người bạn tôi... tôi hơi lo lắng.”

“...” Vương Vượng Vượng không nói, cô hình như hiểu được chút ý tứ của anh.

“Hồi trước cậu ta không phải như thế, tuyệt đối không phải người coi trọng sĩ diện, hay khoe khoang.”

“...À.”

“Cô có thấy tôi suy nghĩ nhiều quá không?”

Anh không biết vì sao mình muốn hỏi quan điểm của cô. Có lẽ bởi vì anh phát hiện, tuy rằng bối cảnh của hai người khá xa, nhưng quan điểm về một số vấn đề lại nhất trí đến khó tin.

“Không có.” Vương Vượng Vượng lắc đầu, “Tôi cảm thấy...lời lỏng là không đúng.”

Ngành cô học là xã hội học.

Trong sự phát triển của loài người, ví dụ về hưng thịnh mà suy có rất nhiều. Bao nhiêu cá nhân, gia tộc, thậm chí vương triều đều khó tránh khỏi bùa mê này, trắng đầy rồi sẽ vơi, trắng tròn rồi lại khuyết.

Dường như chỉ có sống trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn thì mới có thể sinh sống lâu dài.

Chung Thanh Văn còn nói: “Trong tác phẩm ‘Những năm chín mươi sôi động’ của Joseph Stiglitz, người từng đoạt giải Nobel kinh tế từng nói một câu thế này: Mầm mống của sự hủy diệt là cái gì?”

Vương Vượng Vượng không nghĩ nhiều, rất tự nhiên nói tiếp: “Thứ nhất là bản thân sự phồn vinh.”

Chung Thanh Văn cười một cái: “Không ngờ cô biết rất nhiều.”

“Ặc...”

19. Chương 19: Mạt Chước

May mà Chung Thanh Văn không nói thêm gì nữa.

Thực ra anh có phần kinh ngạc, bởi vì người đang ngồi ở ghế phó lái lại giống như anh có ấn tượng sâu sắc với những lời này.

Kỳ thật, đối với người kinh doanh mà nói, muốn duy trì ở mức chính giữa rất khó khăn. Có một số người đặc ý vênh váo, có một số khác áp lực chồng chất.

Ví dụ như nói đến anh bạn vừa gặp kia, càng thuộc về loại người sau hơn. Mỗi ngày thức đêm làm việc, hai mắt thâm quầng, sắc mặt vàng vọt, chẳng có chút tinh thần, nhìn thấy liền biết rất mệt mỏi. Đường như chỉ có kiếm tiền mới khiến những người này vui vẻ, mỗi lần trò chuyện, nội dung đều là tranh giành hạng mục nào đó, hoặc là không có hứng thú. Nếu khoản giao dịch nào thu nhập thấp thì sẽ không nói gì, sinh ra phiền muộn, cả ngày không có chữ nào, luôn luôn cảm thấy không đủ tài sản. Bởi vì áp lực quá lớn, tính cách đặc biệt gắt gỏng, hờ một tí là mắng, nhân viên và người nhà đều lo lắng không biết khi nào thì bị bão táp ập tới.

Chung Thanh Văn luôn có khả năng xoay sở rất tốt, tuy rằng gần đây anh cũng cảm thấy mình như đứng trên lớp băng mỏng.

Thế nhưng...anh nhìn qua người bên cạnh.

Lần gặp đầu tiên, anh hoàn toàn không dự đoán được đối phương có tính cách ngốc nghếch thế này sẽ ảnh hưởng đến mình. Nhưng đến hiện tại, anh không thể không thừa nhận, Vương Vượng Vượng có tư duy phương thức như người ngoài hành tinh này đôi khi thật sự có thể khiến thần kinh căng thẳng của anh thả lỏng một ít.

Hơn nữa, trong giai đoạn đặc thù này, anh cần một chút khích lệ, bất ngờ là người gánh vác nhiệm vụ này lại là Vương Vượng Vượng. Tất cả mọi người đều nói anh trẻ tuổi phù phiếm, chỉ có cô giúp việc này, có cùng ý nghĩ với anh. Hiện tại Chung Thanh Văn cố tình nói một chuyện với Vương Vượng Vượng, từ chỗ cô nhận được một số khẳng định. Nhớ tới một điểm khác lạ, bởi vì ngày đầu tiên cô đến làm việc, hai cụ Chung từng thử để họ trò chuyện với nhau, nhưng lúc ấy anh hoàn toàn không thừa nhận hai người sẽ có tiếng nói chung. Kết quả, còn chưa đến hai tháng, cô nàng kia dường như trở thành đối tượng tâm sự duy nhất trên phương diện này.

Về phần bữa cơm của Vương Vượng Vượng, trái cây, mật ong... Chung Thanh Văn không xác định có ích hay không. Nhưng mà, ít nhất có thể bảo đảm khỏe mạnh, có thể đối phó với cường độ làm việc hiện nay.

Những điều này, từ lúc ban đầu anh chưa từng có kỳ vọng.

Anh cảm thấy mình đã nhận được lợi ích.

.....

Sau khi về nhà nghỉ ngơi một lát, Vương Vượng Vượng liền nghe tiếng Chung Thanh Văn gọi mình: “Vương Vượng Vượng.”

Thật đúng là một chốc cũng không rời khỏi mình....

Cô nhảy ra ngoài: “Thần có mặt.”

“...”

“...?”

“Hai cụ muốn đánh mạt chước.”

“Ồ?”

“Cô chắc là biết chứ?”

“...Đương nhiên!”

“VẬY cô qua đây.”

“Dạ.”

“...”

Năm tuổi Vương Vượng Vượng đã bắt đầu chơi mạt chược. Cái này thuộc loại đào tạo ngay từ đầu, nhỏ hơn một tuổi khi Khổng Lệnh Huy bắt đầu đánh bóng bàn. Đương nhiên Khổng Lệnh Huy là quán quân thế giới, mà cô không lựa chọn con đường chuyên nghiệp, tuy rằng cô vẫn thấy mình đánh giỏi lắm.

Khổng Lệnh Huy là một vận động viên bóng bàn Trung Quốc. Anh học bóng bàn từ năm sáu tuổi và được chọn vào đội tuyển quốc gia sáu năm sau đó.

Chẳng qua...à.....

Vương Vượng Vượng nhìn bài của mình... cô chưa hòa lần nào....

Vậy Chung Thanh Văn, chính là một ma thần.

Đúng, đương nhiên, Vương Vượng Vượng suy nghĩ, Chung Thanh Văn thông minh như vậy, khẳng định am hiểu trò chơi này. Coi chừng nhà trên, tập trung nhà dưới, mình không thắng thì cũng chẳng cho người khác hòa. Nói như vậy cũng không chính xác, phải là không để cô thắng. Bởi vì, trước mắt xem ra, anh vẫn đối tốt với ông bà của mình, sẽ khiến hai cụ vui vẻ, nhưng mà cô chẳng nhận được chút lợi từ anh.

Cô nhớ tới mình từng thấy Chung Thanh Văn chơi mạt chược trên mạng. Anh mở bốn cửa sổ, đánh mấy bàn cùng lúc nhanh như cắt, rõ ràng là chê người khác chậm chạp. Hiện tại Chung Thanh Văn cũng đánh rất nhanh, cực kỳ thông thạo, ngón tay thon dài tùy tiện xếp bài ngay ngắn.

“Vượng Vượng hình như vẫn thua đấy...” Hai cụ Chung và cháu trai hoàn toàn không phải người tốt giống nhau, ông bà cảm thấy cô rất đáng thương, “Cháu thiếu bài gì? Để chúng ta xem có không.”

“À...” Cô nhìn Chung Thanh Văn một cái, nghĩ rằng cho dù bị giết tan tành cũng quyết không thể mất đi tôn nghiêm.

Vì thế, tuy rằng cô rất muốn để hai cụ giải cứu mình, đánh bại Chung Thanh Văn đáng ghét kia, nhưng cô không thể đánh mất sĩ diện...

Việc này việc này.....

Vương Vượng Vượng vươn móng vuốt, dùng ngón cái và ngón trỏ sờ cảm mình, làm ra hình dạng súng ngắn. Sau đó cô dựng thẳng ngón trỏ, đẩy gọng kính. Cô hơi cạnh thị, bình thường thỉnh thoảng sẽ đeo kính.

Sau đó, cô lặp lại hai động tác ở trên lần nữa.

Lúc này Chung Thanh Văn đột nhiên đánh ra con bài bát điều.

“Điểm pháo!” Cô hứng phần vôi vàng đầy ngã tường thành nhỏ của mình, hóa ra Chung Thanh Văn cũng có một ngày ngã ngựa.

Chung Thanh Văn đang muốn xào bài, Vương Vượng Vượng ló đầu nhìn thoáng qua: “Ồ...”

Cô hỏi: “Anh có ba con bát điều, vì sao lại tách ra?”

Chung Thanh Văn mặt không biểu cảm: “Cô không phải muốn bát điều ư?”

“Làm sao anh biết được...”

“Tay cô lúc thì làm ra chữ bát, lúc thì làm ra chữ nhất, cô làm đi làm lại không đủ sao.”

Vương Vượng Vượng vốn muốn gợi ý cho hai cụ Chung ở đối diện... Không ngờ đối phương hoàn toàn chẳng nhận ra...

“Ha ha ha...” Cô nói, “Anh đoán đúng rồi.”

Chung Thanh Văn liếc cô một cái: “Tôi còn không hiểu cô sao?”

Nói xong anh cảm thấy mình cũng hơi kỳ lạ.

Vương Vượng Vượng bên kia vẫn cười ngốc nghếch: “Anh thật sự rất hiểu tôi...”

20. Chương 20: Phim Điện Ảnh

Thời gian thật sự trôi qua rất nhanh.

Thấm thoát lại qua một tuần, mỗi ngày Vương Vượng Vượng đều trông nom nhà cửa, đồng thời chuẩn bị đủ loại món ăn ngon miệng cho Chung Thanh Văn. Cô và anh dường như vô tình thân thiết hơn, mỗi tối sau khi trở về anh sẽ trò chuyện với cô một lát.

Thế nhưng, cách ngày tạm biệt chỉ còn lại hai tuần.

Vương Vượng Vượng càng ngày càng lo âu, không biết nên mở lời thế nào. Cô là một cô gái rất mềm lòng, gần như chưa từng nói qua chữ “không”, làm những chuyện khiến người khác thất vọng đối với cô mà nói là rất khó.

Nhưng cứ tiếp tục như thế là không được. Trong mười tháng đổi năm gia đình là một chỉ tiêu không thể thay đổi, cô sẽ không vì cảm xúc nhỏ này mà làm lỡ luận văn, bên nào nặng bên nào nhẹ cô phân biệt rõ ràng. Dù làm tốt công việc này thế nào đi nữa cũng chẳng có ích, dù sao không phải công việc của cô, vả lại hoàn toàn khác với việc nghiên cứu.

Chắc là phải ngả bài thôi, Vương Vượng Vượng suy nghĩ, cô vốn muốn đột ngột ra đi, nhưng ngẫm nghĩ lại thấy không được, ít nhất phải để lại thời gian mười ngày để Chung Thanh Văn tìm người giúp việc khác, rời khỏi không báo trước hình như rất không có trách nhiệm.

Vậy, nếu định nói ra thì vài hôm nữa sẽ ngả bài.

Haiz...

“Vượng Vượng,” sáng thứ bảy, hai cụ Chung gọi Vương Vượng Vượng, “Trung tâm cự chiến binh gửi vé xem phim.”

“Dạ?”

“Mỗi cụ già được chia hai vé, vì thế chúng ta có tổng cộng bốn vé.”

“À...” Vương Vượng Vượng rất vui, bởi vì cô nhận ra mình lại có lời.

“Buổi trưa xuất phát, cách đây không xa đâu.”

“Vâng ạ!”

Sau khi ăn trưa, Chung Thanh Văn lái xe chạy tới rạp chiếu phim nhỏ của trung tâm cự chiến binh.

Ở lối vào anh nhìn tựa phim: Titanic bản 3D.

“...”

Bộ phim này đã công chiếu vào nửa năm trước, lúc ấy doanh thu phòng vé vô cùng nóng hổi, nhưng Chung Thanh Văn không đi xem.

Vương Vượng Vượng cũng nhìn thoáng qua tấm bảng nhỏ màu đen được dựng trên mặt đất, cô phát hiện bộ phim điện ảnh này được lồng tiếng Trung. Song điều này cũng chẳng lạ, người già không theo kịp phụ đề.

Sau đó bọn họ đi vào chỗ ngồi.

Ở phía sau là hai người trẻ tuổi, có lẽ nhận được vé từ các cụ trong gia đình. Cô gái hỏi: “Nếu người rơi xuống biển bằng là chúng ta, anh sẽ hy sinh bản thân để cứu em chứ?” Người kia tự tình thông minh nói,

“Mảnh gỗ thực ra có điểm thăng bằng, sau khi anh tìm được điểm đó thì sẽ cùng em đi lên, mỗi người một bên, như vậy sẽ không chìm.” Cô gái nói, “Thế nếu không tìm được thì sao?” Chàng trai đáp, “Sẽ không đâu, bất cứ vật trôi nổi nào cũng có điểm thăng bằng, chuyên tâm thì sẽ tìm được. Một cánh cửa đủ để hai người ôm nhau nằm chung.” Sau đó Vương Vương Vương nghe được tiếng người dùng nắm đấm nện nhẹ, “Đáng ghét, anh có thể dùng mãi lý trí như thế được không hả.”

“Không đúng đâu...” Vương Vương Vương nhỏ giọng nói với Chung Thanh Văn.

“...”

“F nổi = chất lỏng gV hàng.” Vương Vương Vương thực sự nhịn không được mà muốn thốt ra một tràng, “Cánh cửa có thể tính dài 2 m, rộng 1 m, cao 0.07 m, thực ra cánh cửa lớn nhất cũng không dày như thế... Như vậy, thể tích là $2\text{ m} \times 1\text{ m} \times 0.07\text{ m} = 0.14\text{ m}^3$. Mật độ nước là 1000 kg/m^3 , cho nên sức nổi là $0.14\text{ m}^3 \times 1000\text{ kg/m}^3 = 140\text{ kg}$. 140 kg là trọng lượng lớn nhất có thể chống đỡ, cũng chính là trọng lượng của hai người cùng với trọng lượng của chính cánh cửa.”

“...”

“Chúng ta tính tiếp,” Vương Vương Vương nói, “Độ dày của mảnh gỗ khác nhau, nhẹ nhất không thể nào nhỏ hơn 400 kg/m^3 , cho nên có thể tính ra trọng lượng của mảnh gỗ là $0.14\text{ m}^3 \times 400\text{ kg/m}^3 = 56\text{ kg}$. Như vậy xem ra cộng lại trọng lượng của hai người nhất định không thể vượt qua $140\text{ kg} - 56\text{ kg} = 84\text{ kg}$. Nếu là hai cô gái rất gầy thì còn được... Vì thế hai người bọn họ chỉ có thể ôm mảnh gỗ cùng nhau chìm xuống.”

Chung Thanh Văn dùng khoeo mắt liếc Vương Vương Vương một cái.

“À...” Vương Vương Vương cũng biết tính toán thế này có vẻ rất mọt sách, vì thế cô cố giải thích, “Vật lý hồi trung học của tôi rất tốt... điểm thi kiểm tra rất cao đấy.”

Chung Thanh Văn gật đầu, hình như cũng tin cách nói này. Quả thật có không ít người có thành tích xuất sắc thời trung học, nhưng lên tới cao trung lại thiếu khả năng chịu đựng, hoặc là bản thân không muốn học, hoặc là thực sự không thích hợp.

Phù.....

Thế nhưng, nói một cách công bằng, thực ra hiện tại Vương Vương Vương chẳng cần để ý mình có bị nghi ngờ hay không, nếu không vừa rồi cho dù thế nào cô cũng không nói. Bởi vì...tính ra, ngày thăng thần chỉ còn hai ba ngày, cho dù bị vạch trần cũng không liên quan đến đại cuộc, cô thậm chí có chút hy vọng Chung Thanh Văn có thể cảm nhận sự khác lạ, thế thì đến lúc đó sẽ không quá xấu hổ.

Vương Vương Vương mở ra hộp bỏng ngô lớn mua hồi sáng. Hai cụ Chung không ăn, vì thế cô đặt nó ở giữa mình và Chung Thanh Văn.

Cô ăn liên tục, ăn liên tục...

Chung Thanh Văn vẫn không động đậy, cô liền tưởng rằng tất cả đều là của cô, vì thế càng không kiêng nể gì.

Lúc này trên màn hình bắt đầu chiếu quảng cáo. Thật sự là...các thương nhân chỗ nào cũng nhúng tay, ngay cả rạp chiếu phim của trung tâm cựu chiến binh cũng chẳng tha, không biết lúc công ty của Chung Thanh Văn đang tuyên truyền sản phẩm có phải cũng điên cuồng như thế không.

Nhưng mà, căn cứ vào sự hiểu biết của Vương Vương Vương, các quảng cáo của sản phẩm chăm sóc sức khỏe thường xuyên phóng đại công hiệu quá mức, không hề phù hợp với thực tế, điều này gây ra sự đoán thò của đa số ngành công nghiệp, bởi vì khi người tiêu thụ phát hiện đồ vật không thần kỳ như vậy thì sẽ không mua nữa, một sản phẩm phổ biến được hoan nghênh cứ thế lướt qua giấy lát. Đánh vỡ định luật này chính là phương thức quảng cáo được lợi, bởi vì nó dùng “quà tặng” như một điểm bán hàng để có thể kéo dài, mở tiền lệ cho cả thị trường. Chung Thanh Văn ở trong ngành công nghiệp này, áp lực sẽ càng nặng hơn.

—— Chung Thanh Văn vươn tay lấy bỏng ngô ăn.

Vương Vương Vương cũng làm vậy.

Thế là, cô chạm vào tay Chung Thanh Văn lần nữa...

Tuy rằng chỉ chạm một tí rồi lập tức tách ra, nhưng trong bóng tối, cảm xúc rất rõ rệt.

Cô lén nhìn qua anh.

Anh cũng hơi nghiêng đầu nhìn qua cô.

Dưới ánh sáng mờ mờ, ánh mắt có vẻ rất sáng, ngũ quan và khuôn mặt giống như tăng thêm lập thể, cái mũi thẳng tắp, đường nét khuôn mặt rõ ràng.

Vương Vượng Vượng cảm thấy trái tim mình vô cớ đập mạnh mấy cái.

Cái này...

Vừa rồi chạm vào ngón tay Chung Thanh Văn hình như hơi nóng. Vương Vượng Vượng dùng sức cọ móng vuốt trên ghế mấy cái, muốn đem tất cả cảm giác kỳ lạ quét xuống hết.

Nhưng không được, cảm giác đọng trên làn da nhỏ kia càng mãnh liệt hơn.

Đừng suy nghĩ, Vương Vượng Vượng nói với chính mình, phải bình tĩnh.

Đây chỉ là phản ứng bình thường mà thôi, giống như đàn ông thấy người đẹp là tai đỏ miệng lưỡi khô khan, chỉ có thể chứng minh mình là một người bình thường bị hấp dẫn, hoàn toàn không có giá trị gì, không cần thiết hoang mang rối loạn.

Chung Thanh Văn không hề biết tư tưởng phức tạp của đối phương.

Anh sờ soạng hộp bóng ngô một lúc: “...”

“...?”

Anh hỏi: “Sao bóng ngô chỉ còn thừa lại mấy cái thôi?”

“Tôi...tôi ăn hết rồi...”

Chung Thanh Văn nhìn màn hình trong rạp chiếu phim, hình như khó mà chấp nhận sự thật này: “Quảng cáo còn chưa chiếu xong mà cô đã ăn hết?”

“À...” Vương Vượng Vượng nhìn màn hình, nghe nói còn một đoạn nữa mới chính thức bắt đầu.

“Cô thật sự là con lợn.”

21. Chương 21: Ngả Bài (thượng)

Vương Vượng Vượng hậm hực để lại mấy cái bóng ngô còn thừa lại cho Chung Thanh Văn.

Lúc này màn hình trong rạp cũng bắt đầu chiếu phim.

Mười năm trước Vương Vượng Vượng đã từng thuê VCD này, ở nhà cùng bố mẹ vừa ăn lẩu vừa xem, cô không cảm thấy hay chỗ nào, chỉ thấy rất dài dòng, diễn lâu thế mà vẫn chưa tới khúc chìm thuyền. Đương nhiên, đây chủ yếu là vì khi đó cô còn không biết tình yêu là gì, trong phim chiếu đến cảnh hôn môi bố mẹ đều lập tức vươn tay che mắt cô.

Lúc này coi lại, cảm giác rất khác nhau, nữ chính lại quyến rũ đến thế.

Con người yếu đuối trước tai họa, cũng vĩ đại trước tai họa. Sinh mệnh không chịu nổi một kích như thế, nhưng vẫn duy trì niềm kiêu hãnh. Tuy nhiên hiện tại có rất nhiều người đã quên điểm này. Yêu của cải, yêu địa vị, thích chưng diện, vốn tất cả không có gì để trách móc, nhưng một số người lại đem những điều này trở thành mục tiêu, nhưng thực ra chúng nó cũng không phải mục tiêu, vật chất chỉ là một phương tiện phụ trợ, thứ cuối cùng con người phải theo đuổi, vẫn là hạnh phúc và tôn nghiêm.

Từ trung tâm cựu chiến binh trở về, hai cụ Chung đều mệt mỏi, vừa vào nhà liền đi ngủ ngay.

Chung Thanh Văn ngồi trong phòng khách đọc báo, Vương Vượng Vượng ở một bên bồn chồn.

“Chung Thanh Văn,” Vương Vượng Vượng không muốn bỏ qua thời gian rảnh rỗi hiếm có, cô đột nhiên quyết định ngả bài, “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Tăng lương thì không bàn nữa.”

“Không phải...”

“Ồ?” Chung Thanh Văn nhìn Vương Vượng Vượng, “Vậy cô nói đi.”

“...” Anh chàng này ——

Wương Vượng Vượng có chút không xác định rốt cuộc nên miêu tả chuyện này thế nào. Tuy rằng, đối với Chung Thanh Văn mà nói, đây chỉ là một sự việc nho nhỏ. Cuộc sống dài đằng đẳng, hai tháng lại coi là gì chứ. Chỉ là một lần đi mời người giúp việc, qua quýt là chuyện bình thường. Sau này Chung Thanh Văn còn có thể mời nhiều người giúp việc khác, Vương Vượng Vượng chỉ là một trong số đó, theo thời gian trôi qua, dần dần sẽ bị chôn vùi trong tầng cuối cùng của ký ức. Thế nhưng, đối với Vương Vượng Vượng mà nói, đây là khởi đầu của một trải nghiệm đặc biệt, sau này e rằng không bao giờ sẽ có thể nghiệm giống như thế, vì thế cô rất quý trọng. Trong khoảng thời gian này, cô từng có vui vẻ, cũng từng chán nản, nhưng đến ngày thật sự chia tay cô cũng chỉ nhớ rõ những khoảnh khắc tốt đẹp. Đợi lát nữa, chỉ cần nói ra những lời kia, quan hệ giữa cô và những người trong gia đình này không thể quay lại trước đây, tất cả ràng buộc tháo xuống, sẽ được đánh dấu bởi giây phút này.

Nhưng cô không thể giậm chân tại chỗ, có một số việc phải làm, lúc này chính là thời điểm tốt nhất, do dự chẳng giúp đỡ tí nào.

“À thì...” Vương Vượng Vượng vặn vẹo ngón tay của mình, trong lòng không ngừng cổ động bản thân, “Thực ra, tôi, từ trước đến giờ đều lừa gạt anh.”

Chung Thanh Văn giương mắt nhìn cô.

Bị nhìn chằm chằm như thế, nhịp tim của Vương Vượng Vượng đập thành thịch.

Cô ấp úng nói tiếp: “Tôi không phải là người giúp việc thật sự... Tôi đến đây là có mục đích, không phải làm tốt công việc...”

Chung Thanh Văn chẳng nói gì.

Wương Vượng Vượng không nhìn ra biểu cảm nào trên mặt anh, hoàn toàn không biết đối phương suy nghĩ gì.

Không biết tại sao, cô rất sợ anh sẽ tức giận.

Rõ ràng sắp là người mình không gặp nữa, tương lai hẳn là không xuất hiện chung.

Cô lại vô cớ khẩn trương thế này.

Sao không tự nhiên một tí chứ?

Wương Vượng Vượng tiếp tục giải thích một cách khó khăn, âm thanh nhỏ như muỗi kêu: “Tôi là sinh viên theo học thạc sĩ của ngành xã hội học tại đại học T, vì hoàn thành luận văn tốt nghiệp, nghiên cứu về quan điểm của mọi người đối với cộng đồng người giúp việc, bởi thế tôi mới đóng giả thành người giúp việc, đến công ty môi giới tìm việc, hy vọng có thể tiến hành quan sát chủ nhà thực tế...”

“Tôi biết.” Chung Thanh Văn ngắt lời Vương Vượng Vượng, lại bắt đầu xem tờ báo kia.

Thái độ đó trông giống như là “Tôi còn tưởng có chuyện gì chứ”.

“Anh...” Vương Vượng Vượng tròn hai mắt, “Anh làm sao phát hiện ra chứ!”

“Weibo luôn giới thiệu một người tên là ‘Vượng Vượng đang online’ với tôi, nói là cùng một IP.”

Anh hoàn toàn thờ ơ với thái độ thẳng thắn có chứa vẻ khuấy động của cô.

“...”

“Tôi xem trang chủ của cô một chút là hiểu ra.”

“...”

“Nhưng thời gian cũng không coi là lâu lắm, tôi biết sau hôm đi ngắm lá phong.”

“...”

Thấy Vương Vượng Vượng không nói lời nào, Chung Thanh Văn nhú mày: “Cô sao thế?”

Khuôn mặt cô đỏ bừng: “Tôi không biết Weibo còn có chức năng này...”

“Weibo sẽ giới thiệu những người bạn lên mạng gần đây. Nếu cô muốn biết rõ khung chức năng này có thể chọn ‘tìm người’, ‘chỉ những người ở gần tôi’, thì nó sẽ tự động dựa theo IP xếp theo thứ tự từ gần đến xa.”

Gần đây anh nghiên cứu về tiếp thị trên mạng xã hội, không ngờ lại phát hiện được điều thú vị.

“...”

Weibo hăm hại mình ——

“Cho nên,” Vương Vượng Vượng hỏi, “Hai tuần trước anh đã biết, nhưng sao không nói?”

“Lật tẩy cô làm gì?”

Vương Vượng Vượng có cảm giác bị trêu đùa.

Thế nhưng có lẽ người thông minh chính là vậy, không ở trong tình huống không thấy lợi ích gì mà khiến người ta khó xử.

“À,” cô suy nghĩ, nếu Chung Thanh Văn đã có chuẩn bị thì lời tiếp theo cũng không khó nói ra, cuối cùng có thể nói việc chính với anh chủ nhà này, “Hai tuần sau tôi sẽ rời khỏi, anh có muốn tìm người giúp việc mới từ bây giờ không?”

“...Cái gì?” Chung Thanh Văn buông tờ báo, anh nhìn cô chằm chằm, dường như muốn chọc thủng hai lỗ trên người cô.

Phản ứng này lại khiến cô hơi kinh ngạc.

Cô không ngờ, mình cố lấy dũng khí mới ném ra trái bom hạng nặng này cũng không khiến cảm xúc của Chung Thanh Văn thay đổi, đối phương dường như không chút để ý tới âm mưu này, nhưng việc từ chức lại khiến anh có phản ứng lớn vậy.

Chung Thanh Văn hỏi: “Cô đến đây không phải vì luận văn tốt nghiệp sao? Lúc này hẳn là còn sớm chứ?”

“Ừ,” Vương Vượng Vượng trả lời, “Tiếp xúc tổng cộng năm gia đình, vì thế mỗi phần công việc làm hai tháng, như vậy mới có thể kiếm được nhiều thông tin hơn.”

Chung Thanh Văn không nói nữa.

Ngay lúc cô cho rằng đối phương đã hết giận, thì Chung Thanh Văn đột nhiên đá vào bàn trà một cước, “Tôi lên lầu đây.”

“Ồ...”

Anh đi rồi, cô mù mờ nhặt lên tờ báo anh ném xuống.

Bên ngoài cửa sổ sát đất ánh nắng ấm áp chiếu vào, rọi vào bên trong sáng choang.

Vương Vượng Vượng ngồi một mình trên sofa một lát, cô vẫn không biết nên làm gì bây giờ.

Cô cảm thấy Chung Thanh Văn vẫn còn giận. Tuy rằng lý do tức giận không giống với dự đoán ban đầu.

Đi mua đồ ăn nấu cơm thôi...

Vương Vượng Vượng mang tâm tư lầy lòng, định làm mấy món Chung Thanh Văn thích ăn.

Thực ra Chung Thanh Văn chưa từng nói qua sở thích của mình cho cô biết, nhưng cô vẫn nhìn ra được, món nào anh gặp nhiều thì chứng tỏ anh thích ăn, món nào không động tới thì là không thích ăn.

Haiz, anh thật là một người rất kén chọn ——

Ngay lúc cô chuẩn bị thì Chung Thanh Văn lại xuất quỷ nhập thần đột nhiên đi ra: “Vương Vương Vương.”

“Hử?” Cô không ngờ anh lại gọi mình.

“Tôi đã nói chuyện này với hai cụ.”

“Cám ơn...” Vì thế cô không cần giải thích lần nữa.

Chung Thanh Văn nhìn Vương Vương Vương.

Còn hai tuần nữa là rời khỏi, đây quả thật là bất ngờ.

Anh vẫn cho rằng cô sẽ ở lại chỗ này đến sang năm tốt nghiệp. Vừa rồi thật là hồ đồ, anh suy nghĩ, Vương Vương Vương lại đây ngả bài, anh không nhận ra ý tứ là cô muốn đi. Bởi vì ngày hôm qua, anh vừa nhắc tới chuyện bố mẹ sắp trở về, nói với cô sau này nam nữ chủ nhân trong nhà sẽ trở thành bố mẹ mình, mà anh cũng chỉ thứ bảy chủ nhật qua đây thăm, không còn là chủ nhà của cô. Anh tưởng rằng hôm nay cô thẳng thắn chính là muốn tìm mình giúp một việc thôi, bây giờ là thời gian khai giảng, chắc là cô muốn giảm bớt một số thời gian làm việc để trở về học, sau đó xin anh giữ bí mật cho cô.

Hiện tại, người trước mặt đột nhiên nói với anh, cô sắp rời khỏi. Nói cách khác, sau này bên cạnh sẽ không còn người hiểu được những quyết định của anh, không còn ai hiểu được suy nghĩ trong lòng anh. Trong lúc vô tình, cô giúp việc giả chuyên ngành xã hội học này đã trở thành người ủng hộ duy nhất của anh. Lúc anh gặp khó khăn, cô đã nói với anh, chỉ có sau khi sống to gió lớn mới có thể nhìn thấy hạt vàng.

Cũng thế, không còn ai nói lời cổ vũ ngốc nghếch, lặng lẽ nhét vào trái cây mật ong ngọt ngào, không ngừng nghiên cứu chất dinh dưỡng tốt trong sách dạy nấu ăn. Cô rõ ràng thay đổi ý nghĩ của anh, hơn nữa, trong thời gian làm việc tại đây cô nghiêm túc cố gắng, vì thế mới làm nhiều việc như vậy. Anh thừa nhận, thần kinh căng thẳng của anh dường như thả lỏng một tí.

Vì thế, rất nhanh thôi, những điều này không còn tồn tại nữa. Cô nàng kia sẽ đến gia đình khác, đem tất cả sinh lực đặt trên người khác, phơi bày sự quan tâm và săn sóc của cô.

Mãi cho đến vừa rồi Chung Thanh Văn còn tưởng rằng cô nàng kia sẽ đem trải nghiệm làm người giúp việc một lần duy nhất trong đời dâng hiến toàn bộ ình.

Thể hiện tại là tình huống gì đây? Trải qua một tháng rưỡi, Vương Vương Vương từ không biết gì đã trở nên thành thạo, sau đó cô lập tức chạy tới chỗ người khác, anh biết đây chỉ là một cuộc tập luyện.

Thật khó hiểu, Chung Thanh Văn cảm thấy hơi khó chịu.

Rõ ràng là của anh.

“Vương Vương Vương,” Chung Thanh Văn lại lên tiếng, “Tôi thấy rằng cô chỉ cần làm những việc thuộc phận sự.”

“Thuộc phận sự?”

“Đúng, quét dọn nhà cửa, nấu đồ ăn.”

“...?”

“Bảo cô làm gì thì làm nấy, đừng làm những chuyện khác, khuyết điểm của cô là luôn muốn giúp những chuyện khác.”

“Vì sao chứ?” Cô cảm thấy hơi uất ức, điều này chẳng lẽ sai sao?

“Cô phải cố hết sức coi mình giống như những người giúp việc khác.” Anh nói, “Nếu tích cực quá, kết quả thực nghiệm sẽ không chính xác.”

“Ồ...” Nếu nói vậy, quả thực không sai...

“Còn nữa,” Anh nói tiếp, “Đừng tìm chủ nhà nam giới trẻ tuổi.”

“...?”

“Một là nên cố gắng cân bằng số liệu thống kê dân cư, nếu chủ nhà tương tự nhau, sẽ có ảnh hưởng đến việc nghiên cứu.”

“Ừ,” Cô nói, “Tôi vốn định chọn chủ nhà khác nhau.”

“Hai là không an toàn.”

Cô mỉm cười: “Anh đang lo lắng cho tôi ư?”

“Năm mơ.”

“...”

“Ba là...”

“Là cái gì?”

“Không có ba.” Ba là sẽ khiến anh khó chịu, nhưng anh không định nói ra.

“Nhưng vừa rồi anh...”

22. Chương 22: Ngả Bài (hạ)

“Sao hả?”

“Không có gì.” Vương Vượng Vượng lắc đầu.

Chung Thanh Văn không giận nữa, chuyện này thật vẫn khiến cô rất vui vẻ.

“Tôi dự định tất cả năm loại gia đình đều khác biệt...” Vương Vượng Vượng còn nói, “Nhưng khả năng này cũng rất khó, mấy loại cần người giúp việc gần như giống nhau, vợ chồng trẻ không rảnh chăm sóc con cái, vợ chồng trung niên cần người dọn dẹp trong nhà, người già lớn tuổi đi lại không tiện, cho nên chủ nhà có lẽ vẫn trùng lặp nhau, chỉ có thể cố gắng hết sức thôi. Nghiêm khắc mà nói, loại giống như anh rất hiếm thấy, coi như tôi nhặt được, cháu trai cỡ tuổi này của gia đình khác sẽ bỏ mặc, ha ha.”

Nói xong cô cảm thấy không ăn khớp lắm, bởi vì nghiêm khắc mà nói, cô đến đây cũng là ý của bố mẹ Chung Thanh Văn.

“Cho nên,” cô nói, “Anh nói nhiều điểm như thế, thực ra chưa chắc dùng được cái nào, bởi vì tôi căn bản không tìm ra...”

Vương Vượng Vượng vừa nói thao thao vừa lấy đồ ăn trong nồi ra. Đây là xôi gà hấp lá sen, Chung Thanh Văn thích ăn. Nấu ra thực sự có chút phiền toái, phải ngâm gạo thật lâu, sau đó thêm gia vị, xào nấm và thịt gà, cuối cùng cuộn gạo nếp và đồ ăn vào lá sen rồi đem hấp. Những món ăn khác thường xong ngay, món này phải mất mấy tiếng. Nhưng hết cách rồi, ai bảo Chung Thanh Văn thích ăn chứ.

“Cô còn biết nấu ăn.” Chung Thanh Văn thuận miệng nói.

“...Haiz!” Vương Vượng Vượng thở dài một hơi, “Hồi trước tôi toàn đối phó cho qua thôi...”

“Hửm?”

“Sau khi tới đây một tháng rồi mới luyện ra...” Bởi vì ngại mua ở ngoài, thất bại thì nấu lại, sao có thể không nâng cao tay nghề chứ? Thế nhưng, cũng bởi vậy mà Chung Thanh Văn không biết nguy cơ, nghĩ ra gì thì bảo cô làm món ấy. Mà những thành phẩm thất bại đều là Vương Vượng Vượng tự mình ăn, không biết có liên quan trực tiếp đến việc đánh người cô tròn trịa hơn hay không...

“Vì vậy...” Vương Vượng Vượng đau thương nói, “Tôi chỉ biết làm món anh thích ăn ...”

“...”

“Luyện ra đủ món đặc biệt chính là những món anh muốn ăn...”

“...”

“Anh không bảo thì tôi không biết làm...”

“...Như vậy cũng đúng.” Chung Thanh Văn nhẹ nhàng ném ra một câu, sau đó quay người đi...

— Trong bữa ăn, hai cụ Chung hỏi không ít chuyện, dường như rất hiếu kỳ. Ví dụ như, tại sao muốn viết luận văn này, nghĩ tự mình thể nghiệm ra sao, làm thế nào đến nhà này, kết quả thực tiễn ra sao...vân vân, Vương Vương Vương đều trả lời từng câu.

Trong quá trình này, cô phát hiện một chuyện quan trọng — đó chính là, có một số chi tiết cô không nhớ rõ.

Tuy rằng mỗi ngày đều làm tổng kết, nhưng hình như cô nên mô tả tường tận hơn.

Wang Wang Wang lo sợ vội vàng lừa cơm cho xong, mau chóng chạy về phòng đóng cửa lại, lấy ra quyển vở kia, cắn đầu bút, thử dựa vào vài câu trên đó mà nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong thời gian này

Chỗ này... Ngày chủ nhật tuần thứ hai, bởi vì sau khi bị thấy ghi chép, Chung Thanh Văn thưởng cho cô một chiếc răng cá heo, trị giá...sáu tệ, cái này có thể chứng minh rằng, người chủ cảm ơn sự nỗ lực của người giúp việc, hơn nữa còn tặng quà đáp lễ. Thế nhưng cũng không nhất định... Vào thời cổ đại, chủ nhân thường xuyên cho phần thưởng, một nô tỳ bé nhỏ được lòng người thường nhận được một vị phu quân từ chủ nhân, nhưng hai người vẫn không bình đẳng, chiếc răng cá heo sáu tệ này của Chung Thanh Văn còn hơn quà tặng kia, cách rất xa... Vương Vương Vương nghĩ đến cảnh tượng Chung Thanh Văn ban ỉnh một vị phu quân, cô nhất thời cảm thấy vô cùng khủng bố.

À, Vương Vương Vương viết xuống, cảm thấy như không viết được nữa —

Chủ nhật tuần thứ ba, mình đã làm gì nhỉ?

Sao lại chẳng nhớ gì cả —

“Cô đang làm gì đó?” Chung Thanh Văn xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở cửa.

“Tôi đang ghi chép.”

“Hử?”

“Chính là những chuyện đã xảy ra trong một tháng rưỡi nay.”

“Thế,” Chung Thanh Văn hỏi, “Tối đâu rồi?”

“Chủ nhật tuần thứ ba...” Cô hơi hoang mang nói, “Nhưng tôi hoàn toàn không nhớ ra ngày này xảy ra chuyện gì...”

“Vậy sao,” ánh mắt của anh từ quyển vở chuyển sang khuôn mặt cô, “Cô không có chút ấn tượng nào?”

Wang Wang Wang gãi đầu.

“Hôm đó cô đột nhiên nói với tôi một chuyện.”

“...Ô?”

“Cô nói, mấy trăm vạn năm trước vượn và khỉ không trèo xuống cây thì khẳng định nghĩ rằng chúng nó là một đám ngu ngốc.”

Nói tới đây, cô có chút ấn tượng.

Đúng vậy, chủ nhật đó, buổi sáng cô bị bạn thân tóm đến nghe tọa đàm trong chương trình hè của khoa thương mại, biết được một chút khổ cảnh của Chung Thanh Văn, sau khi trở về cô theo phương thức của mình mà an ủi anh.

Chung Thanh Văn lại nói tiếp: “Cô nói cho tôi biết, không có vượn và khỉ trèo xuống cây, nhất định cho rằng đó là hành vi điên cuồng. Vì thế, mấy trăm vạn năm sau, chúng nó không có tiến hóa, vẫn là vượn và khỉ. Loài người muốn tiếp tục phát triển thì phải mạo hiểm, không thể giống như tổ tiên. Nếu giậm chân tại chỗ, không bằng từ đầu đừng trèo xuống cây.”

“Đúng đúng đúng.” Vương Vương Vương cười hì hì, “May mà anh còn nhớ rõ, tôi lại hoàn toàn quên mất.”

Chung Thanh Văn nhìn chằm chằm Vương Vương Vương.

Cái này nói lên cô nàng trước mắt anh đã hoàn toàn không nhớ những chuyện từng xảy ra. Tuy rằng cho đến giờ anh vẫn không biết lúc ấy vì sao cô lại nhắc tới những điều này, thế nhưng, đoạn đối thoại đó rất quan trọng đối với anh. Hiện tại anh vẫn không quên được cảm giác xúc động trong lòng của mình lúc ấy, nó khiến anh giữ vững ý tưởng lúc ban đầu, trở thành khích lệ duy nhất xung quanh anh, trong khi anh dò dẫm đi trước, ngay lúc bản thân không nén được mà bắt đầu nghi ngờ chính mình thì anh lại nhận được một sự ủng hộ.

Kết quả, hiện tại, cô nàng này nói mình đã quên.

Hiển nhiên là không công bằng.

“Còn thất thần làm gì?” Chung Thanh Văn nói, “Cầm bút ghi xuống đi.”

“À...” Vương Vương Vương nghiêm túc viết xuống.

Anh bắt đầu nói từng chuyện, cô nằm bò trên bàn không ngừng chép xuống.

Anh dùng ngón tay thon dài của mình giở lịch: “Ngày này...cô muốn xem vận may của tôi, liền lấy đến một đồng tiền xu.”

“À...à...à...” cô nói, “Anh chậm một chút...”

“Tổng cộng đoán ba lần.”

“...Đúng vậy đúng vậy.” Cái này cô biết.

“Sau đó đi một chuyến đến siêu thị.” Anh nói, “Cô bảo tôi giúp cô làm một thử nghiệm, trong tình huống đã ăn bữa tối no nê còn có thể nhét thêm hai cái chân giò hầm thơm không.”

“Cái này...” Cô nói, “Không cần ghi lại chứ?”

Anh lườm cô một cái: “Cần.”

“Không có tác dụng đâu...”

“Viết nhiều không có hại.”

“Ồ...” Cô lại nằm bò trên bàn.

Chung Thanh Văn nhìn ngày tháng: “Ngày mùng một, cô bệnh đến nỗi không ra hình người, tôi nấu cháo cho cô.”

“Đúng vậy.” Cô nhìn quyển vở, “Cái này tôi đã viết rồi.”

Đây là việc quan trọng, nhất định phải khảo sát.

“Ngày mùng hai là chủ nhật, đến nhà bạn tôi lấy gạo.”

“Ừ ừ ừ.” Tay cô viết nhanh như bay.

“Nói tới một số quan điểm về ‘sống trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn’. Lúc ấy tôi nói, trong tác phẩm ‘Những năm chín mươi sôi động’ của Joseph Stiglitz, người từng đoạt giải Nobel kinh tế từng hỏi mầm mống của sự hủy diệt là cái gì, cô nói tiếp nửa câu sau.”

“Cái này không quan trọng đâu...”

Chung Thanh Văn hình như mất kiên nhẫn: “Mau viết.”

“Ồ...”

Anh không thích cảm giác bị lãng quên.

Có lẽ bởi vì đang ở trong thời kỳ chuyển ngoặt, Vương Vương Vương cô giúp việc giả này đã từng nói rất nhiều, đã làm rất nhiều việc khiến anh có ấn tượng sâu sắc. Khi anh phát hiện Vương Vương Vương có lúc

vô tâm như vậy, ý nghĩ thứ nhất trong đầu anh chính là làm thế nào cũng phải khiến cô ghi nhớ rõ ràng. Ban đầu anh chỉ muốn nhắc cô vài chuyện quan trọng, sau đó anh cảm thấy cứ cho cả việc vụn vặt vào luôn đi.

— Giày vò đến chín giờ tối, Vương Vượng Vượng mới làm xong nhiệm vụ này.

“Để bảo đảm sau này cô không tính sai,” Chung Thanh Văn nói, “Hiện tại cô hãy xem lại ghi chép của mình, kể lại từ đầu đến đuôi một lần.”

“...”

“Thế nào? Không muốn ư?”

“Không có.” Vương Vượng Vượng nghĩ như vậy cũng đúng, cô lật quyển vở trở lại trang thứ nhất, bắt đầu tự thuật, hoàn toàn nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong một tháng rưỡi nay.

Cô cảm thấy rất có ý nghĩa.

Có một số việc, cô thật sự không nhớ rõ. Thế nhưng, cô cũng nhớ lại rất nhiều chuyện không quan trọng...

Cuối cùng, Chung Thanh Văn rời khỏi phòng trước, nhưng anh chợt nhớ tới gì đó liền đứng lại: “Sau này cô hãy thường xuyên lật coi, xem xét nhiều lần, luôn luôn hồi tưởng, xem nên dùng thế nào vào trong luận văn của cô.”

23. Chương 23: Trúng Thưởng

“Trong phòng sách có máy scan,” Chung Thanh Văn còn nói, “Nếu sợ mất thì hãy lưu lại một bản điện tử.”

“Không cần...không cần đâu...”

“Vậy cô hãy bảo quản cẩn thận.”

“Được.”

Vương Vượng Vượng cúi đầu nhìn, cô phát hiện mình ghi xuống nhiều trang như vậy. Trí nhớ của Chung Thanh Văn quả thật rất tốt, mặc dù có phần theo đuổi hoàn mỹ quá mức, giống như sợ quên mất thứ gì. Có một số việc, cô cảm thấy chẳng có liên quan đến luận văn, nhưng anh lại nói cần phải viết xuống, chuẩn bị đầy đủ luôn luôn không sai, như thế mới phòng ngừa sự cố, lo trước khỏi họa.

Sau khi Chung Thanh Văn đi rồi, Vương Vượng Vượng ở lại phòng xem quyển sổ một lúc, cô cảm thấy một tháng rưỡi nay đúng là xảy ra không ít chuyện.

Cô khẳng định đoạn thời gian này sẽ luôn tồn tại trong ký ức, nhưng mà không biết sau khi cô rời khỏi, Chung Thanh Văn sẽ nhớ tới mình không.

Thực sự cô có chút luyến tiếc.

Xuất phát từ ý nghĩ đó, Vương Vượng Vượng lại đi tìm Chung Thanh Văn.

“Có việc gì?”

“Là thế này...” cô nói, “À thì, sau này chúng ta còn có thể là bạn bè không?”

“Hử?”

“Uhm...”

Cô và Chung Thanh Văn... Hiện tại đã không chỉ là quan hệ làm thuê đơn giản nhỉ? Cô luôn nghĩ rằng gặp nhau tức là có duyên, nếu từ nay về sau tán mất chân trời xa xôi bật vô âm tín, khó tránh cảm thấy quá đáng tiếc, sẽ luôn có nỗi nhớ nhung âm ỷ, vì thế cô luôn có ý định duy trì liên hệ với mỗi người mình quen biết.

Kết quả, Chung Thanh Văn nói: “Ai muốn làm bạn với cô.”

“...”

Vương Vượng Vượng khó nén biểu tình thất vọng.

Kỳ thật chính cô cũng rõ ràng, mình và Chung Thanh Văn không phải người cùng giới. Nếu đã thế thì hai người sẽ không xuất hiện chung trong bất cứ dịp nào. Trải qua thời gian này, chỉ là một sự tình cờ mà thôi, sau này mỗi người sẽ trở về quỹ đạo của chính mình, không bao giờ có giao điểm chung.

Huống hồ, Chung Thanh Văn làm kinh doanh. Thương nhân coi trọng những người giống mình, một cô nàng học xã hội học, sau này anh vĩnh viễn không dùng được, bởi vì quả thật cô không giúp được gì. Rất nhiều người trong lòng rất thực tế, không muốn tốn thời gian vào những chuyện không sinh ra lợi.

Vương Vượng Vượng nghĩ rằng mình rất hiểu những điều này.

Chẳng qua, từ chính miệng đối phương thốt ra, vẫn có chút đả kích...

“Có điều cũng không phải tuyệt đối không được.” Chung Thanh Văn trông thấy bộ dạng đáng thương của cô, anh sửa lời.

“Hử...?”

“Chỉ cần cô đủ thành tâm thành ý, tôi có thể gắng gượng đồng ý với cô.”

“Ồ...” Vương Vượng Vượng nói, “Điều này là đương nhiên.”

“Được rồi.” Chung Thanh Văn nói, “Cô đã biết số điện thoại của tôi.”

“Hi hi...” Vương Vượng Vượng định lấy lại một chút thể diện ình, “Thực ra nếu trở thành bạn bè, anh sẽ có rất nhiều ưu đãi.”

“Hửm?” Anh lộ vẻ không cho là như vậy.

“Thì là...” Cô suy nghĩ hồi lâu, “Thỉnh thoảng nấu đồ ăn cho anh.”

“...”

.....

—— Trong hai tuần sau đó, Vương Vượng Vượng cảm thấy mình rất may mắn.

Con người cô luôn gặp xui xẻo, vì thế, cô hết sức quý trọng sự may mắn của mình.

Đầu tiên là trúng thưởng.

Trên Weibo cô thấy một hoạt động giúp đỡ trả lời câu hỏi khảo sát nhận được đồ chơi. Cô nhấn vào, phát hiện trong đó có một phần thưởng là trọn bộ búp bê mèo của Chi's Sweet Home*. Vừa nhìn đã biết là rất độc đáo, tổng cộng mười hai cái, đều là biểu cảm kinh điển và động tác đặc trưng của cô mèo trong Chi's Sweet Home, hơn nữa được tạo thành hình dáng của con lật đật, nửa phần dưới giống như quả trứng gà tròn nhẵn, dùng tay chạm một cái là ngã trái ngã phải, giống như từ vỏ cứng đi ra.

búp bê mèo của Chi's Sweet Home

Vương Vượng Vượng ngay lập tức thích món đồ chơi này.

Cô nhấn mở câu hỏi khảo sát, rồi bắt đầu điền vào.

Tên họ, điện thoại, gửi về...địa chỉ?

Cô đi ra ngoài tìm Chung Thanh Văn ở phòng đối diện: “Địa chỉ nhà chúng ta là gì thế?”

“Cô hỏi để làm gì?”

“Hi hi,” Vương Vượng Vượng cười ngớ ngẩn nói, “Có thể sẽ có đồ gửi qua bưu điện tới đây.”

“...”

“Anh biết không?”

Chung Thanh Văn nói với cô, Vương Vượng Vượng ghi xuống tờ giấy đang cầm trong tay, rồi nhảy nhót vào phòng.

“ ... ”

Chung Thanh Văn trả lời vài email rồi đi qua Weibo của Vương Vượng Vượng xem một chút.

Cái này đã thành thói quen, mỗi ngày anh phải dạo qua một lần, tuy rằng bản thân anh cảm thấy rất khó giải thích, nhưng giống như là mắc chứng bắt buộc, muốn từ góc độ khác nhìn xem cuộc sống của cô.

Tuy rằng tất cả trạng thái mới của Vương Vượng Vượng đều là những đoạn ngắn vô cùng ngắn ngủn, có đôi khi đăng tải một số bình luận về đề tài riêng biệt, thỉnh thoảng xen kẽ một vài việc nhỏ của cô, trong đó phần lớn đều là những việc vụn vặt, lúc nào cũng có vẻ ngắn ngủn.

Anh mở ra xem, cái mới nhất vừa đăng lên vài phút trước, chuyển bình luận hoàn thành một hoạt động trả lời câu hỏi khảo sát nhận được đề chơi do một công ty tổ chức.

Tại đó cô viết thế này:

[Rất muốn Chi's Sweet Home! Nếu có tiền mình nhất định sẽ mua! Cầu ông trời cho con trúng! Cầu ông trời cho con trúng! Cầu ông trời cho con trúng! >_<>

“ ... ”

Chung Thanh Văn mở chỗ kia, tìm trong danh sách phần thưởng hồi lâu mới biết được cái gì gọi là “Chi's Sweet Home”. Trong hình ảnh là mười hai con mèo đều có dáng vẻ ngốc nghếch, nhưng thực ra có chút giống Vương Vượng Vượng.

Anh lại nhìn qua câu hỏi khảo sát kia, phát hiện có rất nhiều câu, để điền xong khẳng định cần rất nhiều thời gian.

...Cô nàng kia thích thứ này thế à?

Nhưng mà chỉ dựa vào mình cô hiển nhiên không được.

Buổi tối Chung Thanh Văn tùy tiện tìm kiếm một lúc.

Giá cả không tính là đắt, chỉ có sinh viên nghèo tiếc tiền.

Anh có nên giúp cô không?

.....

—— Vương Vượng Vượng điền xong khảo sát này, thực ra cô cũng cảm thấy khó mà thành sự thật.

Tỷ lệ thật sự quá nhỏ.

Hợp đồng đánh cược kia của Chung Thanh Văn, cơ hội thắng năm mươi phần trăm thôi, nhưng vẫn bị mắng là kẻ điên, không nên trông cậy. Hiện giờ cái này...đoán chừng rất gần với không phần trăm ...càng không thể trông chờ mòn mỏi.

Vì thế mấy hôm sau khi cô thật sự thấy một gói đồ ở cửa, cô mừng rỡ đến độ muốn bay lên.

Cô ôm tất cả món đồ chơi về phòng, trải ra thành hàng, lúc thì chọc chọc cái này, lúc thì chọc chọc cái kia, nhìn thấy chúng nó lắc qua lắc lại, sau đó cô sắp xếp lần nữa theo ý mình thích, ở trong lòng YY một câu chuyện, giống như là đạo diễn, tự mình giải trí.

Chung Thanh Văn cũng thấy, nhưng anh không nói gì.

Vương Vượng Vượng hỏi: “Anh biết cái này gọi là gì không?”

“Chi's Sweet Home.”

“VẬY mà anh cũng biết...”

“Mới học được.”

“Tôi...” Vương Vượng Vượng khoe khoang, “Tôi trúng thưởng đấy.”

“Ừm.” Chung Thanh Văn hoàn toàn không có biểu tình ngạc nhiên.

“Ừm” là ý gì?

“Ha ha...” Cô cười ngây ngô, lại bắt đầu chọc chọc mấy cái kia, “Tất cả đều là của tôi...tất cả đều là của tôi...”

Chung Thanh Văn nhìn một lát, anh bỏ lại một câu kỳ lạ: “Cô thích là tốt rồi.”

...Ồ?

Cô cũng chẳng để ý, còn nói: “Hi hi, tôi nhất định có một ngôi sao may mắn.”

“...”

—— một chuyện tốt vừa qua, một chuyện khác lại tới nữa, xem ra phẩm giá con người bùng nổ.

Ngày đó, cũng ở trên Weibo, Vương Vượng Vượng thấy một thông tin từ chỗ bạn bè:

[Cua sốt ớt XXX tiến vào thành phố B! Hôm nay đi ném thử, sắc hương có đủ, dư vị vô hạn!]

Wang Vung Vung chuyển về Weibo của mình:

[Rất muốn đi ăn, nhưng gần đây không thể ra ngoài. = =]

Kết quả, vào buổi tối, Chung Thanh Văn xách cặp lồng về.

Wang Vung Vung vừa thấy gói to: “Cua sốt ớt XXX.”

“Ồ...”

“Tối này tôi và bạn đến tiệm này.” Chung Thanh Văn nói, “Mang về một chút ọi người ném thử.”

“Ừ... tôi đi gọi ông bà.”

Anh đặt đồ lên bàn rồi rời khỏi.

Tối nay có hai người quen hẹn đi ăn cơm, cũng không biết vì sao, anh liền đề nghị đến chỗ cua sốt ớt XXX đó.

Mang về một ít cho cô nàng kia, nếu cô thích ăn như vậy.

Bên này, Vương Vượng Vượng đang bẻ cua, dùng đũa khảy ra thịt bên trong để ăn.

Rất ngon ——

Tươi mới mà lại ngon miệng, tê tê cay nóng, mỡ mà không ngấy.

Hôm nay thèm ăn cả ngày, không ngờ buổi tối Chung Thanh Văn mang về một ít ình.

Wang Vung Vung cảm thấy Weibo tựa như một chiếc máy thực hiện nguyện vọng.

Hôm nào lại thử xem ——

“Đúng rồi,” Vương Vượng Vượng nhớ tới một chuyện, cô nói với Chung Thanh Văn, “Công ty giúp việc liên lạc với tôi, ngày mai có một gia đình muốn tôi qua thử việc.”

“Ồ?”

“Ừ.” Cô nói tiếp, “Còn một tuần nữa tôi sẽ đi, vì thế tôi đã thông báo với công ty, bọn họ sắp xếp cho tôi một gia đình.”

“Người thế nào?”

“Vợ chồng trung niên.” Trước đó cô đã hỏi thăm, “Con gái đi du học, cha mẹ đều hơn chín mươi tuổi, điều kiện gia đình không tệ.”

“Cô làm được không?”

“Chưa biết nữa...” Cô ăn ngay nói thật, “Hơn chín mươi tuổi... nhưng nghe nói sức khỏe còn tốt, không có nằm trên giường, nhưng mà ông cụ hơi ngớ ngẩn, không nhớ người cũng không nhớ việc gì.”

“Đi đi.”

“Được.”

.....

— Ngày hôm sau Vương Vượng Vượng dậy thật sớm, cô ngồi xe buýt lần mò đến ngôi nhà kia.

Cách chỗ của Chung Thanh Văn lại không xa mấy, đoán chừng ngồi xe hơn mười phút.

Đối với thành phố B mà nói, quả thực là chẳng có khoảng cách.

Mỗi lần tới kỳ nghỉ về nhà, nghe thấy bạn bè oán trách nói nơi đó sao mà xa quá, phải ngồi xe nửa tiếng, cô đã muốn nói là rất gần, tuy rằng, trước khi tới thành phố B, cô cũng nghĩ như thế.

Người của thành phố B có khái niệm về khoảng cách không giống với những nơi khác, lúc cô vừa mới đi lại ở đây đều chịu thiệt nhiều lần. Sau đó, cô mới phát hiện, khi người ta diễn đạt “rất gần”, “quẹo chỗ rẽ đi ra”, đi vài bước là thấy”, “chính là đường đối diện”, nhất thiết đừng dựa theo chữ mà hiểu, bởi vì, theo kinh nghiệm của cô, thời gian đi bộ thực tế trung bình là bốn mươi phút.

Người có khả năng là ông chủ mới tràn đầy sức sống, bà vợ nhìn có vẻ còn trẻ. Trong lúc nói chuyện, Vương Vượng Vượng biết được chủ nhà này là cơ trưởng hàng không dân dụng, vợ là kế toán của một công ty.

Nghe nói những người giúp việc trước đều chỉ làm hai tuần là đi, Vương Vượng Vượng cảm thấy kỳ lạ.

Tuy nhiên, rất nhanh thôi, cô sẽ biết được nguyên nhân...

Bởi vì bà cụ có bệnh đa nghi.

“Ông ta chính là gã lưu manh,” bà cụ nói, “Gần gũi liếc mắt đưa tình với mấy cô giúp việc.”

“...”

“Cả ngày say mê sắc đẹp dán mắt nhìn, sau đó nhân cơ hội chằm mút, Tiểu Trương hồi trước dìu ông ta đứng lên, ông ta liền đặt tay lên đùi người ta.”

“Nhưng mà...” Vương Vượng Vượng nói năng với vẻ khó khăn, “Ông cụ...ông cụ đã chín lăm tuổi rồi ạ...”

“Ông ta chính là lão sắc lang!”

“...” Vương Vượng Vượng nhìn qua ông cụ mặc chứng si khờ. Ông cụ rất ngây ngô, vẫn cười hì hì, chẳng nói chuyện.

Bà cụ vừa nói vừa như sắp rơi nước mắt: “Ông ta hoàn toàn không yêu tôi...”

“Ặc...”

“Đến giờ tôi vẫn còn nhớ, lúc vừa mới kết hôn có một lần ngồi xe gặp phải đồng nghiệp của ông ta. Người đàn bà kia nói, vợ của anh rất xinh đẹp. Kết quả, ông ta nói, có chỗ nào đẹp chứ?”

“A...” Vương Vượng Vượng không muốn bình luận, chỉ đành im lặng không nói.

“Cho nên,” bà cụ nhìn cô, “Cô nhất định phải cẩn thận một chút, bảo vệ tốt chính mình.”

“Việc này việc này...” Đầu cô như muốn nổ tung.

Chung Thanh Văn, cứu mạng

24. Chương 24: Tạm Biệt

“Mẹ đừng nghĩ ngợi lung tung!” Người chủ nhà không chút khách khí ngắt lời mẹ của mình.

“Chúng mày luôn hướng về phía ông ta...” Âm thanh bà cụ run lên, “Tất cả đều là ta không tốt...”

“...”

“Nếu ta chết sớm một chút là tốt rồi.....không chỉ lấy sai người, con trai cũng không hiểu thảo...”

“Ặc...” Vương Vương Vương thật không xác định sau này mình có xử lý được không.

Cuối cùng, buổi thử việc trở thành cuộc tranh cãi của cụ già, còn có nước mắt ràn rụa của bà cụ và tiếng quát tháo của người chủ nhà, thế nhưng Vương Vương Vương vẫn thông qua thử thách, đối phương mời cô một tuần sau chính thức đi làm.

Wương Vương Vương trở về báo tin tốt ọi người, nhưng Chung Thanh Văn lại không nói lời nào, vẫn ngồi chỗ kia lật tạp chí, nhìn chăm chăm vào một chỗ, hồi lâu sau mới lật qua một tờ.

.....

—— Trong mấy ngày cuối cùng, Vương Vương Vương giữ vững bản lĩnh trong nhà, hy vọng kết thúc toàn vẹn.

Cô chỉnh sửa lại bản ghi chép của mình. Nhưng đáng giận là, thông tin về kiến thức của sức khỏe người già và bí quyết sinh hoạt thông thường chép trong vở rõ ràng nhiều như vậy, nhưng khi trở thành bản Word lại chỉ có mấy tờ, vì thế cô đặt lề trang giấy thành bảy cen ti mét, hơn nữa giữa các dòng cách đôi, ở cuối các đoạn văn cách hơn một dòng. Làm xong, sau khi in ra thì được một chồng thật dày.

Cô đem thứ đó giao cho Chung Thanh Văn.

Chung Thanh Văn mở trang thứ nhất. Đập ngay vào mắt là bốn chữ to đùng: THÔNG BÁO BẢN QUYỀN.

“...”

Nhìn xuống dưới còn có tiêu đề:

[Nếu không có sự cho phép bằng văn bản của Vương Vương Vương, bất cứ cá nhân hoặc tổ chức nào cũng không được sử dụng thông tin dưới mọi hình thức trong bất kỳ trường hợp nào, cũng không được phân phối cho bên thứ ba.]

“...”

Anh xem trang cuối cùng. Lại là bốn chữ to: MIỄN TRỪ TRÁCH NHIỆM.

Vẫn còn một đoạn tiêu đề nữa:

[Nếu thông tin cung cấp bên trong không chính xác, Vương Vương Vương hoàn toàn không chịu trách nhiệm.]

“...”

Ngoài ra, cô còn làm một số cái khác. Ví dụ như, cẩn thận ghi lại mấy món ăn mà Chung Thanh Văn thích nhất, một cột nhỏ về công thức nấu ăn, những món ăn được chuẩn bị cẩn thận mỗi tối.

Có một buổi sáng, Chung Thanh Văn tìm thấy trong túi quần mình một đồ sưởi ấm tay tròn tròn.

“... Vương Vương Vương.”

“Thần có mặt.”

“Đây là cái gì?”

“Hồi bẩm bệ hạ, vật này là đồ sưởi ấm tay.”

“Tôi hỏi cô bỏ nó vào đây làm gì?”

“Ấm tay.”

Wương Vương Vương cảm thấy kỳ quái. Cái tên “đồ sưởi ấm tay” còn không nói rõ vấn đề ư? Chung Thanh Văn sao ngốc thế?

“...” Chung Thanh Văn hết sức cố gắng làm ình giữ bình tĩnh: “Cô bảo tôi dùng cái này?”

“Đúng vậy.” Vương Vương Vương nói, “Hiện tại đã bắt đầu vào đông, sẽ rất lạnh đấy.”

Cô suy nghĩ, cầm cái này ngón tay sẽ không lạnh, có thể giữ lòng bàn tay nóng hổi bất cứ lúc nào.

Nhưng đối phương không nghĩ vậy.

“Trong công ty có máy điều hòa.” Anh ném cái kia về cho cô, “Tôi không cần.”

“À...”

“Cô lấy đâu ra thế?”

“Ngày hôm qua ông bảo tôi tìm thuốc, vô tình tìm thấy.”

Anh nhìn cô: “Cái này cô mang đi đi.”

“Hả?”

“Trong ký túc xá lạnh.”

Chung Thanh Văn nói xong câu đó liền mở cửa ra ngoài đi làm, chỉ còn Vương Vượng Vượng đứng đó cầm đồ sưởi ấm tay.

Cô cảm thấy khuôn mặt mình hơi nóng.

Kỳ quái, thứ này còn chưa bật điện mà...

.....

—— Hôm chính thức rời đi, tuyết rơi nhẹ.

Vương Vượng Vượng đeo túi lớn của mình, đứng trong nhà chia tay với hai cụ Chung và Chung Thanh Văn.

Hai cụ vẫn ôn hòa hiền từ như trước, nói với Vương Vượng Vượng mọi sự cẩn thận, sau này nhất định phải thường xuyên sang đây làm khách.

Chung Thanh Văn lại không có phản ứng gì.

Nhưng mà, đợi sau khi Vương Vượng Vượng tới cửa mang giày xong thì anh đột nhiên nói một câu “Chờ một chút”.

“...?”

Anh trở về phòng khách, lục lọi trong ngăn tủ, lấy ra một hộp sô cô la: “Lần trước bạn tôi từ Bỉ mang về chút sô cô la, tôi không thích ăn ngọt, cô đem đi đi.”

“Ồ...” Cô nói, “Tôi...tôi không cần...”

Từ nhỏ cô đã được giáo dục không thể tùy tiện nhận đồ của người khác. Bố mẹ nói, miễn là người khác có lợi, mặc kệ mình thích bao nhiêu cũng không thể nhận.

“Mang theo đi.” Hai cụ cũng nói, “Không ai ăn cả. Hai chúng ta có bệnh tiểu đường không thể ăn ngọt, nó và bố mẹ nó cũng không thích.”

“Vậy...vậy cảm ơn mọi người...” Vương Vượng Vượng cũng không kiên trì nữa.

Chung Thanh Văn quay đầu nhìn, lại trở về đem một số đồ ăn vặt trên bàn đã mở bao bỏ vào trong túi ni lông, rồi đưa cho cô: “Mang cả đi.”

“Ồ...” Vương Vượng Vượng thật không ngờ, lúc gần đi còn có thể nhận nhiều đồ như vậy từ chủ nhà.

Chung Thanh Văn lại dùng cách thức quê mùa như đưa đồ thừa “Cho cô một chút ăn” để tặng người ta.

Vừa muốn vươn tay xoay nắm cửa, Chung Thanh Văn lại gọi Vương Vượng Vượng: “Tôi tiễn cô.”

“À...được..”

Sải bước ra ngoài, đúng là lạnh thật.

Vương Vượng Vượng hai tay đều xách túi lớn túi nhỏ, trên người còn treo mấy thứ, rất giống như phần tử khủng bố, Chung Thanh Văn rất tự nhiên vươn tay ra, khép áo lạnh của cô lại rồi kéo mũ áo lạnh lên, che đầu cho cô.

“Hi hi...” Vương Vượng Vượng rụt cổ.

“Đừng gọi xe.” Chung Thanh Văn nói, “Không thì tôi lái xe đưa cô đến nơi.”

“Không cần không cần.” Cô nói, “Không làm phiền anh, tôi chờ một lúc nữa thử xem.”

Nhưng mà nói là nói vậy, loại thời tiết này quả thật không tốt để gọi xe.

Đang nghĩ ngợi, Vương Vượng Vượng liền thấy một chiếc taxi đậu ở ven đường, một người từ ghế lái chạy ra, vội vàng chạy tới góc tường xa xa đi tiểu.

“Có xe trống!” Vương Vượng Vượng vô cùng mừng rỡ, cô chạy nhanh qua đứng phía sau cách người kia không xa mà chờ đợi.

“...” Chung Thanh Văn không thấy ổn chút nào, anh muốn kéo cô lại nhưng không kịp.

Qua mấy chục giây, tài xế rút cuộc giải quyết xong vấn đề cá nhân, kéo quần lên, anh ta muốn trở về, thoáng cái thấy Vương Vượng Vượng đứng cách bảy tám mét, anh ta hết hồn.

Wương Vượng Vượng hỏi: “Bác tài, chạy không?”

“...”

“...?”

“...Chạy.” Bác tài cúi người vào xe.

“Gọi được xe rồi!” Vương Vượng Vượng quay đầu lại, đang muốn tạm biệt với Chung Thanh Văn, nhưng cô phát hiện anh đứng đó nhìn về phía khác, giả vờ không quen biết mình.

“...”

“Đi đâu?” Bác tài hỏi.

“À,” Vương Vượng Vượng quay đầu lại, không nhìn Chung Thanh Văn nữa, cô nói ra địa chỉ của chủ nhà mới, trong lòng có chút mất mát.

— Thực ra hai nhà cách nhau không xa, nhưng bởi vì thời tiết xấu cho nên mất không ít thời gian.

Đợi thu dọn toàn bộ hành lý xong xuôi, thì đã tới giờ ngủ.

Bởi vì thật sự hơi mệt, Vương Vượng Vượng chui vào ổ chăn trước.

Cô lấy di động, cảm thấy mình cần phải gửi tin nhắn cho Chung Thanh Văn.

Vì thế cô “lách cách” bấm phím: “Tôi đã đến nơi rồi.”

Một lát sau, anh trả lời một chữ: “Ừ.”

Chỉ có một chữ?

Cô bấm nữa: “Giúp tôi nói với ông bà một tiếng.”

Anh vẫn chỉ có một từ: “Ừ.”

“Mọi thứ bên kia vẫn ổn cả chứ?”

“Ừ.”

Wương Vượng Vượng không nhắn tin nữa.

Chung Thanh Văn hình như không thích nói chuyện với mình, có lẽ đang bận, hay là làm phiền.

Mà ở bên kia, Chung Thanh Văn không nhận được tin nhắn của Vương Vượng Vượng nữa.

Anh nhìn lại ba câu trả lời của mình, hình như có vẻ hơi lạnh lùng.

Nhưng thực ra anh không phải cảm thấy không vui, anh chỉ là không giỏi mở rộng đề tài.

Anh nghĩ rằng mình nên gửi một tin nhắn cho cô, tỏ rõ mình không phải không muốn tiếp xúc với cô.

Anh không muốn để cô nẩy sinh hiểu lầm.

Nhưng mà, nói gì đây...

Mười phút sau, Vương Vượng Vượng nhận được một tin nhắn khác.

Cô mở ra nhìn: “Cô để lại một cái cốc chưa rửa trên bàn.”

25. Chương 25: Chủ Nhà Mới

“...Vậy làm sao bây giờ?” Vương Vượng Vượng dè dặt trả lời.

“Tôi đã rửa rồi. Bẩn quá.”

“Hi hi.....”

Sau đó Vương Vượng Vượng không nhắn tin cho Chung Thanh Văn nữa, bởi vì cô không biết dùng lý do gì để liên lạc mới tốt. Cô càng không xác định mình và Chung Thanh Văn rốt cuộc tính là quen thân hay bình thường, có tới mức độ có thể trò chuyện những việc vặt vãnh hay không.

Hơn nữa, tâm tư cô cũng chẳng nhàn rồi.

Gia đình mới suốt ngày gà bay chó sủa.

Mấy hôm nay, bà cụ bắt con trai mình mua nhà cho cháu mình, lý do là, anh có con gái, đừng cho nó tiền, em trai anh có con trai, nhất định phải giúp đỡ hết mình.

Vợ chủ nhà đã đồng ý, nhưng yêu cầu giấy chủ quyền phải để người nhà mình đứng tên.

Bà cụ không đồng ý, yêu cầu cháu trai phải có được hoàn toàn.

Ông chủ nhà là một cơ trưởng hàng không dân dụng, sau khi hai vợ chồng bàn bạc thì đồng ý cho đứa cháu một căn nhà hai phòng nhỏ một phòng lớn.

Nhưng bà cụ vừa khóc vừa làm ầm, nhất định muốn ba phòng nhỏ hai phòng lớn.

Lúc này vợ chủ nhà mặc kệ.

Bầu không khí trong nhà cực kỳ áp lực, ngoại trừ ông cụ đã si khờ, mỗi người còn lại đều mang theo cơn bão áp thấp. Cho dù Vương Vượng Vượng đi vào phòng nào thì cũng như ngồi trên đồng lửa. Tuy rằng cô thích giúp người khác, nhưng lần này thật sự không thể ra tay, bởi vì đây là việc nhà của người ta, cô là người ngoài xen vào không tốt, có một lần bà cụ hỏi Vương Vượng Vượng, con gái kiếm được tiền có phải nên đưa cho anh trai hay là em trai không, cô ấp úng hồi lâu cũng chẳng trả lời được.

Haiz.....

Vương Vượng Vượng chỉ có thể hết sức thận trọng, sợ không chú ý một cái là bị cơn lốc hủy diệt.

Vài ngày sau, bà cụ đột nhiên yên tĩnh.

Vương Vượng Vượng vốn cảm thấy kỳ quái thì người chủ nhà vạch trần cái hổ.

Hóa ra ông ta gạt vợ mình vay tiền những người bạn cơ trưởng khác mua nhà, cũng dặn mọi người nhất định phải giữ bí mật. Nhưng chuyện lớn như vậy không phải ai cũng giấu được, trong vòng hai ngày sau bà chủ nhận được cú điện thoại mở đầu thế này “Chị đầu.....tuy rằng anh tôi không cho nói, nhưng tôi cảm thấy cần phải nói với chị”. Sau khi biết được chân tướng, bà chủ giận sôi máu.

Vương Vượng Vượng càng không dám thở mạnh trong căn nhà này.

Cô bắt đầu nhớ nhung ngày tháng ở nhà Chung Thanh Văn.

Chung Thanh Văn.....A.

.....

—— Thực ra Vương Vượng Vượng không ngờ nhanh như vậy sẽ gặp lại Chung Thanh Văn.

Nguyên nhân sự việc là thế này, phòng thí nghiệm của Vương Vương Vương đang tiến hành một cuộc thí nghiệm, nghiên cứu về sự quan hệ của môi trường và xã hội, cần dùng đến một dụng cụ đo lường theo dõi nhiều công năng.

Thứ này rất đắt, phòng thí nghiệm của cô không mua nổi.

Thầy hướng dẫn bảo cô nghĩ cách.

Cô có thể nghĩ ra mảnh khoe gì chứ? Sau hai ngày khổ sở suy tư, cô chợt nhớ tới Chung Thanh Văn con người tinh ranh ngàn năm kia.

Đúng... hỏi anh thử xem, nói không chừng có cách giải quyết.

Vì thế Vương Vương Vương gọi di động cho Chung Thanh Văn.

Chung Thanh Văn không chút khách khí: “Gì hả?”

“À...” Vương Vương Vương kể rõ ngọn nguồn, “Là thế này...”

“Không có tiền làm nghiên cứu.”

“Anh.....” Vương Vương Vương tức quá, “Không có tiền mua công ty cái rắm.”

Còn ký hợp đồng đánh cược gì đó...

Chung Thanh Văn suy nghĩ: “Cũng đúng.”

“.....”

“Để tôi suy nghĩ một chút.”

“Ờ...”

Xem ra việc này giải quyết không được.

Chung Thanh Văn suy nghĩ tròn mười giây, sau đó nói: “Có một cách.”

“Ồ!”

“Cô tới văn phòng tôi một chuyến.”

“Được!”

—— Vương Vương Vương lòng như lửa đốt vội tới công ty của Chung Thanh Văn, nhờ nơi tiếp khách gọi điện cho anh, sau đó anh bảo cô đi lên.

Vừa vào cô trông thấy không gian không lớn lắm, chẳng trách anh bạn kia của Chung Thanh Văn nói nên thay đổi.

“Ngồi đi.” Chung Thanh Văn không có phản ứng gì.

“Ờ...”

“Cô muốn dùng dụng cụ gì?”

Vương Vương Vương nói tên, là do công ty XYZ sản xuất.

“Các cô muốn đo lường chất lượng không khí ở đâu?”

“À,” Cô nói, “Mấy thị trấn ở phía Tây thành phố B.”

Anh lên mạng tra một lúc rồi cầm điện thoại: “Tôi gọi điện cho bộ truyền thông của công ty XYZ.”

“...Hở?”

Muốn làm gì đây.....

“Xin chào,” Chung Thanh Văn dường như đã nói mấy với công ty kia, “Tôi là nhà nghiên cứu về phương diện môi trường và xã hội của đại học T, hôm nay công ty truyền thông KKK lớn nhất trong ngành muốn

tôi giới thiệu một thiết bị mới sáng tạo độc đáo cho bọn họ, bởi vì KKK muốn làm một đề tài, chọn một vài thị trấn ở phía Tây thành phố B để tiến hành thử nghiệm dụng cụ này, do tôi và một số nhà nghiên cứu tại đại học T tiến hành thẩm định, nếu kết quả thí nghiệm lý tưởng, KKK sẽ đưa tin, giới thiệu thiết bị mới sáng tạo độc đáo này. Mấy hôm trước tôi vừa lúc nhìn thấy tin tức về sản phẩm của các vị, tôi cảm thấy rất hứng thú, vì thế muốn hỏi thử các vị có hứng thú không, tôi không muốn giới thiệu một công ty không có khả năng.”

Đầu dây bên kia hình như không thể trả lời, nên nói mấy với giám đốc kinh doanh.

Chunng Thanh Văn nói lại, đối phương rất hứng thú.

Sau khi cúp máy, anh tìm kiếm trên mạng một lúc, rồi gọi một số điện thoại.

Vương Vương Vương ló đầu nhìn, là công ty truyền thông KKK lớn nhất trong ngành.

Chung Thanh Văn nói với công ty truyền thông này như sau, công ty hạng nhất như XYZ muốn trưng bày thành quả dẫn đầu cải tiến công nghệ trong nước, tại một vài thị trấn ở phía Tây thành phố B, đồng thời còn có một vài giáo sư của đại học cũng tham dự, đưa ra thẩm định, là đề tài hay, chân thành mời KKK đến lúc đó có mặt.

Truyền thông KKK vui vẻ đồng ý.

Sau khi xong việc, Chung Thanh Văn ngẩng đầu nhìn Vương Vương Vương.

“Sao thế?”

“...”

“Về mặt cô là thế nào hả?”

“Anh nói đối cả hai bên...”

Chung Thanh Văn nổi giận: “Đây là vì ai?”

“...”

“Được rồi,” Chung Thanh Văn nói, “Cô không làm được việc này, giao cho tôi hết đi, chờ lấy số liệu là được.”

Giáo sư đại học T tiến hành thẩm định mấy thị trấn, khẳng định là có kết quả đo lường.

“Nhưng mà...” Vương Vương Vương vẫn có phần lo lắng, “Đến lúc đó bị lật tẩy thì làm sao?”

“Không thể nào.” Chung Thanh Văn nói, “Tôi nói với công ty XYZ rằng một người bạn phóng viên ở KKK ‘lén’ nói với tôi, đề tài này là ý tưởng sơ bộ của riêng anh ta, KKK nhiều nhân viên như vậy, ai biết được mỗi người làm gì?”

“À...”

“Thật không ngờ dễ như vậy.”

“Phải không...”

“Phải,” Chung Thanh Văn nói, “Tôi vốn tưởng rằng phải kéo thêm một nhà máy đi vào, nhà máy này tốt nhất là hứng chịu rất nhiều nghi vấn, nóng lòng làm sáng tỏ hoàn cảnh không có hại đối với mình, lúc này chúng ta cung cấp hạng mục đánh giá đo lường, đối phương hẳn cảm thấy đây là một cơ hội. Sau đó lại liên lạc với truyền thông KKK, bởi vì nhà máy này đang nhận được sự chú ý, vì thế KKK cũng sẽ gặt đầu. Cuối cùng lại đi liên lạc với XYZ, hy vọng tài trợ cung cấp dụng cụ.”

26. Chương 26: Hạng Mục Môi Trường (thượng)

“Này...” Vương Vương Vương nói, “Này...”

“Không tìm nhà máy cũng đúng,” Chung Thanh Văn nói, “Thành phố B hiện tại có một số hạng mục xử lý môi trường, ví dụ như thanh lý rác thải, công xưởng giảm bớt lượng khí thải, cùng hợp tác với chính phủ.

Tôi nghe người khác nói phụ trách dự án này là một người phụ nữ rất có năng lực, cầm học vị môi trường ở Mỹ trở về, đã sớm bắt đầu lập kế hoạch cho dự án này, tham vọng muốn làm nên sự nghiệp. Nếu chúng ta có thể giúp đỡ cô ta chứng minh chất lượng không khí quả thực được cải thiện, đối phương hẳn là đồng ý. Thí nghiệm kiểm tra đo lường này thậm chí có thể công khai trước mặt người dân, để cho người ta tham quan, đó là một cơ hội nâng cao sự thành công của dự án. Sau đó chúng ta bảo chính bọn họ đi tìm truyền thông KKK, đây là một đề tài hay, KKK không có lý do nào bỏ qua. Cuối cùng liên lạc với XYZ, hy vọng có thể cung cấp tài trợ. Bởi vì đều có hai phương diện chính phủ và truyền thông, hơn nữa đây là cơ hội rất tốt để tuyên truyền, XYZ cũng sẽ đồng ý.”

“Ồ...” Vương Vương Vương lại cảm nhận được công lực cao thâm của Chung Thanh Văn.

Cái này gọi là tay không đi bắt sói trắng nhỉ.

Vương Vương Vương nhớ tới truyện cười về người ăn xin được lên làm phó chủ tịch của ngân hàng Thế giới. Người cha nói với con trai, cha sẽ tìm Bill Gates để cho con làm chồng của con gái ông ta. Sau đó, cha anh ta tìm được Bill Gates, nói rằng, tôi tìm được người chồng tốt cho con gái ông. Bill Gates nói, không được! Người cha nói, là phó chủ tịch trẻ tuổi nhất của ngân hàng Thế giới! Bill Gates nói thế thì được. Sau đó người cha tìm được chủ tịch của ngân hàng Thế giới, nói rằng, tôi tiến cử một phó chủ tịch cho ông! Chủ tịch nói không cần! Người cha nói, chàng trai này là con rể của Bill Gates!

Hóa ra trò lừa vĩ đại này thật sự xuất hiện trong thế giới hiện thực...chính là người trước mắt này.

“Được rồi,” Chung Thanh Văn nói, “Tôi dần xếp thử xem.”

“Được...” Vương Vương Vương ngờ nghệch nói, “Cám ơn.”

Sau đó cô ra đi trong sự ngỡ ngàng.

.....

—— Qua vài ngày sau, Chung Thanh Văn báo cho Vương Vương Vương biết, đối phó gần xong rồi.

Vì thế cô lại đi qua chỗ anh xem tình hình tiến triển mới nhất.

Công ty XYZ rất nịnh bợ mà gánh vác tất cả chi phí, ngay cả cơm trưa của mọi người cũng bao luôn, phòng thí nghiệm của Vương Vương Vương không tốn đồng nào. Vương Vương Vương vốn không thích công ty XYZ, cô nghĩ rằng thứ kia bán rất đắt, hoàn toàn không có sự lựa chọn khác rẻ hơn. Lúc ấy, thầy hướng dẫn bảo cô nghĩ cách, cô từng muốn thử mua một số dụng cụ không đắt đỏ, vì thế cô lên mạng tìm được thông tin sản phẩm, nhưng khi gọi điện qua thì bên kia khách sáo trả lời rằng, toàn bộ những thứ cô cần đều đã ngừng sản xuất, vì cung cấp dịch vụ tốt hơn cho người tiêu dùng, họ đã loại bỏ chúng trong mục lục, những thứ còn lại, phòng thí nghiệm của cô chẳng mua nổi cái nào.

Nhưng hiện tại, Vương Vương Vương có phần thông cảm với công ty XYZ, bởi vì công ty này bị bán mà còn thay người ta kiểm tiền.

“Đúng rồi,” Vương Vương Vương nói, “Còn có một chuyện...”

“Chuyện của cô nhiều thật.”

“Ặc...không có đâu.”

Vương Vương Vương suy nghĩ, Chung Thanh Văn mới là người phiền toái đấy.

Làm người giúp việc giả hầu hạ anh hơn một tháng trời, cô cho rằng mình có tư cách đưa ra đánh giá như vậy.

“Là thế này...” Vương Vương Vương nói, “Tôi mới nghĩ ra, hoạt động này có phải do giáo sư chuyên ngành môi trường đi thăm định không?”

“Nói thừa.” Dứt lời, Chung Thanh Văn cảnh giác nhìn Vương Vương Vương, “Chẳng lẽ không phải...”

“Uhm...” Cô nói, “Chủ đề luận văn của khoa xã hội học chúng tôi là về quan hệ của môi trường và xã hội, vì thế mới cần tiến hành đo lường chất lượng không khí và sông ngòi, nhưng mà...thầy hướng dẫn của tôi không phải chuyên gia về phương diện này... Biết dùng dụng cụ thế nào, nhưng chúng tôi chỉ biết xem số

liệu, về phần dụng cụ tốt hay không, cùng với việc so sánh thiết bị trước kia và hiện giờ có ưu thế gì thì không rõ lắm...”

Chung Thanh Văn nhìn chằm chằm Vương Vượng Vượng, nhìn đến mức khiến cô sợ hãi.

“Vì thế cả tổ nghiên cứu môi trường và xã hội của các cô không có ai thành thạo?”

“Ồ...”

“...Tôi thật không nên tin tưởng lời cô.”

“Tôi...” Vương Vượng Vượng nói, “Hôm đó tôi sốc quá nên không nhớ tới chuyện này...”

“Quên đi,” Chung Thanh Văn nói, “Gọi một giáo sư của khoa môi trường là được.”

“Chuyện này chuyện này...” Cô hỏi, “Gọi thế nào? Tùy tiện tìm sao?”

“Trước tiên thu nhỏ phạm vi.” Anh nói, “Mở Weibo xem thử, coi ai thích xuất đầu lộ diện.”

“Thì ra là vậy...”

Thế là Vương Vượng Vượng liền nhào người về phía Chung Thanh Văn đang lên mạng.

Anh trực tiếp vào trang chủ cá nhân của mình.

Cô phát hiện anh chưa từng đăng cái gì, phía dưới trống rỗng.

“Anh...” Cô nhìn con số bên phải, hỏi, “Sao anh chỉ theo dõi một người...”

“...”

Cô cực kỳ tò mò, lại hỏi: “Người này là ai vậy?”

“...”

“Người đồng sáng lập sao?”

“Không phải.”

“Người lão luyện trong ngành?”

“Không phải.”

“Các loại thông tin Weibo?”

“Không phải.”

“Bạn bè?”

“Không phải.”

“Tôi nói này,” anh nghiêng đầu nhìn cô, “Cô nhiều lời thừa thãi nhỉ?”

“Uhm...”

Chung Thanh Văn tìm kiếm “khoa môi trường đại học T” trên Weibo, sau đó hiện ra một số kết quả.

Anh xem qua từng cái một, nhanh chóng tập trung vào một số mục tiêu.

Có một giáo sư hình như rất thích được chú ý. Mỗi ngày đều đăng rất nhiều Weibo, bày tỏ ý kiến của mình, nhưng chẳng có ai bình luận hay chuyển về, ông ta không ngừng đăng bài và bình luận, hơn nữa còn @ sinh viên của mình, hy vọng có người để ý. Chỉ cần có người trả lời một lần, ông ta lập tức theo dõi, hơn nữa còn muốn người kia theo dõi lại. Ông ta càng thích lời nhắn của các nhà nghiên cứu có tiếng, chỉ cần đối phương trả lời một câu, ông ta liền lập tức đăng lên, cho thấy mình đang tương tác với người nổi tiếng. Quan trọng nhất là, giáo sư này, mở cuộc họp ở đâu, ngồi chỗ nào, đều kể lại tất cả.

“Thử ông ta trước xem.” Chung Thanh Văn nói.

“Ừ...”

Chung Thanh Văn xem danh sách những người theo dõi giáo sư này, tìm một vài giáo sư khác của khoa môi trường, coi như dự bị.

Cuối cùng, Chung Thanh Văn tìm giờ làm việc của giáo sư khoa môi trường tại đại học T, sau đó anh xem lịch trình của mình: “Hai giờ trưa thứ sáu, tôi và cô đi một chuyến đến khoa môi trường.”

“Được.” Vương Vương Vương nói.

.....

— Buổi tối sau khi về nhà, Vương Vương Vương thử đi tìm Weibo của Chung Thanh Văn, muốn xem người duy nhất anh theo dõi là ai.

Tìm tòi một hồi, cô há hốc mồm.

Không có kết quả.

À...có lẽ là nhớ nhầm tên...

Cô lại nhìn Weibo của mình.

Theo dõi 123 người.

Người theo dõi cô thì nhiều hơn, 1234 người.

— Vương Vương Vương hoàn toàn không nghĩ tới vì Chung Thanh Văn mới vừa đổi nickname.

Hơn nữa, mấy hôm trước anh cũng tùy tiện đổi một lần, bởi vì lúc đầu đăng ký chỉ định nghiên cứu thị trường Weibo một chút, làm qua loa, rất khó nhớ. Không ngờ sau này anh thường xuyên rình coi cô nàng Vương Vương Vương kia, nên mới đổi tên mới. Vì thế, nickname cô thấy ban nãy không giống với lời nhắc nhận được theo dõi hồi trước, cô không có chút ấn tượng với cái tên hoàn toàn xa lạ này.

27. Chương 27: Hạng Mục Môi Trường (trung)

Trưa thứ sáu, Chung Thanh Văn theo Vương Vương Vương đi tới khoa môi trường của đại học T.

Chung Thanh Văn trực tiếp gõ cửa văn phòng, sau đó liền đẩy vào.

Vương Vương Vương ngơ ngác đứng phía sau.

Ông giáo sư kia đeo kính mắt, độ cận hình như không nhỏ, vách tường đằng sau treo rất nhiều bằng khen học giả hồi trẻ, còn có ảnh chụp chung khi tham dự một vài diễn đàn học thuật.

Chung Thanh Văn đơn giản nói rõ mục đích đến.

Giáo sư kia hết sức hứng thú.

Người mà bình thường không có người khác chú ý, mỗi ngày tự chuyển về và bình luận Weibo của mình thì làm sao có cơ hội này?

Hai mắt ông ta sáng lên: “Tôi, tôi thật sự có thể xuất hiện trên truyền thông KKK sao?”

“Đương nhiên.” Chung Thanh Văn nói, “Ông sẽ là trung tâm chú ý của mọi người.”

Giáo sư hơi ngượng ngùng, cúi đầu cười khà khà mấy tiếng.

Chung Thanh Văn biết đối phương đã quyết định đi, nhưng anh vẫn tung ra điểm thu hút khác: “Nhà khoa học đứng đầu hạng mục của công ty XYZ cũng sẽ có mặt.”

“Là thế hả?” Giáo sư hỏi: “Cho nên tôi sẽ được làm quen với nhà khoa học đứng đầu hạng mục của công ty XYZ.”

Ông ta suy nghĩ, nói thế thì sau này có thể mở rộng quan hệ với người cùng ngành. Quan hệ giữa học giả và những công ty cũng rất quan trọng, bởi vì những công ty lớn sẽ cho khoa rất nhiều hạng mục nghiên cứu, nếu có thể quen biết nhân vật chủ chốt, có lẽ bản thân sẽ được trực tiếp đảm nhận.

“Đúng.”

“Tôi đi tôi đi!” Giáo sư vô cùng hài lòng.

“Vậy thì tốt quá.” Chung Thanh Văn nói, “Chuyện thăm định dụng cụ liền giao cho ông.”

“Được được.” Giáo sư nói, “Cho dù làm bao nhiêu việc cũng được.”

“...”

“...” Nói xong ông ta cũng hiểu được mình hơi nóng vội.

“Không phiền ông nữa, chúng tôi còn bận chút việc.” Chung Thanh Văn nói tiếp, “Sau khi thí nghiệm chấm dứt từng số liệu đều lấy một phần.”

“Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề.”

Cứ thế, Chung Thanh Văn dựng một sân khấu cho ông ta diễn xuất.

Cuối cùng, trước khi đi, giáo sư không kiềm được sự hiếu kỳ, nên hỏi: “Hai người làm sao biết tôi chứ?”

“...”

“Vì sao tìm tôi?”

Trong lòng Vương Vượng Vượng suy nghĩ: bởi vì ông thích được người ta chú ý...

Chung Thanh Văn lộ ra nụ cười chân thành: “Bởi vì trước đó xem Weibo, chúng tôi đặc biệt có ấn tượng sâu sắc đối với thái độ nghiêm cứu nghiêm túc và kiến thức chuyên ngành uyên bác vững chắc của ông.”

Chỉ một câu thôi đã khiến lòng giáo sư mềm nhũn.

“Vậy cứ thế,” Chung Thanh Văn nói, “Sau này còn liên lạc để thương lượng công việc cụ thể.”

“Hoan nghênh bất cứ lúc nào!” Mặt giáo sư đỏ bừng.

“...” Vương Vượng Vượng không biết nên bày ra vẻ mặt thế nào đây.

.....

— Sau khi rời khỏi, Vương Vượng Vượng hỏi: “Chung Thanh Văn, khi nào thì anh phát hiện mình đặc biệt có thể nói liều?”

“Ha ha,” anh nói, “Vừa sinh ra đã biết.”

“...”

Đang muốn nói thêm gì đó thì cô chợt nghe có người gọi tên mình: “Vương Vượng Vượng!”

Ồ...

Nhìn về phía âm thanh truyền tới, là bạn thân cùng khoa với cô, chính là cô ấy kéo Vương Vượng Vượng đến buổi tọa đàm lần trước.

“Hai người...” Cô bạn hỏi, “Hai người làm sao quen biết nhau thế?”

Vương Vượng Vượng nhìn liền biết, cô bạn mê trai này đang mê trai.

“À...” Trước đó cô chưa từng nói về chuyện của Chung Thanh Văn.

Nhưng hiện tại thời gian giả dạng đã chấm dứt, hẳn là không thành vấn đề.

Đang định nói thì cô bạn lại tự nói tiếp: “Ồ, tớ biết rồi, là vì tọa đàm lần đó đúng không?”

Chung Thanh Văn hỏi: “Tọa đàm?”

“Phải rồi,” Cô bạn nói, “Không phải anh đã đến khoa thương mại của chúng tôi làm guest một lần sao?”

“Ừ.”

“Tôi và Vương Vương cũng đi.”

Chung Thanh Văn gật đầu.

“Sau đó giáo sư nói anh muốn thu mua công ty, bảo cả lớp bày tỏ quan điểm, làm thống kê xem có bao nhiêu người ủng hộ hành động này.”

“Ừ.”

“Kết quả ban đầu chỉ có ba người...”

“Đúng.” Chung Thanh Văn đương nhiên nhớ rõ, ba người kia là nhân viên của công ty anh, vì nịnh nọt không thể không tán thành.

“Sau đó Vương Vương đột nhiên giơ tay lên! Làm tôi hết hồn!”

Anh chuyển tầm mắt nhìn sang Vương Vương Vương.

Hóa ra người kia cũng là cô sao...

Wương Vương Vương gãi đầu.

Chung Thanh Văn không nói gì, cứ nhìn như thế, Vương Vương Vương bị nhìn chăm chăm đến nỗi sợ hãi, cô không biết rốt cuộc anh nghĩ gì.

Cô bạn đứng một bên hoàn toàn không hiểu tình hình, còn nói: “Lúc ấy tôi nói với Vương Vương, đến coi chùa không cần tham gia khảo sát, sẽ ảnh hưởng đến kết quả. Giờ thì hay rồi, ba người biến thành bốn người, nhiều hơn ba mươi ba phẩy ba ba phần trăm một tí, hoàn toàn không chính xác.”

“Này...” Vương Vương Vương nói, “Lúc ấy tớ nghĩ rằng, trong phòng mấy trăm người... ba phần trăm hay bốn phần trăm khác nhau không lớn...”

“Cho nên, có phải quen biết lần đó không?” Cô bạn lại hỏi, “Tớ còn nhớ vừa kết thúc cậu liền bỏ chạy...sau đó lại gửi thư kiện?”

“Chúng tôi...” Vương Vương Vương nói với vẻ khó khăn, “Không liên quan tới lần đó...”

Anh hoàn toàn không biết đó là cô...

Vốn muốn giúp anh một chút...để anh nghĩ rằng có thêm một người ủng hộ.

“Không phải?” Cô bạn suy tư một chút, đột nhiên lại nghĩ tới gì đó, “VẬY khẳng định là hôm bữa tiệc từ thiện!”

“Này...” Vương Vương Vương quả thực muốn hộc máu.

Chung Thanh Văn dường như rất có hứng thú, hỏi: “Chuyện đó là sao?”

“Chính là bữa tiệc từ thiện gây quỹ cho bệnh nhân ung thư.” Cô bạn giải thích, “Khoa xã hội học của chúng tôi cung cấp tình nguyện viên cho lần đó.”

“Tôi nhớ rồi.” Chung Thanh Văn nói.

“Khâu cuối cùng không phải tình nguyện viên và khách quý trao đổi dải băng với nhau sao? Có bạn học nói đối tượng của anh trong khâu đó chính là Vương Vương. Nhưng tôi không rõ lắm, lúc ấy không để ý, ha ha...”

Đêm đó sau khi trở về trường, có người nói tại bữa tiệc từ thiện có trai đẹp. Mấy nữ sinh đều quan sát, khi trở về nói rằng Vương Vương Vương thật có số tốt. Cô bạn cảm thấy mất mát vì mình không để ý tới, vì thế khi nghe nói Chung Thanh Văn sẽ đến khoa thương mại thuyết trình, đương nhiên cô bạn vô cùng mừng rỡ đến nhảy cẫng lên, không đánh mất cơ hội nữa.

Chung Thanh Văn nhớ lại.

Trong ấn tượng của anh đó là một cô gái rất gầy, luôn đứng phía sau anh. Anh xoay qua phải thì cô nàng kia dời qua trái một bước. Anh xoay qua bên trái thì cô nàng kia lập tức dời hai bước về bên phải, luôn ẩn náu trong vị trí không thể nhìn thấy.

Nghĩ như thế, quả thật có chút giống Vương Vượng Vượng, bởi vì rất khó tìm được người quái gở như vậy, suy nghĩ như một người ngoài hành tinh, bộ não vô cùng khó hiểu. Giống như mắc chứng , lúc gặp chuyện, tuy rằng bản thân không phát giác, nhưng trong tiềm thức sẽ lựa chọn cách thức nhất để giải quyết vấn đề.

Lúc ấy anh không để ý, tưởng rằng đối phương bởi vì rút nút áo mà làm thế, hiện tại anh mới hiểu được, hóa ra là vì vậy... Cũng thật khổ cho cô, lo âu suốt một tuần. Lúc thì nói muốn thi ăn cơm, ai thua thì chủ nhật không được ra ngoài, lúc khác lại chỉ vào cơn mưa phùn nói là mưa to gió lớn không nên ra ngoài...

“Hóa ra có chuyện như vậy.” Chung Thanh Văn lại nhìn về phía Vương Vượng Vượng, “Xem ra chúng ta thật là có duyên...”

28. Chương 28: Hạng Mục Môi Trường (hạ)

Tối ngày chính thức tiến hành dự án, Vương Vượng Vượng dậy sớm, từ trong ngăn tủ lấy ra bộ trang phục lịch sự duy nhất để mặc.

Bởi vì nhà của gia đình mới cách nhà Chung Thanh Văn không xa, vì thế anh muốn lái xe đưa Vương Vượng Vượng đi cùng. Thực ra, đối với vấn đề nên có mặt hay không, Chung Thanh Văn đã phân vân một hồi, tới cuối cùng anh vẫn lo lắng giao hết mọi việc cho Vương Vượng Vượng, giúp người thì giúp đến cùng, cũng nên để ý phân kết thúc một chút.

Chung Thanh Văn không bảo Vương Vượng Vượng vào nhà, vì thế sau khi tới cửa cô gọi điện thoại cho anh, một lát sau liền nhìn thấy chiếc xe quen thuộc. Anh chủ nhà cũ này của cô luôn luôn là người đúng giờ, nếu đã có hẹn thì đều dành đủ thời gian chuẩn bị, tới địa điểm đã định trước vừa làm việc vừa chờ, cô rất phục anh ở điểm ấy. Tuy rằng bận rộn, nhưng anh chưa từng có lúc vội vội vàng vàng, thậm chí luống cuống tay chân, anh thích đem tất cả nhân tố bất lợi có khả năng xảy ra bóp chết chúng từ trong nôi, pin điện thoại chỉ cần tới một nửa là đi nạp điện ngay; ô tô cũng thế, xăng chỉ cần tới một nửa là đi đổ đầy, để ngăn ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vương Vượng Vượng từng miêu tả thế này: “Yêu nó, sẽ nạp điện cho nó.”, “Yêu nó, sẽ đổ xăng cho nó.”

— Sau khi nhìn thấy Vương Vượng Vượng ăn mặc chỉnh tề, Chung Thanh Văn nói một câu: “Cũng giống hình người.”

“...”

“Thế nào?”

“Không gì...” Vậy hỏi trước thì sao? Chẳng lẽ giống chó ư?

“Đúng rồi,” trước khi đi anh nói với cô, “Mang theo mấy cái chai sạch.”

“Hử?”

“Mang vài chai nước trở về. Ngộ nhỡ cần thêm một bước kiểm tra đo lường nước, tránh phải chạy tới một chuyển nữa.”

“Ồ...”

“Còn nữa,” anh nói tiếp, “Buổi tối sau khi kết thúc sẽ đến cửa hàng và tiệm thuốc một chút.”

“Làm gì?”

“Công ty chúng tôi chưa có khảo sát tình hình phân phối sản phẩm xung quanh thành phố, bây giờ đúng lúc đi qua xem thử.”

“À...”

“Chạy rất xa, không thể lãng phí tiền xăng của tôi.”

“ ... ”

.....

— tới hội trường trước thời hạn, Vương Vượng Vượng thấy người của công ty XYZ đang chuẩn bị. Dụng cụ nổi xong, đủ loại tài liệu dùng để tuyên truyền đều được dựng lên.

Mười giờ sáng, truyền thông KKK đến đúng giờ.

Công ty XYZ mời một vài vị lãnh đạo trong thành phố có liên quan đến bộ môn đến đây phát biểu, xác nhận những nỗ lực về phương diện sáng tạo của công ty XYZ trong nhiều năm qua, hình dung là gương mẫu trong ngành nghề, rồi còn thao thao bất tuyệt khích lệ và nâng đỡ chính phủ hiện nay thông hiểu khoa học công nghệ độc đáo, Vương Vượng Vượng ngồi nghe cũng buồn ngủ.

Tiếp theo, nhà khoa học đứng đầu hạng mục của công ty XYZ giới thiệu một chút về sự tiên tiến trong thiết bị và nguyên lý kiểm tra đo lường, còn giải thích vì sao thao tác của dụng cụ này càng đơn giản hơn.

Công ty này quả nhiên lợi hại, thậm chí còn kiếm được nhiều người của mấy thị trấn dùng trong dự án này tới tham quan cổ vũ, trong đó có một số viên chức địa phương, một số chuyên gia đến từ hiệp hội chuyên ngành, còn có người phụ trách của công ty trúng thầu hạng mục... Bởi vì thí nghiệm được sắp xếp tại đây, XYZ cho rằng nó sẽ có lợi cho hạng mục. Tóm lại, cục diện không nhỏ, còn có mấy vị cảnh sát đi qua đi lại, náo nhiệt hơn suy nghĩ ban đầu của Vương Vượng Vượng.

Ngày hôm nay, tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Chỉ có bi ai duy nhất chính là ông giáo sư của khoa môi trường kia, vì đi thăm định, bảy giờ sáng đã dẫn theo một đám sinh viên ngồi xe buýt đi qua, luôn bận rộn thí nghiệm, không kịp xem ống kính máy chụp hình ở đâu, lúc truyền thông KKK tập trung chụp ảnh thì ông ta đang đạp nước.

Vương Vượng Vượng ngược lại làm người chạy vật, ngây ngốc vẫy tay về phía máy chụp ảnh, nháy mắt vài cái với Chung Thanh Văn.

Cô thích vô giúp vui, nếu có thể đăng lên báo tivi thì tốt rồi.

Quả thật cô cũng từng lộ mặt vài lần. Có một lần ấn tượng khá sâu sắc, cô giúp một người bạn của khoa báo chí, người bạn kia đang thực tập ở CCTV, làm chuyên đề “Ngày thế giới chăm sóc tai”, bảo Vương Vượng Vượng giả vờ làm một sinh viên thường xuyên nghe máy MP3 khiến lỗ tai bị hỏng, nhưng trên thực tế cô không hề nghe máy MP3. Hồi trước còn vừa học tập vừa thưởng thức âm nhạc, sau này không học cũng không nghe nữa, thật sự quá bận xem hoạt hình và chơi game, không có thời gian làm việc kia. Còn có một lần, cô ghi danh vào hoạt động “Vui cùng Olympic” nào đó, cùng một số quán quân của thể vận hội Olympic mùa đông chơi trò kéo co trên băng và chó kéo xe trượt tuyết. Lúc ấy Vương Vượng Vượng nghĩ rằng có thể gặp được quán quân Olympic, còn có thể lên tivi, cô vui vẻ đi qua, kết quả những người tham gia trò chơi đều là học sinh tiểu học.

Nhưng lần này có chút nguy hiểm. Tuy rằng hình ảnh trong máy chụp của người ta, nhưng đến lúc chính thức đưa tin không biết chắc sẽ dùng hình nào.

.....

— Hoạt động này vẫn rộn ràng đến năm giờ chiều mới tan cuộc.

Thầy hướng dẫn của Vương Vượng Vượng đưa ra một cái USB, nhận từng phần số liệu, cười đến nếp nhăn trên mặt tăng lên gấp đôi. Chẳng phải thế sao, không cần tiêu tiền, thật là vui.

Vương Vượng Vượng không cùng quay về trường, cô còn phải đi làm khảo sát thị trường với Chung Thanh Văn.

Anh chủ nhà cũ đã giúp một việc lớn như thế, cô đương nhiên cũng muốn báo đáp.

Chung Thanh Văn dẫn Vương Vượng Vượng đi dạo mấy chỗ, phát hiện ra nơi trưng bày không tốt. Sản phẩm của công ty bị chôn chôn trong một góc nhỏ của giá hàng.

“Vương Vượng Vượng,” Chung Thanh Văn ra lệnh, “Cô lấy tất cả đặt lên phía trước, đẩy sản phẩm của đối thủ cạnh tranh ra đằng sau đi.”

“Chuyện này...” Vương Vượng Vượng nói, “Không tốt lắm đâu...”

Anh cau mày nhìn cô: “Vậy đặt song song.”

“Ồ...”

“Xem ra phải nghĩ cách.”

Đầu cô nhanh chóng luồn vào bên trong giá hàng: “Anh định làm thế nào?”

Chung Thanh Văn hoàn toàn không giấu diếm Vương Vượng Vượng: “Về chuyện giá hàng...tôi nghĩ có lẽ hành động từ phía khác, một mặt trao đổi cùng nhà bán lẻ cũng không nhất định tốt nhất.”

“...Ồ?”

“Tôi muốn tìm một số người đã được đào tạo đi vào những thị trấn nhỏ, dùng cách chỉ dẫn tiêu thụ, nói rõ vì sao sản phẩm này có ích với từng người. Nếu có càng nhiều người dân đi vào tiệm hời, người buôn bán đương nhiên sẽ xếp vào vị trí tốt nhất.”

“Như vậy...”

“Quan sát theo ngắn hạn, trong quá trình tiếp xúc có ích nhất đương nhiên là đe dọa, không cần nói thế nào. Rất nhiều công ty áp dụng cách thức này.”

“...Ừm.” Không chỉ là sản phẩm bảo vệ sức khỏe, mỹ phẩm cũng thường xuyên dùng phương pháp này, lúc ban đầu gặp phải Vương Vượng Vượng thường xuyên bị dọa hết hồn.

“Nhưng mà, một là trái phép, hai là sau khi nói dối một thời gian thì sẽ tổn thất danh dự, ba là thiếu trách nhiệm.”

Chung Thanh Văn nói: “Tôi hy vọng mỗi khách hàng đều tự mình muốn tới.”

“Ừm.” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi hiểu mà.”

Chung Thanh Văn xem đồng hồ: “Bên này có một quán ăn thực phẩm nông nghiệp rất ngon.”

“....Ồ?”

“Có người giới thiệu trên mạng.”

Vương Vượng Vượng hiểu Chung Thanh Văn quá rõ: “Chạy rất xa tới đây, không thể tốn tiền xăng, đúng không...”

Anh dùng khước mắt liếc qua cô: “Đúng.”

“...”

—— Mặt tiền của quán ăn này không lớn, nhìn cũng sạch sẽ.

Chung Thanh Văn ngồi xuống xem thực đơn, anh chọn một phần đầu cá hấp, một phần sườn heo kho tộ.

Quả nhiên, anh luôn thích hai món cá và thịt heo...

Đứng cả ngày khiến Vương Vượng Vượng mệt lử. Đồ ăn vừa bung lên, cô liền vội vàng ăn ngay.

Chung Thanh Văn cũng động đũa mấy lần.

“Anh thấy thế nào?” Cô từ bát mình nhìn sang anh, “Ăn ngon không?”

Mặt anh không biểu cảm mà nhìn cô: “Không bằng đồ ăn cô nấu.”

“Ồ!” Vương Vượng Vượng rất ngạc nhiên, tuy rằng chính cô cũng cảm thấy hài lòng, nhưng thực sự không ngờ có thể thốt ra từ miệng Chung Thanh Văn.

Hóa ra anh cũng biết cô là tài năng không dễ tìm...

“Có chuyện gì?”

“Vì thế, anh rất nhớ tay nghề của tôi ư?” Cô hỏi, “Nếu vậy, khi nào tôi có thời gian thì sẽ qua thăm anh và ông bà, làm mấy món, cho anh ăn nữa nhé.”

Chung Thanh Văn nhìn chăm chăm Vương Vương Vương chừng năm giây, cuối cùng mới thốt ra hai chữ: “Nằm mơ.”

29. Chương 29: Sau Hạng Mục

Cuối cùng, đến lúc trả tiền, Vương Vương Vương nói: “Để tôi.”

“Hửm?”

Cô nói tiếp: “Anh giúp tôi một việc lớn như vậy, bữa ăn này nên để tôi mời.”

Chung Thanh Văn nhìn cô: “Cô chẳng có thành ý nhỉ?”

“Ờ?”

“Một bữa ăn bình thường thế này mà muốn bù lại thời gian dài lao lực của tôi sao?”

“Tôi...tôi không phải...”

“Vậy cô còn đưa ra yêu cầu như vậy?”

“Chuyện này chuyện này...” Ban nãy Vương Vương Vương đã xem qua thực đơn, quả thật giá cả rất vừa phải, “Vậy hôm nào tôi đưa anh đến nhà hàng đẳng cấp thế giới nhé?”

“Uhm?” Chung Thanh Văn hỏi, “Cô biết nhà hàng nào?”

“Cái này...” Bình thường cô hoàn toàn không quan tâm, lúc này thực sự không nói ra được, cô gãi đầu, cuối cùng đáp, “McDonald?”

“...”

“Không tính sao...?”

“Tính.” Anh nói, “Nhưng miễn đi.”

“Ờ...”

“Tôi không đáng giá như vậy.”

“...” Vương Vương Vương dè dặt hỏi, “Thế, anh muốn cái gì?”

“Bây giờ còn chưa nghĩ ra.”

“...”

“Nhưng sau này tôi sẽ nói với cô, cô chỉ cần nhớ rõ cô thiếu tôi một ân tình rất lớn là được.”

“Ồ...” Đột nhiên có một dự cảm mình như con thiêu thân không biết gì...

“Khi một mình tôi không thể giải quyết vấn đề mà tìm đến cô thì cô phải làm được.”

“Ồ...” Cô hỏi, “Ngộ nhỡ tôi không làm được thì sao...”

“Không thể nào.” Anh nói, “Tôi biết cô có bao nhiêu cân lượng. Nếu tôi bảo cô giúp, đương nhiên có lý do.”

“Như vậy...” Cô suy nghĩ, Chung Thanh Văn nói cũng đúng. Anh giúp cô lo liệu lâu như vậy, nếu chỉ một bữa cơm đơn giản là xong thì hình như không tốt lắm. Chẳng qua cô vốn không tính thế cho xong việc. Dựa theo giáo trình của người Trung Quốc, hẳn là trình tự thế này: Ất giúp đỡ Giáp, Giáp mời Ất ăn cơm. Sau này, nếu Ất cần Giáp, vậy Giáp nhất định không thể từ chối. Sau đó Ất mời Giáp ăn cơm. Hai bên giải quyết mọi vấn đề một lần, dùng hai bữa cơm, mỗi người phụ trách thanh toán một lần. Thế nhưng, có lẽ Chung Thanh Văn cảm thấy không cần thiết khách sáo với nhau...

“Được thôi,” nghĩ đến đây, cô nói, “Chỉ cần tôi có thể giải quyết, nhất định sẽ không chối từ, quyết không mất nửa chữ!”

“Thế thì tốt rồi,” anh nói, “Nhớ kỹ lời nói hôm nay của cô.”

“...Ừ!”

.....

— Sau khi ăn xong Chung Thanh Văn chở Vương Vượng Vượng về nhà chủ mới.

Vừa tới cửa, Vương Vượng Vượng liền cảm thấy bước chân nặng nề.

Haiz..... thật không biết nên đối mặt thế nào.....

Tuy rằng gia đình này khác với Chung Thanh Văn, không nhiều việc như anh, bình thường chưa bao giờ xem xét Vương Vượng Vượng, cô chỉ cần trông nom nhà cửa không có vấn đề gì là được. Hơn nữa còn không có thời gian biểu khắt khe, cô có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, chỉ cần hoàn thành mọi công việc trong ngày, thì sẽ chẳng người có ý kiến. Vương Vượng Vượng nghĩ rằng một mặt là vì ông bà chủ nhà là người tốt, mặt khác là vì tâm sức bọn họ lao lực quá độ, quả thực không có thời gian quản cô...

Lấy ra chìa khóa đi vào, quả nhiên, bầu không khí áp lực hắt ngay vào mặt...

Bà chủ vẫn ở trong phòng mình, cửa phòng khép chặt.

Ông chủ khuôn mặt u sầu ngồi trong phòng khách hút thuốc.

Bà cụ không có việc gì làm lại mắng chửi ông cụ. Ông cụ vẫn ngây ngốc, dán mắt vào hình ảnh chuyển động trong tivi, không biết có thực sự xem không.

Vương Vượng Vượng biết mấy hôm trước bà chủ đã rút ra tiền tiết kiệm, trả lại cho những đồng nghiệp cơ trưởng của chồng mình. Đã tới nước này, bà ấy ngầm đồng ý chuyện mua nhà cho đứa cháu, cũng bảo chồng mình nói với bà cụ, đây là sự giúp đỡ duy nhất cho đứa cháu, đã cho hết rồi, sau này không bao giờ lo tới nữa. Trong lòng Vương Vượng Vượng đồng tình với bà chủ, bởi vì, đây tuyệt đối không phải là kết thúc, mà chỉ là một sự khởi đầu...

Dọn dẹp nhà cửa qua loa một lúc, Vương Vượng Vượng rón rén về phòng của mình.

Nhìn di động, cô liền gửi tin nhắn cho Chung Thanh Văn: “Anh tới nhà chưa?”

Hồi âm chỉ có một chữ: “Rồi.”

Cô lại nhắn qua: “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Anh vẫn trả lời một chữ: “Ừ.”

Cô không còn gì muốn nói.

Đang lúc muốn tắt di động thì nó lại vang lên!

Cô nhìn máy, không ngờ là Chung Thanh Văn.

“...Ờ?”

“Vương Vượng Vượng tôi hỏi cô,” Chung Thanh Văn đi thẳng vào chủ đề, “Kim bấm trong phòng sách bị cô ném đi đâu rồi?”

“Hả?”

“Hồi trước đặt trên bàn.”

“Đúng,” Cô nói, “Sau đó tôi thấy lộn xộn quá, nên thu dọn một tí.”

“Sau đó?”

“À...” Để đâu nhỉ....đã lâu như vậy, sao còn nhớ rõ? Hồi trước thầy trung học đã dạy, trí nhớ này, chỉ có mấy hôm trước là rõ ràng, sau đó giống như ngồi cầu thang trượt...

“Anh...” Cô kiên trì nói, “Anh xem ngăn kéo thứ nhất trước đi.”

“Không có.”

“VẬY...anh hãy xem ngăn kéo thứ hai.”

“Không có.”

“VẬY...anh hãy xem ngăn kéo thứ ba.”

“Không có.”

“VẬY...anh hãy xem ngăn kéo thứ tư.”

“Không có.”

“Thế sao...” Cô nói, “Được rồi, chúng ta quay lại, không xem ngăn kéo nữa. Bây giờ anh ngẩng đầu, nhìn kệ đồ thứ nhất.”

Cách vài giây, âm thanh của anh mới vang lên: “Không có.”

“VẬY...anh nhìn kệ đồ thứ hai.”

“Vương Vương Vương.” Chung Thanh Văn nổi giận, “Rất cuộc cô có biết hay không?”

“Ặc...”

Vốn định tiếp tục kệ thứ ba...

“Được rồi,” anh nói, “Hôm nào có thời gian, cô tới nhà tôi tìm.”

“Hở.....?”

“Bởi vì ngoài thứ này ra còn rất nhiều đồ tôi không tìm thấy.”

“Sao lại thế...” Trong nhà rõ ràng gọn gàng ngăn nắp mà.

“Nhất là một số đồ mới mua.” Anh nói, “Sau khi mua liền lập tức giao cho cô cất giữ, tôi không để ý vị trí cụ thể.”

“...”

“Như là ví pin mới mua lần nọ.”

“Cái đó à...”

“Còn có sa tế mua từ siêu thị.”

“Cái này...”

Thực ra pin và sa tế mới mua, còn có kim bấm không tìm thấy, Vương Vương Vương đều có ấn tượng chung chung, nếu sang bên kia nhìn thì hẳn là nhớ rõ. Chỉ có điều, có rất nhiều ngăn tủ, chỉ đạo Chung Thanh Văn lục lọi mỗi cái thì tương đối tốn sức.

“Tóm lại,” cuối cùng anh tự mình kết luận, “Dù sao khoảng cách không xa, cô qua đây một chuyến đi.”

30. Chương 30: Bánh Bích Quy (thượng)

“Như vậy à, ha ha ha.” Vương Vương Vương nói, “Qua giúp anh tìm không phải không được. Nhưng mà anh phải gọi tôi một tiếng ‘nữ vương’.”

“Vớ vẩn,” Chung Thanh Văn nói, “Không hoàn thành công việc là do cô thất trách.”

“Được rồi được rồi,” cô nói, “Không tranh cãi với anh nữa.”

“Ừm.” Anh nói, “VẬY chủ nhật này, hai giờ trưa.”

“Được.”

Sáng chủ nhật, Vương Vượng Vượng nướng một chút bánh bích quy trong nhà chủ nhà.

Ở đây có các loại khuôn đúc loài vật, cô rất thích dùng nó thử làm đủ kiểu.

Ông cụ Chung thích đồ ngọt, chỉ cần có bánh ngọt thì ông sẽ rất vui vẻ, mặc dù có bệnh tiểu đường, nhưng ông luôn nói mình đã lớn tuổi rồi, muốn ăn những thứ mình thích, không muốn ủy khuất bản thân, mang theo tiều dưỡng rời đi. Người già vừa nói thế, không ai dám ngăn cản nữa, chỉ có lúc quá mức mới ra tay ngăn cản.

Wang Vung Vung suy nghĩ, nếu đã định qua thì nên mang chút quà. Đã lâu không gặp, cũng rất nhớ.

Về phần bà cụ Chung.....uhm.....thích nhất trái nhãn, trước khi đi qua siêu thị mua một ít là được.

Cô lấy ra một cái khuôn hình con chó, đặt sang một bên, nghiền bột, thêm đường, lòng trứng đỏ, gia vị, đổ bột mì vào rồi nhào nặn thành cục bột, sau đó dùng cây gỗ lăn phẳng bề mặt, rồi lấy bao bọc lại cho vào tủ lạnh một lúc, sau khi lấy ra thì dùng khuôn đúc cắt thành từng cái hình con chó, rồi cho vào khay nướng đã chuẩn bị xong. Cô ném thử một cái, hương vị rất ngon.

Tại phương diện nấu nướng, Vương Vượng Vượng càng ngày càng tự yêu mình.

.....

Làm xong tất cả việc nhà, Vương Vượng Vượng thấy thời gian gần tới, cô liền cầm thẻ xe buýt xuất phát, trước tiên mua một ít trái nhãn, sau đó ngồi xe buýt trở về chỗ cũ.

Mọi thứ vẫn quen thuộc, sân trong tĩnh mịch, căn nhà ngăn nắp.

Cô nhớ tới nhà họ Chung vẫn chưa tìm được người giúp việc tốt, có chút áy náy. Trước đó từng có một người, vừa bắt đầu công việc một tuần thì đã đòi tăng lương, có lẽ nghĩ rằng điều kiện kinh tế của gia đình này không tệ, Chung Thanh Văn không đồng ý, sau đó người kia không vui, thỉnh thoảng biếng nhác tiêu cực, rồi bị Chung Thanh Văn sa thải. Hiện tại, nhà họ Chung vẫn đang tìm người khác.

Rất phiền toái... Vương Vượng Vượng suy nghĩ, hơn hai tháng, đối ba người liên tục, mình thật sự gây ra sự bất tiện cho họ.

Tới cửa cô bấm chuông, Chung Thanh Văn mở cho cô vào.

“Cái này...cái này...” Vương Vượng Vượng vươn tay ra, đưa hộp đựng bánh bích quy cho Chung Thanh Văn, “Cái này...”

Anh nhận lấy, cúi đầu nhìn thứ bên trong.

Một đồng bánh bích quy hình con chó, thoát nhìn ngóe ngé.

Anh nhướn miêng cười: “Tặng tôi ư?”

Cùng lúc đó, cô cũng nói tiếp: “...Là cho ông.”

“Thì ra là thế.” Anh liếc mắt nhìn cô.

“...Ờ?” Cô cảm thấy hình như có chỗ nào đó hơi kỳ.

Một giây trước Chung Thanh Văn nhìn có vẻ rất vui.

“Còn cái này...” Vương Vượng Vượng lại giao túi nhãn cho Chung Thanh Văn, “Trái nhãn, bà thích nhất.”

“Ừm.”

Đợi một lát, Vương Vượng Vượng không có động tác nào nữa.

Chung Thanh Văn quan sát cô một chút, hình như ngoại trừ quà cho ông bà thì quả thật không còn thứ nào khác.

Anh không biết vì sao ngay từ đầu mình lại vui vẻ.

Đã rất lâu anh chưa nhận được quà riêng đặc biệt của Vương Vương Vương, kể từ sau khi cô rời khỏi. Vì thế, khi nhìn thấy hộp bánh bích quy kia, phản ứng đầu tiên chính là cô làm chuyện giống như hồi trước. Hồi đó là mật ong, lúc này là bánh bích quy hình con chó, quả thật là phong cách thống nhất.

Kết quả hoàn toàn không phải.

Wương Vương Vương suy nghĩ tới mọi người, chỉ không nghĩ tới anh.

Kỳ thật điều này rất dễ hiểu. Mấy hôm trước Vương Vương Vương và Chung Thanh Văn đã gặp nhau vài lần, nhưng cô đã lâu không liên lạc với ông bà Chung. Hơn nữa, người già tựa như đứa trẻ, phải dỗ dành, dùng đồ ăn là cách rất thông thường.

Song, trước đây lúc nào anh cũng có cảm giác cô luôn để mình trong lòng, hiện tại không có.

Nhớ lại hai lần tiếp xúc gần đây, một lần là Vương Vương Vương có việc muốn nhờ vả, lúc này là bị miễn cưỡng kéo tới.

Chung Thanh Văn cảm thấy địa vị của mình lập tức tuột hạng rất thấp.

Anh cầm hai thứ kia trả lại cho Vương Vương Vương: “Tự cô đưa đi.”

“Ồ...” Vương Vương Vương suy nghĩ, thế thì có vẻ tốt hơn, vì vậy cô cầm lại, định lát nữa gặp mặt rồi đưa cho ông bà.

.....

Vừa vào nhà, Vương Vương Vương đột nhiên thấy có người từ cầu thang đi xuống: “Có người đến à?”

“Ồ?” Cô ngẩng đầu nhìn, phát hiện là một người phụ nữ trung niên hơn năm mươi tuổi. Phong thái trầm tĩnh, không có vẻ kiêu căng tài trí hơn người. Trang điểm nhẹ nhàng, kiểu quần áo tao nhã, mái tóc mềm mại thẳng thớm, khắp nơi đều lộ ra vẻ khôn khéo. Tuy rằng tuổi không còn nhỏ, nhưng ngũ quan khiến người ta có ấn tượng sâu sắc, làn da phúng phính mịn màng. Không thể không nói, mỗi một vẻ của Chung Thanh Văn đều có chút phần giống mẹ anh.

“Đây là...?” Đối phương nhìn sang con trai.

“Bạn con.” Chung Thanh Văn nói, “Hồi trước giúp việc ở đây. Tên là Vương Vương Vương.”

“Cháu chào dì.” Vương Vương Vương mở to mắt, “Cháu là Vương Vương Vương.”

“Dì là mẹ của Chung Thanh Văn.” Đối phương lộ ra nụ cười ôn hòa, “Dì luôn nghe Thanh Văn nói về cháu.”

“...Ồ?”

“Không có đâu.” Chung Thanh Văn không có biểu tình gì, “Sao con không nhớ gì hết.”

31. Chương 31: Bánh Bích Quy (hạ)

“Đó là do con quên.” Bà Chung dường như rất khẳng định.

Sau đó bà xoay về phía Vương Vương Vương: “Nghe nói cháu vì hoàn thành luận văn mà bắt đầu làm giúp việc?”

“Vâng ạ...”

“Hai tháng ở đây có ích không?”

“Đương nhiên có ạ,” Vương Vương Vương nói, “Hồi trước, đối với việc nghiên cứu về một số cộng đồng xã hội, chủ yếu là áp dụng phương thức quy định số lượng, gửi ra câu hỏi khảo sát, sau đó dùng máy thống kê làm tổng kết, quy kết đặc trưng chính, hoặc là tìm được quan hệ bên trong, ví dụ như, xem thái độ của người chủ có phải tùy theo độ tuổi của người giúp việc không, hoặc là tùy theo trình độ học vấn mà thay đổi..... Về phần phương thức quy định số lượng, chính là hỏi thẳng người chủ và người giúp việc, hiểu biết tình hình. Nhưng mà, nhưng mà cháu nghĩ trong quá trình này, không thể nhận được thông tin chính xác

nhất, có lẽ bởi vì họ biết là đang khảo sát, nên vẫn che giấu một phần sự thật khi trả lời, là thế ạ... Cho nên cháu nghĩ rằng, nếu có thể trực tiếp đi vào nghề này, nhận được cảm giác chân thật nhất, biết được các người chủ rốt cuộc suy nghĩ gì. Bởi vì cháu đăng ký trong công ty môi giới, cũng có thể quen biết không ít người giúp việc khác, lúc các cô ấy trò chuyện cũng không có cảnh giác.”

Bà Chung nói: “Cháu thật sự rất giỏi.”

“Không ạ không ạ.” Vương Vượng Vượng nói, “Hi hi...”

“Đúng rồi,” bà Chung hình như rất hiểu con trai mình, “Thanh Văn không khiến cháu chịu quá nhiều áp lực chứ?”

“Ặc...” Cô nói, “Chung Thanh Văn tốt lắm ạ...”

“Nó có yêu cầu khá cao đối với chính mình cũng như người khác.”

“Cháu cảm thấy rất tốt,” cô nói, “Đây mới là có trách nhiệm.”

Có lẽ là thói quen của Chung Thanh Văn. Bởi vì trong công việc, anh chỉ có một tiêu chuẩn đánh giá chính là làm việc thế nào, nếu lơ là với bản thân và tập thể, chính là một loại thất trách, dù sao biểu hiện của công ty mới là thứ nhất. Hơn nữa đây cũng không phải là hà khắc, dấu sao hàng năm năng lực riêng của mỗi nhân viên sẽ giảm, đối với họ cũng không tốt. Công ty của Chung Thanh Văn từ ban đầu chỉ có quy mô của hai người rồi bắt đầu từng bước xây dựng nên, ngân sách có hạn, đồng thời tại phương diện tài nguyên và chính sách của doanh nghiệp tư nhân mà nói cũng không chiếm địa vị ngon lành gì, năng suất luôn chiếm vị trí thứ nhất.

“Đôi khi dì rất lo lắng.” Bà Chung nói nửa đùa nửa thật, “Nó cứ theo chủ nghĩa hoàn mỹ như vậy, sau này rốt cuộc có thể tìm được một nàng dâu cho dì không nữa.”

“Mẹ,” Chung Thanh Văn vỗ lưng mẹ, “Chuyện này mẹ đừng quan tâm.”

“Ha ha ha,” Vương Vượng Vượng nói, “Không thành vấn đề đâu ạ...”

Bà Chung nói: “Dì chưa từng thấy nó thích ai bao giờ.”

“Không đến mức như mẹ nói.” Chung Thanh Văn nói bằng giọng, “Con không khó lấy lòng đâu. Chỉ có một vài điều kiện tiên quyết không thể nhượng bộ, phần còn lại cũng không lớn lắm, có thể thỏa mãn những điều kiện kia là được.”

Anh suy nghĩ, trước mắt có một người. Ngay cả Vương Vượng Vượng cũng được, vậy trên thế giới nên có nhiều mới đúng.

Chung Thanh Văn ngược lại chưa từng lo lắng về điểm này.

“Tóm lại,” bà Chung cười nói, “Khoảng thời gian trước vất vả cho cháu rồi.”

Vương Vượng Vượng mau chóng lắc đầu: “Không đâu ạ không đâu ạ...”

“Chúng ta rất cảm ơn cháu.”

“À,” Vương Vượng Vượng hơi ngượng ngùng, “Ha ha...”

“Ông bà vẫn còn ngủ trưa.” Chung Thanh Văn nói, “Nếu cô muốn gặp bọn họ thì đợi chừng hai tiếng nữa, cô không bận chứ?”

“Được mà...” Vương Vượng Vượng nói, “Nhưng vì sao anh bảo tôi tới sớm như vậy? Còn phải ở đây chờ.”

Anh nhìn cô: “Trước đó tôi không nghĩ tới điều này, tôi thật không cố ý.”

“Ồ...”

Cô nói: “Thế chúng ta đi tìm đồ trước đi?”

“Được.” Anh nói xong liền xoay người đưa cô đến phòng sách.

“Kim bấm à...” Cô sờ cảm, bắt đầu mở từng ngăn kéo xem.

Không có...

Không có...

Trong cả quá trình, Chung Thanh Văn luôn đứng phía sau, không nhúc nhích.

Không có...

Không có...

Vương Vượng Vượng đi đến giá sách bên cạnh, cố sức nhìn vào bên trong...

À... Cô tìm thấy bản ghi chép mình đã giao cho Chung Thanh Văn lúc sắp đi. Nó được đặt ngay ngắn tại chỗ kia, cô còn tưởng rằng đã bị ném mất rồi chứ.

Không có...

Không có...

Cô lại qua cái kệ nằm phía trên cái bàn, nhìn từng kệ, rốt cuộc thấy kim bấm ở phía sau con ngựa bằng gốm.

“Để lại đó đi,” Chung Thanh Văn nói, “Cô nói lại những nơi cô đã xếp lại đồ đạc và gia vị cho tôi biết, rốt cuộc là cất ở đâu, tôi nhớ trước khi cô tới không phải vậy.”

“Đúng...” Vương Vượng Vượng nói, “Trước đó tôi đã nói với anh rồi mà, tôi cảm thấy như vậy sẽ trật tự một chút.”

“Tôi không để ý.” Anh nhìn cô, nói, “Tôi không ngờ cô bỏ đi nhanh như vậy.”

“Ồ...” Cô đi tới phía trước một cái tủ có năm ngăn kéo, “Ngăn thứ nhất là linh kiện điện tử, như là các máy sạc điện, đường dây điện, công tắc, bàn phím, con chuột...”

“Ừm.”

“Ngăn thứ hai là đồ gia dụng, như là pin, bóng đèn... này, anh xem, ví pin mới mua ở đây.”

“Ừm.”

“Chẳng qua những đồ dùng vệ sinh thì đều nằm trong ngăn tủ ở toilet, như là chỉ nha khoa, xà phòng, khăn mặt...”

“Ừm.”

“Ngăn thứ ba...” Cô hơi khom lưng, tiếp tục giải thích, “Là...”

“Tôi nói này, tóc cô dính gì thế?” Chung Thanh Văn đột nhiên ngắt lời Vương Vượng Vượng, anh vươn tay giúp cô lấy xuống vật trên tóc.

Là một phần nhỏ của lá cây, có lẽ rơi xuống lúc trên đường tới.

Mái tóc của Vương Vượng Vượng thật dài, vừa mềm lại mượt, cảm giác rất tốt.

Chung Thanh Văn rất muốn sờ lần nữa.

Hồi trước khi làm giúp việc, vì để gọn gàng, cô đều buộc đuôi ngựa, anh hiếm khi nhìn thấy cô xõa tóc ra. Cảm giác không giống nhau, không giả dạn, ngược lại dịu dàng một tí.

“...Ồ?” Đột nhiên có người chạm vào tóc, cô quay người lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt của anh.

A....A....

Nhịp tim lại đập mạnh...giống như lần đó ở trong rạp chiếu phim...

Ánh mắt của Chung Thanh Văn hình như có thể hút hồn.

Vương Vượng Vượng mau chóng quay người trở lại không nhìn Chung Thanh Văn nữa, nhưng cô vẫn cảm thấy da đầu hơi ngứa, tê tê, cuối cùng cô nhin không được mà vươn tay gỡ mạnh mấy cái.

Vương Vương Vương cứ thế dẫn Chung Thanh Văn đi qua từng chỗ.

“Đây là tử thuốc,” cô nói, “Ngăn thứ nhất, tất cả đều là thuốc mỗi ngày ông bà đều phải uống. Thuốc trị bệnh tiểu đường, trị cao huyết áp... Hộp này là cho ông, hộp này là cho bà.”

“Cái này tôi biết.”

“Ngăn thứ hai là các loại thuốc trị cảm cúm phát sốt, có thuốc pha nước, có thuốc tây, còn có thuốc ho viêm cổ họng. Ngăn thứ ba là thuốc trị đau dạ dày đau đầu không có nguyên do, ngăn thứ tư là thuốc tiêu chảy, ngăn thứ năm là trị vết thương ngoài da, còn có cầm máu khẩn cấp, khử trùng vết thương, bị thương...”

“Đến lúc đó tôi xem là biết ngay.”

“Như vậy...” cô nói, “Chúng ta sang bên kia một chút...”

Đi dạo một vòng trong nhà vừa lúc ba giờ.

Hai cụ thường thường bốn giờ mới thức dậy, nói đúng hơn, còn một tiếng nữa...

Trải qua chuyện ban nãy, Vương Vương Vương hiện tại có chút sợ ở một mình với Chung Thanh Văn, sao lại đột nhiên khác lạ thế.

Cô rất sợ đây là một loại biểu hiện của “thích”, bởi vì lẽ thường nói với mình, người trước mắt này, tuyệt đối không có khả năng.

Đời này cô chưa từng thích ai đâu, có bạn bè nói, là bởi vì cô hoàn toàn không tốn tâm tư trên phương diện này, mỗi ngày đều tự high. Cô luôn rất hạnh phúc, dường như chưa bao giờ suy nghĩ kỹ càng về chuyện “yêu đương”. Cô rất bận, có nhiều buổi tụ tập bạn bè như vậy, nhiều phim hoạt hình muốn xem, nhiều game muốn chơi, nhiều môn thể thao muốn tập luyện, thật sự không thể chừa ra thời gian. Vì thế từ trước đến nay cô chưa từng có tiếp xúc gần gũi với người khác phái nào. Mặc dù có vài người bạn nam, nhưng đều quen hồi trung học, thật sự không suy nghĩ như người khác phái. Ngược lại mẹ của cô mỗi ngày đều suy xét, AAA kia tốt lắm, BBB cũng không tệ, CCC rất được, rốt cuộc chọn AAA hoặc là BBB hay là CCC, thật là rối rắm, ban đầu cô còn nói với mẹ, cho dù là ai cũng không hợp, sau đó thấy mẹ không nghe lời cô, cô cũng chẳng thêm lo, để tự bà suy nghĩ đi.

Nghiêm khắc mà nói, Chung Thanh Văn là thú được duy nhất mà Vương Vương Vương tiếp xúc gần gũi trong mấy năm qua.

Hết hồn... Vương Vương Vương vì ý tưởng đáng sợ này mà lấy làm kinh hãi. Chẳng lẽ sâu trong lòng mình...thật sự thiếu đàn ông thế sao... Đối với loại tai họa như Chung Thanh Văn cũng có thể thẹn thùng hai lần.

“Sao thế?” Chung Thanh Văn hỏi.

“Không có gì...”

“Cô có thể dùng máy tính trong phòng sách.”

“Hử?”

“Chẳng phải cô thích lên mạng ư? Vậy dùng máy tính trong phòng sách trước đi, chờ ông bà thức dậy.”

“Ồ...”

Lúc này Vương Vương Vương đột nhiên nhớ tới một việc.

“Đúng rồi,” cô nói, “Hạng mục lần trước của công ty XYZ, triển lãm dụng cụ công nghệ cao ấy, lần đó KKK có mặt phỏng vấn, có người trong phòng thí nghiệm chụp rất nhiều ảnh, tôi lấy đến đây cho anh, ngay trong USB của tôi, anh chờ chút.”

“Hửm?”

“Trong đó cũng có anh.”

Thực ra Chung Thanh Văn không có hứng thú với ảnh của mình. Nhưng nếu Vương Vượng Vượng cố ý mang tới, vậy xem chút đi.

Cô xuống lầu lấy USB trong túi xách ra, rồi đi về phòng sách, cắm vào máy tính: “Xem này, có nhiều lắm.”

Chung Thanh Văn cùng cô xem.

Trình độ chụp ảnh của bạn học này rất bình thường, rất nhiều ảnh bị chụp hỏng, nếu không thì xiêu vẹo.

“Này,” cô nói, “Trong thư mục này chứa hình của anh.”

Nói xong cô nhấn chuột mở ra.

Chung Thanh Văn thật là chói mắt. Đứng trong đám đông, người khác chỉ cần liếc một cái là nhìn ra anh ngay.

Anh đứng đó nhìn, không biết suy nghĩ cái gì. Dựa vào hiểu biết của cô về anh, khẳng định là chẳng suy nghĩ gì cả, chỉ ngây người ra thôi. Chung Thanh Văn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện vô dụng, thật là thô bỉ.

“Cho tôi hết đi.”

“Được.” Có nói xong, quay trở về thư mục, đổi tên là “Chung Thanh Văn” rồi chuyển qua.

“Không phải.” Anh còn nói, “Ý tôi là, bao gồm cả người khác.”

“Tôi xem hình mình làm gì?” Anh nói, “Tôi không tự kỷ như vậy.”

“Ồ...”

“Tự tôi chọn.” Anh nói, “Chỉ lưu lại một số ảnh đại diện cho sự kiện lần này, phong cảnh xung quanh, nhân vật chính, cảnh tượng chi tiết, coi như kỷ niệm.”

“Nhưng mà...” Cô nói, “Ở đây cũng có tôi...”

“Thì thế nào?” Anh nói, “Tôi còn không biết bộ dạng cô ra sao ư?”

“Cũng đúng...” Cô nói, “Vậy được rồi, cho anh hết.”

Tuy rằng Chung Thanh Văn không có hứng thú với ảnh của mình, nhưng anh có phần muốn nhìn ảnh của Vương Vượng Vượng, chuyện này thật kỳ lạ. Anh cũng không nói rõ là vì sao, chỉ muốn lưu lại.

—— nhìn thấy từng tập tin nhỏ bay qua trên máy tính, cùng với khung nhắc nhở “còn lại 12 phút”, Vương Vượng Vượng thuận miệng hỏi, “Uhm, công ty anh dạo này thế nào?”

“Cô không biết sao?”

“Lâu rồi không có tin tức.” Cô suy nghĩ, hồi trước lúc ăn tối trò chuyện với Chung Thanh Văn thì thường xuyên nhắc tới tình hình công ty, nhưng từ khi rời khỏi thì không còn như trước nữa.

“Cũng ổn,” anh nói, “Gần đây có một sản phẩm đạt được giải vàng tại một hội chợ, giai đoạn tiếp theo là đẩy mạnh kế hoạch chính.”

“À...”

“Bảng báo cáo tài chính của quý thứ ba vừa ra, bởi vì thu mua một công ty khác nên chi rất nhiều tiền, tài khoản không tốt lắm, nhưng nếu không tính cái này, lợi nhuận của một vài sản phẩm của chính công ty đã tăng lên chừng 50% so với năm ngoái.”

“Điều này...điều này không phải rất tốt sao...”

“Ngoài việc thu mua, hiện tại đã nhận được phê duyệt của chính phủ, nhưng cách khâu cuối cùng vẫn còn một khoảng cách, tình hướng sẽ hoàn toàn khác biệt với bây giờ, thời điểm đó mới là quyết chiến thật sự.”

“Ừm...” Vương Vượng Vượng nói, “Cố lên!”

Chung Thanh Văn vẫn cho rằng Vương Vượng Vượng coi như là người ủng hộ duy nhất bên cạnh mình.

Nhưng hiện giờ người này đã đi, hơn nữa hoàn toàn không biết tình hình gần đây của anh.

Cái này gọi là người ủng hộ vớ vẩn đây mà.

Lúc trước quyết định thu mua công ty kia, Vương Vượng Vượng cũng có ảnh hưởng riêng, Chung Thanh Văn cho rằng cô sẽ luôn cùng mình nhìn thấy sự thay đổi mây gió này, cảm nhận sự lên cao hoặc rớt xuống, lúc trước ý tưởng của cả hai cùng tạo thành đủ loại kết quả tốt hoặc xấu, đẩy nhau về phía trước, xóa tan bóng tối mà đi tiếp trên đường.

Kết quả, chẳng qua bao lâu, cô liền vùng tay rời khỏi, bỏ lại một mình anh đi tiếp.

Cô không biết gì cả.

Thật không xứng với chức vụ.

Tương lai như vậy, thú vị mà khó đoán. Mấy năm sau đối với anh mà nói, không phải lên trời thì chính là xuống địa ngục, mà người ủng hộ hồi trước của anh, thậm chí không nhận được chút tin tức nào.

Chung Thanh Văn nhìn chằm chằm Vương Vượng Vượng hồi lâu.

“Còn 5 phút nữa...” Cô lại lẩm bẩm.

“Cô ở đây đi,” anh đột nhiên đứng lên, “Tôi đi xem có cần giúp gì không.”

“Ồ...”

“Không phải cô thích tìm bạn trò chuyện sao? Tự chơi đi.”

“Ồ...”

Sau khi Chung Thanh Văn đi rồi, Vương Vượng Vượng mở trang web QQ, nhập vào tên sử dụng và mật mã, rồi ngơ ngác đi tìm bạn nói chuyện.

[gần đây cậu có biết bài hát tựa là “Gangnam Style” rất nổi tiếng không? Nó trở thành bài hát có số lượng người xem cao nhất trong lịch sử Youtube.]

[đó là cái gì? Gửi đường link đi.]

Vương Vượng Vượng gửi đường link qua.

Đối phương không nhìn, trực tiếp bấm mở, phát hiện là đường link trang chủ của Baidu.

Sau đó nhìn lại, địa chỉ trang web Vương Vượng Vượng đã gửi qua là:

[.Baidu.com]

[Vượng Vượng, cậu hèn hạ thế.]

[hi hi...]

.....

—— hình như cũng không qua lâu lắm, Chung Thanh Văn trở lại phòng.

“Sao thế?”

“Tôi đột nhiên nhớ tới chuyện này.” Anh hỏi, “Email của trường cô kết thúc là edu phải không?”

“Phải.”

“Công ty chúng tôi sẽ gửi email mỗi tuần cho khách hàng đăng ký trên trang web của công ty, bên trong gồm có tin tức sản phẩm và tình hình gần đây của công ty, gọi là newsletter, bản tin.”

“À...”

“Nhưng tôi có chút nghi ngờ những email kết thúc bằng edu sẽ tự động chặn email của chúng tôi, bởi vì máy chủ gửi một lượng lớn email cùng lúc.”

“Ồ?”

“Như vậy.” Chung Thanh Văn mở trang chủ của công ty, “Cô hãy điền vào phần ‘duy trì liên lạc’, xem thử có nhận được không.”

“Được thôi.” Chuyện nhỏ này không có lý do gì không giúp, cô lập tức điền vào.

“Nhận được thì báo cho tôi một tiếng.”

“Ok.”

“Hơn nữa cô đừng hủy bỏ đăng ký, nhìn giúp tôi, cho dù hiện tại không bị chặn, nói không chừng có lúc sẽ bị chặn.” Anh nói, “Sau này mỗi tháng cô sẽ nhận được bốn email, cô hãy mở ra xem hết, đọc cẩn thận, nhìn xem hình ảnh bên trong có rõ không, tiêu đề và phần nội dung chính có vấn đề gì không, đường link có bấm được không. Bởi vì cho dù lúc đầu người của bộ thị trường thiết lập quy cách tốt, nhưng có thể sẽ khác đối với những người có dùng kết thúc bằng edu, chúng tôi thấy khác, cái edu này hơi phiền phức, phiền cô giúp lưu ý một chút.”

“Không thành vấn đề.” Vương Vương Vương đồng ý, cái này không phiền gì.

“Ông bà thức dậy rồi.” Anh nói, “Cầm quà của cô qua đi.”

“Ok!” Cô đóng trang web, từ ghế đứng lên, vội vàng đi thăm hai cụ Chung.

Lúc đến nơi thì trông thấy hai cụ vừa thức dậy, tóc còn hơi rối, tóc trên đầu mỗi người đều vểnh lên.

“Vương Vương!” Hai cụ nhìn thấy cô đều rất mừng rỡ, “Cháu thật sự đến à? Gần đây thế nào?”

“Rất tốt ạ rất tốt ạ!”

“Chủ nhà mới ra sao?”

“Chủ mới...” Cô nói, “Đối với cháu không tệ, nhưng trong gia đình lại không yên ổn...”

“Sao vậy?”

“Bà cụ trọng nam khinh nữ...”

“...”

“Luôn oán trách con mình không sinh ra một đứa con trai, nói rằng những người khác đều có con trai...”

“...”

“Cháu, cháu rất tức giận, nhưng không nên nói gì.”

“Thế à,” hai cụ rất tiếc nuối nói, “Chúng ta lại rất thích con gái, đáng tiếc mấy đứa anh em họ của Thanh Văn đều là nam, nếu có một cô gái như cháu là tốt rồi. Hiện tại đã hết cách, chỉ có thể trông cậy vào mấy đứa cháu trai đưa vợ bọn nó về cho chúng ta nhìn.”

“...” Chung Thanh Văn không nói gì.

Hai cụ Chung nắm tay Vương Vương Vương: “Nếu có thể hiểu chuyện như Vương Vương Vương thì tốt quá rồi.”

Hiểu chuyện chỗ nào? Chung Thanh Văn suy nghĩ, chuồn nhanh như vậy, hiểu chuyện ở đâu? Anh cho rằng cô nợ anh. Về phần cụ thể nợ cái gì, có lẽ là luôn luôn đi cùng anh. Tuy rằng anh biết mình không có lập trường này, nhưng vẫn nghĩ thế, điều này khiến bản thân anh cũng cảm thấy có chút phức tạp.

Hai cụ trò chuyện với Vương Vương Vương rất lâu.

Mãi cho đến bốn giờ bốn mươi lăm, cô mới đứng dậy tạm biệt.

Thời gian ăn cơm của gia đình mới là sáu giờ, vì thế cô phải mau chóng trở về. Ông chủ nhà thích vừa ăn cơm vừa xem tin tức thể thao, cô cố gắng thỏa mãn yêu cầu này. Hơn nữa, nếu tivi không có gì, bà cụ liền quở trách từng người, rất đáng sợ.

“Cháu không ở lại ăn cơm sao?” Người như bà Chung, tuyệt đối không thiếu cấp bậc lễ nghĩa, “Dì nấu canh sườn lợn và thịt kho tàu, tuy rằng chỉ là món ăn thường nhưng cũng rất ngon. Cháu muốn ở lại ăn cùng không?”

“Không được ạ,” cô nói, “Bên kia còn chờ cháu về nấu cơm.”

“Thế thì tiếc quá,” bà Chung đương nhiên không miễn cưỡng giữ lại, “Thanh Văn cùng nấu với dì, vốn định cho cháu nếm thử, coi như là cảm ơn cháu hồi trước chăm sóc nhà chúng ta.”

“Ặc?” Cô hỏi, “Chung Thanh Văn?”

“Ừm.” Bà Chung nói, “Hiện tại tạm thời chưa mời được người giúp việc, trong khoảng thời gian này mọi người trong nhà lại khá bận rộn, vì thế ba của Thanh Văn, dì, còn có Thanh Văn, cùng thay phiên nhau.”

“Ô?” Chung Thanh Văn thật sự không sao ư?

Bà Chung dường như nhìn ra vẻ hoài nghi của Vương Vượng Vượng, bà nói tiếp một câu: “Bây giờ tay nghề của Thanh Văn cũng được, nó nói là học được một số cách hay từ cháu.”

“Mẹ.” Chung Thanh Văn lập tức lạnh mặt ngắt lời.

“Cái này có sao đâu.”

“Ha ha...” Vương Vượng Vượng nói, “Không nói nữa...Cháu phải đi đây.... Tạm biệt ông, tạm biệt bà, tạm biệt dì, uhm.....tạm biệt Chung Thanh Văn.”

“Cô chờ một chút.” Vừa ra đến trước cửa, anh gọi cô lại.

Anh lại lấy một bịch sô cô la trong ngăn tủ lần trước: “Cái này cho cô, cầm đi đi.”

“Hử?”

“Bố mẹ tôi đi công tác mang về.”

Bà Chung dùng ánh mắt phức tạp nhìn con trai mình: “Trước khi đi Thanh Văn gọi điện thoại cho chúng ta, nói rằng nghe nói chỗ đó có một vài cửa hàng bánh ngọt rất nổi tiếng, bảo chúng ta mang về một ít.”

“...” Vương Vượng Vượng cũng nhìn Chung Thanh Văn, “Cho...cho tôi?”

“Không phải.” Trên mặt anh không có biểu tình, “Cho chính tôi.”

“...Vậy?”

“Tôi tưởng rằng sẽ ngon, kết quả bị mắc lừa.”

“...”

“Vì thế cô lấy hết chỗ còn lại đi, tuyệt đối không thể lãng phí.”

“À...” Quả nhiên lại trở thành thùng rác...

Cô cầm thứ kia, nhìn vào bên trong.

Mỗi viên kẹo đều rất tinh xảo. Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta chảy nước bọt.

Chung Thanh Văn lại không thích ăn.

Cô cảm thấy mình lại chiếm được lợi.

Cô nói tạm biệt với hai cụ Chung, bà Chung và Chung Thanh Văn, sau đó rời khỏi cửa chính.

Đáng tiếc không gặp được ba của Chung Thanh Văn... Vương Vượng Vượng suy nghĩ, không biết con người ông ra sao? Từ khí chất nhìn ra, Chung Thanh Văn không tương tự như người mẹ điềm tĩnh ôn hòa của anh, có lẽ giống ba hơn nhỉ. Đương nhiên, càng trưởng thành thì theo tính cách của mình, cuối cùng tu luyện thành tinh.

Nhớ tới trước đó khi nhờ Chung Thanh Văn giúp đỡ, Vương Vượng Vượng không khỏi cảm khái một trận. Anh chàng này quả chênh lệch với người bình thường, làm một cái thành chuyện lớn như vậy? Người thế này, có thể nói liệu không cần bản nháp nhỉ?

.....

Ngồi xe buýt về nhà chủ mới, Vương Vương Vương nấu cơm, ăn xong bữa tối, rửa chén bát rồi thu dọn nhà cửa, nhোáng một cái cô lại lên mạng.

Mở email, cô nhìn thấy công ty của Chung Thanh Văn đã gửi newsletter thứ nhất ình.

Tin thứ nhất: sản phẩm mới XX của công ty vừa đạt được giải vàng tại hội chợ, nhận được lời khen ngợi.

Ồ...cái này, hồi nãy Chung Thanh Văn đã nói qua.

Tin thứ hai: tiến triển của việc thu mua đã qua nửa chặng đường.

Hồi nãy cũng biết rồi....

Sau đó là một vài chương trình khuyến mãi và sản phẩm mới.

Wương Vương Vương nhìn email lần nữa, Chung Thanh Văn lại đính thêm một số bản tin trong ngành.

Tại sao đây ——

Sau đó cô mở QQ, thấy một yêu cầu thêm bạn.

Nhấn vào thì thấy xác nhận tin nhắn có một từ: Chung.

.....

Thật đúng là luận điệu trước sau như một....

Cô chấp nhận yêu cầu.

Sau đó gửi đối thoại mới: “Anh...anh làm sao biết được số QQ của tôi?”

“Chiều nay cô đăng nhập vào máy tính của tôi.”

“Ặc...”

“Thế nào?”

“Không có gì...” Cô nói, “Tôi nhận được newsletter của anh rồi, hình ảnh và nội dung đều ổn cả, sắp chữ cũng đúng.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Anh còn đăng ký cho tôi một số bản tin công nghiệp trong ngành của anh.”

“Ừ. Đều dùng được chứ?”

“Được.” Cô hỏi, “Vì sao thế?”

Anh nói tùy tiện: “Bởi vì mấy bản tin đó thường xuyên nhắc tới công ty chúng tôi, tôi muốn xem thử người khác có xem được không?”

“À...”

Chiều nay, thấy cô không biết gì hết, anh rất không vui.

Giống như bị vứt bỏ vậy.

Nếu lúc trước cô đã tham dự vào, vậy hiện tại đừng hòng thoát khỏi.

Bước đầu tiên, đương nhiên là muốn cô biết nhiều tin tức mới nhất. Cô nên đọc nhiều newsletter một chút.

Bước thứ hai, chính là đừng để cô tự do. Sau khi rời khỏi, ngoài lần trước tìm anh giúp đỡ thì còn có lần này bị miễn cưỡng kéo qua, chưa từng có lần nào trò chuyện thấu đáo. Anh muốn tâm sự nhiều một chút...gọi điện thoại sẽ rất kỳ lạ, có lẽ internet là lựa chọn không tồi.

32. Chương 32: Hoạt Động Tình Nguyên (thượng)

Đồng chí Vương Vương Vương sau khi thêm tên Chung Thanh Văn vào QQ thì lăn lên giường ngủ.

Toàn thân khắp nơi đều lạnh lẽo, đối với thành phố B mà nói đã sắp tiến vào mùa lạnh nhất. Hệ thống sưởi còn chưa đến, khó khăn nhất là chịu đựng từng ngày. Nhưng mà, còn hơn các bạn học ở Hồ Bắc và Giang Tô, thế này đã tốt hơn rồi. Bạn thân của Vương Vương Vương từng nói qua, mùa đông cô ấy luôn nằm thẳng đơ, bên cạnh đặt một ấm nước cầm điện, nhưng không dám uống nhiều, sợ phải xuống đi toilet.

Wương Vương Vương bao bọc cả người mình, sau đó lúc tắt đèn đầu giường thì cô nhìn thấy trên ngăn tủ xếp một hàng mè Chi's Sweet House lật đặt.

“À...” Cô ngẩng nhìn hồi lâu, mau chóng vương một móng vuốt mà lấy một con mè nhét vào ổ chăn, ôm thật chặt, cô vừa vuốt lỗ tai nó, vừa không nhịn được mà đắc ý một tí: hì hì, trúng thưởng đó.

.....

Qua vài ngày, Vương Vương Vương quay về trường một chuyến, bởi vì cô phải đến trường học cho trẻ khiếm thính làm tình nguyện viên. Từ hồi học khoa chính quy cô đã bắt đầu tham gia hoạt động này, xem như là kinh nghiệm cũ. Trước đó bởi vì giả dạng trong nhà Chung Thanh Văn mà dừng một thời gian, bởi vì khi đó thời gian biểu rất nghiêm ngặt, không có dư thời gian ra ngoài. Hiện tại rảnh rỗi hơn nhiều, vì thế cô quyết định thỉnh thoảng đi một lần. Ngoài ra còn có nguyên nhân khác, một lần trong nhóm của các cô phát hiện một đứa trẻ ngậm nhiều giấy màu, vì thế bọn họ bị giáo huấn nhiều lần. Mấy hôm trước có một giáo viên của trường khiếm thính hỏi cô gần đây sao không thấy đến, có phải bị trách quá đáng không. Vì chứng tỏ tình hình thực tế không phải vậy, Vương Vương Vương cảm thấy nên nghĩ cách làm tiếp.

Về vấn đề nên mua thứ gì mang qua đó, Vương Vương Vương suy nghĩ rất lâu.

Bởi vì lo cho sức khỏe của bọn nhỏ, không cho phép mang kẹo qua; hơn nữa, đối với các loại thực phẩm khác, nếu tình nguyện viên không thể bảo đảm mỗi đứa có một phần thì không thể lấy ra.

Vậy còn cái gì nhỉ...

Wương Vương Vương dạo trong siêu thị hồi lâu, cuối cùng xách một túi bánh gạo Wang Wang* lớn. Được người ta gọi là Wang Wang Vương Vương lâu như vậy, nhãn hiệu này đã ăn sâu bén rễ.

bánh gạo Wang Wang

Uhm.....Wương Vương Vương cho bánh gạo Vương Vương (Wang Wang)....

Cô còn mua một chậu hoa nhỏ, nghĩ rằng có thể đặt trên bệ cửa sổ, để cho bọn nhỏ chăm sóc.

.....

—— vừa tới trường học, Vương Vương Vương chợt nghe có người gọi tên mình.

Ồ?

Cô chậm chạp quay đầu nhìn: “Trương Tiêu?”

Lần đó khi Vương Vương Vương lên lầu, Trương Tiêu đột nhiên bị người ta va trúng, may mà cô tay mắt lanh lẹ kéo giữ anh ta, nếu không anh ta sẽ như bánh xe lăn xuống dưới. Chính là lần đó “cứu mỹ nhân”, để cho cô quen biết Trương Tiêu.

Sau đó gặp mặt một lần trên tàu điện ngầm. Trương Tiêu thêm cô trên Weibo, thỉnh thoảng nhắn lại, hai người chưa từng có dịp nào gặp nhau.

Bây giờ lại gặp ở trong này...

Trương Tiêu nói: “Ban nãy ở trên xe tôi đã cảm thấy người phía trước hình như là cô, nhưng không dám khẳng định, kết quả đúng là cô.”

“À...” Vương Vương Vương suy nghĩ, mình hoàn toàn không để ý đến đối phương, cô vuốt tóc, hỏi: “Anh cũng tới tham gia hoạt động này sao?”

“Ừ.” Trương Tiêu gật đầu, “Hôm nay là lần đầu tiên. Tôi còn nghĩ rằng, nói không chừng sẽ gặp được cô.”

“Chuyện này...” Sao có chút kỳ quái...

Trương Tiêu lại hỏi: “Cô vẫn thường tới sao?”

“Phải rồi.”

Trương Tiêu mỉm cười: “Tôi cũng có dự định này.”

“Vậy thì tốt quá...”

Trương Tiêu lại hỏi: “Cô vẫn còn bận chuyện luận văn tốt nghiệp ư?”

“Đúng vậy.” Cô nói, “Nhưng tôi đã đổi một người chủ khác rồi, hi hi.”

“Vẫn thuận lợi chứ?”

“Rất tốt.” Cô hỏi, “Anh thì sao?”

“Tôi?” Trương Tiêu nói, “Kỳ nghỉ tôi về quê một chuyến.”

“À...” Cô không hỏi cụ thể nữa.

Vào trường học cho trẻ khiếm thính, giáo viên theo thường lệ đưa mọi người đi tham quan phòng đo thính lực, thư viện, phòng ăn rất to cùng với rất nhiều thiết bị, còn giải giảng với nhóm tình nguyện viên một số thông tin cơ bản về ngôi trường. Hiện nay công việc của trường chủ yếu phân thành ba chỗ, chia ra đơn vị phục hồi chức năng, hẹn trước giờ tập luyện riêng và hướng dẫn gia đình. Nội dung chủ yếu của dạy học là dạy bọn trẻ nói chuyện. Vừa dạy thủ ngữ, vừa dạy ngôn ngữ, cái trước tương đối dễ dàng, cái sau rất khó khăn, trước tiên phải để bọn nhỏ vỗ tay lên bàn, có cảm giác với sự chấn động, sau đó vừa nhìn hình dạng của môi và lưỡi, vừa chạm vào vị trí phát ra tiếng của giáo viên. Vị giáo viên kia cười nói, cổ của cô ấy thường xuyên bị sờ đến nổi tróc một lớp da.

Sau đó bọn họ đi vào phòng học riêng, Vương Vượng Vượng lấy ra thứ mình mang tới, những tình nguyện viên khác cũng đều lấy ra đồ ăn vặt và đồ chơi, bọn nhỏ gấp rút mở bọc ra. Cũng có người mang trái cây tới, để công bằng, những thứ này đều phải giao cho giáo viên, giáo viên thu gom tất cả xong, cuối cùng dựa theo số lượng mà chia ra, bảo đảm mỗi đứa một phần.

Xong xuôi những việc kia, mọi người bắt đầu chơi đùa. Giáo viên lại giải thích một số quy định, như là một tình nguyện viên chỉ có thể ở cùng một đứa trẻ, không thể dẫn ra phòng học, không thể chụp ảnh cho đứa trẻ, vân vân.....

Vương Vượng Vượng cùng một cô bé mười tuổi vẽ hình.

Cô bé cầm bút tha hồ vẽ trên giấy, cuối cùng bảo Vương Vượng Vượng đoán xem là cái gì.

“À...” Cô hoàn toàn không có manh mối.

Cô đoán: một cuộn len?

Cô bé tức giận, lại vẽ lần nữa.

Cô đoán: vẫn là một cuộn len?

Mất thấy đối phương chán nản, cô sốt ruột, trông thấy Trương Tiêu ở bên cạnh, cô không nhịn được kêu lên: “Trương Tiêu.”

“Gì đó?”

“Anh cảm thấy...anh cảm thấy...đây là cái gì?”

Trương Tiêu suy nghĩ một chút: “Voi.”

“Ô?!” Vương Vượng Vượng nhìn kỹ càng, càng nhìn càng giống, nhin không được hỏi: “Làm sao anh biết được?”

“Cô có thể tìm chỗ đầu tiên cô bé đặt bút vẽ trước, sau đó theo bộ dáng của cô bé khi vẽ hình mà từ từ mô phỏng trong đầu một lần.”

“Thế à...” Một lần nữa Vương Vượng Vượng từ một người khác cảm nhận được sự chênh lệch của chỉ số thông minh.

Cô bé bắt đầu tô màu.

—— một con voi màu xanh.

Sự vật trong mắt trẻ con luôn đầy màu sắc rực rỡ, thế giới trong lòng chúng còn chưa bị khuôn phép trói buộc. Bọn nhỏ rất nghiêm túc miêu tả thế giới của chính mình. Vì thế, voi biến thành màu xanh, mặt trời biến thành màu xanh lá cây, bãi cỏ biến thành màu cam, dường như không thể tồn tại, nhưng quả thật có thể tồn tại.

Haiz.....

Vương Vượng Vượng vẫn ngồi bên cạnh cô bé.

Sau đó khi cô bé đi toilet, cô không có gì làm nên lấy di động ra, đăng một Weibo: “Hôm nay đi làm công việc tình nguyện đấy, còn gặp được Trương Tiêu, tuy rằng hồi trước chỉ gặp qua hai lần, nhưng mà trò chuyện rất ăn ý, sau này sẽ có cơ hội cùng nhau tham gia hoạt động.”

Một lát sau dường như không qua lâu lắm, ứng dụng Weibo trong di động hiện lên khung nhắc nhở có một trả lời mới.

Vương Vượng Vượng mở ra nhìn, là một người xa lạ.

33. Chương 33: Hoạt Động Tình Nguyện (hạ)

Ồ... Vương Vượng Vượng suy nghĩ, người kia là ai?

Cô nhấn vào xem thử, phát hiện Weibo của đối phương trống rỗng.

Lại nhìn qua số theo dõi, lại là 0. Cô suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới nhớ tới có một cái gọi là “lặng lẽ theo dõi”, cô không chỉ cảm khái đây thật là thần tiên, đều lặng lẽ theo dõi mọi người, lảng lảng rình coi, rốt cuộc không muốn người khác thấy mình bao nhiêu.

Cô suy nghĩ, vẫn trả lời: “Bạn mới.”

Bên kia Chung Thanh Văn vô cùng bức dọc.

—— Vương Vượng Vượng này thật là thích cấu kết mọi nơi. Người đàn ông mới gặp qua ba lần đã có thể trở thành bạn bè, cái này cũng nhanh quá đi.

Nhớ tới trước khi đi Vương Vượng Vượng còn ngại ngần hỏi có thể làm bạn không, lúc ấy Chung Thanh Văn còn cảm thấy mình rất tốt bụng đấy. Hiện tại rốt cuộc hiểu được, cô với ai cũng thế, bất cứ chó mèo gì cũng có đãi ngộ này, nói không chừng có mấy vạn người bạn.

Thấy cô bé đã trở về, Vương Vượng Vượng cất di động, bắt đầu cùng cô bé hoàn thành bài tập thủ công.

Lúc này cô mới phát hiện, những đóa hoa xinh đẹp mà mình nhìn thấy khắp nơi trong trường đều là giả, là do các bạn nhỏ tự làm ra.

“Dùng giấy màu xanh lá cây bao bọc dây kẽm làm thành thân cây...”, “Đóa hoa phải có từng lớp...”, “Giữ nguyên sức lực như nhau...” Giáo viên tự mình làm mẫu, nhưng tay Vương Vượng Vượng rất ngốc, làm cả buổi chẳng đẹp, kém cô bé của mình thật xa.

Mà cô bé thì sao, chỉ một lúc sau liền làm ra hoa hồng, hoa violet, hoa mẫu đơn... khiến cho Vương Vượng Vượng rơi vào tị tị sâu thẳm.

.....

—— thời gian trôi qua rất nhanh, Vương Vượng Vượng phải tạm biệt.

Trên xe quay về trường, cô rất tự nhiên ngồi cùng Trương Tiêu.

“Anh thích chứ?” Cô hỏi.

Dù sao đây cũng là lần đầu đối phương tới.

“Ừ.” Trương Tiêu trả lời, “Trẻ em rất đáng yêu.”

“Tôi cũng thấy vậy...” Cô nói, “Nhưng tôi không thích những bạn nhỏ bốc đồng.”

Rất nhiều bậc cha mẹ bỏ mặc những điều này, Vương Vượng Vượng đã gặp qua rất nhiều tình cảnh như vậy: trẻ con lập tức đến cửa thang máy, hoàn toàn không nhìn hàng dài phía sau, bố mẹ lại chỉ vào nút mà dạy con mình biết chờ số... Hoặc là trong siêu thị để con nít vừa đi vừa tính tiền, không ngăn chặn dọc đường chúng sẽ làm rớt đồ hoặc là hô lớn tiếng... Mỗi lần nhìn thấy những việc như thế, cô luôn nghĩ tới các bạn nhỏ mình đã quen khi làm tình nguyện viên, ngoan ngoãn như vậy, đáng yêu như vậy, nhưng không thể nào có được thơ ấu như những đứa trẻ kia.

Trương Tiêu còn nói: “Nghe nói thủ ngữ của cô tốt lắm.”

“Cũng không phải đâu...” Vương Vượng Vượng nói, “Chỉ là vì tôi tham gia sớm nên có kinh nghiệm hơn những người khác.”

Tất cả mọi người đều chịu khó học, nhưng thủ ngữ thật sự không dễ dàng, bình thường không dùng tới, luôn quên rất nhanh.

“Hay là cô dạy cho tôi nhé?” Trương Tiêu hỏi.

“Cái này đương nhiên không thành vấn đề...”

Trương Tiêu mỉm cười: “Vậy cảm ơn cô trước.”

“Hi hi.” Vương Vượng Vượng hơi ngượng ngùng.

Trước khi xuống xe, Trương Tiêu nói: “Sau này tôi sẽ thường xuyên tham gia, hy vọng có thể gặp được cô.”

“Ừ,” Cô ngơ ngác nói, “Đương nhiên rồi.”

.....

— ngồi xe về tới gia đình chủ nhà, bà cụ lại bảo ông chủ nhà mua đồ cho cháu trai.

Haiz.....

Lúc này thằng nhóc muốn một máy tính bảng.

Ông chủ nhà đồng ý, đi mua một cái iPad thịnh hành nhất. Nhưng đứa cháu không muốn, nói rằng iPad lỗi thời, mọi người ai cũng có iPad, cho nên muốn một cái Surface của Microsoft mới ra, cái này càng đắt hơn, có thể khiến người ta hâm mộ, bảo chú cậu ta đi đổi. Hơn nữa, không phải 32G mà là 64G.

Vương Vượng Vượng nhìn thấy đứa nhỏ này lại nhớ tới cô bé hồi chiều, một cái bánh gạo Wang Wang có thể khiến cô bé vui cả ngày, cô cố nén nổi xung động muốn thay trời hành đạo tiêu diệt thằng nhóc kia, cô mau chóng trở về phòng.

Ở trên mạng dạo một lúc, cô thấy QQ vang lên tiếng.

Mở ra nhìn, là Chung Thanh Văn.

Anh hỏi: “Hôm nay cô làm gì?”

“À,” Cô nói, “Đến trường học cho trẻ khiếm thính làm tình nguyện viên.”

“Đi cùng ai?”

“Đều là người của trường...”

“Có bạn không?”

“...Ồ?” Vấn đề gì đây...

“Hỏi cô đó.”

“Uhm...” Cô nghĩ nghĩ, nói, “Có một người, nhưng không thân lắm.”

“Quen biết thế nào?”

“À thì...” Vương Vương Vương suy nghĩ anh chàng Chung Thanh Văn này đúng là nhiều chuyện, nhưng cô vẫn nói thật, “Có một lần khi lên lầu Trương Tiêu đột nhiên bị người ta va trúng, may mà tôi nhanh tay lẹ mắt giữ lại, nếu không anh ta sẽ như bánh xe lăn xuống. Sau đó có một lần gặp trên tàu điện ngầm, nói chuyện với nhau vài câu, lần này là lần gặp thứ ba mà thôi.”

Cô nghĩ tới dáng vẻ lúc Trương Tiêu nói lời này với mình “Hôm nay là lần đầu tiên. Tôi còn nghĩ rằng, nói không chừng sẽ gặp được cô”, cô gõ một hàng chữ gửi qua Chung Thanh Văn: “Thật là có duyên đó nha.”

Chung Thanh Văn trả lời mấy chữ: “Cái này tính là có duyên cái rắm.”

“...”

Đây không phải tính là có duyên thì cái gì mới tính chứ...

Wương Vương Vương mở ra email, thấy công ty của Chung Thanh Văn lại gửi mình một email, đồng thời còn có một số bản tin trong ngành.

Cô xem một bản tin trong đó, đột nhiên cô phát hiện có một bài báo về công ty của Chung Thanh Văn chiếm vị trí rất nổi bật.

—— nhưng không phải là chuyện gì tốt.

34. Chương 34: Giá Họa (thượng)

Công ty của Chung Thanh Văn đang tiêu thụ một loại sản phẩm sức khỏe giảm béo, bên trong tặng một loại giấy thử, có thể kiểm tra đo lường sự chuyển hóa của chất béo. Bởi vì kết quả đốt cháy chất béo là ketone, nếu trong nước tiểu chứa ketone thì tờ giấy sẽ biến thành đỏ tía, màu sắc càng đậm chứng tỏ lượng tan mỡ càng nhiều. Đây là khoa học để giảm béo, nếu cân nặng giảm bớt, nhưng không tìm ra ketone, chứng tỏ thứ giảm đi là lượng nước, cần phải cố gắng hơn nữa, nếu quá liều lượng có thể mang đến ảnh hưởng xấu cho cơ thể, cái này cũng không khuyến khích.

Loại giấy thử kèm theo này có thể nói là một vật khá mới mẻ, sản phẩm bán ra rất tốt.

Cũng chính loại giấy thử này đã làm ra một việc.

Một loại giấy thử ketone khác của công ty CCC nổi tiếng thế giới xảy ra vấn đề về chất lượng, không chính xác, do đó đưa ra sai số liệu, chính phủ của nhiều quốc gia đã ép buộc thu hồi một lượng lớn, danh dự bị ảnh hưởng nghiêm trọng, lượng tiêu thụ giảm mạnh.

Đáng lẽ chuyện này chẳng có chút liên quan đến công ty của Chung Thanh Văn.

Thế nhưng, ngay ngày hôm qua, công ty kia đột nhiên tuyên bố rằng, họ phát hiện giấy thử CCC bị giả mạo trên thị trường, hơn nữa còn công bố, chính nhãn hiệu giả mạo kia sản xuất một số lượng lớn giấy thử CCC gây ra vấn đề liên tiếp trước đó, họ cần phải lấy lại danh dự, phát biểu thanh minh, nhấn mạnh rằng CCC độc sức nghiên cứu và sản xuất sản phẩm với tiêu chuẩn cao nhất, hết sức coi trọng sự an toàn, hứa hẹn có trách nhiệm với người tiêu dùng.

Vả lại, CCC tiền hành điều tra, tìm ra ngọn nguồn, phát hiện là do công ty của Chung Thanh Văn sản xuất. CCC còn nói công ty anh là vì có thể kiếm tiền trong thời gian ngắn để tiến hành thu mua nên mới ra hạ sách này, bí quá hóa liều, bất chấp pháp luật và quy tắc, mà bán ra nước ngoài. Tất cả nghe ra đều hợp tình hợp lý.

CCC cho rằng công ty Chung Thanh Văn vi phạm bản quyền, hơn nữa kháng án tại mấy quốc gia, tòa án phía đông New York là nơi thứ nhất thụ lý vụ án này.

Chỉ số thông minh của Vương Vượng Vượng có hạn, cô thật sự không thể tưởng tượng ra nguyên nhân và hậu quả.

Cô do dự hồi lâu rồi cuộc có nên hỏi không, suy nghĩ một lát cô cảm thấy chủ động hỏi chuyện phiền phức của người khác hình như không hay lắm, cuối cùng cô vẫn không nói ra, nhưng lặng lẽ nhớ kỹ trong lòng.

.....

— qua một thời gian, Vương Vượng Vượng lại xem được một tin tức.

Vụ án công ty của Chung Thanh Văn vi phạm bản quyền sắp mở phiên tòa tại tòa án phía đông New York.

Ồ.....

Vương Vượng Vượng cầm di động, nhìn hồi lâu, rồi bấm bốn chữ: “Gần đây ổn chứ?”

Chung Thanh Văn trả lời: “Không được tốt lắm.”

Ặc...

Cô đang cân nhắc nên nói gì, thì anh đã lên mạng gửi tin nhắn: “Cô cũng biết?”

“Ừ...”

Bên kia không có động tĩnh.

Cô hỏi, “Vì sao thế?”

“Hả?”

“Anh chưa bao giờ làm chuyện như vậy, không phải sao?”

Cô biết anh không phải là người như thế, thứ nhất anh không có lòng dạ hiểm độc, thứ hai anh không thiên cận như vậy.

Đối phương trả lời rất ngắn gọn: “Bị giá họa.”

“Là ý gì?”

“Bị người ta coi như con cờ.”

“Tôi không hiểu lắm.”

Chung Thanh Văn khó mà nói rõ: “Bởi vì liên tục gặp chuyện không may, vì xoay chuyển cục diện mà CCC quyết định tìm kiếm một con cừu đang nổi bật gần đây tại Trung Quốc để chịu tội thay.”

“Hử?”

“Tôi đã kiểm tra, đoạn thời gian kia chỉ có một lô hàng lớn của thứ đó, đơn đặt hàng đến từ một đại lý.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi liên lạc với đại lý kia, phát hiện bên đó cũng đem tất cả sản phẩm phân phối ột công ty gọi là HHH.”

“Cho nên HHH này?”

“Ừm.” Anh nói, “Bề ngoài của loại giấy thử này cũng gần giống, HHH chắc là bỏ bao bọc, tự mình in ấn đóng hộp, làm tờ rơi, sau đó gửi ra nước ngoài.”

“Vậy,” cô nói, “Tìm được công ty HHH kia không phải có thể thoát tội ư?”

“Bởi vì nó đã biến mất rồi.”

“Cái gì?”

“Sau đó HHH mau chóng xin xóa bỏ, người có liên quan đã đi nước ngoài, tạm thời chưa tìm ra.”

“Vì thế...” Vương Vượng Vượng cảm thấy đầu mình đã không còn sử dụng được nữa.

“Công ty HHH này rất nhỏ, thoát nhìn căn bản là do người của CCC thành lập, mục đích tồn tại duy nhất chính là để đổ tội. CCC âm thầm mở một công ty nhỏ như vậy, thông qua đại lý mua sản phẩm của chúng tôi, sau đó thay đổi toàn bộ, gửi ra nước ngoài, rồi đi điều tra, công bố sản phẩm không hợp quy cách trước, tất cả đều vì vậy. Buồn cười là, Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm của Mỹ không nhận được bất cứ báo cáo về phản ứng có hại của những ‘sản phẩm vi phạm bản quyền’ này. Nhưng chuyện này không sao, tuy rằng điều tra những ‘sản phẩm vi phạm bản quyền’ không có vấn đề, đồng thời chứng minh trước đó cũng chẳng sao, có lẽ bọn họ sẽ tuyên bố trước đây còn một số giấy thử giả mạo chưa phát hiện ra. Nếu công ty HHH thay đổi nhãn hiệu chính là do CCC thành lập, thế thì bên ngoài chắc là không hề khác biệt, đẩy đùn cho chúng tôi cũng không khó lắm.”

“Vậy...” Cô hỏi, “Có vấn đề không?”

Tuy rằng cô thấy rằng làm thế khiến người ta không có cách nào trả lời, nhưng cô không thực sự hiểu những điều này, đành phải trực tiếp nói ra lời mình quan tâm nhất.

“Tôi không biết,” anh nói, “Chắc là không sao.”

“Uhm...” Cô lại hỏi, “Rất căng thẳng ư?”

“Có chút.”

Qua vài giây anh nói: “Cuối cùng hẳn là không đổ lỗi trên đầu tôi, nhưng hiện tại việc thu mua đang tiến vào giai đoạn quan trọng nhất, tôi không muốn kéo dài kiện tụng, tốn kém chẳng có lợi gì, bên này có thể xảy ra biến cố.”

“Thì ra là thế...” Vương Vượng Vượng nói, “Anh đừng nghĩ nhiều, trước hết thả lỏng tinh thần, làm tốt tất cả mọi chuyện có thể làm được, xử lý từng việc một.”

“Ừ.” Chung Thanh Văn chột nói, “Cô có thời gian không?”

“....?”

“Nhưng là hẹn ở chỗ khác, tôi muốn kể lại rõ ràng.”

“Như vậy...” Cô hơi kinh ngạc, “Nhưng tôi không giúp được gì... tôi thật sự không hiểu chuyện kinh doanh, không thể đưa ra sáng kiến gì.”

“Tôi biết.” Anh nói, “Tôi muốn xả ra hết mà thôi.”

“Được.” Cô nói.

Kỳ thật, anh còn một câu chưa nói ra: “Bởi vì tôi chỉ muốn nói chuyện này với một mình cô.”

35. Chương 35: Giá Họa (hạ)

Trước khi đi gặp Chung Thanh Văn, Vương Vượng Vượng lên mạng điều tra một ít tài liệu, với ý định hiểu rõ tiến trình sự việc và hậu quả có khả năng xảy ra.

Cô rất tin tưởng Chung Thanh Văn. Nếu anh nói là bị giá họa thì nhất định là đúng như vậy.

Hai người hẹn gặp nhau vào năm giờ chiều chủ nhật.

Một khoảng thời gian không gặp, Chung Thanh Văn trông vẫn sáng loáng, anh chàng này thật sự trời sinh bộ dáng tốt.

“Đi thôi?” Chung Thanh Văn nói.

“Đi đâu?”

“Đưa cô đi ăn cua.”

“Cua!”

“Thích không?”

“Hi hi...”

Chung Thanh Văn vừa ngồi xuống liền chỉ vào Vương Vượng Vượng: “Cho cô ấy hai con lớn!”

“Ok.”

“Chuyện kia,” sau khi đồ ăn bưng lên, cô vừa ăn vừa hỏi, “Rốt cuộc thế nào?”

“Công ty CCC nói giấy thử giả mạo là từ công ty HHH sau khi mua sản phẩm bên chúng tôi liền tiêu thụ ra nước ngoài, chứng cứ chính là sổ sách chuyển tiền nhiều lần. Hơn nữa CCC còn phái người phỏng vấn công xưởng của chúng tôi, phát hiện giấy thử của chúng tôi có điểm đặc trưng giống giấy giả mạo, chứng cứ này liền tạo thành hành vi xâm phạm bản quyền.”

“Nhưng mà...” Cô nói, “Trước đó anh nói, CCC là vì xảy ra vấn đề chất lượng liên tục nên kiếm người chịu tội thay. Nhưng mà cho dù có thể chứng thực các anh giả mạo, cũng không thể chứng tỏ những thứ có hại kia là vì thế?”

“Cái đó không quan trọng.” Anh nói, “Lô hàng lần đó đã được thu hồi cũng đã bị tiêu hủy, CCC đại khái tuyên bố kết quả điều tra cho thấy vấn đề chất lượng rất có khả năng là vì thế này, không quan trọng.”

“À...”

“Trên thực tế...” Anh nói, “CCC cũng báo cáo việc tương tự với các nhà chức trách có liên quan trong nước.”

“Hả?!”

“Hơn nữa họ còn lợi dụng thân phận là công ty nổi tiếng thế giới để không ngừng tạo áp lực, yêu cầu mau chóng xét xử.”

“Vậy...?”

“Kỳ quái nhất là...” Anh lại nói tiếp, “Bạn tôi nói cho tôi biết cục cảnh sát thành phố B vừa nhận được công văn gửi xuống ‘Thông báo về vụ xét xử việc đăng ký giả mạo nhãn hiệu tại thành phố B’.”

Wang Weng Weng không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe.

Thực ra cô không hiểu rõ điều này có nghĩa gì.

Chung Thanh Văn cũng biết cô không hiểu cho lắm, anh rót một cốc trà cho cô: “Nói thế này, thẩm quyền của vụ án này đã nằm trong khu vực hạn chế, cục cảnh sát sẽ không gửi thẳng công văn đi. Cho dù vào cuộc cũng chỉ là giám sát, không trực tiếp nhúng tay can thiệp.”

“Cho nên...” Trong đầu Vương Vượng Vượng đã phác họa.

“Khẳng định là ra tay ngầm. Có người âm thầm giúp nó.”

“Vậy không phải sẽ rất bất lợi sao?”

“Đương nhiên.”

Dùng một chút, Chung Thanh Văn nói: “Nó thật sự muốn chúng tôi chết.”

Wang Weng Weng nhìn anh.

“Chúng tôi sụp đổ thì tội danh này sẽ chắc chắn, khẳng định gánh vác oan ức.”

“Anh...” Cô nói, “Về việc kiện tụng chuẩn bị ra sao thì tôi không thể cho ý kiến, tôi không hiểu phương diện này cho lắm...”

“Ừm.”

“Nhưng anh nên biết rằng, chỉ cần anh thật sự không làm thì tuyệt đối còn ưu thế, mức độ thắng lợi lớn hơn, từ cổ chí kim, bị oan uổng không phải là trường hợp bình thường.”

“Thế sao.”

“Cho nên anh đừng quá lo âu,” cô nói, “Tôi thấy đây là ‘việc tốt thường hay gặp trắc trở’.”

“Hửm?”

“Vận may là thứ được bảo tồn.” Cô nói, “Nếu giai đoạn thu mua quá thuận lợi, sau này nói không chừng sẽ xuống dốc. Hiện tại trải qua một chút khó khăn, chính là đang tích góp nhân phẩm. Ngược lại là mồi thì hỏng rồi.”

“...”

“Tương lai nhất định thuận lợi trôi chảy.”

“Thì ra là thế,” Chung Thanh Văn nhướn miệng cười, “Tôi tạm thời cho là vậy, quả thực cảm giác tốt hơn một chút, tuy rằng lời nói không có lý lẽ.”

“Sao lại nói thế, cân bằng, đó là chân lý của vũ trụ...”

“...”

“Uhm...”

—— sau đó Vương Vượng Vượng vẫn không chủ động nói chuyện.

Chung Thanh Văn cùng cô trò chuyện câu được câu không.

“Cái kia...!” Sau một lúc lâu, cô đột nhiên nói, “Tốt nhất là có thể làm cho công ty CCC này không nhận ra tất cả thủ đoạn đều mất hiệu lực.”

“...?”

“Nói đơn giản là, nó còn có thể phê phán anh thất bại, rồi khiến nó kinh ngạc.”

Không đợi Chung Thanh Văn tiếp lời, Vương Vượng Vượng vội vàng nói: “Tôi nghĩ rằng, anh không có sai, thế thì nên công bố chân tướng, hơn nữa, đừng viết nguyên nhân là do CCC giá họa, mà phải viết là công ty nước ngoài giá họa công ty trong nước.”

“À?” Chung Thanh Văn dường như hơi dăm chiêu.

“Đúng rồi,” cô nói, “Ban này tôi đang suy nghĩ, nếu có thể khiến người dân chú ý tới chuyện này, người làm chuyện ngầm kia sẽ không làm quá đáng, dù sao cũng có ánh mắt theo dõi vụ này.”

“Đúng.”

“Tôi nghĩ đến một số sự kiện xảy ra trong xã hội gần đây, tôi thấy nếu muốn thu hút sự chú ý, không chỉ nói đạo lý, mà còn phải có chút bản lĩnh ứng phó với phương diện cảm tình.”

Dù sao liên quan đến chuyên ngành, cô rất quen thuộc với những việc này.

“Vì thế công ty nước ngoài giá họa công ty trong nước, bản tin như vậy mới nhận được sự ủng hộ của đồng bào. Nếu chỉ kể lại sự thật thì công chúng xem một lần rồi quên.”

“Thì ra là thế.” Chung Thanh Văn nhìn cô, “Tôi cần suy nghĩ kỹ lại.”

“Được.” Vương Vượng Vượng nói, “Đây chỉ là ý kiến của cá nhân tôi...”

“Vừa rồi cô luôn cố gắng nghĩ cách?”

“Ừm...” Cô cúi đầu nói, “Tôi muốn giúp anh...”

Chung Thanh Văn cười cười: “Không nói chuyện này nữa. Buổi tối cô đi đâu?”

“Buổi tối à,” Vương Vượng Vượng nói, “Buổi tối tại trường có một buổi biểu diễn nhạc truyền thống, bạn tôi vừa lúc có hai vé, mời tôi đi xem.”

“Hả?” Chung Thanh Văn ngừng đùa, “Bạn nào?”

“Chính là người lần trước đã nhắc qua với anh, một giảng viên gấp ở hoạt động tình nguyện kia. Mấy tuần nay luôn gặp anh ấy, có một lần trò chuyện nói tới hồi nhỏ tôi từng học cổ cầm. Buổi biểu diễn lần này, khoa của anh ấy vừa lúc có vé, anh ấy nhớ tới nên đã gọi tôi.”

Chung Thanh Văn nhú mày nhìn Vương Vượng Vượng, trầm mặc không nói.

“Anh thích âm nhạc không?”

Anh cứng rần thốt ra ba chữ: “Không cảm giác.”

“À...” Cô suy nghĩ, đúng thôi, Chung Thanh Văn là dân bản xứ, không thích loại nhạc truyền thống.

Cảm thấy bầu không khí là lạ, Vương Vượng Vượng định nói sang chuyện khác để làm dịu không khí.

“À thì,” cô nói, “Tôi thấy anh mỗi ngày đều bận rộn như thế, luôn làm việc công tác... Vậy, ngoại trừ sự nghiệp thành công, anh còn mong muốn gì khác không?”

“Gì chứ?”

“Thì chính là...” Cô lặp lại lần nữa, “Ngoại trừ sự nghiệp thành công, anh còn mong muốn gì khác không...”

Chung Thanh Văn nhìn thoáng qua Vương Vượng Vượng: “Có.”

“...Ồ?” Tinh thần buồn chuyện của cô dâng cao, “Là gì thế là gì thế?”

Anh nói: “Nuôi chó.”

“Tại sao...”

Anh lại nhìn cô: “Hình như hơi thích.”

“À...” Cô nói, “Vậy anh muốn nuôi ư?”

“Tôi đang đợi.”

“Vì sao?”

“Trước mắt còn chưa được.”

“À...”

“Hơn nữa,” anh nói, “Còn có người khác cũng thích con đó.”

“Ồ...thế làm sao đây...” Vương Vượng Vượng cảm thấy Chung Thanh Văn hơi đáng thương, nghe lời này, rõ ràng người kia đang có lợi thế hơn.

Chung Thanh Văn cầm cái kẹp, “cách” một tiếng kẹp bể vỏ cua: “Anh ta muốn dẫn đi, không có cửa đâu.”

36. Chương 36: Hội Âm Nhạc (thượng)

“À...” Vương Vượng Vượng suy nghĩ, con chó được Chung Thanh Văn thích thật là đáng thương mà.

Bên kia, Chung Thanh Văn lại hỏi tiếp: “Sau buổi biểu diễn thì sao? Cô định làm gì?”

“Hi hi hi,” cô húng khởi nói, “Người bạn kia của tôi nói, tại chợ đêm gần trường có một quán tôm hùm rất rất là ngon, khá sạch sẽ, bởi vì ‘gân’ bên trong đều được rút ra tất cả.”

“Lại ăn?”

“Ặc...”

Chung Thanh Văn nhìn Vương Vượng Vượng, không nói chuyện, cũng không rõ anh đang suy nghĩ gì.

Ngồi thêm một lúc, Vương Vượng Vượng thấy thời gian gần đến, cô liền nói lời tạm biệt Chung Thanh Văn, vội vàng chạy về trường, gia nhập với Trương Tiêu.

Hôm nay Trương Tiêu ăn mặc rất lịch lãm, vóc dáng cao cao, vô cùng điển trai.

Đi vào bên trong giảng đường, Vương Vượng Vượng nhìn vé trong tay, là hàng thứ 12, coi như vị trí không tệ. Nhân viên công tác ở phía trước nhất, lãnh đạo trường học ở hàng 4 và 5, giảng viên thì sau đó.

Trương Tiêu dẫn Vương Vượng Vượng đi qua.

Vừa mới ngồi xuống, móng còn chưa nóng thì chợt nghe một âm thanh: “Vương Vượng Vượng!”

Ồ...

Âm thanh này hơi quen thuộc, nhưng lại không quá quen thuộc, dường như nghe được ở đâu đó, nhưng không nghĩ ra.

Vương Vượng Vượng xoay đầu nhìn.

“Ồ...?”

Rốt cuộc cô biết rồi.

Đây không phải là giáo sư của khoa môi trường sao. Lần trước bởi vì phải làm hạng mục về quan hệ giữa môi trường và xã hội, cần đo lường chất lượng của nước và không khí của mấy thị trấn ở phía tây, phải dùng đến dụng cụ rất đắt tiền, phòng thí nghiệm của Vương Vượng Vượng không mua nổi, vì thế Chung Thanh Văn gặt một đám người, làm cho công ty XYZ chỉ định địa điểm làm hoạt động trưng bày, sau đó gọi giáo sư tới, cùng thầy hướng dẫn của Vương Vượng Vượng thẩm định, rồi lấy số liệu.

Nhưng mà cuối cùng người giáo sư này có chút đáng thương, bởi vì thời điểm mà ông ta chờ mong nhất chính là khi truyền thông KKK chụp ảnh, thì ông ta lại đang đập nước, chẳng thể lộ mặt ra ngoài.

Đối với người trước mắt này, ấn tượng sâu sắc của cô là “rất thích được chú ý”.

“Giáo sư Nghê...” Vương Vượng Vượng nói, “Ông cũng ở đây à.”

“Đúng vậy.”

“À.” Cô giới thiệu với Trương Tiêu, “Đây là giáo sư Nghê của khoa môi trường, chúng tôi từng cùng nhau hợp tác trong một dự án đánh giá đo lường môi trường.”

Dứt lời, cô lại nói với giáo sư Nghê: “Đây là giảng viên Trương Tiêu mới tới khoa Luật, bạn của tôi.”

Giáo sư Nghê vươn tay, hai người khách khí chào nhau.

“Thì ra giáo sư Nghê cũng thích nhạc truyền thống.” Vương Vượng Vượng nói.

“Cái này...có chút hứng thú.”

“À...” Cô chỉ ngây ngốc nhìn đối phương, thực sự không ngờ đối phương lại có sở thích này.

Thực ra, chân tướng là thế này, hai tiếng trước Chung Thanh Văn đột nhiên gọi điện cho giáo sư Nghê, nói rằng tại giảng đường của trường đêm nay có buổi biểu diễn “nhạc truyền thống”, khoa có vé, được nhận miễn phí, tha hồ đi qua xem.

Lúc ấy giáo sư Nghê cảm thấy kỳ quái, vì sao Chung Thanh Văn phải đặc biệt gọi điện thoại nói về chuyện này chứ? Hai người cũng chẳng quen thân, chỉ là vì hoạt động lần trước mới quen biết thôi.

Nhưng mà giáo sư Nghê nhanh chóng hiểu được.

Chung Thanh Văn nói, Vương Vượng Vượng cũng đi nghe diễn, hơn nữa cô vì chuẩn bị luận văn mà làm giúp việc ở bên ngoài, rất hiếm khi trở về trường, lần trước là vì hạng mục kia của công ty XYZ mà phải mời giáo sư khoa môi trường ra mặt, trong khoảng thời gian này cô không xuất hiện tại trường, nếu muốn gặp cô cũng chỉ có hôm nay.

Thì ra là thế ——

Hồi ức trở về, giáo sư Nghê ngẩng đầu nhìn Vương Vượng Vượng, cuối cùng vẫn cố lấy dũng khí, ra vẻ thoải mái hỏi: “Đúng rồi, tôi nghe nói, về hoạt động lần trước...Cô có rất nhiều ảnh phải không?”

“Ặc...”

Sao ông ấy lại biết...

Giáo sư Nghệ làm bộ như trò chuyện bình thường nói: “Thì có một lần gặp Chung Thanh Văn trên đường, cậu ấy đã nói.”

Nói dối một tí, không làm hại hình tượng nhỉ?

Ông ta quá hứng khởi vì hoạt động lần trước mà quên mang theo máy chụp ảnh... May mà Vương Vượng Vượng có. Hôm nay ông ta đặc biệt bắt được cô, không thể tay không mà về, ảnh chụp này, đặc biệt là cùng với truyền thông KKK, còn có ảnh chụp chung với nhà khoa học đứng đầu dự án của XYZ, có thể đăng lên Weibo!

“Cái này...” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi quả thật có chúng...”

Tuy rằng đối phương cực lực biểu hiện mình không để ý, nhưng cô vẫn cảm nhận được khát vọng đối với những tấm ảnh kia bên trong nội tâm của giáo sư Nghệ...

“Chung Thanh Văn nói cậu ấy xóa hết cả rồi...” Ông ta còn nói, “Hôm nay vừa lúc gặp được cô, cho nên tôi muốn hỏi thử.”

“Của tôi vẫn còn...”

“Cô có mang theo không?”

“Ừ.” Cô nói thật, “Ở trong USB.”

Vương Vượng Vượng đi đâu cũng mang theo túi xách, trong đó có USB, phòng ngừa vạn nhất, điểm ấy Chung Thanh Văn biết. Ban nãy khi đi ăn cua, cô cũng mang theo, cô không trở về nhà chủ nhà, không kịp thời gian, chắc chắn đi thẳng tới trường.

“Vậy...” Giáo sư Nghệ nói, “Lát nữa sau khi kết thúc, cô có thể tới văn phòng tôi sao chép cho tôi không?”

Cô hơi chần chừ nhìn về phía Trương Tiêu.

Bọn họ vốn định cùng nhau đi chợ đêm thưởng thức tôm hùm ngon hết sẩy đây.

Nhưng cô cảm giác rất rõ ràng người đối diện không đợi được...

“Ông biết sử dụng ổ đĩa trên mạng không?” Cô hỏi.

Quả nhiên giáo sư Nghệ lập tức hỏi ngược lại: “Ổ đĩa trên mạng? Đó là cái gì?”

Cũng đúng, ông ấy hiển nhiên không quan tâm đến điều này.

“Quên đi...” Cô nói, “Ông ở trường, tốc độ mạng cũng chậm.”

Giáo sư Nghệ hình như không thể thông hiểu: “Vì sao phải phiền toái như vậy? Sau khi buổi diễn kết thúc, cô sao chép cho tôi không phải là được rồi sao? Văn phòng của tôi rất gần đây, ngay trong sân trường.”

“Được.” Vương Vượng Vượng nhìn Trương Tiêu, “Tập tin rất lớn, đến mấy G lận... Đoán chừng không chuyển hết trong một lúc...”

Máy tính trong văn phòng của các giáo sư cũng không tốt lắm, có lẽ sẽ rất lâu.

“Không sao.” Trương Tiêu cười cười, “Chợ đêm hôm nào đi cũng được.”

“Tôi xin lỗi...” Vương Vượng Vượng hơi ngại ngùng.

“Không có việc gì.”

“Vây đã định rồi nhé!” Giáo sư Nghệ nói, “Sau khi xong thì qua bên tôi sao chép ảnh.”

“Tôi chờ cô nhé.” Trương Tiêu nói, “Sẽ muộn lắm, tôi đưa cô về.”

“Không cần không cần!” Giáo sư Nghệ nói, “Cậu trở về đi! Sau khi xong việc tôi đưa cô ấy lên xe taxi về đến nơi là được.”

“...” Trương Tiêu lưỡng lự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, “Được rồi, phiền ông.”

“Là việc nên làm thôi.” Đạo lý ấy giáo sư Nghê vẫn hiểu. Vừa rồi Chung Thanh Văn cũng nói, Vương Vượng Vượng sẽ cùng một người bạn bình thường đi qua, đừng để người ta chờ quá lâu, bảo ông ta tiễn Vương Vượng Vượng về.

Ngẩng đầu nhìn, buổi biểu diễn cũng sắp bắt đầu rồi.

“À thì,” giáo sư Nghê nói, “Bằng không ngồi cùng nhau nhé? Hàng ghế của tôi có mấy chỗ trống, vé của khoa không phát hết. Đó là chỗ của giáo sư, tương đối gần phía trước, tốt hơn vị trí này.”

Giáo sư Nghê suy nghĩ, một mình đến xem biểu diễn hơi lạ, nếu bị sinh viên nhìn thấy sẽ ngộ nhận mình không có người nào để đi cùng.

“Được...” Vương Vượng Vượng nói, “Cảm ơn.”

Buổi biểu diễn nhanh chóng bắt đầu, mời đến rất nhiều nghệ sĩ có tiếng, Vương Vượng Vượng nghe mà mê mẩn.

Khúc thứ nhất là khúc cổ cầm “Sự hòa hợp giữa thần và người”, phong cách cổ xưa tràn đầy không khí quê hương, nghe ở đây hiệu quả vô cùng tốt. Giảng đường này không hổ là kiến trúc mới tốn rất nhiều tiền để dựng nên, quả thật khác biệt...

Tuy rằng..... ngồi bên cạnh là một giáo sư Nghê ngờ nghệch...bầu không khí luôn có chút là lạ....

Wương Vượng Vượng lén nhìn giáo sư Nghê một cái, mí mắt của người kia đang “đánh lộn”.

Ông giáo sư này, rốt cuộc tới làm gì...

37. Chương 37: Hội Âm Nhạc (hạ)

Đối với Vương Vượng Vượng mà nói, hai tiếng bay vèo một cái. Tổng cộng hơn mười khúc nhạc, cô cảm giác chưa đã thèm. Hơn nữa, trước đó bị gián đoạn, đứa nhỏ ngồi hàng trước quậy khóc không ngừng, bố mẹ đồ dành thể nào cũng không được, khiến người xung quanh không thể nghe nhạc rõ ràng. Sau đó bố mẹ rút cuộc ý thức được, đứa nhỏ còn chưa tới 5 tuổi không thể nào ngồi im lặng, bản tính vốn làm ồn, sau khi rồi rắm một hồi họ mới đưa con mình đi. Bắt đầu từ lúc này, cô mới có thể tập trung tinh thần, điều này khiến thời gian có vẻ ngắn lại.

Nhưng giáo sư Nghê rõ ràng không cho là thế.

Ông ta dường như vẫn luôn kiên trì. Buổi diễn vừa mới chấm dứt chưa tới một giây, giáo sư Nghê liền từ chỗ ngồi đứng dậy ngay, vẻ mặt hưng phấn nói với Vương Vượng Vượng: “Đi thôi đi thôi, chúng ta qua đi qua sao chép ảnh đi!”

“Được...” Vương Vượng Vượng nhìn Trương Tiêu, hỏi, “Anh cảm thấy thế nào?”

“Hay lắm.”

“Vậy anh thích bài nào nhất?”

“Là khúc Sự hòa hợp giữa thần và người.”

“Ồ,” cô nói, “Tôi cũng vậy.”

Vừa định phát biểu một vài quan điểm và cảm nhận của mình, Vương Vượng Vượng liền cảm thấy có người ở phía sau kéo tay áo của mình. Tuy rằng sức lực không mạnh, nhưng động tác rất kiên định...

Cô quay đầu lại, quả nhiên là giáo sư Nghê.

“Sau này hãy nói những chuyện đó được không?” Giáo sư Nghê xem đồng hồ, nói, “Bây giờ đã hơi muộn rồi...”

“...” Xem ra, thực sự rất vội vàng...

“...”

“Đi thôi.” Vương Vượng Vượng vốn rất muốn trò chuyện với Trương Tiêu, nhưng ông giáo sư kia cứ gấp thế thì cũng chẳng nói được gì, cô đành thở dài, “Tôi văn phòng của ông.”

Sau đó, cô quay đầu nhìn Trương Tiêu: “Cái kia...tôi xin lỗi...”

“Không sao đâu.” Trương Tiêu lắc đầu, “Sau khi xong việc thì bảo giáo sư Nghê tiễn cô một đoạn.

“Tôi biết rồi...”

— sau đó Vương Vượng Vượng bị lôi tới văn phòng của giáo sư Nghê, sao chép ảnh cho ông ta.

Giáo sư Nghê vừa sao chép vừa mở thư mục ra xem. Có thể nhìn ra giáo sư Nghê rất không hài lòng với kỹ thuật chụp ảnh của đám người trong phòng thí nghiệm của Vương Vượng Vượng, ông ta cảm thấy mình không đủ anh tuấn phóng khoáng, nhưng cũng không nói ra miệng.

Chờ tới lúc làm xong, hai người ngồi trò chuyện một lát.

“Anh chàng bạn này là bạn trai cô sao?” Giáo sư Nghê hỏi.

“Không phải...”

“Ồ...” Giáo sư Nghê lại hỏi, “Vậy, Chung Thanh Văn thì sao?”

“Chung Thanh Văn?”

“Tôi thấy hình như hai người thân lắm...không phải quan hệ công tác thuần túy, lần hoạt động đó là cậu ấy đưa cô tới, sau khi kết thúc cô cũng cùng cậu ấy đi về. Trước đó tôi còn tưởng rằng hai người là một đôi.”

“Cái đó...không phải...”

“Cũng không phải không thể...” Giáo sư Nghê nói, “Tôi thấy Chung Thanh Văn rất tốt.”

“Ặc...”

“Chung Thanh Văn rất giỏi.”

“Tại sao...”

Vương Vượng Vượng ngỡ ngàng. Tuy rằng cô cũng biết Chung Thanh Văn rất xuất sắc, nhưng giáo sư Nghê này chỉ từng trò chuyện vài câu với anh thôi...

“Bởi vì...” Giáo sư Nghê hơi ngượng ngùng, nói, “Lần đầu gặp mặt, cậu ấy nói, cậu ấy xem Weibo của tôi, đặc biệt có ấn tượng sâu sắc đối với thái độ nghiêm cứu nghiêm túc và kiến thức chuyên ngành uyên bác vững chắc của tôi...”

“...” Cô nhớ lại.

Lúc ấy vì cần một giáo sư của khoa môi trường tham gia thẩm định hạng mục, Chung Thanh Văn chọn trúng người trước mắt này, bởi vì ông ta thích náo nhiệt. Sau khi bàn xong chuyện hợp tác, giáo sư Nghê từng hỏi vì sao chọn ông ta, ai ngờ Chung Thanh Văn liền ném ra một câu “Bởi vì trước đó xem Weibo, chúng tôi đặc biệt có ấn tượng sâu sắc đối với thái độ nghiêm cứu nghiêm túc và kiến thức chuyên ngành uyên bác vững chắc của ông”.

“Còn nữa...” Giáo sư Nghê nói, “Biết cô hôm nay đến trường, cậu ấy còn đặc biệt gọi điện cho tôi, bảo tôi đừng quên đi lấy ảnh...”

“...” Đối với điểm này Vương Vượng Vượng có chút khó hiểu, cô không rõ vì sao anh nhắc tới chuyện này, anh cũng chẳng phải loại người luôn nhắc nhở người khác.

Cô nhìn giáo sư Nghê, nghĩ rằng ông ta đã bị Chung Thanh Văn lừa gạt triệt để. Sau này nếu anh cần ông ta giúp gì, ông ta nhất định sẽ không từ chối...

.....

— sau khi ra khỏi văn phòng thì trời đã khuya, giáo sư Nghê cùng Vương Vượng Vượng đi đón xe.

Haiz...ngồi trên xe mệt mỏi ập tới. Vương Vương Vương suy nghĩ: ở cùng Trương Tiêu hai tiếng rưỡi, nói chuyện lại chưa tới mười câu.

Nhàn rồi buồn chán, Vương Vương Vương mở Weibo, muốn nhìn trộm Weibo của giáo sư Nghệ.

Quả nhiên...! Giáo sư Nghệ lập tức đăng rất nhiều Weibo, nói rằng, công ty XYZ và truyền thông KKK hợp tác tổ chức một hoạt động, ông ta là chuyên gia duy nhất được hai bên mời, sau đó đăng lên một đồng ảnh, tấm nào cũng cười rạng rỡ, nhấn mạnh rằng đây là ảnh chụp chung với nhà khoa học đứng đầu dự án của công ty XYZ, còn có phóng viên của KKK, đồng thời còn @ những người này, ra vẻ như là thân thiết, ám chỉ đều là bạn thân. Thực ra giáo sư Nghệ thông qua hoạt động kia mới quen biết những người này, chỉ gặp mặt một lần mà thôi.

Bên kia, giáo sư Nghệ đã đăng hết toàn bộ, sau đó đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng, ông ta mau chóng cầm di động, gửi tin nhắn cho Chung Thanh Văn: “Đã nhận được ảnh chụp, cảm ơn cậu.”

“Ông tìm được Vương Vương Vương?”

“Ừ.”

“Gặp được bạn của cô ấy không?”

“Ồ, có gặp.”

“Con người thế nào?”

Chuyện này...

Giáo sư Nghệ cẩn thận nhớ lại: “Rất ôn hòa.”

Giáo sư Nghệ không thích anh chàng kia cho lắm, bởi vì anh ta coi trọng ông ta không đủ. Anh ta giống như là đối với ai cũng có cảm giác nhàn nhạt, không nhiệt tình cũng không thất lễ, luôn có mức độ. Đâu có tốt như Chung Thanh Văn, anh vừa nhìn liền biết ông ta nổi bật, không phải người thường.

Chung Thanh Văn xem tin nhắn này, không để ý đến ông ta nữa.

Rất ôn hòa sao.....

Anh suy nghĩ, Vương Vương Vương thích loại người thế nào, anh lại không có chút manh mối.

38. Chương 38: Chương 38:

Wương Vương Vương cảm thấy gần đây Chung Thanh Văn liên lạc với mình nhiều hơn.

Cô rất vui, lại có thêm một người bạn thân.

Cô suy nghĩ, cái này có lẽ gọi là sức hấp dẫn người đây nhỉ!

Cô có một bản lĩnh không biết là tốt hay xấu, chính là có thể biến tất cả những người bên cạnh mình trở thành bạn bè, kể cả bạn học, đồng nghiệp, đối tác vân vân. Hồi trước có một lần khi vừa mới bắt đầu thực tập, một nữ sinh luôn chỉnh cô mọi nơi, nói chính xác hơn là thích dùng mảnh khảnh với mọi người, nhưng mấy tháng sau cô ta lại đối xử rất tốt với cô, Vương Vương Vương chẳng hiểu ra sao, đành cho rằng phẩm cách cao thượng của mình đã cảm hóa cô ta. Còn có một cuối tuần cùng người khác đi ra ngoài chơi, trên đường bị xi lốp xe, đúng lúc bên khách hàng là giám đốc của công ty quảng cáo Ất có việc tìm cô, sau khi nghe kể chuyện này lại tỏ vẻ muốn đón cô trở về.

Ngay từ đầu Vương Vương Vương không cảm thấy không ổn, cho đến có một lần, cô đột nhiên phát hiện trong cùng một ngày đồng sự A phàn nàn với cô về đồng sự B, đồng sự B phàn nàn với cô về đồng sự A, hơn nữa ngay cả người đứng đầu trong tổ cũng coi cô là bạn thân mà kể khổ, Vương Vương Vương bỗng nhiên cảm thấy tình huống này hơi kỳ lạ, hình như không phải phép lịch sự trong văn phòng, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, ai bảo mọi người thích cô chứ, xa lánh người nào cũng không nở.

Hiện tại cũng thế.

Cô cũng thích Chung Thanh Văn.

Hiện giờ, Chung Thanh Văn cũng vậy, cô cảm thấy mình và anh từ từ liên lạc nhiều hơn.

.....

— thời tiết dần lạnh, có một ngày Chung Thanh Văn nói muốn mời Vương Vượng Vượng một bữa ngon. Vừa nghe có ăn cô liền đồng ý ngay.

Hình như là nhà hàng cấp cao, nghĩ tới sau này phải mời lại, tim gan hơi nhói đau.

Chung Thanh Văn không nhanh không chậm mà xem thực đơn, chọn mấy món nghe ra không tệ.

Nhân viên phục vụ ở bên cạnh hỏi: “Hai vị uống gì?” Nói xong, liền chỉ vào danh sách rượu vang, “Ở đây có mấy loại rượu đỏ rất ngon, vô cùng lãng mạn, rất thích hợp với bầu không khí này.”

“À?” Chung Thanh Văn vươn tay cầm lấy, nhìn qua từng cái, cuối cùng thốt ra: “Sprite.”

“...”

“Thế nào?”

“Không có gì,” Vương Vượng Vượng cười hì hì, “Tôi cũng thích uống Sprite.”

“...”

Sau khi đồ ăn bưng lên, Chung Thanh Văn hỏi: “Gia đình em đang giúp việc tiến triển sao rồi? Từ người chủ kia có cảm nhận được sự bình đẳng và tín nhiệm không?”

“Ặc,” Vương Vượng Vượng nói, “Bọn họ chỉ bận cãi nhau, chẳng để ý đến tôi...” Đúng vậy, cho tới bây giờ, vẫn còn đại chiến mẹ chồng nàng dâu —

“...”

“Người trong nhà không rảnh lo việc khác, chỉ cần đừng quá đáng, tôi thích làm thế nào cũng được...”

Nói xong, cô nghĩ nghĩ, lại tiếp một câu: “Như vậy xem ra, hẳn là rất bình đẳng và tín nhiệm nhỉ.”

Anh nói: “Không phải ai cũng giống như tôi coi em là người ngoài hành tinh.”

“À,” cô nói, “Cám ơn anh coi tôi là người ngoài hành tinh...”

“Em cũng nên đổi một gia đình mới phải không?” Anh hỏi.

“Phải rồi.” Nhắc tới chuyện này, cô hơi buồn rầu, “Nhưng việc tìm kiếm không tốt lắm. Bởi vì hai gia đình trước đó tôi chỉ làm hai tháng rồi bỏ, công ty môi giới không muốn ưu tiên suy xét cho tôi, muốn giới thiệu thì phải làm đăng hoàng, có thể mang tiếng tốt cho bọn họ. Tôi thử liên lạc những công ty môi giới khác, họ đều nói không thể sắp xếp ngay lập tức, còn một hàng người rất dài trước tôi.”

“Tôi tìm em chính là việc này.” Anh nói, “Trước đây em từng nói qua hy vọng người chủ tiếp theo là một đôi vợ chồng trẻ, vừa lúc tôi có một người bạn cần một người giúp việc đáng tin ngắn hạn, người giúp việc trước phải về quê lo liệu hôn lễ cho đứa con trai, sẽ trở lại làm sau khi xong xuôi, tôi có thể giới thiệu em qua đó.”

“Ô?” Cô suy nghĩ một chút, “Hình như rất tốt.”

“Vậy tôi hỏi thử xem.”

Thấy Chung Thanh Văn muốn gọi điện, cô biết điều nên đi toilet.

Lúc trở về, anh đã nói chuyện xong.

“Người bạn của tôi yêu cầu khá cao.” Anh hiếm khi sắc sảo mà rót Sprite vào ly Vương Vượng Vượng, “Có một số vấn đề cần hỏi em.”

“A...được.” Cô suy nghĩ, còn muốn phỏng vấn —

Chung Thanh Văn bắt đầu thay bạn mình đánh giá: “Em thích ăn những gì?”

“Cái này...nhiều lắm! Nhưng nếu nói đồ ăn vặt, thì chắc chắn là khoai tây chiên Thiên Thần, kẹo nho Nestlé Frutips, cùng với hạt óc chó. Còn nói về món ăn chính, thì là...thịt heo xào tiêu cay, cá hấp cà tím, gân bò xào, súp bắp với đậu đỏ...”

“Được rồi,” anh lại hỏi, “Ngày thường em có sở thích gì?”

“Ừm...nói chuyện!” Nói đúng hơn là sở thích đứng đầu của Vương Vượng Vượng.

“Ngoài cái này ra?”

“Phim hoạt hình, chơi game, các loại thể thao dùng banh, còn có đọc tiểu thuyết biến thái... rất nhiều rất nhiều.”

“Như vậy,” anh nói tiếp, “Thích đi những chỗ nào?”

“À...” Cô suy nghĩ, “Tiệm phim hoạt hình? Tiệm game? Sân thể dục? Nhà sách thành phố?”

Cái này và sở thích liên quan với nhau.

“Còn thích gì khác nữa không?”

“...” Cô đáp, “Phim hoạt hình? Chơi game? Các loại thể thao dùng banh? Tiểu thuyết?”

“Đã nhìn ra rồi,” anh nói, “Thời gian thư giãn của em chính là vây quanh mấy thứ này.”

“Gần như thế...”

Tuy rằng gọi là “thời gian thư giãn”, tầm quan trọng dường như đã càng xuống thấp. Những thứ từng rất say mê, hơn nữa cho rằng sẽ thích cả đời dần dà không còn si mê nữa. Chúng nó từng như là toàn bộ của cuộc sống, nhưng sau này, cả ngày bốn ba vất vả, tất cả đều từ từ rời xa.

Chung Thanh Văn gật đầu, lại hỏi: “Em từng có mấy người bạn trai?”

“...Hả?”

Anh giả vờ như là đang hỏi việc công: “Em từng có mấy người bạn trai?”

Chuyện này...Vương Vượng Vượng giải thích với bản thân, có lẽ nên hiểu biết một chút thái độ về phương diện này, bảo đảm là một cô gái đang hoang.

Nghĩ đến đây cô gục đầu cún của mình xuống: “Không có ai...”

“À?” Chung Thanh Văn giương mắt nhìn Vương Vượng Vượng.

“...”

Cô cũng biết mình rất mất mặt.

Đã lớn thế này rồi ——

“Vấn đề gần cuối, em dễ động lòng đối với loại người nào?”

“Hả?”

Anh thấy cô không dễ gạt như vậy, liền thuận miệng bổ sung một câu: “Vợ chủ nhà muốn hỏi.”

“À!” Cô ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói, “Không biết.”

“Không biết?”

“Em chưa từng động lòng...”

Vương Vượng Vượng hơi chột dạ.

Thực ra khi ở cùng Chung Thanh Văn, cô từng có vài lần nhịp tim đập mạnh, chẳng biết cái này có tính không. Nhưng mà không thể nói ra. Nếu Chung Thanh Văn biết được, còn không chém cô sao.

“Câu cuối, em cảm thấy hèn hò nên lằng mạn mới tốt hay là thực tế mới tốt?”

“A?”

Cô nghĩ nghĩ, có lẽ...đôi khi bọn họ ra ngoài, thỉnh thoảng coi một người là cu li, chỉ lo bản thân không quen cho lắm... nói thế thông qua được không...

“Tôi cái nào cũng được cả...”

“Được rồi,” anh nói, “Hai ngày nữa tôi báo cho em biết.”

“Cám ơn...”

Sau khi ăn xong, Chung Thanh Văn tính tiền.

Vương Vương Vương cầm hóa đơn cào cào, chẳng cào được đồng nào.

“...” Cô nhìn đồng giấy kia, nói, “Chưa từng trúng lần nào cả...”

Thật sự là bi ai...

Cô còn nói thêm: “Sau này tôi có con, nhất định phải đặt tên là ‘trúng thưởng’...không làm mà được hưởng. ‘Vương Vương’ cái tên này không cụ thể, quá bình thường...”

“Trúng thưởng?” Chung Thanh Văn mỉm cười, “Vậy không được rồi.”

“Hả? Anh nói gì?”

“Không.” Anh nói, “Vậy em tốt nhất nên gả cho người họ Chung đi.”

(*)phát âm tiếng Trung của chữ “chung” và chữ “trúng” giống nhau.

“Người họ Chung?” Cô rầu rĩ, “Người họ Chung, tôi chỉ quen anh...còn có ông nội Chung...”

Người này, tuyệt đối không có khả năng

39. Chương 39: Tennis

Khiến Vương Vương Vương cảm động chính là, sau khi ăn xong bữa cơm này, Chung Thanh Văn dường như nhớ kỹ sở thích của cô.

Ăn uống, thể thao, hoạt hình chơi game, tiểu thuyết biến thái.

Tuy là vô tình biết được, nhưng anh lại để trong lòng.

Sau đó Vương Vương Vương lại qua nhà Chung Thanh Văn, anh bảo người giúp việc mới nấu vài món ăn, lại là món thịt heo xào tiêu cay, cá hấp cà tím, gân bò xào, còn có súp bắp với đậu đỏ.

Tất cả đều là những món mà Vương Vương Vương thích ăn nhất.

Cuối cùng trước khi đi, theo thường lệ anh cho cô một túi đồ ăn vặt.

Cô ló đầu vào nhìn, quả nhiên là khoai tây chiên Thiên Thần, kẹo nho Nestlé Frutips, cùng với hạt óc chó.

Càng đến ăn càng cầm nhiều, mỗi lần cái túi lại càng to hơn.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, anh là một người sẽ lưu tâm những điều này.

Hôm nay Chung Thanh Văn và bạn bè cùng chơi tennis, anh kêu Vương Vương Vương đi theo vì biết rằng cô thích những loại thể thao dùng bàn.

Tại trường bình thường cô không có bao nhiêu cơ hội luyện tập, không tìm được người cùng chơi, không ngờ lúc này lại có người cùng chơi.

Đi ra ngoài hít thở không khí trong lành dù sao cũng tốt.

Cô cảm thấy, cứ ở mãi trong nhà của gia đình kia, quang cảnh tựa như Adobe Reader, cách vài ngày phải đổi mới một lần.

Thay áo thun quần short, Vương Vượng Vượng phát hiện Chung Thanh Văn nhìn mình chăm chăm, đánh giá từ trên xuống dưới.

“Anh đang làm gì thế...”

“Hừ.”

Đây là ý gì...

Có một loại cảm giác rõ ràng là rất tệ nhưng làm bộ như khinh thường...

Tuy rằng Vương Vượng Vượng đánh dở, nhưng Chung Thanh Văn cũng không nói gì, anh liên tục đánh banh cho cô, mỗi cú đánh vừa lúc dừng ngay tại chân cô, tiếc là cô không giỏi, lúc đánh trở lại thường chệch qua một bên, một trái bay qua phía đông một trái bay qua phía tây, có trái thậm chí đánh bay ra ngoài. Vốn tưởng rằng anh sẽ tức giận, bảo cô đi nhặt banh khắp sân, ai ngờ lại không có, anh bảo cô đứng đợi, để anh đi nhặt.

“Anh qua đánh với bạn anh đi...” Vương Vượng Vượng nói, “Kỹ thuật của tôi không tốt...”

“Em mệt rồi?”

“Không có...”

“Vậy mặc kệ bọn họ đi.”

“...”

“Bằng không em sẽ chán.” Chung Thanh Văn mặt không biểu cảm nói, “Nếu em không tập với tôi thì chẳng có ai muốn đánh với em.”

“...”

“Anh...” Sau khi đánh mấy ván, hai người đứng cạnh chiếc lưới, cô nói, “Anh thường xuyên đánh phải không?”

“Làm sao có thể?” Anh nói, “Đây là lần đầu tiên.”

Nhìn anh như vậy, không giống người có thể nhẫn nại với người đánh tệ...

“Nhưng mà,” cô nói, “Tôi thấy hình như anh rất có kinh nghiệm, ha ha, sức lực không mạnh không nhẹ, chỗ rớt xuống cũng tốt, rất thoải mái, mạnh hơn cả người hồi đó dạy tôi chơi.”

“Gì cơ?” Anh ngược mắt nhìn cô, “Em thường xuyên tìm người khác?”

“Cũng không phải.” Cô nói, “Thỉnh thoảng mới đánh, nếu không thì chẳng tới trình độ này... Bởi vì chỉ có một học trưởng bằng lòng giúp tôi tập luyện, hi hi.”

“Học trưởng?”

“Ừ,” cô hưng phấn nói, “Anh ấy rất tốt, chưa bao giờ từ chối người ta.”

“Huh?” Anh nhú mày, “Đánh tiếp thôi.”

“Được...”

Lúc này Chung Thanh Văn trực tiếp ace banh, Vương Vượng Vượng thậm chí không kịp phản ứng, đứng ngay tại chỗ không nhúc nhích, cô trơ mắt nhìn trái banh kia bay tới rất nhanh, chỉ chạm một cái sau đó không dừng lại, vèo một cái bắn ra ngoài, lăn đi thật xa.

“...”

“Đi nhặt.”

“Ồ...”

Sau đó tới lượt Vương Vượng Vượng phát banh.

Cô nhẹ nhàng ném banh lên, xoay bả vai, đánh qua bên kia.

Chung Thanh Văn đánh trả lại, trái banh bay vào một góc ở đường biên, cô nhìn mà hoa mắt, phát hiện trái banh đã nhảy đi hơn chục mét.

“ ... ”

Nó khẳng định rất đau...

“Đi nhặt.”

“Ồ...”

Vương Vượng Vượng nhức đầu, ngay từ đầu anh đâu có thể...

Vì vậy cô hỏi: “...Anh sao thế?”

Chung Thanh Văn nói: “Tôi thấy em không vừa mắt.”

“ ... ”

May mà cái vụ không vừa mắt này chẳng kéo dài bao lâu, Chung Thanh Văn liền khôi phục như thường.

Lúc mệt mỏi nghỉ ngơi, Vương Vượng Vượng nói: “Anh đánh giỏi quá...”

“So với học trưởng kia của em thì sao?”

“Anh ấy không bằng anh.” Cô nói, “Anh nhắc tới anh ấy làm gì...”

“Hừ.”

Lại nữa rồi...

Gần đây Chung Thanh Văn kỳ cục muốn chết.

Thường xuyên tỏ ra khó hiểu, không biết suy nghĩ gì, nếu hỏi anh, anh sẽ dùng một từ “Hừ” bí hiểm làm câu trả lời.

Chung Thanh Văn chuyển đề tài, hỏi: “Lần trước mang đồ về cho em, em thích không?”

“Thích lắm thích lắm!” Vương Vượng Vượng nói, “Cám ơn anh!”

Trước đó khi Chung Thanh Văn đi công tác từ Nhật Bản trở về, anh mang theo một vài thứ có liên quan đến hoạt hình cho Vương Vượng Vượng.

Cô hưng phấn nhảy nhót, ôm tấm ảnh chụp của thú nhồi bông hình trung sĩ ếch Keroro thật to, khoe khoang khắp nơi với mọi người.

“À...” Cô nói, “Bộ truyện tranh trung sĩ ếch Keroro này, tên nhân vật đều dùng từ lặp lại, như là Keroro, Tamama, Giroro, Kururu...”

“ ...?”

“Cũng giống như tôi đây.” Cô nói, “Thực ra tôi cũng là người ngoài hành tinh... Đồng bọn của tôi còn có Mã Hữu Hữu Mayoyo, còn có...”

Mã Hữu Hữu sinh ngày 7 tháng 10, 1955 là một nghệ sĩ bậc thầy về cello quốc tịch Mỹ. Ông đã nhận được nhiều giải thưởng như Giải Grammy, Huân chương Quốc gia về Nghệ thuật năm 2001 và Huân chương Tự do Tổng thống năm 2011. Có người cho rằng Mã Hữu Hữu là nghệ sĩ cello nổi tiếng nhất thời hiện đại.
[nguồn Wikipedia]

“...Im miệng.”

“Ặc...” Vương Vượng Vượng ôm món đồ chơi xanh mượt kia, hỏi, “Một con thú nhồi bông lớn như vậy... làm sao anh mang về được?”

“Tôi không cần mua gì,” Chung Thanh Văn nói, “Đặt thứ này vào trong một va ly.”

“Ha ha,” cô cười nói, “Anh không mua sắm ư?”

“...Ừm.” Anh nói, “Đúng lúc thấy thứ này, tôi nghĩ rằng em sẽ thích, khi về va ly trống rỗng, không bằng chứa đầy.”

“Ha ha, thật khéo quá.”

Anh nói: “Em vui là được rồi.”

Nhưng sự thật là, vì gửi va ly hành lý này, anh chẳng những không thêm đồ của mình, mà còn bỏ lại mấy thứ ở Nhật Bản vốn đã nằm bên trong va ly.

“Còn có đĩa game hả?” Cô phát hiện món quà khác, “Anh tốt quá.”

“Không phải toàn bộ đâu.” Anh nói, “Phía dưới cùng còn có một vài CD nhạc.”

“Ồ?”

“Đặc biệt là cái cuối cùng.” Anh nói, “Là bộ sưu tập nhạc Ghibli phiên bản giới hạn.”

“Cái này rất đắt phải không?”

“Không đâu.”

Khi bên phía tiếp đón dẫn bọn họ đi tham quan một công ty giải trí, đối phương đã hỏi mỗi người thích nghe ca sĩ nào, nếu có thể thì sẽ tặng. Lúc ấy Chung Thanh Văn nói là Ghibli, những người đi theo đều rất kinh ngạc, không nhìn ra anh lại thích phim hoạt hình...

Để cảm ơn Chung Thanh Văn, Vương Vượng Vượng định dùng tiền lương giúp việc trong một tháng mua một bộ dao sứ mười hai cái cho Chung Thanh Văn.

Đánh tennis xong, Chung Thanh Văn nói muốn đến nhà sách thành phố mua tài liệu, anh bảo Vương Vượng Vượng đi cùng.

Cô chui vào một biển tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản.

“Tôi thích nhất tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản,” cô nói, “Tiểu thuyết trinh thám Âu Mỹ chú trọng quá trình suy luận, tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản chủ yếu kể về một câu chuyện dị thường. Nhìn đến cuối cùng, chân tướng rõ ràng, trong lòng anh chỉ còn lại ba chữ lớn: “Oh my god!”

“...”

Cô cứ ở mãi bên trong lục lọi, nắm chắc tất cả thời gian để đọc, cô vốn nghĩ rằng Chung Thanh Văn khẳng định lập tức mua ngay rồi bảo cô đi, dù sao anh cũng là người bận rộn.

Nhưng không ngờ là, anh vẫn chờ cô.

Khi cô ngồi xổm trong khu vực tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản ba tiếng đồng hồ, thì anh đứng tại khu vực quản lý thương mại ba tiếng đồng hồ.

Đương nhiên, lúc ấy Vương Vượng Vượng không biết Chung Thanh Văn là đang chờ cô

40. Chương 40: Khăn Quàng Cổ

Thời gian gần đây, Trương Tiêu thường xuyên hẹn Vương Vượng Vượng ra ngoài.

Lần nào hai người cũng trò chuyện rất lâu.

Vương Vượng Vượng đại khái hiểu được ý của Trương Tiêu, bởi vì đối phương biểu hiện rất rõ ràng.

Nhưng đối với tâm tình của mình, Vương Vượng Vượng không hiểu cho lắm.

Cô nghĩ rằng Trương Tiêu rất tốt, nhưng luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Cô còn vì thế mà đặc biệt hỏi bạn bè, loại tình huống này rốt cuộc nên tính sao.

“Sau này sẽ thích thôi.” Mọi người đều nói thế, “Có một số người trong nháy mắt liền cuốn hút ngay, có một số khác trong thời gian làm bạn thì lâu ngày sinh tình. Cậu thuộc loại từ từ hâm nóng, sẽ không bốc hỏa ngay từ đầu, nhưng theo thời gian trôi qua, hai người cùng nhau đi qua cầu vồng mưa gió, rốt cuộc không thể tách rời đối phương, như vậy cũng là tình yêu lâu dài, sau này cậu sẽ biết thôi.”

“Thế,” Vương Vượng Vượng hỏi, “Các cậu đều như vậy ư?”

Đáp án khác biệt tùy người.

Nhưng có thể khẳng định, nhiều cô bạn không yêu ngay từ đầu.

Các cô đều nói, khi ấy bạn trai theo đuổi, bản thân luôn thấy đối phương không tệ, vì thế ở bên nhau, nhưng càng về sau càng thích, rốt cuộc không thể chia tay, sự khởi đầu trong tình yêu, nhiều lắm là có “một chút thiện cảm”. Còn vài người khác, thậm chí không hề có cảm giác, nhưng bạn trai theo đuổi quyết liệt, dần dần bị cảm động, nên thử tiếp nhận đối phương, hiện tại tình cảm tốt lắm.

Vương Vượng Vượng do dự.

Mình cũng sẽ thế sao?

Trương Tiêu là một người rất tốt.

Hơn nữa, có nhiều điểm chung với cô, thái độ xử lý sự việc rất nhất trí, lần nào hai người cũng tán gẫu thật lâu. Trương Tiêu có ý nghĩ chín chắn hơn, cô thậm chí có thể học được rất nhiều.

Đối phương bề ngoài tuấn tú, làm việc xuất sắc, còn có gì không hài lòng chứ?

Cô suy nghĩ vẫn nên tiếp xúc thêm một thời gian.

Không cần cố ý trốn tránh, tiếp tục tìm hiểu một thời gian, cuối cùng đưa ra quyết định.

Cũng không biết vì sao, các cô bạn cùng phòng còn tích cực hơn Vương Vượng Vượng.

Giống như lập thệ muốn cho Vương Vượng Vượng thoát khỏi kiếp độc thân.

Hiện giờ sắp bước vào mùa đông, ba cô bạn trong ký túc xá cùng nhau đan khăn quàng cổ cho bạn trai, cũng không quên kéo Vương Vượng Vượng làm cùng.

“Mau làm mau làm,” các cô đều nói, “Tặng cái này, rồi bảo anh ấy quỳ gối tỏ tình.”

“Đừng nói bậy mà...”

Nhưng các cô cứ bắt Vương Vượng Vượng phải học.

“Được rồi được rồi,” Vương Vượng Vượng chịu khuất phục, “Tớ làm trước, nhưng chưa tới lúc thì các cậu không được ép tớ tặng đó.”

“Biết rồi biết rồi.” Các cô bạn trả lời, “Đợi khi chính thức ở bên nhau rồi tặng, đến lúc đó đừng quên cảm ơn bọn tớ.”

“...”

Cứ thế, Vương Vượng Vượng vụng về đi theo học tập.

Từng mũi kim từng mũi kim, không phiền toái như trong tưởng tượng.

Hình như mình cũng không hết thuốc chữa...

Khi học lớp thủ công hồi trung học, các bạn nam học làm mô hình máy bay, các bạn nữ thì học đan. Lúc ấy giáo viên nhìn thoáng qua tác phẩm của Vương Vượng Vượng, sau đó hất cằm lên, nói rằng, em đừng học đan nữa, qua bên kia cùng các bạn nam khác học làm mô hình máy bay đi. Cô bị mọi người cười nhạo, từ đấy không dám dính tới thứ này...

Làm một tuần, rốt cuộc hoàn thành.

Vương Vượng Vượng trở về trường, mấy chị em trao đổi với nhau nhìn một chút.

Sau đó ba người kia hết sức hưng phấn chuẩn bị tặng cho bạn trai, chỉ có Vương Vượng Vượng rất lưỡng lự.

“Vượng Vượng,” mấy cô bạn hỏi, “Đã làm xong rồi, cậu thật không tặng sao?”

“Tớ vẫn đang suy nghĩ...” Cô nói, “Hiện tại hình như còn hơi sớm.”

“Gì chứ?”

“Vốn chưa phải là bạn trai bạn gái...chỉ thường ra ngoài cùng nhau thôi, chưa tới mức độ kia.”

“Thật là phiền toái...”

Nhưng...có lẽ cũng sắp rồi.

Gần đây Trương Tiêu có vài lần muốn nói lại thôi.

Nếu đối phương thật sự nói ra, cô phải làm sao đây?

Vượng Vượng Vượng vẫn không xác định.

Dường như có điểm không hợp.

Có thể, có lẽ, cô nên buông xuống mọi loại ảo tưởng về tình yêu, kiên định một chút, tìm một người thật lòng có thể sống cùng nhau.

Cô không có lý do nào để từ chối Trương Tiêu.

Như vậy nhất định sẽ bị người ta nói là lập dị, kén chọn, thích ra vẻ...

Đã ở tuổi này rồi, còn không đáng tin cậy.

Nhưng mà...cô thực sự có thể yêu sao?

“Vượng Vượng,” lúc này một cô bạn đột nhiên nói, “Màu sắc khăn quàng của cậu không dễ phối hợp.”

“Hả?”

Cái này là màu cà phê...

“Áo len của anh ấy màu gì?”

“Màu xám...”

“Áo khoác?”

“Màu đen...”

“Dù sao tớ cũng cảm thấy là lạ...”

“Hử?” Vương Vượng Vượng hỏi, “Phải làm lại sao?”

“Tớ cũng không chắc...” Cô bạn nói, “Cậu có người bạn phái nam nào có cùng loại quần áo không?”

“Hử?”

“Cậu suy nghĩ một tí xem, có ai thường xuyên mặc áo len xám cùng áo khoác đen không? Bảo anh ta giúp một chút, đeo thử khăn quàng cổ này trên người xem kết quả thế nào, cậu nhìn coi hợp hay không, nếu không đẹp thì bỏ đi rồi đan lại...”

“Ặc...”

“Cũng không phiền gì, với anh ta mà nói chỉ là giúp một việc nhỏ thôi, cậu cho bên này mượn khăn quàng cổ, nhìn xem thử thôi, ngộ nhỡ không hợp thì tiêu luôn, cậu đã tặng cho thì Trương Tiêu không thể không mang, một anh chàng vốn đẹp trai thế mà ăn mặc lộn xộn như vậy, ngay cả cậu cũng bị mất mặt.”

“Vây, để tớ nghĩ lại.”

Ai nhỉ...

Đúng rồi, Chung Thanh Văn có.

Cô đã thấy rồi.

Hơn nữa, ngay bên trong tủ quần áo trong phòng ngủ của anh.

Quần áo của anh, cô đều rõ như lòng bàn tay.

“Thế nào?” Máy cô bạn hỏi.

“Ừ,” Vương Vương Vương nói, “Có một người bạn.”

“Vậy thì tốt rồi!” Mọi người cười hì hì, “Mau gửi tin nhắn cho anh ta.”

“Được.”

Nói xong cô liền lấy di động ra, bấm vài chữ gửi cho Chung Thanh Văn: “Anh có ở nhà không?”

Đối phương trả lời rất nhanh: “Có.”

“Bây giờ tôi có thể đi qua không?”

“Em đến đi.”

Anh thậm chí không hỏi có chuyện gì, giống như là cô có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

“VẬY,” cô nói với mấy cô bạn cùng phòng, “Tớ đi đây.”

“Cố lên!”

Vì thế Vương Vương Vương ôm một cái túi to đến bấm chuông cửa nhà Chung Thanh Văn.

Người mở cửa chính là anh.

“Hi hi...” Cô nói, “Lúc này đến quấy rầy anh thật là ngại quá.”

“Em đừng giả vờ khách khí.”

“...”

“TÔI,” Cô nói xong thì lấy khăn quàng cổ ra, “TÔI đan một cái khăn quàng cổ.”

Anh im lặng nhìn cô.

“Xem...” Cô nói.

Anh cúi đầu nhìn lướt qua vài lần, rồi chuyển tầm mắt đến khuôn mặt cô. Không biết vì sao, loại ánh mắt này khiến trong lòng cô hơi hồi hộp.

“Muốn...muốn cho anh mang thử xem.”

“Là tự tay em đan?” Anh hỏi.

“Đúng.” Cô nói, “Đan từng mũi một đấy.”

Anh vươn tay sờ cái khăn quàng cổ kia, nói: “Rất ấm.”

“Ha ha,” cô nghĩ, hỏi, “Có phải anh sẽ mặc áo len xám và áo khoác đen kia vào mùa đông không?”

“...Ừm.” Âm thanh của anh thê mà rất dịu dàng.

“VẬY,” cô hỏi, “Có thể nhờ anh mặc vào không, tôi muốn nhìn một lần, để xem thử xám và đen có hợp với khăn quàng cổ màu cà phê không?”

Cô vốn tưởng rằng anh sẽ mắng cô một trận.

Sẽ nói lời độc địa đại loại như là “Sao cô lại phiền toái như vậy”.

Không ngờ anh lại mỉm cười: “Đương nhiên là được.”

“Ồ...”

Anh làm sao vậy?

“Chờ tôi một chút.”

“Cám ơn...”

“Phải là tôi cảm ơn mới đúng.”

“...Hử?”

Chung Thanh Văn xuống lần nữa, là chuyện của mười phút sau.

Vương Vượng Vượng đưa khăn quàng cổ cho anh.

“Em nên mang cho tôi?” Anh hỏi.

Vì sao muốn tôi mang cho anh...

Cô không hỏi ra miệng.

Cô suy nghĩ, có lẽ Chung Thanh Văn không biết mang.

Cho nên cô đi qua, đem khăn quàng kia quấn một vòng qua cổ anh, sau đó vươn tay chỉnh lại một tí, vỗ tới vỗ lui, để nó xếp xuống, sẽ không có vẻ cồng kềnh. Trong cả quá trình, anh lại không mất kiên nhẫn chút nào, cô cảm thấy mình sắp không nhận ra anh rồi.

“Ừm...”

“Thế nào?” Anh cười hỏi.

“Cũng được.” Cô tháo khăn quàng ra, “Không kém xa trong tưởng tượng của tôi.”

Nhưng mà anh đã đẹp sẵn rồi, mặc cái gì cũng tốt.

“Ồ?” Anh cởi áo khoác ra, tiện tay đặt một bên, rồi ngồi trên sofa đơn trong phòng khách, bắt chéo chân, khoe miệng hàm chứa ý cười, “Hiện tại xem ra em làm cũng được nhỉ?”

“Đúng đó, tôi vốn rất khắt khe, sợ không làm được.”

Anh nói: “Lúc này em rất cuộc yên tâm rồi.”

“Phải.” Cô nói tiếp, “Có thể lấy tặng cho Trương Tiêu.”

“...Huh?” Anh rõ ràng ngừng động tác.

Vương Vượng Vượng cảm thấy kỳ quái, nhưng cô không để ý: “Lần này làm phiền anh quá, nhưng vấn đề được giải quyết rồi. Mấy cô bạn cùng phòng của tôi nói có thể không hợp, hỏi tôi áo len và áo khoác của Trương Tiêu là màu gì, tôi nói là xám và đen. Bọn họ liền đề nghị tôi tìm một người bạn phái nam cũng có quần áo màu giống vậy, mặc vào thử xem, nếu không có vấn đề thì tặng được, nếu khó coi quá thì đan lại lần nữa...”

“Hừm?” Âm thanh của Chung Thanh Văn lập tức trở nên lạnh giá như từ hầm băng đi ra, “Hai người đã dính với nhau?”

Cái gì gọi là dính với nhau...

“Vẫn chưa,” cô ngược lại không tức giận, “Nhưng có lẽ cũng sắp rồi, tôi định đợi tới ngày đó thì tặng anh ấy cái này làm quà, nhưng mấy cô bạn cùng phòng bắt tôi phải làm hoàn mỹ.”

“Vì thế tôi chỉ là người mang thử?”

“Ừm...?”

Suốt nửa phút Chung Thanh Văn không nói gì.

Vương Vượng Vượng cảm thấy áp khí trong phòng vô cùng thấp, tất cả không khí dường như ngừng chuyển động.

Cô bị dọa đến nổi một tiếng cũng không dám thốt ra.

“Vương Vương Vương,” sau một lúc lâu Chung Thanh Văn rốt cuộc cất tiếng, “Em đi đi, tôi bận rộn nhiều việc.”

“Hả?”

“Về sau loại chuyện như thế này đừng tìm tôi nữa.”

“...”

Đã xảy ra chuyện gì?

“Để người khác tiễn em ra ngoài.” Nói xong anh liền lên lầu, không dừng nữa khác.

41. Chương 41: Hòa Thuận Như Lúc Ban Đầu

Vương Vương Vương ngõ ngàng từ nhà Chung Thanh Văn đi ra, hoàn toàn không biết anh làm sao vậy.

Rõ ràng vẫn tốt mà.

Lúc đầu khi nhờ anh mặc áo len áo khoác xem có hợp không, tâm trạng của anh dường như rất tốt.

Cô muốn xin lỗi, nhưng không biết nên nói từ đâu.

Chung Thanh Văn tức giận.

Cô có thể cảm giác được.

Rốt cuộc là nói sai câu nào chứ?

Sau khi trở về trường, mấy cô bạn cùng phòng lập tức hỏi Vương Vương Vương: “Thế nào? Hợp không?”

“Ừm.” Cô bỡ ngỡ nói, “Rất hợp.”

“Sao cậu kỳ lạ vậy?”

“Thế à...?”

“Chẳng vui chút nào hết. Đan được khăn quàng cổ, không uống công sức, nên thoải mái mới đúng.”

“Cái đó...” Cô nói, “Người bạn mà tớ đi tìm, hình như anh ấy không vui lắm.”

“Vì sao chứ?”

“Tớ không biết,” cô nói, “Anh ấy rất bận rộn, tớ còn vì chuyện nhỏ này mà đi phiền anh ấy.”

“Không phải chứ...” Mấy cô bạn nói, “Người này nhỏ mọn thế!”

“Không phải không phải đâu,” cô mau chóng thanh minh cho Chung Thanh Văn, “Lúc đầu anh ấy rất bằng lòng, nhưng hình như tớ nói sai gì đó mới khiến anh ấy nghĩ rằng việc kia hoàn toàn không đáng để giúp.”

“À, vậy thì không sao. Giữa bạn bè lục đục chút ít, mau chóng qua thôi, cậu đừng nghĩ nhiều.” Mọi người nói, “Quan trọng là, khăn quàng cổ của cậu có thể tặng cho người ta, cậu nên vui vẻ đi! Đây mới là chuyện cậu phải nghĩ tới!”

“Ồ...”

Vương Vương Vương không vui nổi.

Tuy rằng khăn quàng cổ của cô không có vấn đề gì.

Nhưng hiện tại cô chẳng có chút hứng thú đến việc về Trương Tiêu.

Trong đầu óc toàn là Chung Thanh Văn.

—— anh ấy ghét mình sao?

Vương Vương Vương ngã lên giường của mình, trần trọc suy nghĩ, nhưng vẫn không hiểu.

Cô lấy di động ra, gọi điện thoại cho Chung Thanh Văn: “Hôm nay anh giận phải không?”

“Không có.” Âm thanh của anh giống như lộ ra một ít châm biếm, “Có cái gì đáng tức giận chứ.”

“Vậy vì sao anh đuổi tôi đi?”

Nếu cô làm chuyện không đúng, cô có thể xin lỗi.

Nhưng bên kia lại trầm mặc.

Cô không nghe được âm thanh, cảm thấy rất hoảng sợ.

Nhịp tim cô đập dữ dội, kề sát di động vào lỗ tai, sợ bỏ mất gì đó, nhưng anh không nói chữ nào.

Cách chừng nửa phút, anh mới nói: “Em đừng nghĩ nhiều.”

“Hả?”

“Công việc bận quá, chỉ vậy thôi.”

“À...” Cô không biết nên đáp lại thế nào.

Cô cảm nhận được đối phương đang kiềm chế cảm xúc.

Nhưng vẫn không nói.

Cảm giác duy nhất của Vương Vượng Vượng chính là, thật tốt quá, Chung Thanh Văn đã trả lời cô.

Trong nháy mắt, cô có chút muốn khóc.

Lúc ấy, chắc Chung Thanh Văn không vui, nhưng anh cũng không nhắc lại.

Cô vẫn không thả lỏng.

Chung Thanh Văn chưa từng như vậy bao giờ.

...Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Sao cô lại không biết.

—— trải qua sự việc này, Vương Vượng Vượng phát hiện mình đặc biệt để ý Chung Thanh Văn.

Một thái độ của đối phương có thể khiến cô khó chịu nửa ngày.

Một khoảng thời gian sau, cô thường xuyên làm bộ như không có gì, ở trên mạng trò chuyện với Chung Thanh Văn, xác nhận một lần nữa mình không bị anh ghét.

Tưởng tượng đến khả năng bị xa lánh, cô liền vô cùng khó chịu.

Mỗi ngày cô đều đọc những bản tin trong ngành mà Chung Thanh Văn đăng ký cho, có việc liên hỏi.

Mấy ngày sau, Vương Vượng Vượng lại đổi chủ mới, chính là bạn của Chung Thanh Văn.

Bởi vì cô liên tục làm hai nhà trong vòng hai tháng, công ty môi giới không muốn ưu tiên sắp xếp cho cô.

Bạn của Chung Thanh Văn vừa lúc cần người giúp việc ngắn hạn, xem như cứu cấp, như vậy cô cũng có thời gian đi tìm công ty môi giới mới.

Cô vừa đến, phát hiện “bạn của Chung Thanh Văn” thực ra là “hàng xóm của Chung Thanh Văn”.

Hai nhà sân kề sân, hoàn toàn không cần qua cửa, có thể trực tiếp nhảy qua.

“Cái này...”

Ngay cả kết cấu bên trong cũng giống y chang, cô có một loại cảm giác quen thuộc mãnh liệt.

Vương Vượng Vượng phụ trách dọn dẹp nhà cửa, còn có chăm sóc trẻ con.

Đối với phần sau, tuy rằng đã từng được huấn luyện, nhưng làm thật vẫn có chút luống cuống tay chân.

Gia đình này có một đôi vợ chồng trẻ, còn có đứa con ba tuổi.

Bà chủ này làm vợ trọn thời gian, thỉnh thoảng ra ngoài tập thể thao hay mua sắm thì Vương Vương Vương phải chăm sóc đứa trẻ, nói chuyện với cô bé, chơi đùa với cô bé, đói bụng thì cho ăn, khát thì cho uống.

Nói chung coi như thoải mái.

Chung Thanh Văn rất kỳ lạ, luôn đi qua đây, cách ba năm ngày một lần.

Hai vị chủ nhà cũng không thấy phiền...

Nhưng mà, không thể phủ định, mỗi lần Chung Thanh Văn xuất hiện, Vương Vương Vương đều rất vui vẻ.

Ngay cả lúc thường, cô thường xuyên đi trong sân nhìn qua, xem Chung Thanh Văn có ở bên kia không. Nếu gặp mặt thì chào một tiếng, sau đó không biết tại sao trong lòng cô sẽ vui sướng. Ngay cả khi đi mua đồ ăn về đi ngang qua nhà anh, cô sẽ ló đầu vào trong sân nhìn, trong lòng suy nghĩ có gặp được không. Loại tâm trạng luôn hy vọng nhìn thấy anh khiến cô rất hoang mang.

Có đôi khi Chung Thanh Văn sẽ hỏi cô chút chuyện về Trương Tiêu.

Wương Vương Vương không giấu anh điều gì.

“Khăn quàng cổ lần trước em muốn tôi mang thử,” khi lần đầu nhắc lại chuyện này, anh hỏi, “Em tặng cho Trương Tiêu chưa?”

“Hả?” Cô đáp, “Chưa.”

“À?” Anh nói, “Không phải em đã nói, đợi đến ngày chính thức ở bên nhau thì tặng cái kia làm quà sao?”

“Bởi vì còn chưa chính thức ở bên nhau...”

“Vì sao?”

“Tôi có một chút do dự,” cô nghĩ nghĩ rồi nói, “Không biết mình có muốn ở bên anh ấy không.”

Gần đây, Trương Tiêu có vài lần muốn nói lại thôi, cô nhận ra Trương Tiêu muốn thổ lộ, cô không dám cùng anh ta ra ngoài, chỉ sợ anh ta sẽ nói ra. Cô cảm thấy mình còn chưa chuẩn bị tốt. Thực ra từng có hai lần, chỉ cần cô bạo dạn thì Trương Tiêu sẽ nói ra, nhưng cô lại chọn chuyển đề tài, làm động tác chọc cười, hoặc là vội vã gọi xe, chạy nhanh như chớp. Cô cũng không biết nên làm gì đây. Trương Tiêu là người rất tốt, ở bên anh ta nhất định sẽ hạnh phúc nhỉ? Đây chính là một cơ hội rất tốt cho cô, ngàn năm một thuở, qua thôn này sẽ không còn tiệm đó nữa. Bận bè đều nói, thời gian trôi qua sẽ dần dần yêu anh ta, nhưng cô không biết. Cô luôn nghĩ, thật muốn mơ hồ chấp nhận một người như vậy ư? Nếu chứng minh không được, chẳng phải là tổn thương anh ta rồi sao?

“Sao thế?” Trong lỗ tai nghe thấy Chung Thanh Văn hỏi.

“Tôi không thể xác định tâm ý của mình.” Vương Vương Vương uể oải nói, “Không biết rõ mình có yêu anh ấy không?”

“Hửm?”

“Chính là,” cô nói, “Anh ấy thật sự rất tốt, tôi cảm thấy con người anh ấy tốt lắm, nhưng mà liệu người này có thật là một nửa còn lại của tôi không?”

“Gân gà ư?” anh hỏi, “Ăn thì chán bỏ thì tiếc?”

“Anh đừng nói vậy...”

“Bởi vì vốn chính là vậy.” Ánh mắt của anh rất sáng, “Tôi nói với em này, nếu em không biết rõ mình có yêu anh ta không, đó chính là không yêu. Chỉ cần em yêu thì em nhất định sẽ biết em yêu anh ta.”

Wương Vương Vương dường như bị những lời này đánh trúng, cô ngơ ngác nhìn Chung Thanh Văn.

“Tôi hỏi em,” anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Bây giờ, em suy nghĩ kỹ đi, em có người thật sự thích không?”

“Ặc...không có...”

“Như vậy.” Ánh mắt anh tối một chút, “Hồi trước thì sao?”

“Không có...”

Vì thế cô mới không hiểu rõ ——

“Em hãy nghe tôi nói,” anh nói, “Em đừng nóng vội.”

“Gì cơ?”

“Tạm thời đừng đồng ý làm bạn gái anh ta.”

“Hử...?”

Anh nhìn cô chăm chăm hồi lâu, đột nhiên nói, “Em còn nhớ em thiếu tôi một ân tình không?”

“Ặc...!”

“Chính là lần đó, phòng thí nghiệm của em không có tiền mua dụng cụ, tôi giúp em nghĩ cách lấy số liệu, lúc ấy chúng ta đã nhất trí, đó chính là em thiếu tôi một ân tình. Sau này nếu có một ngày tôi tìm em làm một chuyện, em nhất định phải làm được.”

“Tôi còn nhớ.”

“Thế thì chính là cái này.” Anh nói, “Tôi hy vọng em hãy suy nghĩ thật cẩn thận.”

Dừng một chút, anh lại nói: “Em hãy hứa với tôi, trong vòng ba tháng đừng đồng ý làm bạn gái anh ta.”

“Ờ?”

“Tôi muốn để em suy nghĩ kỹ càng.” Anh nói, “Nếu sau lúc đó em vẫn quyết định ở bên anh ta, tôi tuyệt đối sẽ không nói gì.”

Vương Vượng Vượng hoang mang nhìn Chung Thanh Văn.

“Tôi chỉ là không muốn em vội vàng quyết định.”

“Được...”

“Em chắc chắn hứa với tôi.”

“Ừ.” Cô nhìn mắt anh, nói, “Tôi hứa.”

“Sẽ không quên chứ?”

“Đương nhiên.” Cô đã nói thì khẳng định giữ lời.

“Em không vui?” Anh hỏi, “Tôi dùng chuyện lần đó bảo em hứa hẹn việc này.”

“Không có.” Cô nói, “Đã hứa rồi thì phải làm được.”

Cô suy nghĩ, nói tiếp: “Vội lại, anh cũng là muốn tốt cho tôi.”

Anh nói: “Nếu anh ta thật lòng, tuyệt đối sẽ không để ý chờ thêm ba tháng.”

“Tôi biết.” Cô hiểu Trương Tiêu cho nên không lo lắng về điều này.

Anh gật đầu: “Tôi nghĩ, sẽ không cần thời gian quá dài đâu, ba tháng chắc là đủ rồi.”

“...?”

Vương Vượng Vượng hơi kinh ngạc.

Ân tình của người kia lại dễ dàng đền đáp như vậy.

Lúc ấy Chung Thanh Văn bận trong bận ngoài một trận.

Ngay từ đầu muốn mời một bữa cơm, kết quả anh không chịu, nói là một bữa cơm có thể trả sạch hết sao, anh khiến cô đồng ý, sau này vào một ngày nào đó khi anh lên tiếng nhờ thì cô nhất định phải làm được.

Kết quả lại dùng vào lúc này.

42. Chương 42: Mở Phiên Tòa

Sau lần trò chuyện này, Chung Thanh Văn vẫn đối xử tốt với cô như cũ.

Nhưng mà điểm khác nhau chính là, có khi anh sẽ nhắc tới Trương Tiêu.

Ví dụ như ——

“Nói thử xem, anh ta tốt chỗ nào?” Chung Thanh Văn hỏi.

“Anh ấy...” Vương Vượng Vượng nghĩ nghĩ, “Bộ dạng đẹp trai...”

“So với tôi thì sao?”

“So với anh à...”

Cô nhìn anh, đột nhiên đỏ mặt tim đập nhanh.

Cô liền đứng lên.

“Em đi đâu?” Anh hỏi.

“Tôi...” Cô nói, “Ngồi thiền, sao chép kinh văn...”

“...”

Lại như là ——

Chung Thanh Văn hỏi: “Nói thử xem, anh ta còn có chỗ nào tốt??”

Vương Vượng Vượng suy nghĩ, lúc này không thể nói về bề ngoài nữa, vì thế cô nói: “Anh ấy rất tập trung làm việc.”

Đây là điểm cô tán thưởng nhất.

“So với tôi thì sao?”

“So với anh à...”

Cô nhìn anh, lại đỏ mặt tim đập nhanh một trận.

Cô liền đứng lên.

“Em đi đâu?” Anh hỏi.

“Tôi...” Cô nói, “Ngồi thiền, sao chép kinh văn...”

“...”

Loại tình cảnh này lặp lại liên tục.

Cuối cùng, Chung Thanh Văn hỏi: “Ngay cả một điểm anh ta tốt hơn tôi em cũng không tìm ra. Nếu em thật sự thích anh ta, đó chẳng phải là em thích tôi hơn sao?”

“Ặc...anh?”

Anh khoanh tay, đưa ra bộ dáng nghiêm nghị.

Vương Vượng Vượng mê mẩn.

Chung Thanh Văn... cô không dám nghĩ tới.

Thực ra trước đó có chút cảm giác mơ hồ, nhưng cô không muốn lấy ra phân tích.

Gần đây, mỗi ngày anh đều tẩy não cô, cô thấy cảm xúc của mình dao động.

Sau đó cô rút cuộc thừa nhận với bản thân, cô có nhiều thiện cảm với Chung Thanh Văn.

Vương Vượng Vượng hơi sợ hãi.

Hiện tại tất cả đều hoàn hảo, cách yêu hấn là còn một chút khoảng cách.

Nhưng ngộ nhỡ cô mặc kệ tâm tình này mà để nó lan tràn ra, nói không chừng ngày nào đó sẽ yêu thật sự, có lẽ nào muôn đời muôn kiếp không trở lại được?

Cô gắng hết sức không suy nghĩ đến điều này.

Cô vẫn muốn tìm thêm điểm tốt của Trương Tiêu.

Phải mượn cơ này để thuyết phục chính mình.

Chung Thanh Văn à, sẽ không thích đâu...

Suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghĩ ra một điểm.

Tính cách.

Đúng, tính cách!

Chung Thanh Văn kia, ở phương diện tính cách có điểm thiếu sót trí mạng.

— một hôm của mấy tuần sau, Vương Vượng Vượng đọc được một tin tức: “Vụ án giấy thử giảm béo tại thành phố B sắp mở phiên tòa”.

Vương Vượng Vượng lập tức nhấn vào bản tin.

Rốt cuộc tới rồi —

Công ty tên là CCC cho rằng công ty của Chung Thanh Văn xâm phạm bản quyền, đồng thời kháng án tại mấy quốc gia, tòa án phía đông New York thụ lý vụ án này đầu tiên, lúc ấy công ty của Chung Thanh Văn bị thua nên xin phúc thẩm.

Nhận định của Chung Thanh Văn chính là bị giá họa. Bởi vì liên tục xảy ra vấn đề về chất lượng, công ty CCC vì thanh minh mình mà quyết định tìm một con cừu tại Trung Quốc chịu tội thay. CCC thành lập một công ty con tên là HHH, mua giấy thử tương tự từ công ty của Chung Thanh Văn, gỡ ra đóng gói lại, làm giả thành sản phẩm của CCC rồi gửi ra nước ngoài, sau đó CCC tóm được, tuyên bố những cái này đều là sản phẩm giả mạo, truy tìm nguồn gốc rồi tìm ra công ty của Chung Thanh Văn, vì thế tố cáo xâm phạm bản quyền, hơn nữa tố về vấn đề chất lượng trước đó đều bởi vậy mà gây ra, sản phẩm thật sự không có chỗ nào để lo lắng. Mà lúc đi tìm công ty HHH trung gian kia thì lại không tìm ra.

Vì thế, công ty của Chung Thanh Văn ngừng sản xuất loại giấy thử này.

Ngay lúc đó CCC làm ra chút mảnh khoe, dùng thủ đoạn xấu, tìm một số nhân vật lợi hại, có người âm thầm giúp, nhúng tay đùn đẩy.

Chung Thanh Văn làm lớn sự việc, nói rằng công ty nước ngoài hãm hại công ty trong nước, rất nhiều người dân bàn luận về chuyện này.

Tiếp đó sự việc này càng rối ren hơn.

Mấy tuần trước, một người trốn phía sau đột ngột trời lên.

Công văn “Thông báo về vụ xét xử việc đăng ký giả mạo nhãn hiệu tại thành phố B” chính là một tay hấn làm ra. Sau đó cảnh sát thành phố B tiến hành điều tra, đơn khởi tố cung cấp cho bên công tố cũng chịu ảnh hưởng. Ngay mấy tuần đó, người này vì phạm kỷ luật nghiêm trọng nên bị cách chức. “Vi phạm kỷ luật nghiêm trọng” này chỉ việc lợi dụng công việc nhận hối lộ lớn, mưu cầu ích lợi riêng.

Trải qua việc điều tra người này, phát hiện ra hấn có liên quan chặt chẽ với công ty CCC.

Loại người như thế, bị lộ ra ánh sáng là chuyện sớm hay muộn thôi.

Thế nhưng, nhanh như vậy đã lộ ra sơ hở, có lẽ việc này có quan hệ đến Chung Thanh Văn. Công ty anh vẫn kêu oan, lòng đầy căm phẫn, khiến ọi người chú ý, rốt cuộc có người tham gia điều tra, bởi vậy sự việc bại lộ.

Sau khi tin tức thất thế đưa ra ngoài, khiến cho sóng to gió lớn.

Một số người vốn nửa tin nửa ngờ về việc bị giả họa, giờ chân tướng lộ ra, công ty Chung Thanh Văn nhận được vô số sự ủng hộ ngay tức khắc.

Trong khoảng thời gian ngắn, CCC lộ ra đuôi cáo có thể nói là mọi người cùng đánh, lượng tiêu thụ trong nước trượt dốc không phanh.

Ban đầu Chung Thanh Văn chỉ là bất đắc dĩ mới dùng cách này chống lại, thật không ngờ công ty CCC này tự ăn kết cục thảm hại của mình, không những muốn gây họa cho người khác mà còn muốn ngăn cản tác dụng ngược bắn về phía mình.

“Chuyện này...” Vương Vượng Vượng nói với Chung Thanh Văn, “Hẳn là có lợi cho chúng ta phải không?”

“Chắc là thế, ít nhất đơn khởi tố không được chấp nhận, tòa án sẽ suy xét điểm này.” Anh nói, “Nhưng mà bọn họ không chỉ làm việc này.”

“...Hử?”

“Về phương diện khác thì không biết được gì cả.”

Việc này kỳ hoặc như vậy, ngay cả Vương Vượng Vượng cũng mấy ngày liên tục không ngủ ngon giấc.

Cuối cùng sẽ có kết quả ——

Công ty CCC kia thật sự cho rằng mình có thể làm xằng làm bậy sao.

Bọn họ nghĩ rằng mình lớn mạnh có thể lực, cho nên có thể hãm hại người khác, sử dụng đủ loại thủ đoạn ngầm, để một công ty vô tội phá sản, tất cả nhân viên không còn chỗ để đi?

Lúc này đây, Chung Thanh Văn xui xẻo, đúng lúc sản xuất cùng loại giấy thử, bị vu cáo. Vậy trong quá khứ thì sao, có ai đã từng bị kéo xuống nước không? Còn tương lai nữa, còn có ai sẽ bị liên lụy không?

Coi người khác là kẻ ngốc, coi thường công bằng chính trực, tự cho là người thông minh, một ngày nào đó sẽ vì thế mà hối hận không thôi.

Lúc bắt đầu xét xử, Vương Vượng Vượng luôn kiểm tra tin tức trên mạng.

Cô biết không thể nào có kết quả nhanh như vậy, nhưng lại không quản được bàn tay của mình.

Tòa án thẩm vấn liên tục sáu tiếng đồng hồ.

Vương Vượng Vượng biết kết quả trước tiên.

Bởi vì Chung Thanh Văn nói với cô trước tiên.

Do hai bên đều tìm ra hành vi xâm phạm bản quyền của đối phương, cuối cùng tòa án vẫn chưa thể đưa ra phán quyết, vì thế sẽ chọn một ngày khác mở phiên tòa lần nữa.

Điều này cũng rất bình thường, sự việc quá phức tạp, tòa án khó mà tuyên án.

“Nhưng mà,” Chung Thanh Văn nói, “Bọn họ sẽ không giở thủ đoạn.”

“Hử?”

Anh cười cười: “Chúng ta phủ định tất cả chứng cứ của đối phương, đối phương không thể đáp lại toàn bộ.”

“Ồ?”

“Cả phiên tòa đều nghiêng về một phía, mưu tính trước đó của bọn họ hoàn toàn vô dụng.”

“Thật...thật tốt quá!” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi đã nói rồi, nhất định không có việc gì!”

Anh mỉm cười: “Hy vọng về sau đều có thể nhờ vào lời nói may mắn của em.”

“Ừ...Ừ!”

Sương mù tan đi, cuối cùng xé bỏ màn đêm nhìn thấy ánh sáng.

Vương Vượng Vượng cảm thấy cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hôm sau cô quay về trường trao đổi với thầy hướng dẫn về việc viết báo cáo, trong hành lang cô gặp được mấy cô bạn cùng phòng.

“Vượng Vượng!” Mọi người cười hì hì, “Hôm nay sao vui thế?”

“Ồ?”

“Rất cuộc thỏ lộ với nhau rồi à?”

“...”

Thỏ lộ.....

Mấy hôm nay cô hoàn toàn không nghĩ đến Trương Tiêu.

Trương Tiêu tìm cô trò chuyện, hẹn cô ra ngoài, cô nói hai ngày nay hơi bận nên từ chối, bởi vì cô thật sự không có tâm trạng.

Cô luôn lo lắng cho Chung Thanh Văn.

Chung Thanh Văn có nguy hiểm cô liền sốt ruột, Chung Thanh Văn vượt qua cửa ải khó khăn cô liền vui vẻ.

Loại tâm tình này...có lẽ gọi là bận tâm?

Không ngờ nghĩ tới từ “bận tâm” này, Vương Vượng Vượng dọa chính mình.

Cái gì thế này...

Sao mình lại bận tâm đến người kia chứ?

Không lâu trước đây, cô vừa ý thức được mình có nhiều thiện cảm với Chung Thanh Văn.

Kết quả hiện tại, cứ thế không bỏ xuống được sao?

Trước đó cô suy nghĩ, có thiện cảm thì có thiện cảm thôi. Sau đó vô tình đã tới mức độ này.

Trải qua đấu tranh như thế một hồi, Vương Vượng Vượng ít nhất hiểu ra một việc.

Đó chính là, Trương Tiêu, có lẽ không có khả năng.

Cô không có cảm giác kia đối với Trương Tiêu.

43. Chương 43: Núi Diện Bao (1)

Vào đầu tháng 11, do một người thân thích ngã bệnh mà chủ nhà mới dự định về quê một chuyến, bởi vậy Vương Vượng Vượng có được ba ngày nghỉ ngơi.

Cô muốn thừa dịp này tìm người cùng đi leo núi Diện Bao cách đây không xa, thế nhưng khi mọi người vừa nghe được đề nghị này, tất cả đều trả lời: “Lạnh chết thôi.”

Tuy rằng núi Diện Bao này một năm bốn mùa đều đi được, nhưng mùa đông có phong cảnh đẹp nhất.

Về phần Trương Tiêu... Gần đây đi thành phố khác tham dự hội nghị học thuật.

Khi lên mạng gặp được Chung Thanh Văn, Vương Vượng Vượng chỉ thuận miệng nói ra một câu. Thật không ngờ, anh lại nói: “Cùng đi nhé.”

Chung Thanh Văn biết sở thích này của Vương Vượng Vượng. Hôm giới thiệu người chủ mới với cô, anh đã hỏi rất nhiều câu về những điều mình muốn biết. Lúc ấy cô từng nói rằng, tuy rằng bình thường thích ở nhà, ra ngoài chủ yếu là đến tiệm phim hoạt hình, tiệm game, sân thể dục và nhà sách thành phố, nhưng đối với vận động bên ngoài như là du ngoạn, cô cũng thích, vả lại cô thích leo núi, đứng trên cao nhìn ngắm, toàn thân có cảm giác khác biệt.

Đối với chuyện cùng Chung Thanh Văn leo núi, bạn cùng phòng tỏ ý cô phải thận trọng, dù sao người kia không cùng giới tính, các cô đều nói Vương Vượng Vượng ngốc, dễ dàng mắc mưu bị lừa.

Nhưng mà Vương Vượng Vượng nghĩ rằng, nếu là bạn rất thân thì chẳng có gì đâu?

Đối với Chung Thanh Văn, cô tin tưởng trăm phần trăm.

Hơn nữa, nói thế nào nhỉ, Chung Thanh Văn có điểm khác biệt, dù sao cũng đã ở cùng dưới một mái nhà hai tháng trời.

Sau khi cân nhắc, cô vẫn cùng Chung Thanh Văn lên đường.

.....

—— Chung Thanh Văn mang theo một cái túi không tính là nhỏ.

“Ô?” Vương Vượng Vượng hỏi, “Bên trong có gì thế?”

Chung Thanh Văn mặt không biểu cảm: “Đồ ăn, nước uống, áo mưa, bản đồ, la bàn vân vân....”

“Ồ?” Cô hỏi, “Nhiều thế à...”

Cô cảm thấy quan trọng nhất là kem chống nắng...

Anh liếc cô một cái, nói: “Bởi vì em không đáng tin cậy.”

“...” Ai, ai nói.....

Tuyến đường trong kế hoạch của bọn họ nằm ở sườn núi phía tây còn chưa tu sửa xong.

Sườn núi phía đông nam bắc có rất nhiều du khách, Vương Vượng Vượng đã đi qua cả rồi.

Chỉ còn sườn núi phía tây này thôi.

Bởi vì đang xây dựng cho nên gần như không có ai. Phía trên có rất nhiều chỗ không có bậc thang, phải tự tìm đường. Nhưng nếu muốn đi thì vẫn phải mua vé.

Trên đường hơi kẹt xe, tới cổng thì đã chín giờ sáng.

Một dì ở quầy bán vé nhìn hai người họ, nói: “Hai người dừng lên núi, ở tại khách sạn này một đêm đi, sáng mai đi thì tốt hơn.”

Vương Vượng Vượng hỏi: “Vì sao?”

“Hôm nay muộn rồi, đã chín giờ. Ngộ nhỡ trời tối đen trước khi lên đỉnh thì không thể tìm được nơi ngủ trọ, ngay trên sườn núi thì thảm rồi.”

“À...” Vương Vượng Vượng nhìn bản đồ, mặc kệ xem xét thế nào cũng cảm thấy tới kịp.

Cô lại lấy ra di động, tra tin tức trên mạng, những người khác đều nói sáu tiếng là đủ rồi.

“Nhưng mà...” Vương Vượng Vượng nói, “Dựa theo tin tức mà chúng ta thu thập, vẫn được mà.”

“Vậy thì phải coi là ai.” Bà dì cười liếc nhìn Vương Vượng Vượng, chỉ vào Chung Thanh Văn nói, “Cậu ta được.” Nói xong lại nhìn Vương Vượng Vượng, “Cô thì không.”

“...”

“Cô nghe lời của một người đàn ông nói với cô à? Cô là nữ, không giống đâu.”

“Vậy làm sao...” Vương Vượng Vượng từng leo rất nhiều núi, hơn nữa thể lực luôn rất tốt, dù sao cô vẫn thấy mình không giống người khác.

Cô ngẫm nghĩ lại, cho dù thế nào cũng không thấy khác biệt giữa nam nữ sẽ lớn như vậy.

Dì này cẩn thận quá rồi.

Mọi người đều nói sáu tiếng là được, cho dù là chỉ phái nam, Vương Vượng Vượng cô 7, 8 tiếng cũng tới được, vẫn là trước khi trời tối.

Cô khá tự tin về điểm ấy, là thế này, đi ra ngoài chơi, cô có thể đuổi kịp bạn học nam. Có một lần leo núi, chỉ có mình cô là nữ, trên đường đi cả nhóm mê chụp ảnh, làm lỡ thời gian, vì vượt qua giờ tập hợp, trên đường xuống núi đi một hơi không ngừng, luôn đi nhanh xuống núi, rốt cuộc sau đó ai cũng kinh ngạc, nói Vương Vương Vương giống một siêu nhân.

Vả lại, khách sạn dưới chân núi rất đắt, Vương Vương Vương là một học sinh nghèo, cô không muốn xài nhiều tiền.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy một người bạn trên mạng nhắn lại: “Nhân viên bán vé tại núi Điện Bao sẽ nghĩ mọi cách giữ lại du khách ở dưới chân núi tìm nơi ngủ trọ, lừa tiền mọi người, nhất thiết đừng mắc mưu.”

Thì ra là thế...

Tới nơi rồi, Vương Vương Vương hạ quyết tâm muốn leo lên núi, vì thế cô mua vé sinh viên. Một mặt là vì rất tự tin, có chút cố chấp, người khác nói cô không được, vì thế cô muốn chứng minh mình lợi hại; về mặt khác, cô không muốn coi tiền như cỏ rác, túi đã trống không mà còn chi ra đồng xu nhỏ nhoi.

Bà dì kia khuyên bảo thất bại, ném vé ra đường như có phần không tình nguyện.

.....

Dọc theo đường lên núi, phong cảnh đẹp lắm.

Khi nghỉ ngơi lần đầu tiên, Vương Vương Vương hỏi: “À này...trong túi có gì ăn thế?”

Chung Thanh Văn liếc cô một cái rồi ném ba lô qua cho cô: “Tự em tìm đi.”

“Ồ...” Cô cúi đầu mở ra, nhìn bên trong, “Ồ?”

Khoai tây chiên Thiên Thần...

Cô xé cái bao màu vàng tươi kia: “Anh...”

Thật không ngờ anh vẫn còn nhớ...

Cô tiếp tục lục lọi, còn có kẹo nho Nestlé Frutips và hạt óc chó.

“À...” Cô nói, “Chung Thanh Văn, cảm ơn anh...”

Chung Thanh Văn nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Thời gian đến mốc thứ nhất sớm hơn dự tính, dùng chưa tới hai tiếng.

Từ chân núi nhìn lên sườn núi, mây mù quấn quanh, có chút đồ sộ, nhưng khi đến sườn núi không biết mây lại đi đâu.

“Ha ha,” Vương Vương Vương nói, “Tôi đã nói rồi, nhất định thuận lợi tới nơi, may mà không ở lại dưới chân núi.”

Lại nhìn phía trước một chút, bậc thang biến mất, chỉ còn đường đất, đường núi ngoằn ngoèo, vừa hẹp vừa dốc, một bên là bờ vực, một bên là vách đá, khiến người ta trông thấy mà có phần nhút nhát.

Lúc này mới rốt cuộc nhớ tới, thì ra sườn núi phía tây còn chưa sửa xong.

Lại lấy bản đồ ra nhìn, tuy rằng đường không dễ đi, trước khi trời tối nhất định có thể tới nơi.

44. Chương 44: Núi Điện Bao (2)

thế nhưng, Vương Vương Vương coi nhẹ mức độ xui xẻo của mình.

Đi được một lúc, đột nhiên trời đổ mưa to, lại còn mang theo bông tuyết.

Wương Vương Vương và Chung Thanh Văn lập tức lấy áo mưa ra choàng lên người, trên núi không thể bung dù, nếu không có thể bị sấm sét đánh trúng.

Tầm mắt mơ hồ, mưa không gần tạt vào trong mắt, sau đó theo hai má nhỏ giọt không dứt, lau thế nào cũng không hết. Trời đất chỉ có một mảng lớn ẩm ướt và trắng xóa, hoàn toàn không thấy rõ phía xa. Lòng bàn chân trơn trượt, giống như bất cẩn một chút là ngã xuống ngay, giọt mưa rơi trên đầu hơi đau, rõ ràng sức lực không mạnh, nhưng có thể khiến người ta choáng váng.

Hai người đi về phía trước, Vương Vượng Vượng bỗng nhiên hơi sợ hãi, trong thời tiết và hoàn cảnh này, tất cả xung quanh đều giống nhau như đúc, cô dường như đã quên mình đang ở đâu, như là ngăn cách với thế giới, từng bước đi vào chỗ sâu thẳm, có dự cảm không biết mình sẽ đi tới nơi nào.

“Hy vọng trận mưa này có thể qua mau.” Vương Vượng Vượng hơi sốt ruột.

Chung Thanh Văn không nói gì.

Theo bản đồ, mốc thứ hai cách mốc thứ nhất cũng không quá xa, nhiều lắm là hai tiếng.

Nhưng Vương Vượng Vượng và Chung Thanh Văn vẫn chưa tới nơi.

Thời gian đã vượt quá xa, nửa bóng dáng của cột mốc cũng chẳng có.

“Chúng ta...” Tuy rằng không muốn nói, nhưng cô vẫn phải nói, “Có phải lạc đường rồi không...”

Phong cảnh nơi này gần giống nhau, hơn nữa bởi vì trời mưa, tầm nhìn quá yếu, từ ban nãy đã lo lắng về điểm này.

“Không đâu,” anh nói, “Chúng ta luôn cầm la bàn, dựa theo phương hướng mà đi, không sai đâu.”

“À...” Nghe anh nói vậy, cô thả lỏng một chút.

Nhưng sự thật ngay tại đây, một lúc sau nữa vẫn chưa tới nơi.

Xem đồng hồ, đã hai giờ trưa.

Chặng đường đã hơn phân nửa, lúc này muốn đi xuống cũng không được, cần nhiều thời gian hơn, hướng hồ đường đi xuống lại càng không dễ đi, tục ngữ nói lên núi dễ xuống núi khó.

“Em đừng nóng vội,” anh nói, “Còn đủ thời gian.”

“Ừ...” Cô lạnh muốn chết, môi phát run, nói không nên lời, buộc chặt áo mưa.

Đất trộn với nước đều biến thành bùn.

Dưới chân vừa dính vừa trượt, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Nhưng bọn họ không có thời gian đi đứng cẩn thận từng li từng tí, bởi vì, nếu trước khi trời tối vẫn chưa lên tới đỉnh núi thì nhất định sẽ chết.

Đến khi mặt trời xuống núi, thấy không rõ đường, rồi không phân ra đông tây nam bắc, nơi này hiểm trở như vậy, vả lại con đường trơn trượt bởi trời mưa, đương nhiên không dám đi loạn, nếu không sẽ ngã xuống vực sâu vạn trượng, có lẽ chỉ có thể chờ đợi trời sáng.

Tuy nhiên, thời tiết trên núi vào mùa đông vô cùng rét lạnh, âm mấy độ, thấp hơn độ đóng băng, nếu trận mưa này kéo dài cả đêm, ngộ nhỡ mê man, cái mạng nhỏ e rằng khó giữ được.

Hướng hồ trên núi có thể có dã thú thường lui tới.

Vương Vượng Vượng cực kỳ mệt mỏi.

Cô nhìn di động, không có tín hiệu. Bình thường có thể còn một chút, lúc này mưa to gió lớn cũng không thể liên lạc với người khác.

“Chung Thanh Văn...” Cô nhỏ giọng nói.

“Tôi đây.”

“Ừm...” Cô an tâm một chút.

Tới một đoạn đường dốc, cô đột nhiên trượt chân, “Á” một tiếng, cô ngã xuống.

Lần ngã này lại từ dốc núi trượt xuống, mắt thấy mình sắp rớt xuống rồi.

May mà Chung Thanh Văn nhanh tay lẹ mắt, anh nắm giữ, kéo cô lên.

“Sao rồi?” Anh hỏi, nhẹ nhàng vén tóc trên mặt cô sang một bên.

Anh nhìn thấy một đôi mắt ngơ ngàng.

“Không sao...” Cô cúi đầu nhìn người mình, tất cả đều là bùn, càng lau càng dính bùn. Bàn tay rất bẩn, cũng không biết nên chùi đâu mới được.

Ngây người hồi lâu, cô mới nhớ tới trời đang mưa, trực tiếp đưa bàn tay ra dưới trời mưa là sạch rồi.

“Nghỉ ngơi một chút nhé?”

“Không cần,” cô nói, “Tiếp tục đi thôi.”

Ai ngờ vừa mới sải bước, cô liền cảm thấy bên mắt cá chân phải đau nhức, hơi dùng chút sức lại không được.

Xem ra ban nãy trượt chân đã bắt ngờ bị thương, lại rất nghiêm trọng.

Cô thử xoay cổ chân một tí, lại đi mấy mét, phát hiện không có hiệu quả.

Cô cảm thấy mình có thể chịu đựng, nhưng cái chân cún này hình như không nghe lời, chỉ mềm nhũn thôi. Leo núi trong thời tiết này mỗi bước đều phải dùng sức, rất cần cổ chân chống đỡ.

Cô khập khiễng đi theo sau, nôn nóng muốn chết.

“Trật khớp rồi?” Anh hỏi.

“Ừ,” cô trả lời, “Không sao.”

“Xoa bóp một chút sẽ tốt hơn.” Anh nhìn trời, “Để tôi giúp em.”

“Không cần không cần.” Câu này của anh khiến cô hoảng sợ, “Tôi tự làm được rồi. Hơn nữa không thể xoa bóp ngay lập tức, bởi vì mao mạch xuất huyết, anh càng xoa bóp thì càng ra nhiều máu, có thể sưng lên, chỉ có thể đợi ngày hôm sau, thúc đẩy sự hấp thụ, lưu thông máu ứ.”

“Thật không?”

“Đương nhiên đương nhiên.” Cô vươn tay đẩy anh, “Đi nhanh đi, đi nhanh đi.”

Nhưng mà Vương Vượng Vượng đang cậy mạnh.

Càng kiên trì, càng đau đớn không thể chịu được.

Chẳng những không ổn mà còn yếu đi.

Tốc độ đi đường trở nên rất chậm, gần như đi mỗi bước phải nghỉ lại vài giây.

Cô thở dốc nặng nề, bắt đầu cuống cuồng.

Lúc này đã bốn giờ chiều, trời hơi u ám, mưa không có chiều hướng muốn ngừng, ban đầu chỉ mang theo tuyết, giờ đây lại bắt đầu xuất hiện nước đá.

“Tôi...” Vương Vượng Vượng bắt đầu khó chịu, “Đều tại tôi, đều tại tôi, không nghe lời dì kia nói, không nên lên núi, nếu sáng mai lại đi, sẽ không gặp phải tình cảnh này.”

“Chuyện này không thể đoán trước được.” Chung Thanh Văn hiếm khi tỏ ra chút quan tâm.

“Cẩn thận một chút không phải không có đạo lý, tục ngữ nói sử dụng cẩn thận thì thuyền dùng được vạn năm. Luôn ôm tư tưởng gặp may, nghĩ rằng sẽ không xảy ra chuyện, nói không chừng ngày nào đó thật sự gặp phải xui xẻo, đến lúc đó làm sao chứ?”

Lúc này anh còn cười được: “Em biết thì tốt rồi.”

“Lúc nào tôi cũng giả thuyết như không có gì...haiz...” Cô cúi đầu cún của mình.

“Đừng bi quan như vậy.” Anh hỏi, “Em còn đi được không?”

“Rất đau.”

Anh nhìn cô, đột nhiên nói: “Tôi công em đi.”

“Hử?” Cô mau chóng xua tay, “Không cần không cần.”

“Em bớt nói nhảm đi, lãng phí thời gian.”

Cô hơi do dự.

Mọi thứ đều nằm trong tay Chung Thanh Văn, nếu công thêm một người thì quá miễn cưỡng.

“Vương Vượng Vượng,” anh ra lệnh nói, “Em mau bò lên đây.”

“Ừm...” Cô cảm thấy mình làm phiền anh, trong lòng rất khó chịu, cô uể oải bò lên lưng anh, nhỏ giọng nói một câu, “Tôi xin lỗi.”

“Hửm?”

“Cám ơn anh.”

“...Đừng khách sáo.”

45. Chương 45: Núi Diện Bao (3)

Tia sáng dần tan biến, vẫn không có dấu hiệu lên đỉnh núi.

Xung quanh nhìn thế nào cũng giống nhau, trước mắt đều là màu xám, giống như cánh cổng đi qua không gian xa lạ, giương nanh múa vuốt muốn chiếm đoạt, chỉ nhăm một bước là không thấy đường về.

Vương Vượng Vượng nằm trên lưng anh, cánh tay từ gáy đối phương vòng qua, xách cái túi lớn trong tay.

Mưa không có chiều hướng nhỏ dần, hơn nữa giống như mưa đá càng lúc càng lớn, trận này giống như trận kia.

Vương Vượng Vượng lấy móng vuốt che trên đầu Chung Thanh Văn.

Anh giương mắt nhìn, không nói gì, cứ mặc cô thôi.

“Loại thời tiết này còn có mưa đá...” Cô nói.

“Chắc là không phải.” Anh nói, “Cái này gọi là mưa tuyết.”

“Hử?”

“Mưa tuyết thường hình thành là vì nhiệt độ của bầu khí quyển giảm thấp quá nhanh chóng, không cứng như mưa đá, rất dễ vỡ, thường thấy vào mùa đông trước khi tuyết rơi hoặc là tuyết đang rơi, còn mưa đá thường xuất hiện vào mùa hè.”

“Anh còn rất uyên bác nhỉ...” Cô nói, “Hóa ra anh không phải chỉ thích kiếm tiền ha ha.”

“Kiếm tiền chỉ là một phần rất nhỏ trong cuộc sống.”

“Vậy cái gì quan trọng nhất?”

“Quan trọng nhất là...” Anh mím chặt môi, dừng một chút mới nói, “Sau này em sẽ biết.”

Gió càng lúc càng mạnh, nhiệt độ không khí cũng ngày càng xuống thấp.

Hiện nay xem ra chắc là âm mấy độ, ban đêm trên núi có khả năng hạ thấp nhiệt độ đáng kể.

Hai người hiện tại mỗi một như vậy, thể lực có hạn, nếu cơ thể lạnh băng thì sẽ không ổn. Hơn nữa, ngộ nhỡ trước khi tới nơi lại vì mưa tuyết và mưa đá mà té xỉu, sẽ càng thêm nguy hiểm. Bất cứ ai cũng biết, trong tình huống không chuẩn bị, qua đêm trong núi vào mùa đông là bất lợi cỡ nào.

“Này...” Nhìn thấy tình hình càng ngày càng không ổn, Vương Vượng Vượng kề sát tai Chung Thanh Văn nói nhỏ: “Chung Thanh Văn, anh thả tôi xuống đi.”

“Em làm gì?”

“Trước hết anh đừng lo...” Cô lặp lại, “Anh thả tôi xuống đi.”

“Em tốt nhất có chuyện thật...”

Xuống đất, cô nói: “Nếu chỉ một mình anh, khẳng định có thể đi lên.”

“Tôi cũng không khẳng định, em biết sao?”

Cô nói: “Thế lực của anh vẫn đầy đủ, có thể đi rất nhanh.”

“Hừm?”

“Tôi nghĩ, nếu chỉ một mình anh, khẳng định có thể đi lên.”

“Sau đó?”

“Tôi chỉ làm liên lụy anh...” Cô không đi được, phải dựa vào lưng người khác, nếu không cũng chỉ có thể đi từ từ.

Ngừng một chút, cô nói tiếp: “Tóm lại, ít nhất cho dù không phải trăm phần trăm, nhưng hy vọng lên tới đỉnh của anh rất lớn. Nhưng nếu anh mang tôi theo thì khẳng định không được.”

“Em nói cái này là ý gì?”

“Thì là ý đó...” Cô nghĩ anh cũng cây mạnh, “Trước khi trời tối còn chưa lên tới, qua đêm ở đây có thể sẽ chết.”

“Cho nên?”

“Cho nên...” Âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ, “Anh...tự mình đi đi...”

“...Cái gì?”

“Anh vốn cùng tôi tới, sau đó là tôi không nghe khuyên bảo đừng đi lên, gặp phải chuyện này đều là tại tôi. Bây giờ chân tôi lại bị trật khớp, làm chậm tốc độ, liên lụy anh, anh không cần vì tôi mà khiến mình nguy hiểm theo, anh thật sự thật sự đừng lo cho tôi.”

“Đầu óc của em hỏng rồi à?”

“Tôi tuyệt đối không được đâu.” Cô nói, “Anh giữ lại chẳng có tác dụng gì, chỉ là thêm nguy hiểm. Lúc này anh nên lý trí một chút, một người có thể đi lên, dù sao cũng tốt hơn hai người bị mắc kẹt.”

“Em bỏ cuộc?”

“Cũng không phải...” Cô nói, “Tôi ở lại đây, cũng không phải mất hy vọng, chắc là có thể cố gắng đến ngày mai, khi đó anh xuống lần nữa tìm tôi.”

Wang Vong Vong cảm thấy mình không thể hại Chung Thanh Văn.

Cô không nghĩ rằng nhất định sẽ chết, cho dù cô thật sự rất sợ. Cô vốn không phải là người bị quan, thậm chí rất lạc quan, nhưng giờ phút này cô đã nghĩ hết cách.

“À thì...” Cô nói, “Nếu, tôi thật sự xảy ra chuyện... anh hãy nói với bố mẹ tôi, sống chết có mệnh, cuộc đời tôi rất hạnh phúc vui vẻ, tôi sống rất nghiêm túc, hề có việc gì đều dùng hết sức, chưa từng cảm thấy hối hận, không có gì tiếc nuối. Tôi không thể tận hiếu, nhưng mà...kiếp sau vẫn làm con gái của bọn họ.”

“Em nói bậy bạ gì thế.” Anh ngắt lời cô, “Tôi sẽ không để em gặp chuyện không may.”

“Lời nói của anh không tính.”

“Được rồi.” Anh lùi một bước, “Nếu phải chết, vậy thì chết cùng nhau.”

“Anh nói bậy gì đó...” Cô cũng không muốn thêm một người nữa.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào hai mắt mình: “Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ lại em một mình.”

“Anh...”

“Vĩnh viễn sẽ không.”

“...”

“Cái khác tôi không dám cam đoan. Nhưng nếu em chết, tôi chắc chắn không sống nữa.”

Vương Vượng Vượng đột nhiên không thể nhìn thẳng vào mắt đối phương, cô bối rối dời tầm mắt.

Chung Thanh Văn lại duỗi tay qua, giống như muốn sờ mặt cô, nhưng dừng một chút rồi thay đổi phương hướng, anh giúp cô chỉnh lại mũ áo mưa đã bị lệch.

Vốn nó đã ướt xuống, mưa rơi lộp bộp trên đầu.

Anh nhìn bộ dáng chật vật của cô, rồi vén mấy sợi tóc ướt sũng trên trán qua một bên, để lộ ra một ánh mắt chán ngán thất vọng.

“Phấn chấn lên nào.”

“Anh...” Làn da lạnh lẽo cảm nhận được một chút hơi ấm của cơ thể người, khiến người ta muốn khóc.

“Em nói thế nào cũng vô dụng.” Anh lại nói, “Hiểu rồi thì mau leo lên.”

“Ừm...” Không biết vì sao, cô có thể cảm nhận được sự kiên trì của anh. Vì thế cô nhớ lại vị trí ban nãy mình đã nằm lên, trông thấy đường cong xinh đẹp nơi cổ của Chung Thanh Văn, trong lòng cô bỗng nhiên hơi loạn.

Chung Thanh Văn công cô đi từng bước về phía trước, tuy rằng bước chân rất dài, nhưng rất vững vàng.

Vương Vượng Vượng vẫn nhìn thấy một mảng hơi nước, vẫn ôm lấy anh, nhưng không bất an như hồi nãy, có lẽ bởi vì lời nói vừa rồi của Chung Thanh Văn đã khiến cô trở nên kiên cường, bởi vì cô không phải một mình ở đây, bạn đồng hành ủng hộ nhau, cho nhau sức mạnh. Chỉ cần vẫn ở cùng nhau, bất cứ khó khăn gì cũng có thể vượt qua.

Cô ôm chặt lấy Chung Thanh Văn, chôn vùi khuôn mặt trong cổ anh.

Cô có cảm giác bọn họ sẽ đi ra ngoài được.

Đi thêm vài phút, Vương Vượng Vượng cảm thấy cảnh vật trước mắt đột nhiên có chỗ không giống.

Dù sao bắt đầu từ mấy tiếng trước, tình hình xung quanh gần giống nhau, màn mưa mịt mù.

Nhưng cô không phản ứng ngay, cả đầu cô bị nước gội mà tê rồi.

Cô lắc lắc đầu, nhìn về phía trước kỹ càng hơn.

—— trong mưa có một điểm vàng nhỏ.

Tuy rằng không rõ ràng, gần như hoàn toàn bị vùi lấp, tại ngọn núi này trông nó có vẻ nhỏ bé như thế. Cơ mà, sự khác biệt bất thành hình này lại kích thích thị giác, khiến cho người ta chú ý.

Chỉ có điều, không đợi Vương Vượng Vượng cẩn thận nghiên cứu rốt cuộc là gì thì điểm vàng nhỏ kia đã không thấy tăm hơi, trong vòng mấy giây đã bốc hơi, rốt cuộc không tìm thấy.

“Chung Thanh Văn...” Cô nói, “Vừa rồi anh có thấy gì không?”

“Hả?”

Hóa ra chỉ có mình cô thấy... Bởi vì ở trên lưng anh nên cô cao hơn anh.

“Là một điểm vàng nhỏ...” Cô hơi hoang mang nói, “Nhưng giờ mất tiêu rồi...”

Anh hỏi: “Vị điểm vàng nhỏ kia có biết chuyển động không?”

Tới đây cô cũng phản ứng lại: “Là người! Là người!”
Cô vỗ đầu Chung Thanh Văn: “Mau đuổi theo! Mau đuổi theo!”
“...”
“Chạy! Chạy!”

46. Chương 46: Núi Diện Bao (4)

“...” Vương Vượng Vượng cũng biết mình quá hưng phấn...
“Xem đi,” Chung Thanh Văn cười cười, “Tôi không nhìn thấy, may mà vừa rồi không bỏ lại em.”
“Ồ...” Hóa ra thỉnh thoảng mình cũng hữu dụng...
“Đây là khen thưởng đó.”
“Hi hi... Chạy!”
“...”
Chung Thanh Văn đuổi theo, quả nhiên thấy “điểm vàng nhỏ” kia, nó đang ở trên đường khác đi tới.
Anh chạy lên, trong khi Vương Vượng Vượng gọi người kia liên tục, nhưng bởi vì tiếng mưa rơi quá lớn, đối phương hoàn toàn không thể nghe thấy.
Mãi cho đến khi tới rất gần thì người kia mới quay đầu lại, ngơ ngàng nhìn bọn họ, sau đó mở to hai mắt, vô cùng kinh ngạc hỏi: “Hai người sao lại ở đây?”
Vóc dáng anh ta cường tráng, màu da ngăm đen, trông chừng ba mươi tuổi.
“Có lẽ đã lạc đường.” Chung Thanh Văn nói.
“Hôm nay sắp tới rồi,” đối phương lại nói, “Ở trên núi nguy hiểm lắm.”
“Đúng vậy.”
“Còn mưa to như vậy nữa.”
“Phải.”
“Hai người là du khách à?”
“Đúng,” sau đó Chung Thanh Văn hỏi ngược lại, “Còn anh?”
“À,” anh ta trả lời, “Tôi là công nhân đang tu sửa con đường này. Xem ra hôm nay không khởi công được nữa, còn một số dụng cụ ở công trường, tôi đi qua thu dọn một chút.”
“Thì ra là thế.”
“Hai người hãy đi theo tôi.” Đối phương cười cười, “Về lều nghỉ ngơi trước một lát, sưởi ấm người, tôi cắt đồ đạc xong rồi đưa hai người lên núi.”
“Cám ơn....cám ơn...” Vương Vượng Vượng kích động đến mức nói năng không lưu loát, “Anh giúp chúng tôi một đại ân, nói là cứu mạng cũng không đủ, nếu không thật chẳng biết làm thế nào mới được.”
“Không có gì, chỉ là việc nhỏ thôi, cái này không phải là đúng lúc gặp gỡ sao.”
Ngẫm lại anh ta còn nói: “Nhưng mà cũng rất nguy hiểm, coi như hai người gặp may.”
“À, đúng vậy.”
Chung Thanh Văn công Vương Vượng Vượng đi về phía công trường.
“Sao cậu ấy lại công cô?” Người kia hỏi.

“Chân tôi bị trật...” Vương Vượng Vượng xấu hổ.

“Ha ha,” đối phương cười nói, “Người yêu của cô rất tốt.”

“Không phải...” Cô giải thích, “Chúng tôi không phải một đôi... chỉ là bạn thân mà thôi.”

“Ồ,” anh ta hình như rất kinh ngạc, “Ngại quá, ha ha, tôi thấy hai người rất xứng đôi.”

Wương Vượng Vượng lên nhìn Chung Thanh Văn, cô cảm thấy mặt mình hơi nóng lên.

Không bao lâu thì tối lều, bên trong có rất nhiều người, thấy ba người đi vào, ai cũng tò mò.

“Nhặt được trên núi.”

“À.”

Wương Vượng Vượng cười ngây ngô một chút, đối diện với nhiều ánh mắt như vậy, cô hơi ngượng ngùng.

“Ngồi ngồi đi.” Có người nói với hai người bạn họ, “Cứ tùy ý nhé.”

“Cám ơn...” Vương Vượng Vượng tìm một chỗ, vừa nghỉ chân vừa trả lời đủ loại vấn đề, ví dụ như học ở đâu, vì sao muốn đi sườn núi phía tây.

Người vừa rồi dẫn bọn họ tới đưa qua một cái cốc: “Đây, uống chút nước ấm, cầm trong tay sưởi ấm, bên ngoài rất lạnh.”

Wương Vượng Vượng duỗi tay cầm lấy, cô nhìn Chung Thanh Văn hỏi: “Anh muốn không?”

“Em cầm đi.” Anh cười cười.

“Tôi còn cái khác.” Người nọ nói, “Tôi đi lấy thêm một cái cốc nữa cho hai người.”

Hai người cầm cốc nước ấm trong tay, cùng mọi người trò chuyện một lát, không lâu sau có lẽ hơn mười phút.

Người công nhân trước đó lại đi tới: “Nghỉ ngơi xong chưa? Chúng ta đi thôi.”

“Được!”

“Trễ nữa thì sẽ tối thui.”

“Vậy mau xuất phát thôi, anh cũng cần trở về.”

“Không mất nhiều thời gian lắm,” đối phương nói, “Thực ra hai người cách đỉnh núi rất gần.”

“Thế à...” Xem ra chỉ là bỏ lỡ mốc thứ hai mà thôi. Tuy rằng biết rõ có lẽ chỉ là không thấy mà thôi, dù sao mưa to tầm tã, giải thích này rất hợp lý, nhưng mà ở trong tình huống thế này, khó có thể không nghĩ tới kết quả xấu, đó chính là bọn họ đã lạc đường, luôn lòng vòng tại chỗ, cách mốc thứ hai còn rất xa, làm thế nào cũng không đi tới. Đó là một loại tình trạng khiến người ta tuyệt vọng, hồi trước Vương Vượng Vượng từng đọc được trong sách, khi ở trong rừng rậm và núi non rất dễ dàng có cảm giác như vậy, không ngừng trở về chỗ ban đầu, bởi vì cơ bắp của con người khác nhau, nếu cảnh vật xung quanh tương tự, không thể dựa vào thị lực để dẫn đường, không thể nào đi thẳng, nhất định sẽ có độ cong, cuối cùng đi một vòng tròn lớn, trở về điểm ban đầu, tương tự khiến hai mắt nhòa cũng sẽ như vậy. Ban này, tuy rằng Chung Thanh Văn nói có la bàn sẽ không sai, cho dù không thể tới nơi bằng khoảng cách ngắn nhất, nhưng sẽ đi đúng phương hướng, dù thế Vương Vượng Vượng rất sợ hãi, không dám hoàn toàn dựa vào thiết bị la bàn này, cô luôn cảm thấy nó chỉ bậy, giống như đã hư rồi, trong sợ hãi có 1% khả năng là vô cùng lớn.

Lúc này, một người khác từ bên ngoài đi tới, nói: “Tôi tìm cho cô một cây gậy gỗ, cô cầm đi, ngày mai chống xuống núi, đừng để bạn trai cô vất vả quá.”

“Làm phiền anh rồi!” Vương Vượng Vượng nói cảm ơn, nghĩ nghĩ lại nói, “Chúng tôi không phải một đôi...”

“Hả?” Anh ta hình như cũng không ngờ, “Tôi thấy tình cảm của hai người tốt lắm, có cảm giác đặc biệt.”

“Là bạn thân mà thôi...”

...Cảm giác gì?

“Hiểu rồi hiểu rồi...”

“Đừng giải thích nữa,” Chung Thanh Văn hình như không vui, sau khi người kia rời khỏi, anh nói với cô: “Vấn đề này hoàn toàn không quan trọng, bọn họ nghĩ vậy em có thể làm sao? Thời gian quý giá, đừng lãng phí vào vấn đề này nữa.”

“Ồ...”

“Lần sau có người lại hỏi, em hãy thừa nhận đi.”

“Ồ...”

“Hiểu chưa?”

“Ừm...” Cô nói, “Nếu có người hiểu lầm chúng ta là người yêu, tôi sẽ nói phải...”

“Ngoan.” Rốt cuộc anh hài lòng.

Hai người đi theo phía sau người công nhân sửa đường lên núi.

Anh ta nói không sai.

Cũng không qua lâu lắm, họ liền thấy du khách tấp nập năm tấp ba, những người đó hẳn là từ tuyến đường khác tới đây, sau khi lên đỉnh núi cũng ngắm nhìn xung quanh.

“Được rồi,” người kia nói, “Đã thấy nhiều người rồi, tôi không đi tiếp nữa, hai người ổn chứ?”

“Được ạ được ạ.” Vương Vượng Vượng nhìn anh ta, cô mở cái túi lớn trong tay, lấy ra đồ ăn vặt bên trong, “Thật không biết... những thứ này...những thứ này anh cầm lấy ăn nhé...”

“...”

“Rất ngon đó...” Trong đôi mắt cún của Vương Vượng Vượng lộ ra vẻ khẩn cầu, “Anh ném thử đi...”

“Vậy...” Đối phương nhìn nhìn, “Tôi mang theo một chút, nếu ngon lần sau về nhà bảo con gái tôi mua một ít.”

Anh ta vươn tay cầm lấy hai cái túi nhỏ, “Đừng để việc này ảnh hưởng tâm trạng, hai người chơi vui vẻ nhé.”

“Ừm,” cô nói, “Nhất định thế.”

“Phong cảnh của núi Diện Bao rất có tiếng tăm, vô cùng hùng vĩ.”

“Tất nhiên rồi!”

“Tôi đi đây!” Đối phương vẫy tay, cười chất phác, cầm hai túi đồ xoay người xuống núi, trở về cái lều kia.

“Chúng ta cũng nên đi thôi.” Chung Thanh Văn nói.

“Được.”

Ở đây lại có bậc thang.

Chắc là nhóm người vừa rồi đã sửa. Xem ra trên núi Diện Bao đang cố gắng hoàn thành sớm công trình ở sườn núi phía tây, áp dụng kiểu cách xây dựng trên dưới song song.

Sau khi lên bậc thang cuối cùng, Vương Vượng Vượng thở phào một hơi, có cảm giác sống lại. Cô nằm trên lưng Chung Thanh Văn, nhỏ giọng nói: “Chúng ta được người cứu rồi.”

Đúng vậy bọn họ được người cứu.

Nếu không có anh ta dẫn đường, có lẽ trước khi trời tối khó mà tới nơi.

Đường núi hiểm trở, lần mò lên núi có lẽ gặp phải sự cố, tất cả hướng dẫn viên du lịch đều nhắc tới điểm ấy, trước khi mặt trời lặn phải tìm được nơi dừng chân.

“Ừ,” Chung Thanh Văn ngẩng đầu nhìn một vài công trình kiến trúc như ẩn như hiện trong mưa, anh nhoẻn miệng cười, “Chúng ta vẫn ở cùng nhau.”

“...Ừm.”

Vương Vượng Vượng đột nhiên có cảm giác kỳ lạ, trải qua lần này, hai người bọn họ vĩnh viễn sẽ không tách rời.

47. Chương 47: Núi Diên Bao (5)

Vào khách sạn, hai người chia nhau đến hai gian phòng kế bên nhau đã đặt trước.

Chưa đến mười phút, Chung Thanh Văn đi tìm Vương Vượng Vượng.

Vừa nhìn thấy cô, anh liền hỏi: “Em còn đơ ra đấy làm gì?”

“Hả?”

“Đi tắm đi.” Anh nói, “Rồi xuống lầu ăn cơm.”

“...Ồ!” Cô tỉnh táo lại, “Vậy anh ở đây chờ tôi một chút!”

“...” Cái này nên nói chỉ số thông minh của cô không cao hay là rất tin tưởng mình đây?

Anh chờ trong phòng, cũng không biết qua bao lâu, cô vẫn còn ở bên trong chưa đi ra.

Rất cuộc anh không nhịn được nữa: “Em rơi vào cống thoát nước rồi à?”

“Không phải...” Âm thanh yếu ớt.

“Còn đang làm gì thế?”

“Hong khô...”

“...Hở?”

“Hong khô...”

“Là sao?”

“Tôi đã quên mang khăn vào...” Loại đồ này do khách sạn cung cấp cô luôn cảm thấy không sạch sẽ, vì thế, đành phải đứng tại chỗ, chờ nước bốc hơi.

“Ồ trong túi của em?”

“Ừ...”

“Tôi lấy cho em.”

“...Ô?” Giống như phim lãng mạn sốc người ta...

“Em yên tâm đi.” Anh nói, “Tôi không nhìn đâu.”

“Ặc...vậy, vậy được rồi.”

Chung Thanh Văn lục lọi trong túi của Vương Vượng Vượng: “Cần quần lót luôn không? Có hình chó, hình hà mã, hình báo biển.”

“...”

“Chọn mau.”

“Đã mặc vào rồi...” Lại nói chuyện này thật kỳ lạ, tuy rằng khoác áo mưa, nhưng cả người trên dưới đều ướt cả.

“Mở cửa.” Anh nói.

“Ừ...”

Vương Vượng Vượng trốn phía sau cánh cửa, run run vươn móng vuốt ra.

Chung Thanh Văn đưa đồ vào trong tay cô, cô vội vàng lấy vào, lau người khô rồi mặc quần áo.

Nhưng mà, kết quả sau khi tắm mưa chính là, Vương Vượng Vượng hình như bị cảm.

Không biết có liên quan tới việc sau khi tắm xong hong khô tự nhiên không, tóm lại, cô ngã bệnh.

Ăn xong bữa tối, cô trở lại phòng, thay bộ đồ ngủ hình thỏ bằng nhung, sau khi phát run vài lần, cô bắt đầu cảm thấy ngứa cổ họng, rất muốn ho, hắt xì liên tiếp mấy cái, vì thế mới biết có chút không ổn.

Nhưng cô không coi trọng chuyện này, cảm mạo thôi, không sao.

Vừa rồi ăn buffet, mỗi thứ đều lấy một ít, hơi căng bụng, cho nên cô bật tivi.

Cùng lúc, cô theo lời chỉ thị của Chung Thanh Văn, xoa bóp hai chân cún, tránh hôm sau cơ thể đau nhức, không có cách nào xuống núi.

Vừa mới xem tivi một chút, cô chợt nghe Chung Thanh Văn gõ cửa bên ngoài: “Ngày mai em còn muốn đi ngắm mặt trời mọc không?”

“Đi chứ đi chứ.” Cảm thấy kêu to trong phòng không tốt, cô đi qua mở cửa.

Có lẽ là vì ở trong nhà Chung Thanh Văn quá lâu, cô hoàn toàn không cảm thấy mặc thể này ra gặp anh có gì không ổn.

“Sáng mai mấy giờ dậy?”

“Bốn giờ đi.”

“Vậy anh có sang tìm tôi không?”

“Có.”

“Được.” Nói xong cô liền hắt xì một cái.

Chung Thanh Văn nhăn mặt nhíu mày: “Em bị cảm?”

“Chút xíu...”

Anh vươn tay đặt lên trán cô thử một chút: “Hơi phát sốt.”

“Có...có sao không?” Nói là vậy, hình như cô... đầu nặng chân nhẹ.

“Em vào phòng đi, đừng để lạnh.”

“Ồ...”

“Đừng để ngày mai nặng lên, vậy thì không ổn, còn phải xuống núi.”

“Thì ngồi xe cáp...nhưng tốt nhất không cần...” Trên đường lên núi còn chưa thấy gì, chỉ trông cậy vào xuống núi thôi! Bằng không thì uống công, mắc mưa sinh bệnh, chẳng chơi được chút nào.

“Em không biết để ý chút nào sao, đừng làm mệt nữa.” Anh nói, “Phải đợi đến lúc nghiêm trọng mới nói à?”

“Ồ...”

“Tắt tivi, lên giường nằm.”

“Được...”

Vương Vượng Vượng run rẩy mở chăn nhảy vào.

Chung Thanh Văn cẩn thận đắp chăn giúp cô, nhét bên cạnh thật kín, không chừa chút kẽ hở: “Đừng cảm lạnh nữa.”

“Cảm ơn.”

Vương Vượng Vượng ngoan ngoãn nằm bên trong, có thể cảm giác được bàn tay của anh đặt phải cánh tay và chân của cô — tuy rằng cách một lớp chăn bông.

“Em ngủ trước đi,” anh lại nói, “Tôi đi tìm một chút thuốc cho em, đừng để sáng mai bệnh nặng thêm, nhìn em như vậy cũng đủ nghiêm trọng rồi.”

“Anh đi đâu tìm?”

“Em đừng lo.”

“Được...”

“Đưa thẻ mở cửa cho tôi.”

Sau khi Chung Thanh Văn rời đi, Vương Vượng Vượng mê man ngủ thiếp đi.

Hôm nay thật đúng là mệt lử.

Cô dính sát vào gối đầu, dùng sức cọ cọ.

Cô từng cho rằng rốt cuộc không được hưởng thụ đãi ngộ này...May mà ông trời phù hộ, lần thứ hai gặp được màn cuốn chăn, lần này nhất định phải giữ gìn.

Thật là thoải mái, thật ấm áp...

Mơ mơ màng màng, cô nghe tiếng cửa kêu một tiếng “cạch”.

Cô không quan tâm, tiếp tục ôm đầu ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô cảm giác có người vén góc chăn bên chân cô lên, sau đó một thứ gì đó lạnh lẽo đặt trên mắt cá chân.

Rất thoải mái...

Mỗi khi thứ kia trở nên ấm thì sẽ có người lấy đi, rồi biến thành lạnh lần nữa, đặt trên chỗ bị trật khớp.

Cứ thế, không biết qua bao nhiêu lần, Vương Vượng Vượng rốt cuộc cảm thấy kỳ lạ, cô mở choàng mắt: “A a a!”

“Em gọi quý hử?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn, là Chung Thanh Văn đã lấy thuốc trở về.

Cô nhìn trên người mình, ngoài tấm chăn lúc nãy thì có thêm một tấm chăn khác.

Đèn đầu giường đã bật lên, trong phòng hơi lờ mờ, vậy mà cô chẳng phát hiện ra.

“Chân tôi sắp lạnh cóng rồi...”

“...”

“Anh đang làm gì thế?”

“Vừa rồi tôi đã tra trên mạng,” Chung Thanh Văn nói, “Vết thương bị trật của em tốt nhất là chườm nước đá.”

“Chườm nước đá?”

“Trong khách sạn có khăn, nước từ ống nước chảy ra vừa lúc nhiệt độ thấp, sau khi thấm ướt thì đắp lên, sẽ rất có ích, tôi nghĩ ngày mai em có thể đi lại.”

“Ồ...” Khách sạn này nằm trên đỉnh núi, lại vào mùa đông, chẳng trách...

“Đoạn đường ngày mai không ngắn. Cho dù ngồi xe cáp xuống núi, cách cổng núi còn có một đoạn rất dài, càng không nói đến em phải trở về trường.”

“Ừm...”

“Cho nên tôi ráng sức để em khôi phục một ít, bằng không ngày mai e rằng sẽ đau.”

“Cám ơn.”

Anh rót một ly nước nóng, nói: “Uống cái này trước đi.”

“Được.” Vương Vượng Vượng ngoan ngoãn uống thuốc, “Thật kiếm được ư?”

“Phải.” Anh nói, “Lúc đầu tôi hỏi bàn tiếp tân, kết quả lại không có. Tôi nghĩ ở đây có một số đoàn du lịch, cho nên xuống nhà ăn dưới lầu, cuối cùng tìm được một hướng dẫn viên du lịch, anh ta nói có, tôi xin vài viên.”

“May mà có anh suy nghĩ đến việc này.” Cô nói xong lại chui trở về.

Anh giúp cô sửa lại hai tấm chăn: “Em mau ngủ đi.”

“Ngủ ngon.”

“Cần tôi ở lại trông chừng em không?”

“Không không không.” Cô hoảng sợ, “Anh đừng chuyện bé xé ra to.”

“Không sao chứ?”

“Đương nhiên.”

“Được rồi.” Anh nói, “Sáng mai tôi đến gọi em, nếu không được thì đừng đi ngắm, lần sau lại đi ngắm phong cảnh cũng giống nhau thôi, đừng miễn cưỡng chịu đựng.”

“Biết rồi.” Cô hỏi, “Bốn giờ phải không?”

“Ừ.”

“Được.”

Kỳ quái là, tuy rằng mệt mỏi, lại còn bị cấm, nhưng cô không ngủ được.

Cô người lại, cô vẫn miên man suy nghĩ suốt.

Cô nhớ tới tình cảnh vừa rồi Chung Thanh Văn công mình lên núi, mưa lớn như vậy, giống như mở ra thế giới bị cô lập. Bước chân của anh rất vững vàng, cánh tay mạnh mẽ, giống như một loại phép màu khiến người ta yên tâm.

Tại thời điểm như vậy, anh lại không trách cô dù chỉ nửa câu. Cô không đáng tin cậy, còn liên lụy người khác, nhưng anh nói, không phải lỗi của em.

Anh chưa từng có khoảnh khắc nào nghĩ đến bỏ lại cô.

Anh nói, chết thì chết, chúng ta vẫn ở bên nhau.

Anh luôn đặt hai người vào trong cân nhắc của mình, hơn nữa cố gắng khiến lòng cô dễ chịu một ít.

Vương Vượng Vượng suy nghĩ, trái tim đột nhiên như là bị bóp chặt.

Cô còn nhớ, trước khi tiến vào mộng đẹp, cô còn cảm nhận được tâm tình kỳ lạ đối với Chung Thanh Văn.

48. Chương 48: Núi Diện Bao (6)

— sáng sớm hôm sau thức dậy, cảm cúm hình như hoàn toàn khỏi rồi.

Thuốc kia quả nhiên tốt.

Nhức nhích chân một chút, còn hơi đau một tí, nhưng đỡ hơn hôm qua rất nhiều.

“Lại là một con rồng sống động...” Vương Vượng Vượng mặc quần áo, rửa mặt xong, cô co người ngồi trên ghế, chờ Chung Thanh Văn gõ cửa.

Anh tới rất đúng giờ, lúc này ngoài cửa sổ vẫn là bóng đêm yếu ớt, nhưng ánh trăng đã rơi vào giữa không trung.

Đẩy cửa đi ra ngoài, gió lạnh xào xạc, hơi lạnh dọa người.

Vương Vượng Vượng đi trên đường, cơ thể hơi phát run, hàm răng không ngừng va chạm vào nhau.

Người trên đường đều là du khách đang đi tới, chuẩn bị leo lên núi ngắm mặt trời mọc.

Tới địa điểm, lại có tiếng ồn. Vương Vượng Vượng không ngờ nhiều người dậy sớm như vậy, đủ loại máy chụp hình chuyên nghiệp được dựng lên, rất nhiều người đang điều chỉnh góc độ chụp.

Hiện tại tuy là trái mùa, du khách vẫn rất nhiều.

Vương Vượng Vượng và Chung Thanh Văn tìm một chỗ đứng, sau đó trông thấy ánh trăng đã biến mất, không biết đi nơi nào, muôn vật tĩnh lặng, ngàn núi vạn khe đều vây trong bóng tối trước khi tảng sáng, lặng lẽ chờ đợi bình minh.

Cũng không biết tại sao, từ tối qua sau khi không ngủ yên mà miên man suy nghĩ, Vương Vượng Vượng hơi sợ khi nhìn Chung Thanh Văn.

Cùng anh ở một chỗ, cô lại cảm thấy mất tự nhiên, giống như không phải mình của ngày thường.

Cô luôn muốn trộm nhìn anh, không cảm nổi lòng mà suy nghĩ, anh thật là một người rất đáng tin.

Tuy rằng Vương Vượng Vượng cũng nói với bản thân, đừng nghĩ đừng nghĩ, đối với Chung Thanh Văn mà nói, đây chỉ là một việc rất bình thường, vậy cô rồi rả làm gì chứ.

Nhưng suy nghĩ đã không thể kiềm chế được, hồi ức về Chung Thanh Văn chợt hiện lên, cảnh tượng anh cẩn thận chỉnh lại mũ áo mưa, rồi vén sợi tóc ướt sũng sang một bên, cô lại hơi khẩn trương.

Khi đó anh suy nghĩ gì thế?

Chắc là không có gì đâu.

A.....

Cô giương mắt nhìn lên, tại đường chân trời xuất hiện một tia trắng nhạt.

Nó dần dần trở nên rộng lớn, phía dưới có một mảng màu da cam.

Tấm màn đen bị màu sắc tràn đầy sức sống kia đè ép, dường như bất đắc dĩ chậm chậm lùi về phía sau, ánh sao chỉ chút rõ ràng còn thấy lúc này đã dần dần tan biến.

Một lát sau, một cô bé đột nhiên kêu to: “Mặt trời kia! Mặt trời kia!”

Quả nhiên, ở trong tầng mây xuất hiện một điểm đỏ.

Tiếng máy chụp hình xung quanh hòa vào nhau.

Điểm đỏ kia dâng lên cao, cuối cùng có thể mang máng nhìn ra một hình tròn vẫn chưa nguyên vẹn, mang theo tia sáng êm dịu, chiếu vào hình ảnh cổ xưa trên chiếc đèn lồng bằng lụa.

Cuối cùng, nó đột ngột từ trong đám mây nhảy ra, phát ra tia sáng càng ngày càng lóa mắt, cả thế giới đều là một mảng sáng trưng, đám mây cũng nhuộm màu sắc nở rộ. Tảng đá vốn nhuộm màu đen, hiện tại giống như trên một ngọn lửa.

“Đẹp quá...”

“Em thích không?”

“Ừm.”

“Vậy tôi không uống công công em lên núi.” Chung Thanh Văn nói đùa.

Vương Vượng Vượng giương mắt nhìn qua Chung Thanh Văn, vừa lúc đối phương cũng quay đầu qua, hai người lập tức bốn mắt nhìn nhau.

Tóc và lông mi của anh đều được mạ một lớp vàng óng ánh.

Trong ánh sáng này, ngũ quan giống như được chạm trổ.

Ánh mắt lại dịu dàng vô cùng.

Toàn thân giống như từ trong bức tranh đi ra.

Vương Vương Vương ngây ngốc nhìn anh.

— tại khoảnh khắc này, cô nhận ra mình đã yêu Chung Thanh Văn.

Cô quả thật cảm giác được, tâm tình vào giờ phút này, không giống với để ý và bận tâm trong quá khứ.

Không biết nên nói thế nào, đối với một người có thiện cảm, dường như là một quá trình từ từ tích lũy, mà yêu thương một người cũng là trong nháy mắt, mạnh mẽ như vậy, khiến người khác trở tay không kịp, giống như dần dần xây đắp số lượng, tới một thời điểm nào đó, đột nhiên biến chất.

Sau đó hai người trở về khách sạn ăn một bữa sáng đơn giản.

Chung Thanh Văn lấy nước nóng chườm chân của Vương Vương Vương lần cuối cùng.

Đối với chân bị trật, lúc đầu chườm nước đá, bởi vì mạch máu bị đứt đang đổ máu, như vậy có thể làm ạch máu co rút lại ngừng ra máu, khống chế tình trạng khuếch trương của vết thương. Ngày hôm sau chườm nước nóng, khiến máu bơm xung quanh vết thương tan ra.

Ngày hôm qua Chung Thanh Văn cũng xin hướng dẫn viên của đoàn du lịch kia một chút thuốc xịt.

Sau khi sử dụng thấy rõ sự khác biệt, dường như không đau chút nào.

Vương Vương Vương tỏ vẻ không sao, bọn họ xuất phát xuống núi.

Cô cũng không muốn ngồi xe cáp.

Kinh nghiệm từ ngày hôm trước, gần như trời vừa sáng họ liền khởi hành.

Hôm qua có mưa tầm tã còn kèm theo tuyết, lúc này cảnh sắc vô cùng xinh đẹp.

Có thể nhìn thấy biển mây.

Dãy núi như ẩn như hiện trong tầng mây, tựa như là tiên cảnh. Đám mây biến hóa thất thường, khi thì sóng to gió lớn, lúc thì trời yên biển lặng. Trong tĩnh có động, trong động có tĩnh, hơi thở mạnh mẽ mà lại dịu dàng, tất cả đều như là phong cảnh của không trung.

Mùa đông còn có giọt sương.

Khi nhiệt độ không khí xuống dưới 0, hơi nước trong không khí ngưng tụ thành băng, treo trên ngọn cây, nhánh cây vốn trần trụi được bao bọc một lớp bông tuyết thật dày, giống như tấm màn che, một khi gió núi thổi qua thì sẽ lay động, lấp lánh rực rỡ trong ánh mặt trời, hết sức óng ánh lóa mắt, khắp nơi phát sáng lấp lờ, khiến cho người ta giống như là tiến vào thế giới xây bằng thủy tinh, đầy khắp núi đồi là một mảng màu bạc.

“Vì sao mọi người không thừa nhận phong cảnh của núi Diện Bao vào mùa đông rất quyến rũ chứ...” Vương Vương Vương nhớ tới những bạn học của mình.

“Ồ?” Chung Thanh Văn nhìn Vương Vương Vương, “Không phải có tôi tin sao?”

“Phải, đúng vậy,” cô mỉm cười, “Còn có anh cơ mà.”

Chung Thanh Văn.....haiz.

Tuy rằng nơi này danh bất hư truyền, nhưng Vương Vương Vương có phần không biết mình tới đây rốt cuộc có đáng hay không.

Không phải vì chuyện gặp nạn kia khi lên núi — dù sao vẫn tới nơi, mà là... Cô đột nhiên có chút không rõ ràng nên điều chỉnh ý tưởng kỳ quái trong lòng mình như thế nào.

Sau này.....làm sao đối mặt với Chung Thanh Văn đây?

49. Chương 49: Đài Thiên Văn

Sau đó Vương Vượng Vượng luôn ở trong trạng thái vô cùng rối rắm.

Cô luôn coi tự mình hiểu mình là ưu điểm cuối cùng của bản thân.

Thế nhưng, hiện tại ưu điểm cuối cùng này nói với cô, Chung Thanh Văn không thể nào thích mình.

Người kia sẽ không để ý đến trái tim nhỏ bé của cô đâu.

Song, loại cảm xúc kia một khi nhận ra thì sẽ chẳng có cách nào coi như không biết.

Từ trước đến nay cô không hề biết, một người bình thường không nhìn ra cảm xúc lên xuống trong thời điểm quan trọng lại khiến người ta âm ập cực kỳ.

Giống như một người chống chọi trong tuyệt vọng, sau khi nắm được thì không muốn buông tay.

Sau khi Trương Tiêu trở về lại đi tìm Vương Vượng Vượng một lần, hẹn cô đến đài thiên văn.

Vương Vượng Vượng cũng hiểu Trương Tiêu suy nghĩ gì.

Hồi trước cô muốn thử xem, hiểu biết nhau một chút. Dù sao Trương Tiêu cũng là người rất tốt, đây có lẽ là cơ hội tốt để thoát kiếp độc thân. Nhưng hiện tại, cô không thể tiếp tục nữa.

Trước kia chỉ là cảm giác mơ hồ, hiện tại vô cùng khẳng định.

Bởi vì, sau khi hiểu được một vài cảm nhận chưa từng nếm trải, cô suy nghĩ cẩn thận một việc.

Cô rất thích Trương Tiêu, nhưng không phải động lòng giữa nam nữ, hoàn toàn không phải cảm xúc nên có khi đang yêu.

Nếu mơ hồ kết giao thì sau này sẽ tiếc nuối.

Có lẽ, nếu không gặp được Chung Thanh Văn, sau này cô sẽ từ từ yêu Trương Tiêu, nhưng hiện tại không có khả năng, bởi vì cô đã không thể dời tầm mắt khỏi Chung Thanh Văn, không bao giờ có thể để ý đến người khác.

Nên nói chuyện rõ ràng với anh ấy thôi, cô suy nghĩ.

Mang ý nghĩ như vậy, Vương Vượng Vượng cùng Trương Tiêu đến đài thiên văn.

Bên trong có mở các phòng dùng để giới thiệu kiến thức về thiên văn, có chuyên gia đang giảng giải, Vương Vượng Vượng lắng nghe rất kỹ càng. Kỳ lạ, hồi nhỏ rõ ràng rất hiểu kỳ đối với vũ trụ, nhưng sau khi trưởng thành lại hình như lập tức mất đi hứng thú, luôn cho rằng “Thiên hà này có quan hệ gì với mình chứ”, sau đó cô liền đi chơi, không hề ham học hỏi.

Trong phòng có nhiều máy tính trò chơi liên quan đến thiên văn học, cô đi tới trước một cái máy, nhìn thoáng qua, là một bức hình thiên hà, trên đó có một số chỗ trống, cần người lựa ra một vài câu trả lời chính xác từ phía bên phải rồi kéo vào đúng vị trí.

Vương Vượng Vượng thử hồi lâu, tất cả đều không đúng.

Bên cạnh cô là một cậu bé lanh lợi, cậu hét lên một tiếng “Chị à chị thật ngốc”, cậu thành thạo hoàn thành bức hình kia, khiến cô vô cùng hổ thẹn.

Lại đi nữa, một sân khấu vũ trụ mái vòm. Máy móc làm ra một biển sao, tất cả người xem đều đặt mình trong không gian kỳ diệu, có cảm giác lạc vào cảnh giới kỳ lạ. Bộ phim kể về mọi kỳ quan của vũ trụ sau sự kiện vụ nổ lớn, toàn bộ kéo dài nửa tiếng đồng hồ, cô xem đến cuối cùng, cảm động đến ngủ thiếp đi...

Khi trở lại cửa thì trời đã tối, kính viễn vọng to lớn đã mở ra, có rất nhiều người đang xếp hàng. Một phần mái vòm của nhà thiên văn lại có thể mở ra, để ọi người quan sát các hành tinh.

“Hồi trước tôi đã từng tới đây,” Trương Tiêu nói, “Bình thường những ngôi sao mà chúng ta nhìn thấy đều rất nhỏ và nằm rải rác, nhưng khi nhìn trong kính viễn vọng thì bọn chúng sẽ phát ra ánh sáng dày đặc.”

“Lát nữa tôi xem thử!”

“Nếu thời gian lâu một tí, có thể phát hiện chúng nó đang chuyển động, cho nên em xem, nhân viên cần thường xuyên dời phương hướng của nó một chút.”

“Thì ra là thế...”

Vương Vượng Vượng xếp hàng hồi lâu, cuối cùng mới có cơ hội ngắm cảnh.

Song, cô và thiên văn có lẽ bất tự không hợp.

Chẳng biết là mắt cô không tốt, hay là người trước đó từng động vào kính viễn vọng, tóm lại cô không nhìn thấy gì...

Đài thiên văn này ở khá cao, từ bên ngoài có thể nhìn ra sầm uất muôn màu muôn vẻ và ánh đèn rực rỡ của mọi nhà. Từ nơi này quan sát cảnh đêm, nhìn thấu cả toàn thành phố. Thời gian vẫn còn sớm, cảnh tượng náo nhiệt chính thức, từng con đường lớn, xe cộ qua lại không ngừng, cao ốc san sát nhau, ánh đèn lấp lánh.

Vương Vượng Vượng nhìn xung quanh một lúc, hình như đều là những đôi tình nhân.

“A...” Lúc này cô mới nhớ tới, bạn cùng phòng từng nói, đây là thánh địa hẹn hò.

“Vương Vượng Vượng,” Trương Tiêu một tay vịn bàn, nghiêng người nhìn cô nói, “Tôi luôn cảm thấy rằng...em rất đặc biệt.”

“...”

Đến rồi đến rồi, quả nhiên đến rồi.

Nhưng mà...đặc biệt? Đặc biệt chỗ nào?

Trương Tiêu lại nói, “Tôi nghĩ...em cũng biết, tôi rất thích em.”

“Cái này...”

“Cho nên...làm bạn gái của tôi, được không?”

Cái này...

Trong nháy mắt cô vô cùng khẩn trương, toàn thân từ trên xuống dưới không hề dễ chịu.

Nhưng mà...có một số việc phải nói rõ ràng.

Dù sao cũng chính là vì thế mà tới.

“Trương Tiêu,” Vương Vượng Vượng nói, “Tôi có một số chuyện cần nói với anh.”

“Ừm?”

“Có thể sẽ khiến anh thất vọng đấy.”

Trương Tiêu không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ.

Cô cúi đầu: “Tôi, tôi cảm thấy con người anh tốt lắm. Lúc đầu...tôi muốn thử xem sao. Nhưng gần đây tôi hiểu ra rất nhiều chuyện.”

“Tôi có thể biết là chuyện gì không?”

“Chính là, tôi không có cảm giác với anh...”

Trương Tiêu gật đầu.

“Trước đây tôi đã từng đọc một quyển sách, trên đó đề cập tới một số lý thuyết về tình yêu, nói rằng, tình yêu là từ đam mê, thân mật, và quyết tâm cùng nắm tay nhau đi suốt đời, chính ba cái này cùng tạo thành tình yêu, cũng chính là passion, intimacy, và commitment. Chỉ có cái đầu tiên thì là say đắm, chỉ có cái thứ hai thì là thích, chỉ có cái thứ ba thì là hư không. Tổ hợp của hai cái đầu tiên chính là sự lãng mạn ngắn ngủi, tổ hợp của hai cái sau chính là làm bạn với nhau.”

“Tôi cũng từng nghe qua.”

“Tôi xin lỗi vì nói thế này...” Cô nói, “Nhưng mà, tôi đối với anh, có lẽ chỉ là thân mật...”

“Tôi hiểu.” Trương Tiêu cười dịu dàng, “Em không cần giải thích.”

“Cám ơn...”

“Vì sao em đột nhiên hiểu ra?”

“Tôi...” Vương Vương Vương vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn quyết định không giấu anh ta, “Bởi vì trong lòng tôi hình như có một người khác.”

“Anh ta rất may mắn.”

“Thế ư.” Cô cười khổ một chút.

“Hy vọng hai người được hạnh phúc.”

“Ha ha,” cô nói, “Anh nên chúc tôi sớm ngày thay đổi tình cảm thì tốt hơn đây.”

“Em đừng nói vậy,” Trương Tiêu lại nói, “Em hãy thử xem, em thật sự rất đáng yêu.”

“...” Cô gãi đầu, không biết nên đáp lại thế nào.

“Vừa rồi em nói,” Trương Tiêu nhìn cô, “Đối với tôi chỉ có thân mật, trong lý thuyết tam giác tình yêu, thân mật đại diện cho thích, đương nhiên chỉ là thích mà thôi. Vậy, chúng ta có thể vẫn là bạn tốt không?”

“Đương nhiên.” Cô nói, “Chỉ cần anh không ngại, ở cùng anh tôi có thể học được rất nhiều.”

“Vậy thì một lời đã định.” Trương Tiêu xem đồng hồ, “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cản trở về thôi.”

“Được...”

Wang Wang Wang có cảm giác như trút được gánh nặng

50. Chương 50: Buổi Trình Diễn Thời Trang Sắc Đỏ (thượng)

Thời gian sau này, Vương Vương Vương hờ một tí sẽ nhớ tới Chung Thanh Văn.

Thường thường thừa dịp đêm dài tĩnh lặng, cô sẽ trốn trong phòng mình, mở ra ảnh chụp khi làm dự án môi trường lần trước, nhấp chuột vào từng tấm hình, nếu tấm nào chụp Chung Thanh Văn đặc biệt rõ ràng thì cô sẽ ngây người ngắm một hồi lâu.

Wang Wang Wang cảm thấy một chút hổ thẹn...

Đây là bí mật của cô. Chỉ dám lén lút làm, chờ sau khi tất cả mọi người đều ngủ. Người chủ mới cũng quen biết Chung Thanh Văn, nếu bị thấy được, vậy thì rất mất thể diện, sau này không biết đối mặt với Chung Thanh Văn thế nào.

Nhưng cô không thể kiểm soát được.

Đây thật sự là...

Mỗi lần, Vương Vương Vương đều nói với chính mình: “Dừng dừng dừng! Stop! Mà là đồ biến thái sao? Mà là đồ biến thái phải không!”

Chẳng qua làm thế nào cũng vô dụng.

Cô còn có thể nhớ lại kỹ càng mỗi một câu Chung Thanh Văn nói với mình vào ban ngày, còn nữa, mỗi lần vì sao anh cười. Chỉ cần nhớ tới mình đã từng khiến anh thoải mái, trong lòng cô ngọt ngào hạnh phúc.

Có lẽ từ lâu đối phương đã không còn nhớ, người nghĩ tới nhiều lần chỉ có một mình cô.

Nhưng mà, kèm theo những điều này, Vương Vương Vương chưa bao giờ cô đơn như vậy.

Chung Thanh Văn từng có giây phút nào nhớ tới cô không?

Đôi khi, cô đơn không liên quan đến bạn có bao nhiêu bạn thân, mà chỉ vì một người bạn yêu.

Ngoài ra, Vương Vượng Vượng luôn tìm lý do đi gặp Chung Thanh Văn.

Mỗi lần nghĩ ra có mới, cô sẽ lập tức làm ngay.

Phải đi qua, nhất định phải đi qua.

Giống như một loại chấp niệm.

Cho dù lý trí nói thế nào, cuối cùng vẫn không do dự.

Hôm nay, Vương Vượng Vượng từ chỗ bạn mình học được một món ăn mới.

Cảm giác đầu tiên của cô chính là Chung Thanh Văn sẽ thích ăn.

Làm giúp việc lâu như vậy, đã khiến cô biết rõ sở thích của anh như lòng bàn tay.

Cô muốn cho anh nếm thử.

Vì thế cô lên mạng gõ qua vài chữ cho anh: “Tôi học xong một món ăn mới, cảm thấy ăn ngon lắm, nhưng tôi làm hơi nhiều...đưa qua một ít cho anh nhé?”

Còn phải tìm loại lý do này...

Chung Thanh Văn đồng ý.

Vương Vượng Vượng lập tức chạy xuống dưới lầu đi siêu thị, lựa nguyên liệu nấu ăn, đều chọn những thứ tươi mới nhất, lại nhớ tới đây là nhà của chủ, rửa rửa xắt xắt, nhóm lửa làm nóng nồi, chuẩn bị cẩn thận, sợ phá hỏng bộ dáng xinh đẹp.

Tuy rằng nấu nướng chú ý đến sắc hương vị, thực ra trước đây Vương Vượng Vượng không quá chú trọng bề ngoài, cô cho rằng vị ngon là được, vì thế cô thường xuyên ra tay mạnh bạo, không coi chừng liên vỡ vụn. Ngay từ đầu mọi người luôn nghĩ rằng đồ ăn của cô rất khó ăn, sau khi nếm thử mới phát hiện thứ trong đĩa tuy rằng không đẹp mắt, nhưng bên trong lại ngon.

Nghĩ thế nên cô làm đẹp một chút, đây là lần đầu tiên.

Kỳ thật, trình độ nấu ăn của cô ra sao, Chung Thanh Văn còn không biết ư?

Sau khi hoàn thành, cô lấy một cái hộp đặt thức ăn vào, rồi đến nhà Chung Thanh Văn.

Mở cửa nhà anh là người giúp việc mới, một dì rất ôn hòa.

“Em ở lại ăn bữa cơm đi,” Chung Thanh Văn nói, “Vừa rồi tôi bảo dì Phó nấu nhiều một chút, đúng lúc sắp bùng lên.”

“À...” Vương Vượng Vượng nói, “Vậy làm phiền anh rồi.”

“Đợi ở đây đi.”

“Ông bà đâu?” Cô hỏi.

“Vẫn còn trên lầu.”

“Hi hi.”

“Lát nữa sẽ gặp thôi, không gặp thì ở đây mười phút.”

“Đã lâu không gặp rồi.”

“Quan hệ giữa em và ông bà vẫn tốt nhỉ.”

“Đương nhiên!”

“Sau này em sẽ có rất nhiều cơ hội để gặp.”

“Ô?”

.....Rất nhiều cơ hội để gặp?

“Không có gì,” anh nói, “Tôi đi đưa bọn họ xuống.”

“Phiền anh rồi.”

Hai cụ Chung quả nhiên rất vui mừng, còn nói Vương Vượng Vượng xinh đẹp hơn.

Thực ra bộ dạng của cô vẫn như hồi trước, chỉ là lần này trang điểm một tí.

Tuy rằng Chung Thanh Văn đã sớm thấy rõ nguyên hình của cô, nhưng cô vẫn muốn chải chuốt mình để anh nhìn, cô cũng có thể rất duyên dáng.

Trong bữa ăn, hai cụ Chung hỏi: “Hai đứa vẫn liên lạc chứ?”

“Vâng ạ,” cô nói, “Nhưng không nhiều lắm, Chung Thanh Văn luôn bận rộn.”

“Cũng bình thường.” Anh nói.

“Bận đến mức ngay cả cháu cũng không gặp sao?” Hai cụ kinh ngạc nói, “Chúng ta còn tưởng rằng, cho dù nó đang làm gì, chỉ cần cháu tới thì sẽ lập tức bỏ xuống mọi việc.”

“Ồ?” Cô mở to hai mắt nhìn.

“Đúng rồi,” ông bà còn nói, “Có mấy lần, Thanh Văn đang nói chuyện điện thoại, bàn bạc chuyện công việc với cấp dưới, chúng ta nói Vương Vượng Vượng đến, nó liền nói với đối phương, có việc phải đi một lúc, lát nữa sẽ gọi lại.”

Vương Vượng Vượng ngơ ngác nhìn về phía Chung Thanh Văn.

Anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt chợt hiện vẻ bất định.

“À...ừm...” Cô lập tức không biết nói gì, lật đặt nâng bát lên, che khuất đầu mình, lùa mấy hột cơm.

Qua một lúc, cô hạ bát xuống một tí, lộ ra đôi mắt, len lén nhìn anh.

Không ngờ lại đối diện tầm mắt của anh.

Cô cảm thấy rất thẹn thùng.

Đồng thời bản thân cảm thấy khó chịu.

Một câu vô tình của hai cụ, cô lại mở rộng vô hạn, suy đoán đủ kiểu, vừa đỏ mặt, tim lại đập nhanh, cô lặng lẽ lặp lại đoạn kia vô số lần, nhớ kỹ trong đầu.

Kỳ thật, có lẽ Chung Thanh Văn chỉ là không thích để khách chờ.

Mình ở đây làm gì nhỉ?

“Gần đây anh đang làm gì thế?” Vương Vượng Vượng chuyển đề tài.

“Có chút việc nhỏ.” Chung Thanh Văn nói, “Công ty mở rộng một sản phẩm mới, dùng để bảo vệ sức khỏe tim mạch của phái nữ, tiềm năng thị trường rất lớn, bởi vì gần đây rất nhiều người tiêu dùng bắt đầu chú trọng vấn đề này, tôi nhờ bạn ở nước ngoài mang về một số sản phẩm bảo vệ sức khỏe tim mạch và chống lão hóa như là Q10 vân vân..., hẳn là rất có phát triển, vì thế năm tới chúng tôi chuẩn bị đẩy lên làm sản phẩm chính.”

“Vây, vậy không phải tốt lắm sao?”

“Có chút lo âu.”

“Trước mắt đã có những gì rồi?”

“Đều không dùng được.” Anh nói, “Giống như các loại khuyến mãi giảm giá, tôi không muốn để sản phẩm vừa ra thị trường thì bị bán tống bán tháo, tỏ vẻ không tự tin.”

“Như vậy...”

“Hơn nữa lần này chúng tôi định đặt trọng điểm vào thanh niên trước.”

“Vì sao?”

“Theo tôi được biết còn có mấy công ty lớn sắp sửa ra mắt sản phẩm cùng loại, chủ yếu đánh vào thị trường người lớn tuổi, chúng tôi muốn ngăn ngừa việc trực tiếp cạnh tranh, nên tìm cơ hội khác. Về mặt khác, hiện tại bệnh tim của thanh niên trẻ tuổi tăng mạnh, chúng tôi muốn chiếm lấy lĩnh vực này trước, hẳn là có sự phát triển lớn.”

“Nguyên nhân là vì tăng ca mệt mỏi, áp lực quá lớn, giờ giấc nghỉ ngơi và làm việc lộn xộn phải không...”

“Đúng.” Anh gật đầu, “Vấn đề ở chỗ, tuy rằng chúng tôi biết lĩnh vực này có thể tha hồ phát triển, thanh niên rất cần điều này. Thế nhưng phần lớn thanh niên không ý thức được điểm này, luôn cho rằng sức khỏe tốt, sẽ không mắc bệnh, bảo vệ tim mạch là chuyện của người già, muốn sản phẩm nhận được sự chú ý, nhất định phải làm cho đối phương hiểu rõ. Dùng lời chuyên nghiệp mà nói, chính là giáo dục người tiêu dùng, kích thích nhu cầu tiềm ẩn trong lòng bọn họ.”

“Cho nên anh muốn bắt tay từ điểm này...”

“Phải.” Chung Thanh Văn nhăn mặt nhíu mày, “Cho tới giờ, tất cả đề án mà phòng thị trường đưa ra chưa có cái nào đạt tới hiệu quả này.”

“Tôi hiểu rồi...” Vương Vượng Vượng suy nghĩ, giảm giá và quà tặng không hợp với ý tưởng của Chung Thanh Văn.

Sau đó, mọi người trò chuyện một lát.

Hai cụ Chung giới thiệu Vương Vượng Vượng với dì giúp việc, nói rằng cô là người giúp việc hồi trước, sau đó rời đi, hai cụ khen cô một hồi, khiến cô thiếu chút nữa là bay lên chín tầng mây.

“Chung Thanh Văn,” ăn một chút, cô bỗng nhiên nói ra ý tưởng phát triển sản phẩm kia với anh.

“Thế nào?”

“Tôi nghĩ ra một cách tuyên truyền.”

“Hửm?” Anh nói, “Em nói thử xem?”

“Có lẽ rất ngây thơ...” Cô nói, “Tôi không phải học ngành này, nếu không đáng tin cậy, anh đừng cười nhạo tôi nhé.”

“Vậy thì phải xem không đáng tin cậy đến mức nào.”

“...”

“...?”

“Là thế này, tôi nghĩ rằng... Phái nữ trong thành phần tri thức giới trẻ thành phố có khả năng mua loại thuốc này rất cao. Đầu tiên, tăng ca mệt mỏi, áp lực quá lớn, thời gian làm việc nghỉ ngơi lộn xộn, bọn họ chiếm đa số trong nhóm người. Thứ hai, bọn họ tốt nghiệp đại học, rất coi trọng chất lượng sinh hoạt, mức độ chấp nhận sản phẩm bảo vệ sức khỏe rất cao. Còn nữa, người trong nhóm này thu nhập không thấp, hoàn toàn có thể tiêu thụ loại hàng hóa này.”

“Đúng,” Chung Thanh Văn nói, “Gần giống với ý nghĩ của tôi.”

Vương Vượng Vượng nói tiếp: “Vậy, các cô ấy có sở thích gì chung? Tôi nghĩ, sở thích chung đó mới có thể thu hút các cô ấy.”

“Nói tiếp.”

“Hoạt động của tôi bắt đầu từ đây,” cô nói, “Tôi nghĩ, có thể tổ chức một buổi trình diễn thời trang màu đỏ. Màu đỏ đại diện màu sắc của trái tim, chúng ta có thể mời người mẫu nổi tiếng mặc lễ phục màu đỏ đại diện trái tim trình diễn thời trang, để tuyên truyền khái niệm khỏe mạnh, khiến phái nữ nhiệt tình chú ý đến trái tim của mình. Hiện tại không phải đang phổ biến quần áo màu đỏ sao? Nhất định có rất nhiều người xem.”

Chung Thanh Văn dường như đắm chiêu nhìn Vương Vượng Vượng.

“Slogan có thể gọi là, gọi là, ừm.... ‘làm đẹp bắt đầu từ trái tim’”

Sau đó, cô còn nói thêm: “Hơn nữa, cái này có chút giống như hoạt động công ích. Thứ nhất, sẽ không gây ra phản cảm. Thứ hai, có thể mời người mẫu trên danh nghĩa từ thiện, như vậy có thể tiết kiệm chi phí. Thứ ba, loại hoạt động này có lẽ tìm được ngôi sao lớn, tăng thêm hiệu ứng tuyên truyền. Thứ tư, công ty của anh không phải luôn coi trọng hoạt động công ích sao? Một công hai ba việc.”

Cô càng nghĩ càng thích: “Slogan ‘làm đẹp bắt đầu từ trái tim’ còn có hai ý nghĩa đấy, nó nói với mọi người rằng, không chỉ trái tim khỏe mạnh, mà tấm lòng còn phải lương thiện, một chút liền thẳng hoa. Hì hì.”

“Tôi thích ý tưởng này.” Chung Thanh Văn nói.

“Thật sao?” Hai mắt Vương Vượng Vượng sáng lên.

“Ừm.” Anh nói, “Ngày mai tôi sẽ bàn bạc với phòng thị trường một chút.”

“Ha ha...” Trong lòng cô vui rạo rực, bởi vì cô thật sự giúp được anh.

51. Chương 51: Buổi Trình Diễn Thời Trang Sắc Đỏ (trung)

Ăn xong bữa tối, lại ngồi một lúc rồi Vương Vượng Vượng phải đi.

Chung Thanh Văn đi tới, trả lại hộp đồ ăn mà cô đem qua: “Cầm lấy.”

“Ồ?” Cô nhìn nhìn, “Anh rửa sạch rồi ư?”

“Ừm.”

“Anh rất có lòng nha...”

“...”

Dì giúp việc ở bên cạnh xen vào một câu: “Cậu bảo tôi làm là được rồi.”

Anh dừng một chút, nói: “Không sao đâu.”

“Cám ơn,” cô nghĩ nghĩ, hỏi, “Việc kia, vừa rồi anh nói sẽ quay về công ty thảo luận với mọi người đề nghị của tôi về chiến lược thị trường của sản phẩm bảo vệ tim mạch phái nữ, đúng không?”

“Ừ,” anh nói, “Có một số chỗ tôi còn phải suy nghĩ, nhưng đại khái chính là ý tưởng này.”

“Vậy,” cô nói, “Sau khi có kết quả, anh báo cho tôi biết một tiếng được không?”

“Bây giờ tôi có thể nói với em.”

“Hả?”

“Chuyện này cứ quyết định như thế.”

“Nhưng mà...mới lúc nãy không phải anh đã nói, cần bàn bạc một chút...”

“Chỉ là hình thức mà thôi.”

“À...”

“Tôi nói cái gì thì là cái đó.”

“...”

Lần này đến nhà Chung Thanh Văn, Vương Vượng Vượng tự cảm thấy rất hài lòng.

Bởi vì, cô không những được khen xinh đẹp, mà còn tỏ ra thông minh lanh lợi.

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, cô muốn cười to ba tiếng.

Chung Thanh Văn bị công việc quá nhiều, là cô chiếu sáng phương hướng.

Qua lần này, ở trong lòng Chung Thanh Văn, cô nhất định sẽ có trọng lượng nhiều hơn!

Tựa như anh đã nói, ý tưởng sáng tạo này của cô chính thức đưa vào thực hành, và lại còn là trọng điểm đầu tiên.

Phòng thị trường của công ty anh và phòng PR bên phía Ất đều vô cùng bận rộn.

Thỉnh thoảng Chung Thanh Văn sẽ nhắc đến chuyện này với Vương Vượng Vượng.

Bởi vì một người bạn thân của Chung Thanh Văn có chồng là đạo diễn nổi tiếng, vì thế có liên hệ, coi như tiến triển thuận lợi, không ít người mẫu còn có ngôi sao đều tỏ ý tham gia với giá hữu nghị. Sau khi phần chính chọn người đã xác định, khi mời những người khác sẽ tương đối dễ dàng hơn, có một số người thậm chí từ chối kế hoạch vốn có chỉ là vì cơ hội nở rộ này.

Về phần nhà thiết kế cũng không gặp nhiều trở ngại lắm. Rất nhiều nhãn hiệu thời trang tỏ ra hứng thú với hoạt động công ích có mô hình sang trọng này, coi như là cơ hội tốt để nâng cao tiếng tăm, mà đối với quy định giới hạn dùng màu đỏ có vẻ rất đặc biệt, rất thú vị, chứng tỏ trước đây chưa từng có loại thách thức này.

Một tháng trước khi màn trình diễn thời trang chính thức bắt đầu, hình quảng cáo đã được in trên một số tạp chí thời trang.

Những tạp chí thời trang này gần gũi với phái nữ trí thức trong thành phố, cũng là mục tiêu của dòng sản phẩm lần này, bởi vì những trang giấy tinh xảo sẽ hiện lên chất lượng sang trọng.

Trình diễn thời trang chủ yếu là dựa vào các người mẫu, trên hình quảng cáo chủ yếu là ngôi sao.

Mặc trang phục màu đỏ, đặc biệt bắt mắt, vô cùng xinh đẹp.

Chữ viết đều là bảo vệ trái tim, không có đoạn dài dòng miêu tả công ty và sản phẩm, chỉ là ở phía góc phải có địa chỉ trang web và biểu tượng của công ty, còn kèm theo tên sản phẩm bảo vệ tim mạch kia.

Rất hay...

Ngoài ra còn có một số hoạt động tương tác.

Tất cả mọi người có thể gửi hình chụp của mình mặc quần áo đỏ qua email để tham gia cuộc thi, đến lúc đó có nhà thiết kế tiến hành bình chọn, rồi phát phần thưởng.

Đồng thời có thể chọn cách đăng tải trên trang web chính thức, công chúng tự do bỏ phiếu bình chọn.

Vương Vượng Vượng xem một chút, rất là náo nhiệt.

Còn có rất nhiều người mắc cỡ không chính thức tham gia, nhưng lên đăng ảnh lên Weibo, sau đó là công ty của Chung Thanh Văn.

Về phương diện tuyên truyền coi như cũng đủ.

Quan trọng là buổi trình diễn thời trang được tổ chức vào kỳ nghỉ dài ngắn hạn của tết tây.

Kỳ thật Vương Vượng Vượng không hiểu vì sao lại trở thành kỳ nghỉ dài ngắn hạn, rõ ràng chỉ có một ngày không cần đi làm mà thôi. Không thể dựa vào đó mà nghỉ cuối tuần, thế mà đặt mình vào trong hàng ngũ kỳ nghỉ dài. Cho dù một ngày tính là kỳ nghỉ dài ngắn hạn, vậy kỳ nghỉ ngắn dài hạn là gì? Chẳng lẽ là buổi sáng? Kỳ nghỉ ngắn ngắn hạn là một tiếng đồng hồ?

Nhưng mà, tạm thời gọi cái này là kỳ nghỉ dài ngắn hạn.

Vương Vượng Vượng do có công rất lớn nên được đi theo giúp vui.

Cô vốn tưởng rằng Chung Thanh Văn sẽ bận rộn nhiều việc, cô định tự mình ngồi xe buýt, nhưng không ngờ anh lại tỏ ý muốn tới đón cô.

“Anh đừng tới, anh bận việc của anh đi.” Cô nói.

“Đúng giờ đứng dưới lầu chờ tôi.”

“ ... ”

Chẳng lẽ...ngoài mình ra tất cả mọi người đều có xe?

Tới khách sạn, Vương Vượng Vượng trông thấy trang trí vô cùng đặc biệt.

Trên màn sân khấu đằng sau bức chữ T là dòng chữ thật to “làm đẹp bắt đầu từ trái tim” rất bắt mắt.

Cô nhìn hai bên, khách quý ở giữa đều là nhân vật nổi tiếng.

Trong khán phòng giống như là biển người...

Các máy quay phim chụp ảnh của phóng viên cũng bày đặt chi chít trong khu vực truyền thông.

Bây giờ tới, hoạt động chính thức bắt đầu.

Trước tiên người dẫn chương trình mời người của hội y khoa Trung Quốc chuyên về tim mạch và người từ trường cao đẳng của khoa tim mạch Mỹ lần lượt lên phát biểu, giảng giải làm thế nào để chăm sóc trái tim. Hai nhà khoa học này đều thích hù dọa người ta, Vương Vượng Vượng vượt ngục, sợ kinh khủng, quyết định đợi lát nữa phải hỏi Chung Thanh Văn lấy mấy chai thuốc về uống.

Sau đó Chung Thanh Văn đại diện phía tổ chức đi lên, miêu tả ý nghĩa của hoạt động lần này, cùng với sự quan tâm và mong mỏi của tất cả khách mời ở đây.

Sau đó bắt đầu buổi trình diễn thời trang.

Vương Vượng Vượng ngồi ở chỗ kia, nhìn thấy một đàn mỹ nữ ăn mặc xinh đẹp đập ngay vào trong tầm mắt, cả người cô ngẩn ngơ.

Đẹp thật...

Tất cả mọi người giống như đang khoe sắc, khiến người ta hoa mắt.

Từng bước đều mạnh mẽ.

Quần áo rất đẹp, màu đỏ thông thường nhất được chất liệu và thiết kế độc đáo làm nổi bật vẻ quyết rũ, dùng thêm màu sắc khác phối hợp nhưng không nhấn chìm màu chính, chỉ lộ ra vẻ khác biệt.

Vương Vượng Vượng không hề quen những người ở đây, chỉ có thể đoán ra vài người nổi tiếng đi trên sàn diễn đầu tiên, sau khi các người mẫu trình diễn xong, bức trống chữ T được hạ xuống một chút, quyết không để người ta dời tầm mắt.

Trước kia, loại trình diễn này Vương Vượng Vượng đã từng xem trên tivi, nhưng không có cảm giác.

Lúc này nhìn gần, phát hiện không giống như trong tivi, có thể chú ý tới rất nhiều chi tiết về chất liệu và thiết kế.

Thời gian trình diễn hình như không quá dài.

Phát hiện không còn mỹ nữ đi ra nữa, Vương Vượng Vượng có chút không tình nguyện.

Cuối cùng là một vài ngôi sao lên phát biểu, nói về sự ủng hộ cho hoạt động này.

Bọn họ đều tự nhiên phóng khoáng, hơn nữa dùng kinh nghiệm của bản thân mà đồng cảm, kêu gọi mọi người đừng tiếp tục xem nhẹ sức khỏe.

Đến đây toàn bộ chấm dứt.

Vương Vượng Vượng dạo đến hậu trường, bên trong rất lộn xộn.

Các phóng viên đưa microphone đến gần những người mẫu danh tiếng, Vương Vượng Vượng cảm thấy các cô ấy một ngày nay đã nói rất nhiều. Mọi người vẫn ôn hòa tươi cười trả lời câu hỏi, ngẫu nhiên có người không muốn phỏng vấn, đối phương chỉ có thể ngoan ngoãn tránh ra.

Vương Vượng Vượng rất đói bụng.

Chung Thanh Văn nói, hoạt động chấm dứt thì sẽ dùng cơm tại khách sạn, nhưng tình thế như vậy, chỉ một lát là hụi ăn...

Cô muốn đi tìm anh, bởi vì cô chỉ quen một mình anh.

Đi qua lại hai vòng mới nhìn thấy bóng dáng của anh.

Chung Thanh Văn đang nói chuyện với một cô gái cao gầy.

Ngay cả cô cũng biết cô gái kia là người dẫn chương trình nổi tiếng hiện nay, không chỉ xinh đẹp phong thái xuất chúng, hơn nữa tốt nghiệp đại học danh tiếng, đoạt huy chương vàng trong các cuộc thi lớn, vô cùng thông minh, tuyệt đối không phải là bình hoa di động.

Vương Vương Vương đứng đó chờ, càng nhìn trong lòng càng buồn bã, càng nhìn trong lòng càng buồn bã hơn...

Thật vất vả mọi người mới hàn huyên xong, rốt cuộc có thể ăn rồi.

Cô chỉ là đến giúp vui, ngại đi lên phía trước, vì thế đi xuống hàng dưới cùng.

Vào đại sảnh, thấy phía tổ chức và các lãnh đạo ngồi cùng một bàn, người mẫu ngồi một bàn, nhân viên ngồi một bàn.

Vương Vương Vương do dự một chút, cuối cùng vẫn đi sang phía nhân viên.

Tuy rằng ánh mắt cô vẫn đang nhìn hướng khác.

Hồi trước cô cho rằng người mẫu phải ăn uống điều độ, hiện tại xem ra hình như không phải. Phần lớn là dáng người trời sinh, có ăn cũng không mập, ăn còn nhiều hơn người khác, từng bát từng bát cơm, có mấy người vốn ngồi cùng nhóm người mẫu, thấy điệu bộ này toàn bộ đều dời đi đến bàn của Vương Vương Vương.

Các nhân viên đang nói chuyện trên trời dưới đất, Vương Vương Vương nghe được rất nhiều chuyện tâm phào.

Ví dụ như, người mẫu coi trọng nhất là gì, thực ra không phải lãnh đạo mà là thợ chụp hình. Người ta chịu chụp bạn, bạn mới có thể lộ diện. Chỉ cần camera chịu chụp, luôn có thể có ảnh đẹp, hơn nữa chụp rất nhiều, anh ta cũng biết cảnh nào thích hợp với bạn nhất, vậy cơ hội sẽ nhiều. Xung quanh camera luôn vây quanh một đám người, nhờ quan hệ tốt mới có thể tranh thủ ống kính, bằng không chỉ chụp một vài tấm, tốt cũng dùng, xấu cũng dùng, đáng tiếc lắm. Lại như là, khi người mẫu quá cao hay quá thấp cũng không tốt, đứng thành hàng dễ dàng đứng đầu hoặc là đứng cuối, khó mà thấy.

Vương Vương Vương tăng thêm tri thức...

Cô lén quan sát, phát hiện ra quan hệ giữa những người mẫu dường như cũng tốt, vốn quen biết nhau, cũng không tranh đấu gay gắt như người ta kể, ngược lại có vài người nước ngoài khiến người ta không thể nhìn thấu, vừa rồi khi hậu trường, cô thấy lúc thì A và B cùng bất hòa với C, lát nữa thì A và C cùng bất hòa với B, lại thêm lúc nữa thì B và C cùng bất hòa với A... Chẳng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Vương Vương Vương chuyển động, chờ đồ ăn bưng lên, đột nhiên cô cảm thấy có người nhìn mình chằm chằm.

Cô hơi nghiêng đầu, liên đối diện với tầm mắt của Chung Thanh Văn.

“Hi hi...”

“...”

“...Hửm?”

Chung Thanh Văn ngoắc tay giống như kêu cún con.

“Ồ...”

Đây là bảo cô qua ư?

Cô cho rằng anh có lời muốn nói, vì thế lễ mễ đi tới trước mặt anh: “Sao thế?”

“Lại đây ngồi đi.”

“Không tốt lắm đâu...”

“Đã chữa chỗ cho em rồi.”

“Hả? Nhưng tôi không biết ai cả...”

“Không có gì.”

Lúc này Vương Vượng Vượng phát hiện một bàn người đang nhìn mình, không nên làm mất mặt Chung Thanh Văn, cô đành cười cười: “Tôi tên là Vương Vượng Vượng.”

“Đây là bạn của tôi,” Chung Thanh Văn ngược lại không có chút mất tự nhiên, “Nghiên cứu sinh khoa xã hội học của trường đại học T, ý tưởng của hoạt động lần này là do cô ấy đóng góp.”

“Hi hi...”

Bởi vì là người xem náo nhiệt, cả quá trình ăn tối cô đều nghe người khác nói chuyện.

Một bàn người thảo luận việc công, miêu tả tình trạng hiện nay trong ngành, dự báo tương lai xa xôi.

Cô cho rằng mình là một sinh viên nghèo, có vẻ không hợp nhau.

“Em muốn ăn gì?” Chung Thanh Văn hỏi.

“A, không cần! Tôi tự gấp được rồi.”

“Sao không thấy em động đũa.”

“Không có, tôi ăn rất nhiều đấy!”

“Món thịt cá kia ngon lắm,” Chung Thanh Văn cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai Vương Vượng Vượng, rồi chuyển đồ ăn tới trước mặt cô, “Em nếm thử chút xem.”

Cô cảm thấy hơi xấu hổ.

Kỳ thật, cô là người duy nhất trong bàn này nghiêm túc ăn cơm, những người khác đều nói chuyện, thức ăn cơ bản vẫn như ban đầu.

Nghe nói lãnh đạo suốt ngày xã giao, nhưng mà thể này căn bản là hoàn toàn không động đũa... Chẳng lẽ lãnh đạo không cần ăn cơm? Vậy thì lãnh đạo cái gì?

52. Chương 52: Buổi Trình Diễn Thời Trang Sắc Đỏ (hạ)

Ồn ào đến khuya, dần dần có người chào tạm biệt.

Chung Thanh Văn tiễn nhóm lãnh đạo ra ngoài.

Vương Vượng Vượng nhàn rỗi không có việc gì lại đi dạo lung tung.

Sau khi dạo một vòng trở về, phát hiện hội trường đã gần như trống không.

Chung Thanh Văn lại đứng ở một góc nói chuyện với người dẫn chương trình kia.

Sao lại...rảnh một tí là sáp vào nhau...

Hai người cử chỉ thân mật, vừa nói vừa cười.

Hoàn toàn không chú ý tới cô.

Chẳng lẽ anh hoàn toàn không thấy cô chút nào ư?

Khẳng định là vậy.

Có lẽ từ lúc bắt đầu đã trò chuyện vui vẻ ở chỗ này.

Hai người thoát nhìn rất xứng đôi.

Nữ thì vóc dáng cao gầy, tướng mạo xuất chúng, phong thái tao nhã, nam thì...cũng vậy...

Cô gái này đa tài đa nghệ, từng xuất bản vài quyển sách, Vương Vượng Vượng đã đọc qua, bởi vì có một người bạn trong phòng ngủ rất thích cô ta, từ trong lời văn có thể nhìn ra là một người rất trí tuệ.

Trong ấn tượng gia đình cô ta rất hào phóng, từ nhỏ luyện tập đàn violin và khiêu vũ latin, nghe nói tất cả đều ở trình độ chuyên nghiệp. Khi tĩnh thì nhã nhặn ngọt ngào, khi động thì nhiệt tình gợi cảm.

Vương Vượng Vượng thì sao.....tất cả đều là gà mờ.

Thường nói, gà mờ càng không đáng sợ.

Cô thường xuyên vẽ tranh, trình độ cũng được, nhưng tuyệt đối không tính là hạng nhất.

Trừ cái đó ra tất cả đều lơ mơ.

Năm 01 muốn học bida, năm 02 muốn học đàn ghi-ta, năm 03 muốn học chụp ảnh, năm 04 muốn học tennis, năm 05 muốn học cấp cứu, năm 06 muốn học cờ vây, năm 07 muốn học bóng đá, năm 08 muốn học tranh cất giấy, năm 09 muốn học tiếng Nhật, năm 10 muốn học trượt băng, năm 11 muốn học làm gốm, năm 12 muốn học lái xe, năm 13 muốn học đấu kiếm.

Lúc ấy rất cảm thấy hứng thú, chứng chỉ gom góp một xe ngựa, sau đó không luyện tập lại quên tất cả.

Nói trắng ra, chỉ là mê chơi, nếu thật sự chịu khó nỗ lực thì sẽ không mặc kệ, thật là khiến người ta xem thường.

Cô gái bình thường, cuối cùng vẫn là cô gái bình thường thôi.

Nói cho cùng, hoàn toàn chẳng có thứ gì khiến người ta khâm phục.

Trước đây cô từng tự nhận mình không giống người thường, tương lai nhất định trở nên nổi bật, thế nhưng kiến thức nhiều hơn, cô dần dần hiểu được, cuối cùng mình vẫn là một người bình thường.

Khát vọng sự tuyệt vời là chuyện bình thường nhất trên thế giới này.

Vương Vượng Vượng rõ ràng bắt đầu coi nhẹ bản thân.

Trước kia có người từng hỏi cô, là người tự tin hay là người tự ti.

Khi đó cô nói, thấy một người chịu khó liên tục tự ti một lúc, thấy một người nhút nhát thì tự tin một lúc.

Quả nhiên là như thế này...

Vương Vượng Vượng ngắm nhìn tất cả phái nữ ở đây, không ai không có vóc dáng mảnh khảnh, eo nhỏ chân dài, trang điểm xinh đẹp, phong thái tao nhã.

Xung quanh là một dãy núi cao, mà Vương Vượng Vượng cô là một gò đất thấp bé.

Còn cũ kỹ quê mùa...

Chung Thanh Văn vẫn còn tán gẫu.

Không biết đang nói chuyện gì thú vị, hai người thường phát ra tiếng cười.

Haiz.....

Nếu cô là Chung Thanh Văn thì cũng sẽ thích trò chuyện với chị gái dẫn chương trình kia.

Mình....có gì hấp dẫn anh chứ?

“Trông hai người kia, mắt đối mắt.” Vương Vượng Vượng nghe thấy đằng sau có người nói.

Cô quay đầu, thấy một người khác đang cười mập mờ. Cô đã từng gặp qua, cũng là người dẫn chương trình cùng một đài truyền hình với cô gái kia, có lẽ là bạn bè.

“Cứ trò chuyện, cứ trò chuyện...không dứt.”

“Mau dắt về nhà trò chuyện cả đời đi.”

“Hai người kia chăm chú nhìn mắt đối phương như thế, khiến cho trái tim tôi cũng đập thành thịch theo.”

“Nói gì đó, cười vui vậy.”

“Nói gì cũng buồn cười, người trung ý ở bên nhau thì bất giác cũng muốn cười.”

“Cũng đúng...”

Hai người kia nói qua nói lại, trong lòng cô gật gù tỏ vẻ đồng ý.

Ngay cả người chậm chạp như cô cũng có thể cảm nhận được luồng điện giữa Chung Thanh Văn và mỹ nữ.

Chung Thanh Văn thích mỹ nữ rồi.

Cô hết hy vọng rồi.

Tuy rằng vốn đã hết hy vọng, nhưng mà sự thật lúc này vẫn khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Đầu óc trống không.

Haiz.....

Hồi trước cô cũng hiểu trong lòng, chứng kiến tận mắt vẫn không thể chấp nhận.

Mỗi người ở đây đều rất vui vẻ, chỉ có cô là muốn về nhà.

Nhà xa quá, ký túc xá cũng được.

Đắp chăn, ngủ một giấc, không suy nghĩ nữa.

Nói một cách công bằng, Chung Thanh Văn đối với cô rất tốt.

Dẫn cô đến xem náo nhiệt, tối bữa tối chưa một vị trí trên bàn cho cô, còn giới thiệu với mọi người. Là bạn bè, cô không thể chỉ trích.

Mà còn trước sau như một.

Ở núi Diên Bao không rời không bỏ không đánh không mắng, rất không dễ dàng.

Lúc hạng mục nghiên cứu không mua nổi dụng cụ mới, anh chẳng những giải quyết vấn đề, mà còn đi theo cả quá trình.

Tặng đồ ăn cho cô, từ Nhật Bản trở về mang theo rất nhiều quà, cùng cô tập tennis, đến nhà sách thành phố, còn tặng cô bờ lưng để gối đầu...

Còn có thể mong ngóng gì nữa chứ?

Còn muốn anh yêu cô ư, quá đáng rồi, quả thật lòng tham không đáy.

Như thế này là đủ rồi.

Sao lại trở nên kỳ lạ như vậy, bởi vì anh đối xử tốt với cô, thế mà lại cảm thấy trong lòng chưa xót?

Vương Vượng Vượng càng ngày càng cảm thấy rầu rĩ.

Nhưng cô và Chung Thanh Văn cùng nhau tới, anh đã nói phải đợi anh.

Cô nhớ hồi trước có một lần, cô bạn cùng phòng cãi nhau với bạn trai trên đường đi du lịch, sau khi trở về cô bạn từng nói: “Cậu nhất định chưa từng nhận thức cảm giác này, đợi một chỗ đến nỗi sắp khóc ra, nhưng lại không thể đi.”

“Đã từng cảm nhận rồi,” lúc ấy cô nói, “Không phải sắp khóc mà là khóc ra rồi. Tháng trước bọn mình đến quán ăn thử một loại bột chua cay gần trường vô cùng vô cùng chua vô cùng vô cùng cay, mới ăn miếng thứ nhất, nước mắt tớ đã chảy xuống, luôn tay lau nước mắt đang chảy, nhưng tớ vẫn kiên trì, ra sức ăn, vẫn không đi. Ăn đến cuối cùng, lúc ấy trả tiền mắt tớ mơ hồ đến nỗi chẳng nhìn thấy tờ tiền.”

Cuối cùng cô thêm một câu: “Cho nên tớ rất hiểu được nỗi khổ trong lòng cậu.”

Sau đó mọi người liền thảo luận về thứ bột chua cay kia.

“...” Lúc ấy cô bạn nói, “Vương Vương Vương, cậu thật sự là một cao thủ lệch lạc.”

“Ồ...”

“Cũng không cùng tớ mắng anh ấy.”

“Nhưng hai người đã hòa thuận rồi mà...”

Hiện tại Vương Vương Vương đang ở trong một trường hợp khác mà áp dụng “Sắp khóc, nhưng không thể đi”.

Vẫn là một câu kia, Chung Thanh Văn thích mỹ nữ, cô đã hết hy vọng.

Chung Thanh Văn và cô không phải là người cùng một thế giới, sẽ không xuất hiện cùng nhau.

Những người khác bên trong hội trường này mới nằm trong vòng tròn đó.

Cô chưa bao giờ nhận thức điểm này sâu sắc giống như bây giờ.

Lại đợi một chút, Vương Vương Vương quyết định tự nghĩ cách trở về.

Vì thế cô đi qua.

Mỹ nữ nhìn gần không có khuyết điểm, làn da vừa trắng lại bóng loáng, giống như đèn huỳnh quang.

“Chung Thanh Văn...” Cô nói, “Muộn rồi, tôi đi trước, gọi xe là được rồi.”

“Em muốn đi?”

“Ừm.”

“Tôi đưa em về.”

“Hả?” Cô nói, “Không cần không cần!”

Mỹ nữ ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, Vương Vương Vương cảm thấy xấu hổ.

Đây không phải là hủy nhân duyên của người ta sao?

Cô không thể làm loại chuyện này.

Vương Vương Vương nói: “Tôi tự đi được, rất dễ gọi xe, hai người tiếp tục trò chuyện, ha ha...”

Chung Thanh Văn nhìn cô: “Bên tôi không có việc gì.”

“Ặc...”

“Tôi đi chào một tiếng, em chờ chút.”

“Ồ...”

Chung Thanh Văn lại nhìn mỹ nữ, nói: “Tôi đi đây.”

“Được.”

“Rất vui được quen biết cô.”

“Ừm.” đối phương nở nụ cười, “Sau này thường xuyên liên lạc.”

Anh cũng cười: “Được.”

“Em đợi ở đây.” Anh đặt cô tại khu giữ đồ, “Năm phút là đủ rồi.”

“Không vội...anh cứ từ từ...”

“Không phải em vừa nói muốn trở về ư?”

“Cũng...cũng được...”

Anh liếc nhìn cô với vẻ kỳ lạ.

Chung Thanh Văn nói chuyện không giữ lời.

Khi đến khu giữ đồ lấy vật gọi là “Vương Vượng Vượng” thì đã năm phút ba mươi giây.

“Đi thôi.”

“Được.”

Đẩy ra cửa chính, hít thở không khí trong lòng bên ngoài, Vương Vượng Vượng huyết sáo thê lương.

“Vui ư?”

Người bên cạnh hiển nhiên không nghe ra sự khác nhau giữa tiếng huyết sáo thê lương và tiếng huyết sáo vui vẻ.

“Rất thú vị,” cô nói, “Trước đây chưa từng xem qua.”

Nếu muốn nói về hoạt động lần này, vẫn là rất thú vị.

“Ban đêm bên ngoài hơi lạnh.” Anh nói, “Em vào trong khách sạn chờ tôi một chút, tôi lấy xe qua đây đón em.”

“Hả?”

Chung Thanh Văn cởi áo khoác choàng lên người Vương Vượng Vượng: “Sẽ không lâu đâu.”

“À...ừ...”

Sau khi anh rời khỏi, cô nắm chặt chiếc áo kia, dùng mặt cọ vào, giống như đồ biến thái, trái tim bé bỏng đập mấy cái.

Cô nghĩ mình thật đáng thương.

Nếu để cho bạn gái sau này của Chung Thanh Văn biết, khẳng định sẽ ném ánh mắt đáng thương ình.

Dọc đường đi hai người không nói chuyện.

Sau đó khi sắp đến nhà Chung Thanh Văn, anh đột nhiên nói một câu: “Em đến nhà tôi trước đã.”

“Hử?”

“Có thứ này muốn tặng cho em.”

“...?”

Là cái gì...

53. Chương 53: Kết Thúc

Dì giúp việc của nhà Chung Thanh Văn vừa nhìn thấy hai người liền lớn tiếng nói: “Ai da, là cô gái xinh đẹp à!”

Vương Vượng Vượng cảm thấy thất bại...

Dì ấy nói vậy là bởi vì chưa nhìn thấy mỹ nữ dẫn chương trình kia...giống như là tiên nữ.

“Lên đây.” Chung Thanh Văn nói.

...Hử?

Gần đây cô tới mấy lần đều không có vào phòng anh.

“Cái gì thế...” Cô nói, “Làm ra thần thần bí bí...”

Từ trong tủ quần áo anh lấy ra một chiếc hộp được đóng gói rất tinh xảo: “Cái này.”

“...Ồ?”

Lớn như vậy.

“Tháo ra xem đi.” Không biết vì sao, âm thanh của anh nghe ra vẻ êm dịu không giống ngày thường.

“Ồ...” Cô nói, “Được...được.”

—— mở ra nhìn, lại là một bộ lễ phục màu đỏ.

Có chút tương tự với hoạt động vừa rồi, nhưng cô không nhớ đã trông thấy cái này.

Chiếc váy này thiết kế đơn giản, không có chi tiết phức tạp, cách tân quyết đoán, đường nếp gấp cân đối có vẻ rất nổi bật.

“Cái này...” Cô hỏi, “Tặng tôi ư?”

“Ừm.”

“Còn dư lại hả?”

Thật có thể nhặt được vật quý thế này ư?

Không ngờ anh lại nói: “Không phải.”

“Hử?”

“Đặc biệt giữ lại cho em.”

“...?”

“Lần đầu tiên nhìn thấy chiếc váy này tôi đã rất thích, nghĩ rằng nó rất hợp với em.”

“Cho nên anh giữ lại?”

Xin đừng tốt với tôi như vậy, cô suy nghĩ, sẽ khiến tôi trở nên hoang tưởng.

“Tôi xin nhà thiết kế tặng bộ này cho tôi, hỏi anh ta có thể thiết kế một cái khác cho hoạt động không?”

“Anh ta...đồng ý.”

Anh không trả lời, dừng một chút rồi nói: “Em hãy nhận đi.”

“Cám ơn...” Cô ôm nó vào trong ngực, “Nhưng mà loại lễ phục này, không biết năm nào tháng nào mới có cơ hội mặc.”

Bình thường không dùng đến.....chỉ có trường hợp chính thức mới có thể lấy nó từ trong hộp ra.

“Rất nhanh thôi,” anh nói, “Vào hôn lễ của em.”

“...Hử?”

Hôn lễ? Cái này càng.....

“Cô dâu sẽ mặc một bộ áo cưới màu trắng, và một bộ lễ phục màu đỏ.”

“Vây...vây thì quá xa rồi...” Cô nói, “Bạn trai còn chưa có..... tôi kết hôn với ai chứ.....”

“Với tôi.”

Cô bị dọa không nhẹ: “Với ai?”

Sắc mặt anh bình tĩnh: “Với tôi.”

“Anh...anh đùa gì đấy...”

“Tôi rất nghiêm túc.” Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Gả cho tôi được không?”

Bộ não của cô bị chết máy.

“Anh...anh nhất định là uống say rồi...”

“Tôi chưa bao giờ say.”

Cái này cô đã từng nghe hai cụ Chung nhắc tới. Người này không biết tử lượng của mình bao nhiêu, bởi vì chưa bao giờ vượt quá mức kia.

Này...rốt cuộc xảy ra chuyện gì...

“Vương Vượng Vượng,” anh hỏi, “Em hiểu chưa?”

“Hiểu cái gì...”

“Hiểu được tôi thích em.”

Cô hết hồn nói không nên lời: “Không thể nào...”

“Nếu không thì tại sao tôi giữ lại bộ lễ phục này?” Anh nói, “Bởi vì tôi nói với anh ta, cái này rất quan trọng.”

“...”

“Chẳng lẽ em vẫn không nhìn ra?”

“...”

“Em còn nhớ tôi đã từng nói câu này không, không biết yêu thì là không yêu, đáp án chính là phủ định. Nếu yêu thì nhất định sẽ hiểu được. Với tôi mà nói, từ rất lâu tôi đã yêu em, cho tới nay vẫn đang đợi em.”

“...” Cô nói, “Tôi...tôi vẫn không tin...”

Chung Thanh Văn không ngờ sẽ gặp phải chương ngại thông hiểu lớn như vậy, anh đột nhiên vươn tay phải nâng cằm cô lên, tiến đến gần hỏi: “Muốn tôi hôn em để em tỉnh táo ra không?”

Vương Vượng Vượng nói: “Vậy tôi sẽ nhỏ nước bọt vào trong miệng anh.”

“...”

“...”

“Em suy nghĩ lại đi.” Anh nói, “Lời tôi muốn nói đã nói với em hết rồi.”

“Cho dù...cho dù là sự thật.” Cô gãi đầu, “Vậy tại sao anh chọn bây giờ để nói ra?”

“Bởi vì gần đây em hay trộm nhìn tôi.”

“...”

“Hình như là sau khi từ núi Điện Bao trở về?”

“...” Có rõ ràng đến thế không...

“Nếu hai bên đều có tình cảm, kéo dài nữa thì có ý nghĩa gì? Chúng ta nên ở bên nhau.”

“Không đúng đâu...” Cô nghiêng đầu, “Anh không phải thích người dẫn chương trình ban này sao?”

“Ai?”

“Là cái người nổi tiếng kia ấy...”

“Em nghĩ đi đâu vậy?” Anh nói, “Tôi và cô ấy chỉ là bạn bè thôi.”

“Nhưng hai người cứ nói chuyện mãi...”

“Đều là chuyện công việc.” Anh nói, “Đài truyền hình của họ gần đây muốn mở một chương trình kinh tế, chúng tôi nói về việc có khả năng hợp tác.”

“Ừm...” Cô hỏi, “Nhưng mà...anh chẳng nhìn thấy tôi...cứ nói cười với cô ấy...”

“Đương nhiên tôi không thấy em.” Anh nói, “Tôi nghĩ rằng em khẳng định đi dạo, loay quanh vài vòng.”

“Ồ...”

“Đừng suy đoán lung tung.” Anh như là có chút không kiên nhẫn, “Tôi chỉ muốn ở bên em.”

Trái tim cô như muốn nhảy ra.

“Chẳng lẽ...” Anh hỏi, “Em ghen?”

“...”

“Hồi trước đã từng ghen chưa?”

“Không có...” Cô nói, “Trước tối hôm nay tôi còn tưởng rằng anh không cần tình yêu của người khác... Hồi xưa nhiều người đẹp như vậy, anh chẳng thèm ngó tới.”

Anh nói: “Tôi không phải không cần tình yêu của người khác, mà tôi không cần tình yêu của những cô gái khác.”

“...”

Cho nên, là chỉ cô sao?

“Em hiểu chưa?”

“Cho nên...vừa rồi anh cầu hôn là thật ư?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng mà...nhưng mà...” Cô nói, “Anh nhảy qua rất nhiều trình tự ở giữa...”

“Là sao?”

“Bình thường mà nói, không phải nên là, một phía tỏ tình một phía nhận lời, quen nhau hơn nữa từ từ hiểu biết, dần dần tìm được con đường chung, xác định muốn ở chung cả đời, thu xếp đồ đạc trong nhà bắt đầu sống chung... Tất cả không thành vấn đề, cuối cùng mới kết hôn sao?”

“Tôi đã rất hiểu em, ở chung không có vấn đề gì, xác định muốn sống chung cả đời, hơn nữa vừa khéo trước đây đã từng ở chung, cho nên không cần những trình tự này, chỉ còn tỏ tình và kết hôn. Lúc này tôi tỏ tình em lại nhận lời, thế là có thể trực tiếp kết hôn.”

“...” Vương Vượng Vượng đã bị quay mòng mòng đến choáng váng.

Rốt cuộc là anh quá nôn nóng...

Thật phải tới mức lừa cưới vợ về ngay lập tức sao?

“Nếu em thật sự sợ hãi,” anh đưa ra dáng vẻ khiêm nhường, “Vậy chúng ta có thể đính hôn trước, chờ em cho rằng đã đến lúc thích hợp thì lại đi đăng ký kết hôn.”

“Ặc...”

“Như vậy là được rồi chứ?”

“...”

Chung Thanh Văn đợi hồi lâu cũng chưa nghe được câu trả lời, đột nhiên anh dời tầm mắt, tự mình nặn ra một nụ cười, rồi xoay người ra cửa, “Đi thôi, tôi đưa em trở về.”

“Hử?”

“Nếu em không bằng lòng thì coi như tôi chưa nói gì cả.”

Giọng anh không nghe ra cao thấp.

“Cái đó...”

“Em đừng có áp lực.”

“Chung Thanh Văn...”

“Hửm?”

“Anh...” Vương Vượng Vượng cúi đầu, sau một lúc lâu cô lấy dũng khí hỏi, “Anh thật sự thích tôi sao?”

Tuy rằng cô lấy dũng khí, âm thanh vẫn nhỏ như muỗi kêu.

Chung Thanh Văn không nói gì, anh lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

Nhưng cô đã hiểu được khi nhìn vào đôi mắt anh.

Trên đó cũng có tâm tình giống như mình.

Cô chỉ nhìn chăm chú vào tâm tình của người kia.

Thực ra chỉ cần nghĩ lại là biết ngay, anh không dùng loại chuyện này để nói đùa.

Thế nhưng mộng đẹp đột nhiên thực hiện được, khiến cho người ta trở tay không kịp.

Cô chần chừ đi qua, muốn nói với anh em cũng vậy.

Da mặt dày hồi trước luôn không gì sánh bằng giờ đây đột nhiên kéo chân sau của cô, cô vô cùng thẹn thùng, không thể nói ra miệng.

“À...ừm...”

“...?”

Không được, không thể bỏ qua cơ hội.

Nếu ngôn ngữ không được...

Vương Vượng Vượng nín áo Chung Thanh Văn, hạ thấp một chút, kéo anh hơi khom lưng xuống.

Sau đó cô đưa mình tới gần, nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt anh một cái.

“...”

“...”

Lúc này đối phương hiểu không?

“Anh...” Cô lắp bắp hỏi, “Hiểu chưa?”

“Em đang làm gì?” Lúc này anh lại giả ngốc.

“Em...” Cô nói liều, “Đánh mặt anh...”

“Dùng mặt đánh anh?”

“Ừm...”

“Vậy thì...” Anh nhoẻn miệng cười, cúi đầu tới gần, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn trên môi cô, “Vậy thì anh đáp lễ, cũng đánh trở về không phải sao?”

“Anh...”

Cô sờ môi mình, sắc mặt đỏ bừng.

“Nếu em đã đồng ý...” Anh đi tới trước bàn, kéo ngăn tủ ra, từ bên trong lấy ra một cái hộp tinh xảo, “Thì đeo cái này đi.”

“...” Cô mở nắp hộp ra, phát hiện là một cặp nhẫn.

Kiểu nhẫn nữ đặc biệt xinh đẹp, ở giữa là một viên kim cương lớn lấp lánh, bên cạnh là một vài mảnh kim cương nhỏ.

“Ngay cả cái này anh cũng mua rồi...”

“Đây là nhẫn đính hôn, nhẫn kết hôn phải đợi đến lúc em đồng ý.”

Vương Vượng Vượng có cảm giác bị lọt vào bẫy.

Chung Thanh Văn lấy ra chiếc nhẫn kia, cầm lên móng vuốt của Vương Vượng Vượng, nhẹ nhàng đeo vào.

Kích cỡ vậy mà không lớn không nhỏ, vô cùng vừa vặn.

Làm sao anh biết được? Nhìn bằng mắt? Nhìn chăm chăm vào tay mình sau đó lặng lẽ suy đoán trong đầu? Biến thái...

“...Được rồi.” Chung Thanh Văn nắm tay Vương Vượng Vượng, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, “Rốt cuộc đã bắt được em rồi...”

Cô ngơ ngác sờ ngón tay của mình.

Thế này...là đính hôn rồi?

Thật kỳ lạ...

Tuy rằng đã bày tỏ tâm ý với nhau, cơ mà có phải nhanh quá hay không ——

Đêm nay đột nhiên trở về nói với bố mẹ, liệu có dọa bọn họ hết hồn không?

Nhưng mà đối phương là người cô thích, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Chờ một ngày nữa thì ngại lắm.

Gả cho anh...sao?

Quả nhiên đây là sự hấp dẫn quá lớn, cô thật sự không có cách nào từ chối.

Nếu không, lần sau phải chờ đến bao lâu?

Mỗi ngày cô sẽ ngóng trông, giống như một oán phụ, chờ đối phương nói muốn kết hôn với mình.

Sau đó rốt cuộc tới ngày đó, cô sẽ gật đầu đồng ý như con gà mổ thóc. Cuối cùng kết quả vẫn giống nhau, chính mình phải chịu tra tấn.

Vậy tại sao còn muốn đi một vòng lớn? Hai người cũng chẳng vui vẻ.

Vương Vượng Vượng lười biếng, tưởng tượng đến quá trình yêu đương dài dòng kia, cô cảm thấy mệt mỏi quá đi thôi.

Cho nên, giảm bớt đi!

Lại nghĩ một chút, cô cầm lấy một chiếc nhẫn khác trong hộp, hít thở thật sâu, trong lòng cổ vũ bản thân, cô cúi đầu, nhẹ nhàng cầm tay Chung Thanh Văn qua, đầu ngón tay hơi run run, phí một hồi lâu, cô rốt cuộc đeo vào cho anh.

Cô tuyệt nhiên không dám ngẩng đầu lên.

Bàn tay chạm vào nơi ấy, giống như là bốc cháy.

Trong quá trình này, cô đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp anh.

Ở trong văn phòng lụp xụp của công ty giúp việc, sự tồn tại của anh rất rõ rệt.

Đang lúc giữa trưa.

Nhân viên công ty giới thiệu cô cho anh.

Sau khi hỏi một đồng vấn đề thì anh nói gì tiếp nhỉ?

Đúng rồi ——

“Thì chọn cô thôi, đi theo tôi.”

Ngoại truyện

Tháng sáu là mùa chia tay.

Vương Vương Vương đã thuận lợi hoàn thành bảo vệ luận văn, lễ tốt nghiệp của khoa xã hội học tại đại học T chính thức bắt đầu.

Vương Vương Vương mặc áo thạc sĩ, đi theo mọi người đi vào hội trường.

Bên trong người đông nghìn nghịt, mọi người xô đẩy lẫn nhau, máy chụp ảnh nhấp nháy liên tục.

Mỗi người đều mang theo máy chụp ảnh, chỉ cần thấy người quen biết thì sẽ kéo lại chụp hình chung.

Qua một hồi lâu, viện trưởng lên bục phát biểu.

Nội dung lại rất cảm động, ông ấy bảo sinh viên ghi nhớ tình yêu vĩ đại chính là sự lặng lẽ, cư xử làm việc đường đường chính chính, các sinh viên đều khó nén thương cảm, một vài nữ sinh lén khóc lóc.

Sau đó là trao tặng học vị.

Vương Vương Vương lên bục trước tiên, bởi vì bài luận văn của cô được đánh giá là luận văn xuất sắc của trường.

Viện trưởng đưa giấy chứng nhận cho cô, chuyển tua cờ trên mũ cô từ bên phải sang bên trái, rồi bắt tay với cô. Vương Vương Vương bước xuống bục, mở giấy chứng nhận ra nhìn, cô phát hiện chỉ là một cái vỏ da, bên trong rỗng tuếch, lúc này cô mới nhớ tới lớp trưởng từng nói sau này sẽ phát lại, hiện tại chỉ là làm ra dáng.

Sau khi kết thúc, mọi người cùng nhau ra ngoài chụp ảnh chung.

Tiếp theo Vương Vương Vương và các bạn đi khắp nơi chụp ảnh.

Đi tới cửa khoa, Vương Vương Vương nhìn thấy một người.

“...Chung Thanh Văn?”

Người đàn ông phía dưới bậc thềm ngẩng đầu lên.

Anh ôm một bó hoa lớn trong ngực, xinh đẹp tươi mới.

“...” Cô ngây ngẩn cả người.

Đối phương nhìn cô, ánh mắt rất dịu dàng.

“Anh, anh không phải đang đi làm sao?”

Chung Thanh Văn nói: “Hôm nay là lễ tốt nghiệp của em.”

Cô vội vàng chạy tới, nhảy xuống bậc thềm, Chung Thanh Văn ôm lấy cô.

“Chúc mừng em tốt nghiệp.” Anh nói rồi tặng hoa cho cô.

Còn có một con cún nhỏ nhồi bông.

Vương Vương Vương rất thích đồ chơi hình cún.

Cô nói sở dĩ mình tên là Vương Vương Vương, chính là vì sinh ra khi Ngũ Hành* thiếu cầu.

Ngũ Hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ

Cô vươn tay nâng niu thú nhồi bông trong tay.

“Vương Vương...” Mấy bạn học đều đi lên vây quanh, nhìn Chung Thanh Văn chăm chăm, “Ai vậy?”

Cô đáp: “Người hầu của trẫm.”

Chung Thanh Văn liếc cô một cái.

Kỳ thật cô nói cũng chẳng sai.

Hiện tại địa vị của hai người bọn họ đã hoàn toàn đảo ngược.

Hồi trước, thời làm cô giúp việc, Vương Vương Vương phải làm trâu làm ngựa, cô luôn cảm thấy một cọng hành không rửa sạch, Chung Thanh Văn sẽ quơ lấy nó mà đánh cô.

Mỗi ngày cô đều sợ muốn chết.

Hiện tại thì sao, chủ yếu đều là anh chàng kia phụ trách cơm nước.

Cô thỉnh thoảng sẽ chỉ huy: “Em mua tôm đặt trong tủ lạnh, lát nữa anh hãy xào ăn!”

Đôi khi cô đang viết luận văn, anh sẽ rửa sạch trái cây rồi đưa vào phòng, còn có sữa đậu nành hoặc là sữa bò ấm áp.

Cô giống như là đại gia vậy.

Có một cảm giác “nông nô đổi đời làm chủ nhân” vô cùng tốt đẹp!

“Đây là bạn trai cậu ư?” Có một người bạn biết chuyện cô yêu đương.

“Ồ...”

“Nhìn thế nào cũng thấy quen mắt...”

“Ha ha...”

“Cho nên đây là quà tặng của việc viết luận văn sao?”

“Phải...”

“Quà tặng do vị thần học tập ban cho ư?”

“Đúng...”

Bên cạnh có người hỏi: “Sao lại thế này sao lại thế này?”

Nữ sinh kia liền giải thích: “Là thế này, không phải Vương Vương Vương đóng giả người giúp việc sao? Đây chính là chủ nhà của cậu ấy.”

“...!” Những người khác nhìn khuôn mặt Chung Thanh Văn, cảm xúc vô tận, “Sao mình không học theo chứ...”

“Đúng rồi.” Có người đề nghị, “Vương Vương Vương, hai người nên cầm luận văn chụp ảnh chung.”

“...Đúng ha.”

Cô quay về ký túc xá cầm cuốn luận văn, rồi lại kéo Chung Thanh Văn đi tới cửa khoa.

Sau đó ngay dưới hàng chữ to “Khoa xã hội học”, hai người cười rộ rỡ.

Mấy người bạn học nhớ lại hỏi đó: “Chúng tôi đều cảm thấy cậu ấy không đáng tin, đều khuyên cậu ấy đừng đi...”

“...”

“Nhưng mà cậu ấy vẫn đi...”

“Ừm...” Vương Vương Vương cúi đầu nhỏ giọng nói, “Nếu khi đó em không kiên trì, e rằng hai người chúng ta chỉ lướt qua nhau.”

Chung Thanh Văn cúi đầu nhìn cô, anh nhoẻn miệng cười: “Vậy anh phải cảm ơn sự cố chấp của em.”

Ở trường một lát, Vương Vương Vương cầm áo thạc sĩ và luận văn cất lại trong ký túc xá, rồi cầm hoa và cún nhồi bông đi tới nhà Chung Thanh Văn.

Cô hơi mệt, vì thế nằm sấp trên giường.

Chung Thanh Văn nhìn cô: “Sâu lười.”

“Em thích nằm sấp nhất...” Vương Vương Vương nói, “Em đã nghĩ rồi, hôn lễ của chúng ta ấy, em nằm sấp ngay tại nhà, tự anh đi qua, tay phải cầm máy tính, mở webcam, em và mọi người trò chuyện qua video.”

“Em đúng là...”

“Chung Thanh Văn...” Suy nghĩ một chút, cô hỏi, “Bệnh của anh đã khỏi hẳn chưa?”

“Ừm.”

Vào cuối tuần, Chung Thanh Văn bị cảm.

Ngày đó, anh cùng người khác đánh tennis xong rồi về nhà, Vương Vương Vương thì đang ngủ ngon lành.

Trong phòng bật điều hòa, bởi vì hơi nóng.

Anh đi vào phòng tắm tắm rửa, sau khi mở ra mới phát hiện không có nước ấm, vì thế anh đành tắm nước lạnh.

Vừa ra ngoài anh liền cảm thấy ớn lạnh.

Lúc này anh nên tắt điều hòa.

Nhưng anh lại nghĩ rằng, nếu tắt đi thì cô ở trong phòng sẽ nóng, cho nên anh giữ nguyên.

Anh rất mệt mỏi, vừa rời bàn tennis kia đánh tới hai tiếng đồng hồ.

Cứ như vậy, xối nước lạnh, tóc ướt, khí lạnh, bất giác anh dựa vào sofa ngủ gật, tỉnh lại thì bị cảm.

Vương Vương Vương cảm thấy rất khó tưởng tượng.

Một người bình thường khôn khéo như vậy...sao lại làm bản thân thành ra thế này?

Nhưng mà, anh khỏi hẳn là tốt rồi...

Vương Vương Vương nằm sấp trên giường, lúc thì vân vê đóa hoa, lúc thì chơi đùa với con cún nhỏ.

Cô nhìn hoa: “Hai đóa ở giữa quần vào nhau...nhất định là vì đĩa bàn không đủ lớn. Chỗ này chật chội quá, hai đóa san sát, không gian rất nhỏ. Xem mười đóa hoa bên cạnh này, đĩa bàn rất lớn.”

“...”

Sau đó cô cầm hai khuỷu tay của con cún: “Trong tiểu thuyết võ hiệp, trước khi chết nhân vật chính phải làm thế này, nằm trong lòng người mình yêu, nói rằng, người giết ta chính là...chính là...ô...! Ngủm.”

“...”

“...”

Chung Thanh Văn nói: “Anh muốn xem luận văn của em.”

“Ồ?” Vương Vương Vương nói, “Trong email của em có, cho em mượn laptop của anh.”

“Ừm.”

“Mật mã là gì thế?”

“...Em không cần biết.”

“Hử?”

“Em không cần biết.”

“Vậy em càng muốn biết...”

“Em không có bản lĩnh đó.”

“Hừ...” Vương Vương Vương đột nhiên đoạt lấy laptop, đứng dậy chuồn đến phòng khách.

Chung Thanh Văn cùng theo ra: “Laptop đâu?”

“Em giấu rồi.” Cô nói, “Trừ phi nói mật mã cho em biết, nếu không anh đừng hòng lấy lại.”

Anh nhìn lướt qua phòng khách một vòng, sau đó đi tới trước một ngăn tủ, vươn tay kéo ra, bên trong rõ ràng đặt một cái laptop.

“...” Cô chỉ vào anh, “Anh...anh...anh làm sao biết được...”

“Anh cảm thấy em sẽ đặt ở đây.”

Này...bị người ta hiểu biết đến mức độ này, thật đúng là không phải chuyện tốt, bi ai quá chừng...

“Được rồi,” Chung Thanh Văn vào phòng, ngồi ở mép giường, “Em nhìn đi, không nhớ được thì thôi.”

“Em cũng không phải đồ ngốc!”

Ngón tay thon dài của anh đánh một dòng mật mã.

“Ồ...” Cô suy nghĩ, “I7. 15.....là ý gì?”

“Tự em nghĩ đi.”

“...Không được.” Vương Vượng Vượng bò lên giường, nói, “Như vậy em ngủ cũng không ngon giấc!”

“...Được rồi.” Chung Thanh Văn nói, “Chính là tiếng Anh của ‘tôi đá Vương Vượng vào ngày 15 tháng 7’, I kicked Wangwang on 7. 15.”

“...”

“Giờ thì ngủ được rồi chứ?”

Vương Vượng Vượng nằm sấp suy nghĩ cả buổi.

15 tháng 7? Anh ấy đá mình? Vì sao muốn đá mình?

15 tháng 7 đã xảy ra chuyện gì?

Suy nghĩ hồi lâu, cô rút cuộc nhớ ra.

Đó là ngày bọn họ gặp nhau lần đầu tiên...

Cho nên, trên thực tế phải là “I knew Wangwang on 7. 15”, dịch ra là “tôi quen Vương Vượng vào ngày 15 tháng 7”.

Ồ.....

Thấy Chung Thanh Văn đang ngồi ở mép giường xem luận văn của mình, cô nhẹ nhàng đẩy anh: “Chung Thanh Văn.”

“Hửm?”

“...Nắm tay.”

Anh quay đầu lại nhìn cô một cái, rồi vươn tay phải cho cô nắm chặt.

Cô liền nắm tay anh, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong mộng hình như cũng có Chung Thanh Văn, cảm giác rất thỏa mãn.

Phía bên kia, Chung Thanh Văn để Vương Vượng Vượng nắm một bàn tay của mình, còn tay kia thì anh dùng để lật từng trang của bài luận văn.

Một tiếng sau, anh rút cuộc đọc tới trang cuối cùng.

Đó là phần “Lời cảm ơn”.

Đoạn cuối thế này:

[Tôi còn phải cảm ơn tất cả chủ nhà đã tham dự trong thời gian nghiên cứu. Không có bọn họ thì không có sự tồn tại của bài luận văn này. Ngoài ra, tất cả năm gia đình đều khiến tôi học hỏi rất nhiều, trong thời gian đó, tôi cảm thấy rất hạnh phúc và trao đổi thêm nhiều kinh nghiệm phong phú. Đặc biệt là, tôi muốn cảm ơn người chủ nhà thứ nhất của tôi, Chung Thanh Văn, anh ấy không chỉ giúp đỡ tôi rất nhiều tại thời

điểm đó, hơn nữa, sau khi hai tháng chầm dứt, anh ấy luôn ở bên cạnh làm bạn với tôi, ủng hộ tôi, khích lệ tôi. Sang năm, chúng tôi sẽ kết hôn.]

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-quan-sat-chu-nha>